ÅSA LARSSON

noapte albă

Avocată specializată în drept fiscal, Rebecka Martinsson a ucis trei bărbați pentru a pune capăt unui șir bizar de crime.
O NOUĂ ÎNTÂLNIRE CU FERMECĂTORUL PERSONAJ DIN «FURTUNĂ SOLARĂ»

3

FICTION CONNECTION

TREI

Noapte albă

Åsa Larsson

Traducere: Laura Karsch
Editura Trei, 2011

Åsa Larsson
Det Blod Som Spillts
Bonnier Group Agency, Stockholm, Suiedia, 2004

Versiune ebook: [1.0]

www.edituratrei.ro

Åsa Larsson
Det Blod Som Spillts

© Åsa Larsson, 2004
© Editura Trei, 2011 pentru prezenta ediţie
Toate drepturile rezervate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
LARSSON, ÅSA
/ Åsa Larsson; trad.: Laura Karsch. - Bucureşti; Editura Trei, 2011
ISBN 978-973-707-473-7
I. Karsch, Laura (trad.)
821.113.6-31=1 35.1

Căci iată, Domnul iese din locuinţa Lui, să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului; şi pământul va da sângele pe faţă, şi nu va mai acoperi uciderile.

Isaia 26:21

Aşa că legământul vostru cu moartea va fi nimicit, şi învoiala voastră cu locuinţa morţilor nu va dăinui. Când va trece urgia apelor năvălitoare, veţi fi striviţi de ea. Ori de câte ori va trece, vă va apuca; căci va trece în toate dimineţile, zi şi noapte, şi numai vuietul ei vă va îngrozi.

Isaia 28:18-19

Vineri, 21 iunie

Zac într-o parte, pe sofaua din bucătărie. Nu pot să dorm. Acum, în plină vară, nopţile sunt albastru-palide şi nu-mi dau pace. Curând, deasupra mea, va bate ceasul de perete. E linişte şi pendula ticăie tot mai tare. Toacă orice sens. Orice încercare de a gândi raţional. Pe masă e scrisoarea acestei femei.

„Calmează-te”, îmi spun. „Calmează-te şi dormi.”

Mă gândesc la Traja, căţeaua din rasa poanter pe care am avut-o în copilărie. Traja nu-şi găsea niciodată liniştea, bântuia prin bucătărie ca un spirit nefericit, râcâia cu ghearele podeaua de lemn lăcuit. În primele luni a trebuit să doarmă în casă într-o cuşcă, ca să nu mai umble fără astâmpăr. Comenzile „şezi”, „la loc”, „aşteaptă” răsunau în orice clipă în toată casa.

Acum e la fel. În pieptul meu stă la pândă o căţea, care abia aşteaptă să sară în picioare la fiecare ticăit al ceasului. Dar căţeaua care stă în pieptul meu, gata oricând să sară, nu e Traja. Traja nu voia decât să umble. Pe când căţeaua aceasta îşi întoarce capul când încerc să o privesc. Şi nu are decât intenţii rele.

Vreau să încerc să dorm. Cineva ar trebui să mă închidă şi pe mine. Ar trebui să-mi instalez o cuşcă în bucătărie.

Mă ridic şi mă uit pe fereastră. E unu şi un sfert şi lumină ca ziua. Umbrele bătrânului pin de la marginea curţii se întind până la casă. Parc-ar fi nişte braţe. Nişte mâini care

ies din mormintele lor zbuciumate şi vor să mă apuce. Scrisoarea e pe masa din bucătărie.

Sunt în pivniţă. E două fără douăzeci şi cinci. Căţeaua, care nu e Traja, e în picioare. Sare încolo şi-ncoace la marginea raţiunii mele. Încerc să o chem. Nu vreau să calc pe urmele ei. Mintea mea e goală. Mâna îşi face de lucru pe perete. Pe tot soiul de obiecte. Ce să fac cu ele? Ciocan. Rangă. Lanţ. Încă un ciocan.

Mâinile mele le aşază pe toate în portbagaj. E ca un puzzle. Nu-mi dau seama ce reprezintă. Mă urc în maşină şi aştept. Mă gândesc la femeie şi la scrisoare. Ea e de vină. Ea m-a făcut să-mi pierd minţile.

Pornesc. În bord e un ceas. Linii dreptunghiulare fără sens. Drumul mă scoate în afara timpului. Mâinile mi s-au încleştat pe volan, mă dor degetele. Dacă am să mă omor, vor trebui să taie cu un ferăstrău volanul şi să mă-ngroape cu el cu tot. Dar n-am să mă omor.

Opresc la o sută de metri de mal, unde e barca ei. Cobor pe jos până la râu. Stă în aşteptare, lucios şi liniştit. Soarele se joacă pe încreţiturile lăsate de un păstrăv care a venit la suprafaţă ca să mănânce muşte. Mă împresoară ţânţarii. Mi se aşază lângă ochi şi pe ceafă şi îmi sug sângele. Mi-e totuna. Un zgomot mă face să mă răsucesc. Ea e. Stă la numai zece metri de mine.

Gura ei se deschide şi se mişcă de parcă ar rosti ceva. Dar eu nu aud nimic. Urechile mele sunt ferecate. Mijeşte ochii. Enervarea se aprinde în ei. Fac doi paşi indecişi înainte. Încă nu ştiu ce vreau. Mă aflu dincolo de orice judecată şi raţiune.

Privirea îi cade pe ranga din mâna mea. Buzele nu i se mai mişcă. Ochii mijiţi se deschid larg. O clipă de uimire. Apoi teamă.

Îmi cade şi mie privirea pe rangă. Mâna mea, încleştată pe oţel, se albeşte. Brusc a reapărut şi căţeaua. Uriaşă. Labele ei seamănă cu nişte copite. Blana i s-a zbârlit de la ceafă până la coadă. Îşi dezveleşte colţii. Întâi o să mă-nfulece pe mine, cu piele şi oase. Apoi pe ea.

Am ajuns în dreptul ei. Se holbează ca vrăjită la ranga din mâna mea şi de aceea prima lovitură o nimereşte imediat deasupra tâmplei. Îngenunchez lângă ea şi îmi lipesc obrazul de gura ei. Simt un suflu cald pe piele. Încă n-am terminat cu ea. Căţeaua se repede ca turbată la tot ce-i stă în cale. Ghearele îi sapă urme adânci în pământ. Fac prăpăd. Mă dezlănţui la marginea nebuniei.

Şi acum, ultimul pas.

Paracliserul Pia Svonni stă şi fumează în grădina casei ei. În mod normal ţine ţigara ca o doamnă, între degetul arătător şi cel mijlociu. Însă de data aceasta a prins-o cu degetul mare, arătătorul şi mijlociul. O diferenţă ca de la cer la pământ. Se apropie solstiţiul de vară, acesta e motivul. În perioada asta o iei razna. Nu mai vrei să dormi. Nici nu mai ai nevoie să dormi. Noaptea îţi şopteşte şi te ademeneşte şi te atrage, şi nu ai încotro, trebuie să ieşi.

Zânele pădurii îşi încalţă pantofi noi din cea mai fină scoarţă de mesteacăn. E o adevărată întrecere a prinţeselor. Se ascund şi dansează şi zburdă pe câmpii, deşi ar putea trece vreo maşină. Îşi rup pantofii de atâta dans, iar spiriduşii stau ascunşi printre copaci şi le privesc cu ochii mari.

Pia Svonni îşi stinge ţigara pe ghiveciul de flori răsturnat, care-i serveşte drept scrumieră, şi aruncă mucul în gaură. Parc-ar avea poftă să meargă cu bicicleta până la biserica din Jukkasjärvi. A doua zi se va oficia o cununie. Ea a făcut deja curat şi a pregătit totul, dar vrea să mai culeagă un buchet mare de flori pentru altar. Simţea nevoia să se plimbe pe câmpia din spatele cimitirului.

Acolo, printre nori de asmăţui alb, cresc gălbenele şi bulbuci şi priboi purpurii. Iar la marginea drumului se iţesc flori de nu-mă-uita. Pia îşi bagă telefonul în buzunar şi îşi încalţă pantofii de tenis.

Soarele de la miezul nopţii străluceşte deasupra grădinii. Lumina lui blândă pătrunde printre scândurile gardului, ale căror umbre lungi fac gazonul să semene cu un covor ţesut din cârpe, cu dungi verzi-gălbui şi verzi-închis. Un cârd de sturzi îşi face de cap într-un mesteacăn.

Drumul spre Jukkasjärvi coboară neîncetat. Pia dă din picioare şi schimbă vitezele. Merge periculos de repede. N-are nici cască pe cap. Părul îi flutură în vânt. Se simte ca la patru ani, când se dădea în leagănul din curte, făcut dintr-un cauciuc vechi, până când avea senzaţia că se va răsturna în orice clipă.

Trece prin Kauppinen, unde câţiva cai de pe pajişte rămân cu privirile aţintite în urma ei. Când traversează podul peste Torne älv, zăreşte doi băieţaşi pescuind la muscă puţin mai în aval.

Drumul o poartă de-a lungul malului. Satul e adormit. Pia trece pe lângă centrul pentru turişti şi han, pe lângă vechea alimentară şi oribilul centru comunitar. Pe lângă pereţii argintii de lemn ai muzeului etnografic regional şi vălurile albe de aburi care se înalţă pe câmpie, în spatele gardului de lemn.

La capătul oraşului, acolo unde se termină strada, se ridică biserica de lemn vopsită în roşu Falun. Căpriorii miros a gudron proaspăt.

Clopotniţa e lipită de gard. Pentru a intra în biserică, trebuie să traversezi clopotniţa şi să urmezi o potecă pavată cu dale de piatră, care duce până la treptele bisericii.

Una dintre uşile albastre ale clopotniţei stă larg deschisă. Pia coboară de pe bicicletă şi o sprijină de gard.

„Ar trebui să fie încuiată”, îşi spune în gând, şi se apropie încet de uşă.

Ceva foşneşte în mestecenii scunzi din dreapta aleii care duce la casa parohială. Inima bate să-i sară din piept. Pia

rămâne pe loc şi ascultă. A fost un singur foşnet scurt. Probabil o veveriţă ori un şoarece de câmp.

Uşa din partea cealaltă a clopotniţei stă şi ea larg deschisă. Prin ea poţi vedea afară. Şi uşa bisericii e deschisă.

Acum, inima Piei bate înnebunită. Se mai întâmplă ca Sune să uite să încuie clopotniţa, dacă a petrecut cu o seară înainte de solstiţiu. Dar nu şi uşa de la biserică. Gândurile îi zboară la acei tineri care au spart geamurile bisericii din oraş şi au aruncat cârpe aprinse înăuntru. A fost cu doi ani în urmă. Ce s-o fi întâmplat aici? În faţa ochilor i se derulează mereu alte imagini. Urme de vopsea şi urină pe tabloul altarului. Crestături lungi de cuţit în stranele proaspăt vopsite. E posibil să fi intrat pe geam şi să fi deschis apoi uşa dinăuntru.

Pia porneşte în direcţia uşii de la biserică. Cu paşi măsuraţi. Atentă la orice zgomot. Cum de s-a ajuns aici? Băieţi cărora ar trebui să le stea mintea la fete şi la motorete. Cum au ajuns să dea foc la biserici şi să atace homosexuali?

După ce trece pe sub arcadă, se opreşte. Stă sub balconul care e atât de jos, încât persoanele mai înalte trebuie să-şi ţină capetele aplecate. În biserică e linişte şi întuneric, totul pare în ordine. Iisus Hristos, predicatorul Laestadius şi Lapona Maria1, datorită căreia Laestadius a ajuns predicator, strălucesc neîntinaţi pe tabloul altarului. Şi totuşi ceva o face să ezite. Ceva nu e cum ar trebui să fie.

Sub podea sunt optzeci şi şase de morţi. De obicei, nu se gândeşte la ei. Se odihnesc în pace în mormintele lor. Dar

---

1 Milla Clementsdotter din Follinge, ulterior cunoscută drept Lapona Maria, este cea care, conform tradiţiei, prin povestirile despre experienţele sale religioase, l-a ajutat pe Lars Levi Laestadius să aibă revelaţia credinţei. Acesta a devenit predicator şi a întemeiat laestadianismul - sectă de origine luterană cu mulţi adepţi în Laponia. (N.red.)

acum are senzaţia că nelinişstea morţilor se înalţă prin podea şi o înţeapă în tălpi ca nişte ace.

„Ce-i cu voi?”, se întreabă.

Pe culoarul din mijloc este aşternut un covor roşu. Acolo unde se termină balconul şi se deschide acoperişul, ceva zace pe jos. Pia se apleacă.

„O piatră”, gândeşte. „O pietricică albă.”

O ridică cu două degete şi merge mai departe spre sacristie.

Uşa de la sacristie e însă încuiată şi Pia se întoarce pentru a traversa iarăşi culoarul din mijloc.

Din dreptul altarului vede partea inferioară a orgii. E aproape complet ascunsă privirii de către un placaj de lemn, care se întinde de-a curmezişul naosului, la două treimi din înălţimea plafonului. Dar se vede totuşi partea de jos a orgii. Şi se mai văd şi două picioare care atârnă de pe balcon.

Primul gând care-i trece fulgerător prin minte e că cineva s-a strecurat în biserică şi s-a spânzurat acolo. Şi în aceeaşi clipă o cuprinde furia. Câtă lipsă de consideraţie. Apoi nu-i mai trece nimic prin minte. Aleargă de-a lungul culoarului, trece pe sub placajul de lemn şi în clipa aceea vede cadavrul care atârnă pe fundalul tuburilor de orgă şi al simbolului Sami al soarelui.

Cadavrul atârnă de o frânghie, ba nu, nu e o frânghie, e un lanţ. Un lanţ lung de fier.

Şi acum recunoaşte şi petele întunecate de pe covor, din locul în care a găsit pietricica.

Sânge. Să fie sânge? Se apleacă.

Şi acum pricepe. Pietricica pe care o ţine cu două degete nu e o pietricică. Ci o bucată dintr-un dinte.

Se îndreaptă cu o mişcare bruscă. Degetele dau drumul dintelui alb, parc-ar vrea să scape cât mai iute de el.

Mâna scoate telefonul din buzunar şi formează 112.

La celălalt capăt se aude vocea unui tip. Pare îngrozitor de tânăr. În timp ce-i răspunde la întrebări, Pia zgâlţâie cu o mână uşa spre balcon. E încuiată.

— E încuiată, îi spune tipului. Nu pot să urc.

Se năpusteşte înapoi spre sacristie. Nu găseşte cheia. Să o spargă? Cu ce?

Băiatul de la capătul firului o roagă să fie atentă. O roagă să aştepte afară. „O să sosească ajutoare”, îi promite.

— E Mildred, strigă ea. Cea care atârnă aici e Mildred Nilsson. Pastorul nostru. Doamne, în ce hal e!

— Aţi ieşit? întreabă băiatul. E cineva prin preajmă?

Băiatul de la telefon o trimite afară, pe treptele bisericii. Ea îi spune că nu se vede picior de om.

— Să nu închideţi, spune el. Rămâneţi la telefon. Ajutoarele sunt pe drum. Nu mai intraţi în biserică.

— Pot să fumez?

Poate. Poate să lase pentru o clipă şi telefonul din mână.

Pia se aşază pe treptele bisericii, cu telefonul alături. Fumează şi constată cât de calmă şi stăpână pe sine a rămas, în pofida celor întâmplate. Dar ţigara nu vrea să ardă cum trebuie. În cele din urmă observă că a aprins-o la filtru. După şapte minute se aude sirena. „Au făcut-o praf”, îşi spune în gând. Şi acum încep să-i tremure mâinile. Ţigara îi cade pe jos.

„Diavolii ăştia. Au făcut-o praf.”

Vineri, 1 septembrie

Rebecka Martinsson coborî din taxiul acvatic şi îşi înălţă privirile spre vechiul hotel Lidö: soarele după-amiezii lumina faţada galben-deschis, cu ornamente albe sculptate. O mulţime de oameni pe pajiştea imensă. Pescăruşi ţipători zburătăceau deasupra capului ei. Frenetici şi enervanţi.

„De unde aveţi atâta energie?”, gândi Rebecka. Îi dădu cârmaciului un bacşiş prea mare, ca recompensă pentru răspunsurile ei monosilabice la tentativele lui de a sta de vorbă cu ea.

— Aha, şi acum începe marea petrecere, spuse el şi arătă spre hotel.

Toată firma ei de avocatură se strânsese acolo. Aproape două sute de persoane se vânzoleau pe pajişte. Discutau în grupuleţe. Se despărţeau de câte un grup şi porneau mai departe, spre următorul. Îşi strângeau mâinile, îşi trimiteau bezele. Afară se instalase un şir de grătare mari. Persoane îmbrăcate în alb aranjau bufetul pe o masă lungă, aşternută cu o faţă de masă din in. Alergau de colo-colo, între bucătăria hotelului şi masă, ca nişte şoareci albi cu bonete de bucătar ridicol de înalte.

— Da, răspunse Rebecka, şi îşi trase poşeta din piele de crocodil pe umăr. Dar am trecut prin chestii şi mai nasoale.

Cârmaciul râse şi porni înapoi, împroşcând în jur. O pisică neagră sări silenţios de pe platformă şi dispăru în iarba înaltă.

Rebecka se urni din loc. La sfârşitul verii, insula părea istovită. Călcată în picioare, secătuită şi epuizată.

„Pe aici au umblat”, îşi spuse în gând. „Toate familiile alea cu o droaie de copii, echipate cu pături pentru picnic, toţi tipii ăia eleganţi şi afumaţi, cu bărcile lor.”

Iarba era casantă şi galbenă. Pomii păreau prăfuiţi şi însetaţi. Îşi şi imagina cum arăta pădurea. Pe sub afini şi ferigi zăceau grămezi de sticle, doze, prezervative folosite şi excremente umane.

Drumeagul care urca spre hotel era tare ca betonul. Ca spatele ţepos al unei şopârle preistorice. Şi ea se simţea ca o şopârlă. Proaspăt aterizată pe pământ cu propria-i navetă spaţială. Înveşmântată într-un costum omenesc, în drum spre botezul focului. Obligată să imite comportamentul uman. Să-i studieze pe cei din jur şi să se poarte cam ca ei. Să spere că n-o să i se desfacă la gât costumaţia.

Mai avea câţiva paşi şi ajungea pe pajişte.

„Haide”, îşi spuse. „Ai să reuşeşti.”

După ce-i omorâse pe bărbaţii aceia în Kiruna, îşi reluase în mod firesc munca la biroul de avocatură Meijer & Ditzinger. Totul mergea bine – aşa crezuse. Dar în realitate fusese iadul pe pământ. Nu se gândise la sânge şi cadavre. Când îşi amintea acum de perioada dinainte de concediul medical, nici nu ştia măcar dacă se gândise la ceva. Crezuse că lucrează. Dar ajunsese în cele din urmă doar să mute hârtii dintr-un teanc în altul. Bineînţeles că dormea prost. Şi se simţea cumva absentă. Uneori îi trebuia o veşnicie dimineaţa, să se aranjeze şi să plece la birou. Catastrofa o ajunsese din urmă. Nu o observase decât după ce o copleşise. Fusese, în fond, un caz simplu. Clientul pusese la îndoială termenul de reziliere a unui contract de închiriere. Iar Rebecka dăduse un răspuns absolut imposibil. În ciuda dosarului cu toate acele contracte sub nas, pur şi simplu nu pricepuse ce scria acolo. Clientul, o firmă franceză de livrări prin poştă, intentase biroului de avocatură un proces pentru daune.

Încă îşi amintea cum o privise Måns Wenngren, şeful ei, cu faţa roşie ca sângele, din spatele biroului său. Ea voise să-şi dea demisia, dar el nu fusese de acord.

— Ar strica nespus de mult imaginii noastre, spusese el. Toţi ar crede că noi te-am împins să-ţi dai demisia. Că am lăsat baltă o colaboratoare care are probleme psi... căreia nu-i merge prea bine.

În după-amiaza aceea părăsise biroul clătinându-se. Şi stând acolo, pe Birger Jarlsgatan, în întunericul toamnei, în lumina limuzinelor de lux care goneau pe lângă ea şi a vitrinelor aranjate cu bun-gust şi a localurilor de jos, din Stureplan, o copleşise un sentiment puternic că nu se va mai putea întoarce niciodată la Meijer & Ditzinger. Simţise impulsul de a se îndepărta cât de mult posibil de biroul de avocatură. Dar până la urmă nu a fost aşa.

I-au dat concediu medical. Întâi pentru câte o săptămână. Apoi pentru câte o lună. Medicul o sfătuise să facă numai ce avea chef să facă. Dacă la serviciul ei exista ceva anume care-i făcea plăcere, să se ocupe de acel lucru.

După seria de crime din Kiruna, firma se alesese cu o mulţime de clienţi noi. Numele şi fotografia Rebeckăi nu apăruseră, ce-i drept, în ziare, însă biroul de avocatură fusese mereu menţionat. Iar asta dăduse roade. Persoanele interesate se adresau biroului de avocatură cu dorinţa de a fi reprezentate de „femeia aceea care a fost acolo, la Kiruna”. Li se dădea răspunsul standard, că li se va pune la dispoziţie un specialist în drept penal mai experimentat, iar „femeia aceea” ar putea să participe pe post de asistentă. Şi astfel au reuşit să pună mâna pe toate procesele mari de care se interesa media. În perioada aceea au avut două violuri în grup, un omor cu jaf şi un scandal de corupţie.

Partenerii firmei de avocatură i-au propus să asiste şi în timpul concediului medical la dezbaterile în faţa instanţei. Doar nu erau multe termene. Iar pentru ea ar fi fost un lucru bun, să nu piardă contactul cu munca ei. Nici nu era

nevoie să se pregătească. Trebuia doar să fie de faţă. Dar, desigur, numai dacă dorea.

Acceptase, pentru că nu credea că are de ales. Făcuse biroul de râs, se procopsiseră şi cu un proces pentru daune din cauza ei, şi le alungase un client. Nu putea să spună nu. Îi era datoare firmei şi prin urmare a zâmbit.

În zilele în care trebuia să apară la tribunal, reuşea măcar să se dea jos din pat. Inculpaţii erau de regulă cei care atrăgeau primii privirile juraţilor şi ale judecătorilor, de data aceasta însă marea atracţie a circului era Rebecka. Ea îşi pironea privirile în tăblia mesei şi îi lăsa pe ceilalţi să se holbeze la ea. Criminali, juraţi, procuror, judecător. Mai că le auzea gândurile: „Aşa deci, ea e tipa…”

Ajunsese pe pajiştea din faţa hotelului. Aici, iarba devenea brusc verde şi proaspătă. De-a lungul verii secetoase o stropiseră probabil ca bezmeticii. Parfumul ultimelor flori de măceş ale anului se contopea cu briza serii, care adia dinspre apă în interiorul insulei. Era cald şi plăcut. Femeile mai tinere purtau rochii de in fără mâneci. Cele mai vârstnice îşi ascundeau braţele în jachete subţiri de bumbac de la *IBlues* şi *Max Mara*. Bărbaţii îşi lăsaseră cravatele acasă. Alergau de colo-colo în pantalonii lor Grant, cu băuturi pentru doamne în mâini. Aruncau câte o privire spre tăvile cu jăratic ale grătarelor şi sporovăiau binevoitori cu personalul de la bucătărie.

Rebecka îşi plimbă privirile prin mulţime. Maria Taube nu se vedea. Nici Måns Wenngren.

În clipa aceea îl zări apropiindu-se pe unul dintre asociaţi, Erik Rydén. Zâmbetul obligatoriu îi întinse buzele.

— Ea e?

Petra Wilhelmsson se uita la Rebecka Martinsson, care urca drumeagul spre hotel. Petra era nouă în firma de avocatură. Se rezema de balustrada din faţa intrării. De o parte îl avea pe Johan Grill, şi el proaspăt angajat, de

cealaltă pe Krister Ahlberg, un expert în drept penal, de circa treizeci şi cinci de ani.

— Da, ea e, îi confirmă Krister Ahlberg. Micuţa Modesty Blaise[2] a firmei noastre.

Îşi goli paharul şi îl aşează cu un pocnet surd pe balustradă. Petra clătină uşor din cap.

— Să ucidă ea un om, spuse.

— Ba chiar trei, veni replica lui Krister.

— Doamne, fac pielea găinii. Uitaţi-vă! spuse Petra şi ridică un braţ.

Krister Ahlberg şi Johan Grill îl studiară atent. Era subţire şi bronzat. Puful deosebit de fin se decolorase de la soare, ajungând aproape alb.

— Acuma, nu pentru că-i femeie, declară Petra, dar chiar nu pare genul care să...

— Păi nici nu e. În final a avut o cădere nervoasă. Şi nu-şi mai face treaba. La procesele care dau bine în media stă şi ea în sală. Noi facem toată treaba şi stăm în poziţie de drepţi lângă telefon, în caz că e ceva. Iar ea e vedetă.

— Vedetă? întrebă Johan Grill. Parcă nu s-a menţionat numele ei.

— Nu, dar toţi juriştii se cunosc între ei. Lumea juridică a Suediei e aşa de mică, o să vezi şi tu.

Krister Ahlberg arăta cu degetul mare şi arătătorul mâinii stângi un centimetru. Observase că paharul Petrei era gol şi cocheta cu ideea de a se oferi să i-l umple. Dar asta ar fi însemnat s-o lase singură cu Johan.

— Doamne, spuse Petra, oare cum te simţi când ucizi un om?

— Am să vă fac cunoştinţă, spuse Krister. Nu lucrăm în acelaşi departament, dar am făcut împreună un curs de

---

2 Personaj de benzi desenate în Anglia anilor '60. Modesty Blaise este o tânără excepţională, cu multe talente, care a săvârşit câteva infracţiuni în trecut şi care intră în tot felul de încurcături alături de partenerul său, Willie Carvin. (N.red.)

drept comercial. Dar să aşteptăm întâi să o elibereze Erik Rydén din ghearele lui.

Erik Rydén o îmbrăţişă pe Rebecka şi îi ură bun venit. Era un bărbat scund şi îndesat, pe care atribuţiile de gazdă îl făceau să transpire. Corpul lui scotea aburi ca un muşuroi de furnici în luna august. Aburi de Chanel Pour Monsieur şi alcool. Mâna ei dreaptă îl bătu de câteva ori pe spate.

— Mă bucur că ai putut veni, îi spuse el cu cel mai larg zâmbet de care era în stare.

Îi luă poşeta şi îi oferi în schimb un pahar de şampanie şi cheia de la una dintre camere. Rebecka cercetă brelocul. Era o bucată de lemn alb cu roşu, prinsă de cheie cu un nod marinăresc.

„Pentru oaspeţii care o iau pe ulei şi scapă cheia în apă”, îi trecu prin minte.

Schimbară câteva replici de bun-simţ. Ce vreme frumoasă. Special pentru tine, Rebecka. Ea râse şi îl întrebă cum mai merg treburile. Păi, chiar săptămâna trecută reuşise Erik să prindă în năvod un client baban din domeniul biotehnologiei. Şi mai puneau la cale o fuziune cu o firmă din SUA, aveau aşadar de lucru până peste cap. Ea îl asculta şi zâmbea. Apăruse încă un întârziat, iar Erik trebui să se dedice din nou obligaţiilor sale de gazdă.

Un coleg din departamentul de drept penal venea spre ea. O salută ca pe o veche cunoştinţă. Rebecka îi căută înfrigurată numele în memorie, dar parcă se evaporase. În urma lui veneau codiţă doi angajaţi noi, o femeie şi un bărbat. Bărbatul avea o coamă blondă care încadra o faţă extrem de bronzată, cum nu ai decât dacă ai petrecut ceva timp navigând. Era mai mărunţel şi avea umeri laţi. O bărbie pătrăţoasă se împingea înainte, iar din mânecile suflecate ale unui pulover scump se iţeau două antebraţe musculoase.

„Ca un Popeye în ţoale de firmă”, îşi spuse Rebecka.

Femeia era şi ea blondă. În coama ei stătea o pereche de ochelari de soare scumpi. Gropiţe în obraji. O jachetă

asortată cu bluza ei cu mâneci scurte atârna pe braţul lui Popeye. Îşi strânseră mâinile. Femeia ciripea ca o mierlă. O chema Petra. Pe Popeye îl chema Johan, urmat de un nume de familie cu rezonanţă nobilă, pe care Rebecka nu-l putu însă reţine. Aşa era de un an de zile. Mai demult avea nişte sertare în cap, în care aranja toate informaţiile de acest gen. Acum nu mai avea niciun sertar. Toate cădeau în dezordine şi, de regulă, pe lângă. Zâmbi şi strânse mâinile celorlalţi suficient de călduros. Îi întrebă pentru cine lucrau în firmă. Dacă le plăcea. Care erau domeniile lor de specialitate şi unde absolviseră. Ei nu-i adresă nimeni nicio întrebare.

Colindă mai departe de la un grup la altul. Toţi aveau ruleta pentru măsurat la îndemână, în buzunar. Se măsurau. Se comparau cu interlocutorii. Salariu. Locuinţă. Nume. Pe cine cunoşteai. Ce făcuseşi în timpul verii. Cineva îşi construia o casă în Nacka. Un altul căuta o locuinţă mai mare, acum, că venise şi al doilea copil pe lume, de preferinţă în zona bună a cartierului Östermalm.

— Sunt distrus, exclamă constructorul amator cu un zâmbet fericit.

Un tip rămas de curând solo se întoarse spre Rebecka.

— În mai am fost prin locurile tale de baştină, spuse. La schi, între Abisko şi Kebnekaise, trebuia să ne sculăm la trei noaptea, cât era încă pista îngheţată. În timpul zilei era atât de moale zăpada, că te afundai cu schiurile în ea. Nu puteai face altceva decât să te întinzi în şezlong şi să te bucuri de soarele primăverii.

Brusc se simţi o tensiune în aer. Chiar trebuia să pomenească locurile ei de baştină? Kiruna se strecură între ei ca o fantomă. Toţi porniră de îndată să enumere mii de alte locuri pe care le vizitaseră. Italia, Toscana, părinţii din Jönköping şi Legoland, dar Kiruna nu voia să dispară. Rebecka se îndepărtă şi toţi răsuflară uşuraţi.

Juriştii mai vârstnici îşi petrecuseră vara în casele lor de vacanţă de pe coasta de vest, din Skåne sau de pe insule.

Arne Eklöf îşi pierduse mama şi îi povesti foarte sincer Rebeckăi cum îşi petrecuse toată vara cu conflictele legate de moştenire.

— Da, la dracu', spuse el. Când Dumnezeu aduce moartea, diavolul îi aduce pe moştenitori. Vrei?

Arătă cu capul în direcţia paharului ei. Rebecka refuză mulţumind. El o privi parcă furios. De parcă i-ar fi respins şi alte intimităţi. Poate că asta şi făcuse. Arne porni cu paşi apăsaţi în direcţia mesei cu băuturi. Rebecka rămase pe loc şi privi în urma lui. Era obositor să faci conversaţie, dar era un coşmar să rămâi singură cu un pahar gol în mână. Ca o plantă prăpădită dintr-un ghiveci, care nu e nici măcar capabilă să ceară apă.

„Aş putea să mă duc la toaletă", îşi spuse şi aruncă o privire pe ceas. „Şi dacă nu e coadă, pot să rămân şapte minute. Dacă mai aşteaptă şi altele, trei minute."

Îşi plimbă privirile în jur în căutarea unui loc în care să-şi lase paharul. În clipa aceea apăru lângă ea Maria Taube. Îi oferi un castronel cu salată Waldorf.

— Mănâncă, o îndemnă. Mă apucă groază când te văd cum arăţi.

Rebecka acceptă salata. Când se uită la Maria, începură să-i gonească prin minte amintirile primăverii trecute.

Un soare pătrunzător de primăvară bate în geamurile murdare ale Rebeckăi. Dar ea a coborât jaluzelele. Maria vine în vizită într-o zi de lucru, înainte de amiază. Rebecka se va întreba pe urmă cum de i-a deschis uşa. Ar fi trebuit să se ascundă sub pătură.

Dar, mă rog. Porneşte spre uşa de intrare. Soneria abia dacă a auzit-o. Distrată, ridică întâi butonul de siguranţă al yalei. Apoi învârte cu mâna stângă cheia şi apasă cu dreapta clanţa. Mintea ei e deconectată. Ca atunci când te trezeşti stând în faţa frigiderului, cu uşa deschisă, şi te întrebi ce căutai de fapt în bucătărie.

Mai târziu îşi va spune că undeva, în interiorul ei, stă ascunsă o făptură mică şi deşteaptă. O fetiţă cu cizme roşii de cauciuc şi vestă de salvare. Singura supravieţuitoare. Iar fetiţa aceasta a recunoscut probabil ţăcănitul rapid şi uşor al tocurilor.

Fetiţa le spune mâinilor şi picioarelor Rebeckăi:

— Pst, e Maria. Să nu-i spuneţi nimic. Ajutaţi-o să se ridice şi convingeţi-o să deschidă uşa.

Maria şi Rebecka stau în bucătărie. Beau cafea, fursecuri nu are. Maria nu spune multe. Maldărul de vase murdare din chiuvetă, teancul de scrisori, reclamele şi ziarele care zac pe jos în hol, hainele şifonate şi murdare de pe ea, toate astea spun destule.

Mâinile Rebeckăi încep la un moment dat să tremure. E nevoită să aşeze ceaşca de cafea pe masă. Mâinile ei se zbat debusolate ca două găini fără cap.

— Gata cu cafeaua, încearcă să glumească.

Începe să râdă, dar râsul se transformă în nişte zgomote serbede.

Maria o priveşte în ochi. Rebecka îşi imaginează că Maria ştie că ea, Rebecka, stă uneori pe balcon şi priveşte în jos, la asfaltul tare. Şi că uneori nu se poate duce nici măcar până la magazin. Şi că atunci trebuie să se hrănească cu ce a mai rămas prin casă. Ceai şi castraveţi muraţi.

— Nu sunt psiholog de meserie, spune Maria, dar până şi eu ştiu că dacă nu mănânci şi nu dormi, situaţia devine şi mai nasoală. Iar tu ai face bine să te îmbraci în fiecare dimineaţă şi să ieşi din casă.

Rebecka îşi ascunde mâinile sub masa din bucătărie.

— Vrei să spui că am luat-o razna.

— Draga mea, am o droaie de femei cu probleme psihice în familie. Leşină, au atacuri de panică şi sunt nişte ipohondre cum scrie la carte. Mătuşa mea, nu ţi-am povestit despre ea? Într-o zi e la psihiatrie, incapabilă să se îmbrace singură. A doua zi deschide o grădiniţă Montessori. Ştiu eu ce vorbesc.

Unul dintre asociaţi, Torsten Karlsson, îi oferă a doua zi Rebeckăi cabana lui. Maria a lucrat pentru Torsten în departamentul de drept comercial, înainte de a se muta la Rebecka şi Måns Wenngren.

— Îmi faci un serviciu, spune Torsten. Aşa nu-mi mai fac griji c-ar putea să mi-o spargă careva şi nu mai trebuie să conduc până acolo doar ca să ud grădina. În fond ar trebui s-o vând. Dar şi asta-i al dracu' de complicat.

Bineînţeles că ar fi trebuit să refuze. Era limpede ca bună ziua. Însă fetiţa aceea cu cizme roşii de cauciuc apucase să spună da, înainte ca Rebecka să deschidă măcar gura.

Rebecka îşi mânca ascultătoare salata. Începuse cu o jumătate de alună. Nici nu o luase bine în gură, că se şi umflase ca o prună. Mesteca şi iar mesteca. Se pregătea să o înghită. Maria o studia.

— Cum îţi mai merge? o întrebă.

Rebecka zâmbi. Îşi simţea limba rigidă.

— Zău dacă ştiu.

— Dar te simţi bine aici în seara asta?

Rebecka ridică din umeri.

„Nu”, îşi spuse în gând. „Dar ce să fac? Mă silesc. Altfel, în scurt timp voi ajunge să trăiesc într-o văgăună, urmărită de autorităţi, speriată de oameni, alergică la curentul electric şi înconjurată de o droaie de pisici care îmi umplu casa de rahat.”

— Nu ştiu, spuse. Am senzaţia că toţi se holbează la mine de îndată ce-mi întorc privirea. Mă bârfesc când nu sunt de faţă. Înţelegi? Şi când mă apropii, par să intre în panică şi să vrea să strige „Tennis, anyone?”.

— Păi aşa şi e, râse Maria. Doar eşti Modesty Blaise a noastră. Şi acum locuieşti acolo departe, în cabana lui Torsten, şi devii tot mai ciudată şi retrasă. Normal că te bârfesc.

Rebecka râse.

— Mulţumesc, deja mă simt mai bine.

— Te-am văzut stând de vorbă cu Johan Grill şi Petra Wilhelmsson. Ce zici de tentativele ei de a se da bine pe lângă el? Precis e nespus de simpatică, dar nu pot să sufăr oamenii care-şi poartă fundul între omoplaţi. Fundul meu e ca un adolescent. S-a desprins, ca să zic aşa, de mine şi vrea să stea acum pe propriile lui picioare.

— Da, mi s-a părut şi mie că se târâie ceva în iarbă în urma ta, adineauri, când ai apărut.

Amuţiră amândouă, cu privirile îndreptate în largul şenalului, unde un bătrân Fingal[3] îşi pornea motorul.

— Stai liniştită, spuse Maria. Curând or să fie toţi beţi. Şi atunci or să vină pe trei cărări la tine, cu chef de vorbă.

Se răsuci spre Rebecka, se aplecă foarte aproape de ea şi murmură:

— Cum te simţi când ucizi un om?

Şeful Rebeckăi şi Mariei, Måns Wenngren, stătea la oarecare distanţă de ele şi le studia atent.

„Bravo”, gândi el. „Bine jucat.”

O vedea pe Maria Taube făcând-o pe Rebecka Martinsson să râdă. Mâinile Măriei zburau prin aer, se învârteau şi se răsuceau. Umerii ei se ridicau şi coborau. Mare minune că ţinea încă paharul în mână. Era, probabil, rezultatul atâtor ani de antrenament în sânul unei familii distinse. Iar ţinuta Rebeckăi părea să se mai îmblânzească.

Era bronzată şi puternică, remarcă Måns Wenngren. Slabă ca un ţâr, ce-i drept, dar aşa fusese dintotdeauna.

Torsten Karlsson stătea în spatele lui Måns Wenngren şi studia grătarele. Îi lăsa gura apă. Frigărui indoneziene de miel, frigărui din muşchiuleţ de porc, scampi Cajun, frigărui caraibiene de peşte cu ghimbir şi ananas, frigărui de pui cu salvie şi lămâie, sau asiatice, marinate în iaurt, cu ghimbir, garam maşala şi curcuma, tot felul de sosuri şi salate ca garnituri. Vin roşu şi alb, bere şi cidru. Ştia că la birou i se

3 Rege celt legendar. (N.t.)

spunea „Karlsson de pe acoperiş”[4]. Mic şi îndesat, cu un păr negru, ca o perie. Måns, în schimb, îşi purta hainele cu o neglijenţă studiată. Despre el, femeile nu spuneau că e haios sau că le face să râdă.

— Am auzit că ţi-ai achiziţionat un Jaguar nou, spuse, şi îşi pescui o măslină din salata cu grâu bulgur.

— Îhî, decapotabil, E-type, la mâna a doua, răspunse Måns maşinal. Cum îi merge?

Torsten Karlsson se întrebă pentru o clipă dacă Måns se referea la Jaguarul lui. Îşi ridică privirea, o urmări pe cea a lui Måns şi ajunse la Rebecka Martinsson şi Maria Taube.

— Locuieşte în cabana ta, spuse Måns.

— Nu se putea să mai rămână închisă în chichineaţa ei cu o singură cameră. N-avea unde altundeva să se ducă. Dar de ce nu o întrebi chiar pe ea? Doar lucrează pentru tine.

— Pentru că te întreb pe tine, şuieră Måns.

Torsten Karlsson ridică braţele în semn de nu-trage-că-mă-predau.

— Să ştii că nu prea îmi dau seama, spuse el. Eu nu merg aproape niciodată acolo. Şi când merg, vorbim despre altele.

— Anume?

— Ei bine, dacă să dăm treptele cu gudron, dacă să vopsim în roşu Falun, dacă să chituiască geamurile. Trebăluieşte toată ziua. O vreme a fost parcă obsedată de compost.

Privirea lui Måns îl îndemna să continue. Plină de interes, cumva amuzată. Torsten Karlsson îşi trecu degetele prin claia lui neagră de păr.

— Da, Dumnezeule, spuse el. Întâi s-a apucat să construiască. Trei recipiente pentru resturile menajere şi din grădină. Apoi a cumpărat o maşinărie pentru fabricarea rapidă a compostului. Ce să-ţi spun, mai să mă oblige să-mi notez cum trebuie să aşezi straturile de iarbă şi nisip – o

4 Personaj creat de Astrid Lindgren. (N.t.)

adevărată ştiinţă. Şi pe urmă, când trebuia să plece la Malmö, la cursul ăla despre impozitarea concernelor, mai ştii?

— Da, da.

— Ei bine, m-a sunat atunci să-mi spună că nu poate pleca, că nu ştiu ce era cu compostul, ceva nu era în regulă, avea prea puţin azot. Mai adusese şi resturi menajere de la nu ştiu ce grădiniţă din apropiere şi acum era prea umed. Prin urmare trebuia să rămână acasă, să-l usuce şi să-i dea găuri.

— Ce să-i facă?

— Da, a trebuit să mă duc eu cu un burghiu vechi pentru gheaţă, să dau găuri în compost, în săptămâna cât a fost ea plecată la cursul ăla. Şi ulterior a găsit pe undeva prin pădure recipientul pentru compost al foştilor proprietari.

— Aha?

— Şi era plin de tot felul de drăcovenii. Schelete de pisici, cioburi de sticlă şi o grămadă de tâmpenii... şi voia să-l cureţe. În spatele şopronului a găsit un pat vechi cu plasă de sârmă. Şi l-a folosit pe post de sită. Turna cu lopata pământ pe plasă şi o scutura, pentru ca pământul curăţat să cadă prin ea. N-ar fi fost rău să luăm câţiva clienţi cu noi şi să le arătăm cu ce se ocupă una dintre tinerele noastre speranţe.

Måns îşi fixase privirea asupra lui Torsten Karlsson. În faţa ochilor o avea pe Rebecka, rumenă în obraji şi ciufulită, scuturând ca o nebună o plasă de sârmă, cocoţată pe un morman de pământ. Mai jos, Torsten şi nişte clienţi în costume închise la culoare, cu ochii bulbucaţi.

Amândoi pufniră simultan în râs şi cu greu reuşiră să se mai potolească. Torsten îşi ştergea cu dosul palmei colţurile ochilor.

— Dar acum s-a potolit, spuse. Nu mai e aşa de... cum să zic... Când am fost ultima dată acolo, am găsit-o şezând pe trepte cu o carte şi o ceaşcă de cafea.

— Ce carte? întrebă Måns.

Torsten Karlsson îi aruncă o privire stranie.

— N-am întrebat, spuse. Vorbeşte şi tu cu ea.

Måns îşi goli paharul de vin roşu.

— Mă duc s-o salut, spuse. Dar ştii şi tu. Nu mă prea pricep să stau de vorbă cu oamenii. Cu femeile cu atât mai puţin.

Încercă să râdă, dar buzele lui Torsten nici măcar nu se mişcară de data aceasta.

— Trebuie s-o întrebi cum îi mai merge.

Måns pufni.

— Da, da, ştiu.

„Mă descurc mai bine când e vorba de relaţii trecătoare”, îşi spuse în gând. „Clienţi. Taximetrişti. Casieriţe din supermarketuri. Nu mă descurc în schimb deloc când vine vorba despre conflicte vechi şi dezamăgiri care s-au încâlcit ca iarba de mare sub suprafaţa apei.”

După-amiază de vară târzie în Lidö. Soarele roşu al amurgului se aşază ca o cupă aurie peste stâncile rotunjite. Un feribot se strecoară prin şenal. Jos, la mal, firele de stuf îşi apropie capetele, şoptesc, şuşotesc. Sporovăială şi râsetele oaspeţilor sunt purtate peste apă.

Recepţia a ajuns acum în faza în care pe mese îşi fac apariţia pachetele de ţigări. E plăcut să te mai mişti puţin înainte de desert şi, din acest motiv, numărul celor aşezaţi la mese a scăzut. Puloverele şi jachetele care se purtaseră legate peste talie sau aruncate peste umeri, se trăgeau acum peste braţele înfrigurate de răcoarea serii. Unii au vizitat deja de trei sau chiar de patru ori bufetul, pălăvrăgind cu bucătarii care răsuceau frigăruile sfârâinde deasupra tăvilor cu jăratic. Câţiva oaspeţi erau deja ameţiţi bine. Erau nevoiţi să se ţină de balustradă când urcau treptele spre toalete. Gesticulau şi îşi presărau scrum de ţigară pe haine. Unul ţinea morţiş să ajute o chelneriţă să servească desertul. I-a luat cu gesturi energice, de cavaler, povara unei tăvi mari cu tarte miniaturale cu cremă de

vanilie şi coacăze roşii glasate. Tartele alunecau ameninţător spre marginea tăvii. Chelneriţa şi-a smuls un zâmbet chinuit şi a schimbat o privire cu bucătarii de la grătare. Unul dintre ei a lăsat totul baltă şi a alergat în bucătărie să aducă celelalte tăvi.

Rebecka şi Maria stăteau jos, pe stânci. Pietrele radiau căldura acumulată în timpul zilei. Maria se scărpina la încheietura mâinii, unde o pişcase un ţânţar.

— Torsten merge săptămâna viitoare la Kiruna, spuse. Nu ţi-a povestit?

— Nu.

— Pentru proiectul acela cu biserica. Acum că s-a separat de stat, biserica a devenit un client atrăgător. Ideea este să se vândă pachete de servicii juridice care să includă contabilitate şi audit pentru toate bunurile aflate în posesia bisericii. Să li se ofere asistenţă în tot soiul de probleme de genul „cum să scăpăm de Berit cu fibromialgia ei cu tot”, „cum încheiem contracte avantajoase” şi aşa mai departe. Nu ştiu exact, dar am impresia că există şi un plan de colaborare pe termen lung cu o firmă de brokeraj: vor să pună mâna pe tot ce ţine de administrarea capitalului. Pe scurt, Torsten urmează să plece la Kiruna şi să ne vândă bisericii de acolo.

— Da?

— Ai putea să-l însoţeşti. Doar îl cunoşti. Nu i-ar displăcea să aibă companie.

— Nu pot să mă duc la Kiruna, strigă Rebecka.

— Ştiu că tu asta crezi. Dar m-ar interesa să aflu de ce.

— Nu ştiu, eu…

— Care-i cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla? Vreau să zic, în cazul în care dai peste careva care ştie cine eşti? Şi de casa bunicii tale nu ţi-e dor?

Rebecka strânse din dinţi.

„Nu pot să merg, pur şi simplu nu pot”, gândi ea.

Maria spuse, de parcă i-ar fi citit gândurile:

— Eu am să-l rog în orice caz pe Torsten să te întrebe. Când ai monştri sub pat, cel mai bine e să aprinzi lumina, să te pui pe burtă şi să te uiţi după ei.

Pe terasa de piatră a conacului se dansează. În difuzoare, Abba şi Niklas Strömstedt. Prin ferestrele deschise ale bucătăriei se aude clinchet de porţelan şi şopotul apei când cineva clăteşte farfuriile, înainte de a le aşeza în maşina de spălat vase. Soarele a coborât în apă cu vălurile lui roşii cu tot. În copaci sunt atârnate lampioane. În faţa barului de la capătul terasei e înghesuială.

Rebecka o luă în jos, spre stânci. Dansase cu convivul ei şi apoi o ştersese englezeşte. Întunericul îşi aşeza acum braţul în jurul ei şi o trăgea către sine.

„Până la urmă a fost bine”, îşi spuse Rebecka. „La mai mult de-atât nu te puteai aştepta.”

Se aşează pe o bancă de lemn lângă apă. Valurile se loveau plescăind de platforma din beton. Mirosea a alge putrede, apă sărată şi motorină. Un felinar se oglindea pe suprafaţa neagră, netedă.

Måns venise la ea şi o salutase, tocmai când se aşezau toţi la mese.

— Cum îţi mai merge, Martinsson? o întrebase.

„Ce naiba să răspunzi la aşa ceva?”, se întrebase la rândul ei Rebecka.

Rânjetul lui de lup şi obiceiul de a i se adresa cu numele de familie îndeplineau funcţia unui indicator de avertizare: intimităţi, lacrimi şi sinceritate nu se acceptă.

Aşadar, capul sus, picioarele pe pământ şi să-i raportăm cum am dat ramele ferestrelor de la cabana lui Torsten cu ulei de in. După cele petrecute în Kiruna avusese sentimentul că ţine la ea. Dar când nu mai fusese în stare să lucreze, sentimentul acesta dispăruse.

„Atunci nu mai eşti nimic”, gândea ea. „Când nu mai poţi lucra.”

Sunetul unor paşi pe poteca pietruită o făcu să-şi ridice privirea. Nu distingea chipul, însă glasul subţire îi suna cunoscut. Era blonda cea nouă. Cum o chema, oare? Petra.

— Bună, Rebecka, i se adresă Petra ca unei vechi cunoştinţe.

Veni mult prea aproape de ea. Rebecka îşi înăbuşi impulsul de a sări în picioare, a o împinge pe femeie la o parte şi a se îndepărta iute. Or, asta chiar nu se cuvenea. Rămase prin urmare aşezată picior peste picior. Cel de deasupra o trăda însă. Zvâcnea în sus şi-n jos fără astâmpăr, indispus. Voia să-şi ia tălpăşiţa.

Oftând, Petra se trânti jos, lângă Rebecka.

— Doamne, Åke a dansat deja de trei ori cu mine. Ştii şi tu cum sunt. Simplul fapt că lucrezi pentru ei îi face să te considere proprietatea lor personală. Aveam neapărată nevoie de o mică pauză.

Rebecka aprobă cu un fel de mormăit. Curând va trebui să-i spună că se duce la toaletă.

Petra îşi răsuci bustul spre Rebecka şi îşi înclină capul într-o parte.

— Am aflat ce ţi s-a întâmplat anul trecut. Trebuie că a fost oribil.

Rebecka nu-i răspunse.

„Să vedem”, îşi spuse Petra cu perfidie. „Când prada nu vrea să iasă din vizuină, trebuie să o ademeneşti. Destăinuindu-i, eventual, un fleac despre tine. Îi oferi propriul tău secret mărunt şi primeşti în schimb secretul ei. Aşa cum fac copiii schimb de abţibilduri.”

— Sora mea a avut şi ea acum cinci ani o experienţă îngrozitoare, continuă Petra, văzând că Rebecka tace. L-a găsit pe fiul vecinilor mort în şanţ. N-avea decât patru ani. Şi a rămas...

Îşi încheie fraza cu un gest vag din mână.

— A, aici eraţi.

Apăruse şi Popeye. Venea spre ele cu câte un pahar de gin tonic în fiecare mână. Îi întinse Petrei unul şi, cu o

ezitare de o fracţiune de secundă, Rebeckăi pe celălalt. De fapt, îl adusese pentru sine.

„Un gentleman”, îşi spuse Rebecka obosită şi aşează paharul lângă ea.

Se uită la Popeye. Popeye se uita cu jind la Petra. Petra se uita cu jind la Rebecka. Popeye şi Petra aveau să se distreze întâi cu Rebecka. Şi apoi aveau să se împreuneze.

Petra simţise probabil că Rebecka se pregătea să spele putina. Că va rata ocazia. În mod normal, ar fi lăsat-o să plece, spunându-şi că se vor mai ivi şi alte ocazii. Acum, puterea ei de judecată era însă tulburată de prea multe long drink-uri şi de prea multe pahare de vin lângă mâncare.

Se aplecă spre Rebecka. Cu obrajii luminoşi şi rozalii o întrebă:

— Spune-mi, cum te simţi când ucizi un om?

Rebecka îşi croia decisă calea prin mulţimea ameţită. Nu, nu voia să danseze. Nu, nu voia nimic de la bar. Îşi atârnase poşeta pe umăr şi se îndrepta spre debarcader.

Scăpase de Petra şi Popeye. Luase o mină gânditoare, îşi îndreptase privirea în largul şenalului şi spusese:

— Te simţi, bineînţeles, îngrozitor.

Ce să fi spus? Adevărul? „Habar n-am. Nu-mi amintesc nimic.”

Poate ar fi trebuit să le povestească despre şedinţele acelea penibile cu terapeutul. Rebecka stând şi zâmbind la fiecare întâlnire, şi izbucnind în cele din urmă în râs. Ce să facă? Nu-şi mai aminteşte nimic. Terapeutul, căruia nu-i arde deloc să râdă, spune că nu vede niciun motiv de râs. În cele din urmă, hotărăsc să întrerupă pentru o vreme şedinţele. Rebecka e însă, desigur, oricând binevenită.

Dar când nu mai poate lucra, nu se întoarce la el. Nu poate, pur şi simplu. Se vede şezând pe scaun în faţa lui, plângând că nu mai face faţă vieţii de zi cu zi, iar pe el

privind-o cu o expresie în care compătimirea se reduce la un păi-eu-ce-ţi-am-zis.

Nu, Rebecka îi dăduse Petrei un răspuns de om normal, îi spusese că a fost îngrozitor, dar că viaţa trebuie să meargă înainte, oricât de banal ar suna asta. După care se scuzase şi se ridicase în picioare. Totul decursese bine, dar cinci minute mai târziu o apucase furia, şi acum... acum era atât de furioasă, că-i venea să smulgă un copac din pământ cu rădăcini cu tot. Sau să se rezeme de zidul hotelului şi să-l dărâme ca pe o cutie de carton. Bine că cele două capete blonde plecaseră de la debarcader, pentru că le-ar fi expediat cu un şut în apă.

Brusc, îi apăru Måns în spate. Apoi alături.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Rebecka nu-şi încetini pasul.

— Mă car. Unul dintre bucătari zicea că pot să împrumut barca lui pneumatică. O să vâslesc până pe partea cealaltă.

Måns râse sceptic.

— Ai înnebunit? Nu poţi să vâsleşti noaptea! Şi de acolo cum vrei să pleci mai departe? Fă bine şi stai aici. Ce te-a apucat?

Rebecka se opri la marginea debarcaderului. Se întoarse spre el şi îi răspunse repezit.

— Tu ce crezi că m-a apucat? Lumea mă întreabă cum te simţi când ucizi un om. Eu de unde dracu' să ştiu? Că doar n-am scris poezii despre sentimentele mele. Eu – s-a întâmplat, pur şi simplu!

— Dar pe mine de ce eşti aşa de furioasă? Că eu nu te-am întrebat.

Rebecka începu să vorbească în şoaptă.

— Nu, Måns, tu nu întrebi lucruri. Asta chiar nu ţi se poate reproşa.

— Ce dracu', spuse Måns, dar Rebecka se răsucise deja pe călcâie şi se apropia de marginea platformei.

El porni în goană după ea. Îşi aruncase deja poşeta în barcă şi desfăcea acum frânghia de ancorare. Måns îşi căuta cuvintele.

— Am vorbit cu Torsten, spuse el. Zicea că vrea să te roage să-l însoţeşti la Kiruna. Dar eu i-am spus s-o lase baltă.

— De ce?

— De ce? Credeam că e ultimul lucru de care ai nevoie acum.

Rebecka răspunse fără să-l privească:

— Cred că pot să decid şi singură de ce am nevoie şi de ce nu am nevoie.

Îşi dădea vag seama că persoanele din apropierea lor ciuliseră urechile în direcţia ei şi a lui Måns. Toţi erau ocupaţi să danseze şi să pălăvrăgească, dar nu se domolise oare puţin vacarmul vocilor? Or să aibă un subiect nou de bârfă, săptămâna viitoare la birou.

Måns părea să fi observat acelaşi lucru şi îşi coborî glasul.

— Îmi cer scuze, nu-ţi vreau decât binele.

Rebecka sări în barcă.

— Binele. De-aia ai aranjat să stau ca o proastă în sala de judecată?

— Hai, încetează, şuieră Måns. Tu, cu gura ta, ai spus că n-ai nimic împotrivă. Mi s-a părut o idee bună, să nu pierzi contactul cu munca ta. Şi acum coboară din barca aia.

— Parc-aş fi avut de ales. Asta poţi s-o pricepi şi tu, dacă te gândeşti puţin mai bine.

— Dar termină odată, la naiba! Dă-te jos din barcă şi du-te la culcare, vorbim mâine, când eşti trează.

Rebecka făcu un pas înainte în barcă. Barca începu să se clatine. Pentru o clipă, lui Måns îi trecu prin cap că Rebecka va urca pe platformă şi-i va arde o palmă. Ar fi o chestie adorabilă.

— Când sunt trează? Eşti... eşti de-a dreptul incredibil!

Puse un picior pe platformă şi se împinse de la mal.

Måns cocheta cu ideea să se prindă de barcă. Ar oferi o privelişte la fel de adorabilă. Cum ar rămâne agăţat de marginea bărcii, până când ar cădea în apă. Unchiul Melker[5] al firmei noastre de avocatură! Barca se îndepărta lin.

— Atunci, du-te la Kiruna! îi strigă din urmă, indiferent la urechile care l-ar fi putut auzi. Din partea mea, fă ce vrei.

Barca dispăru în noapte. Måns auzea vâslele ciocnindu-se de suporţi, plescăitul lor când loveau apa.

Glasul Rebeckăi suna însă aproape şi acum mai tare.

— Spune-mi ce poate fi mai rău decât asta!

Tonul acesta îi era cunoscut de la certurile cu Madelene. Întâi, furia ei înăbuşită. Iar el, el neştiind măcar cu ce i-a mai greşit de data asta. Apoi cearta, de fiecare dată vijelia secolului. Apoi vocea care devine mai stridentă şi ameninţă să se transforme în plâns. Apoi momentul împăcării. Când eşti dispus să plăteşti preţul: să-ţi pleci capul ca un câine. Cu Madelene îşi jucase rolul după un scenariu bine cunoscut: recunoştea că e un om de nimic, o ţinea pe Madelene în braţe ca pe un copilaş scâncind, cu capul lipit de pieptul lui.

Şi Rebecka... în căutarea cuvintelor potrivite, gândul acesta se mişca nesigur şi îngreunat de alcool în capul lui, dar acum era deja prea târziu. Loviturile de vâsle se îndepărtau tot mai mult.

Dar pentru nimic în lume n-ar fi strigat-o. Nici să nu se gândească!

Se trezi brusc cu Ulla Carie lângă el, una dintre cele două asociate, care îl întrebă ce se petrecea.

— Poţi să mă împuşti, răspunse Måns, şi porni înapoi, în direcţia hotelului. Pe sub ghirlandele din lampioane colorate, Måns se îndrepta spre bar.

---

5 Melker Melkersson, personajul principal, cam neîndemânatic, al unui serial suedez de televiziune, după un scenariu de Astrid Lindgren. (N.t.)

Marţi, 5 septembrie

Inspectorul de poliţie Sven-Erik Stålnacke mergea de la Fjällnäs spre Kiruna. Pietrişul se lovea de partea dedesubt a maşinii, în spate se ridica un nor înalt de praf. Când coti în direcţia Nikkavägen, zări înălţându-se spre cer, în stânga lui, masivul de gheaţă albastră Kebnekaise.

„E extraordinar faptul că nu te poţi sătura niciodată”, gândi el.

Deşi era trecut de cincizeci de ani, era încă fascinat de schimbarea anotimpurilor. Aerul rece de toamnă, care cobora în văi de pe vârfurile munţilor. Revenirea soarelui la sfârşitul iernii. Prima picătură scursă de pe acoperiş. Topirea gheţurilor. De-a lungul anilor, fascinaţia aceasta părea să fi crescut. Şi-ar fi dorit o săptămână de concediu, doar ca să observe natura.

„Şi tatăl meu a fost tot aşa”, gândi el. Tatăl lui repetase în ultimii ani de viaţă, de fapt în ultimii cincisprezece ani, mereu acelaşi lucru:

— Asta o să fie ultima mea vară. Ultima toamnă de care o să mai am parte.

Acesta fusese motivul principal pentru care se temuse de moarte. Că nu va mai avea parte de încă o primăvară, de încă o vară scăldată în lumină, de încă o toamnă în culori arzătoare. Că anotimpurile vor continua să vină şi să plece în lipsa lui.

Sven-Erik se uită la ceas. Unu şi jumătate. Mai avea o jumătate de oră până la întâlnirea cu procurorul. Suficient pentru a intra la Grillul lui Annie şi a mânca un burger.

Ştia ce voia procurorul. Trecuseră aproape trei luni de la uciderea pastorului Mildred Nilsson şi nu făcuseră încă niciun progres. Procurorul se săturase de treaba asta. Şi nu era de înţeles?

Acceleră fără să-şi dea seama. Ar fi trebuit să-i ceară ajutorul Anna-Mariei, acum înţelegea. Anna-Maria Mella era şefa echipei. Acum era în concediu de maternitate, iar Sven-Erik îi ţinea locul. Doar că se sfia s-o deranjeze acasă. În mod straniu. Când lucrau împreună, erau atât de apropiaţi. Dar în afara serviciului nu prea ştia ce să-i spună. Îi lipsea şi cu toate acestea nu o vizitase acasă decât o singură dată, imediat după naşterea micuţului. Ea trecuse de câteva ori pe la secţie, dar de fiecare dată se strânseseră cotcodăcind în jurul ei toate găinile alea proaste din secretariat, iar el preferase să stea deoparte. La mijlocul lui ianuarie se va întoarce din concediu.

Îi interogaseră pe toţi vecinii. Cineva tot ar fi trebuit să vadă ceva. În Jukkasjärvi, unde cadavrul fusese găsit atârnând la balcon, şi în Poikkijärvi, unde locuise victima. Nimic. Îi mai interogaseră o dată. Iar rezultatul fusese acelaşi: un rahat.

Era chiar ciudat. Fusese ucisă lângă muzeul etnografic, jos, la râu. Ucigaşul îi dusese cadavrul în biserică. Se întâmplase în timpul nopţii, e drept, dar fusese lumină ca ziua.

Aflaseră că fusese un pastor controversat. Când Sven-Erik întrebase dacă avea duşmani, răspunsul pe care-l primise de la mai multe femei implicate în activităţile parohiei fusese: „Cam toţi tipii de pe-aici.” O femeie din casa parohială, cu riduri adânci de ambele părţi ale gurii strânse pungă, îşi exprimase pe faţă părerea că victima însăşi era de vină pentru ce i se întâmplase. Încă din timpul vieţii scriseseră ziarele, cu litere de-o şchioapă, despre ea.

Conflicte cu consiliul parohial, când organizase în sediul parohiei cursuri de autoapărare pentru femei. Conflicte cu administraţia locală, când cercul ei de lectură din Biblie pentru femei, Magdalena, ceruse ca o treime din programul patinoarelor locale să fie rezervată pentru hocheiul de fete şi alte activităţi sportive pentru femei. Iar la urmă îşi pusese în cap nişte vânători şi crescători de reni, când fusese vorba de lupoaica aia care se refugiase în pădurile care aparţineau bisericii. Mildred Nilsson considerase de datoria ei să o protejeze. Presa locală tipărise referitor la acest caz o fotografie a ei şi a unuia dintre adversarii ei, însoţite de titulaturile „Prietena lupilor” şi „Duşmanul lupilor”.

Iar în casa parohială din Poikkijärvi, pe malul opus de Jukkasjärvi, se afla soţul ei. În concediu medical şi incapabil să descâlcească moştenirea lăsată de soţia lui. Pe Sven-Erik îl cuprinse din nou sentimentul de nelinişte şi neplăcere pe care-l simţise când stătuse de vorbă cu el. „Iar aţi venit? Nu vă mai săturaţi?” Fiecare discuţie îi păruse la fel de anevoioasă ca atunci când încerci să spargi un strat de gheaţă prins peste noapte. Tristeţea care îl năpădea. Ochii plânşi. Lipsa unui copil cu care să-şi împartă nefericirea.

Sven-Erik avea un copil, o fată care locuia în Luleå, însă afurisita asta de singurătate îi era familiară. De când divorţase, locuia singur. Dar cel puţin avea un motan, iar pe soţia lui nu o ucisese şi nu o spânzurase nimeni de un lanţ.

Verificaseră toate apelurile şi scrisorile cretinilor care îşi revendicaseră crima. Dar nu ajunseseră, desigur, nicăieri. Erau nişte epave umane, cu creierii încinşi la vederea titlurilor din ziare.

Titluri care apăruseră cu duiumul. Televiziunea şi presa o luaseră razna. Mildred Nilsson fusese ucisă vara, în plină lipsă de subiecte, şi, în afară de asta, nu trecuseră nici doi ani de când în Kiruna fusese ucis un alt lider religios, Viktor Strandgård, cel mai important personaj al comunităţii Izvorul Puterii. Se făcuseră speculaţii cu privire la asemănările dintre cele două cazuri, deşi ucigaşul lui Viktor

Strandgård murise între timp. Dar un punct comun exista: ambii fuseseră oameni ai bisericii. Pastorilor şi predicatorilor li s-a dat cuvântul în marile ziare naţionale. Se simţeau ameninţaţi? Voiau să-şi părăsească parohiile? Kiruna, cu orientarea ei de stânga, devenise un loc periculos? Studenţii aflaţi în practică pe timp de vară la ziare veneau la Kiruna şi dădeau sentinţe cu privire la munca poliţiei. Erau tineri, zeloşi şi nu se mulţumeau cu un „pentru o bună desfăşurare a anchetei... în momentul de faţă nu facem niciun comentariu”. Două săptămâni se cramponase presa de acest subiect.

— La dracu', îi spusese Sven-Erik şefului serviciului criminalistic. Ajungi să-ţi scuturi şi să-ţi întorci pe toate feţele pantoful, altfel te trezeşti că vreunul din jurnalştii ăştia de rahat îţi şuteşte ce ţi s-a lipit de talpă.

Dar pentru că poliţia nu făcuse niciun progres, gaşca de jurnalişti părăsise în cele din urmă localitatea. Cele două persoane călcate mortal în picioare la un festival au umplut ziarele.

Poliţia lucrase toată vara după teoria copycat: cineva fusese inspirat de uciderea lui Viktor Strandgård. Oficiul regional de criminalistică ezitase iniţial să întocmească un profil psihologic al criminalului. Din câte se ştia, nu aveau de-a face cu un criminal în serie. Şi nu era clar dacă era un imitator al primei crime. Însă asemănările cu uciderea lui Viktor Strandgård şi nebunia creată în presă au făcut ca, până la urmă, un psihiatru de la oficiul regional de criminalistică să-şi întrerupă concediul şi să vină la Kiruna.

Se întâlnise cu poliţia locală într-o dimineaţă de la începutul lui iulie. În sala de conferinţe vreo doisprezece colegi transpirau din greu. Nu voiau să rişte ca cele discutate în interior să ajungă la urechile cuiva din afară şi din acest motiv ţineau ferestrele închise.

Psihiatrul era o femeie pe la patruzeci şi ceva de ani. Pe Sven-Erik îl surprinsese calmul şi tonul aproape înţelegător cu care vorbea despre nebuni, criminali în masă şi criminali

în serie. Când aducea exemple reale spunea deseori „sărmanul” sau „am avut un băiat care” sau „norocul lui că a fost prins şi condamnat”. Iar despre un alt criminal le-a povestit că, după ani buni în secţia de psihiatrie, fusese eliberat, lua acum medicamente, ducea o viaţă ordonată, lucra cu jumătate de normă într-un atelier de zugravi şi avea un câine.

— Ţin să subliniez, le spusese ea, că poliţia trebuie să opteze pentru o teorie după care să lucreze. În cazul în care ucigaşul vostru este un imitator, pot să-i întocmesc un profil psihologic probabil. Dar asta nu o ştim cu certitudine.

Adusese o prezentare Power Point şi îi îndemnase să-i adreseze întrebări.

— E un bărbat. Între cincisprezece şi cincizeci de ani. Îmi pare rău.

Ultimele cuvinte le adăugase când îi văzuse pe cei de faţă zâmbind.

— Am prefera să ne spuneţi că are douăzeci şi şase de ani şi trei luni, livrează ziare la domiciliu, locuieşte împreună cu mama lui şi conduce un Volvo roşu, glumise unul dintre ei.

Ea adăugase:

— Şi are mărimea 42 la picior. Deci. Cei care copiază crime au o particularitate, anume că săvârşesc deseori de la bun început infracţiuni violente grave. Nu trebuie să căutaţi prin urmare pe cineva cu o condamnare anterioară pentru o infracţiune săvârşită cu violenţă. Şi într-adevăr aţi găsit, nu-i aşa, amprente care nu apar în bazele de date.

Câţiva au dat aprobator din cap.

— Se poate să fi fost înregistrat cândva ca suspect sau să fi fost condamnat pentru delicte minore, tipice pentru o persoană care nu ştie ce înseamnă limitele. Delicte precum hărţuire, teroare telefonică sau poate furt din magazine. Dar dacă avem de-a face cu un imitator, atunci a stat ascuns în cămăruţa lui şi a citit un an şi jumătate despre uciderea lui Viktor Strandgård. E o ocupaţie tăcută. A fost

vorba despre o crimă comisă de altcineva. Până acum i-a fost suficient. Dar de-acum înainte va vrea să citească despre el însuşi.

— Dar cele două crime nu prea pot fi comparate, spusese cineva. Viktor Strandgård a fost lovit şi înjunghiat cu un cuţit, apoi i s-au scos ochii şi i s-au tăiat mâinile.

Ea dăduse din cap.

— Aveţi dreptate. Dar o explicaţie posibilă este că a fost prima lui crimă. Să înjunghii, să tai şi să scoţi ochii cuiva presupune... cum să spun... presupune un contact mai apropiat decât obiectul lunguieţ care a fost folosit după toate aparenţele în acest caz. E un prag mai înalt care trebuie depăşit. Data viitoare s-ar putea să se simtă pregătit să folosească un cuţit. E posibil să nu poată suporta apropierea fizică.

— Dar a cărat-o până în biserică.

— Da, dar atunci terminase deja cu ea. Pentru el, ea nu mai era altceva decât un boţ de carne. Aşadar, locuieşte singur sau are acces la o încăpere izolată, eventual o încăpere din pivniţă, în care nu intră nimeni în afara lui, un atelier sau, da, un şopron care se încuie cu cheie. Acolo păstrează articole decupate din ziare. Deseori se află la vedere, eventual sunt chiar prinse de pereţi. E o persoană retrasă, cu rare contacte sociale. E posibil să evite chiar, prin măsuri concrete, contactul cu alţi oameni. Prin neglijarea igienei personale, de exemplu. Dacă aveţi un suspect, puneţi această întrebare, întrebaţi dacă are prieteni, pentru că dacă el este ucigaşul, nu va avea. Dar, cum spuneam, nu trebuie să fie un imitator. Poate fi cineva care a avut un acces întâmplător de furie. Dacă avem ghinionul să se săvârşească încă o crimă, putem să mai stăm de vorbă.

Şirul gândurilor lui Sven-Erik fu întrerupt la vederea unui şofer care îşi plimba câinele ţinându-l de lesă prin geamul deschis şi lăsându-l să alerge pe lângă maşină. Era o

corcitură cu rasa elkhound. Câinele alerga cu limba scoasă pe lângă maşină.

— Ticălosul, mormăi Sven-Erik şi privi în urmă în oglinda retrovizoare.

Probabil un vânător de elani care îşi antrenează astfel câinele. Pentru o clipă, lui Sven-Erik îi trecu prin gând să întoarcă şi să stea de vorbă cu proprietarul câinelui. Oamenilor de teapa lui ar trebui să li se interzică să aibă câini. În tot restul anului, câinele era probabil ţinut captiv într-o cuşcă.

Dar nu întoarse. Abia de curând stătuse de vorbă cu un bărbat care încălcase interdicţia de a-şi vizita fosta soţie şi refuzase să se prezinte la post pentru a fi interogat.

„Toată ziua numai belele", îşi spuse Sven-Erik. „De când te scoli şi până te culci. Unde să tragi linia? Şi într-o bună zi, în ziua ta liberă, te trezeşti că faci troacă de porci pe cineva care a aruncat pe stradă un ambalaj de bomboană."

Imaginea câinelui alergând pe şosea şi gândul că-şi ferfeniţea perniţele labelor îi dădură însă de furcă tot restul drumului până în oraş.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, Sven-Erik Stålnacke intra în biroul procurorului-şef Alf Björnfot. Bărbatul în vârstă de şaizeci de ani şedea pe marginea biroului cu un copil în braţe. Băieţelul trăgea încântat de şnurul lămpii care atârna deasupra biroului.

— Ia te uită, exclamă procurorul la vederea lui Sven-Erik. A venit nenea Sven-Erik. El e Gustav, băieţelul Anna-Mariei.

Ultima observaţie i-o adresă lui Sven-Erik, clipind din ochii miopi. Gustav îi luase ochelarii de pe nas şi lovea cu ei în şnurul lămpii, făcându-l să se legene.

În clipa aceea intră inspectorul de poliţie Anna-Maria Mella. Îl salută pe Sven-Erik ridicând din sprâncene şi cu un surâs fugar pe faţa cabalină. De parcă s-ar fi văzut deja, ca de obicei, la şedinţa de dimineaţă. În realitate, trecuseră mai multe luni de la ultima lor întâlnire.

Pe Sven-Erik îl surprinse cât de scundă era. I se mai întâmplase şi înainte, când se revedeau după o perioadă mai îndelungată, de exemplu la întoarcerea din concediu. În închipuirea lui, Anna-Maria era mai înaltă. Se vedea că fusese în concediu. Avea un bronz profund, care nu avea să dispară decât târziu, în plină iarnă întunecată. Pistruii nu se mai distingeau, pentru că acum aveau aceeaşi nuanţă ca tenul. Părul prins într-o coadă groasă era aproape alb. Sus, la rădăcina părului, se vedeau o serie de pişcături de ţânţar zgândărite, cruste mici maronii de sânge uscat.

Se aşezară. Procurorul-şef în spatele biroului său plin de acte, Anna-Maria şi Sven-Erik pe canapeaua pentru oaspeţi. Procurorul vorbi scurt şi la obiect. Ancheta în cazul uciderii lui Mildred Nilsson ajunsese într-un punct mort. În timpul verii putuseră apela la aproape toate resursele poliţiei, acum aveau alte priorităţi.

— Asta e, îi spuse cu părere de rău lui Sven-Erik, care privea neclintit pe fereastră. Nu mai putem neglija alte anchete. Că ne trezim cu ombudsmanul[6] pe cap.

Făcu o pauză şi îşi îndreptă privirea spre Gustav, care golea coşul de gunoi şi îi aranja frumos pe podea conţinutul. O cutie goală de tutun pentru mestecat. O coajă de banană. O cutie goală de bomboane pentru gât. Nişte hârtii mototolite. După ce goli coşul, Gustav se descălţă şi îşi aruncă pantofiorii înăuntru. Procurorul râse şi continuă.

O convinsese pe Anna-Maria să se întoarcă la serviciu cu jumătate de normă, până după Crăciun, când avea să-şi reia norma întreagă. Sven-Erik rămânea şeful echipei, iar Anna-Maria avea să se ocupe de cazul acesta, până la încheierea oficială a concediului ei de maternitate.

Îşi împinse cu grijă ochelarii pe nas şi îşi plimbă privirea deasupra biroului. Găsi în cele din urmă dosarul lui Mildred Nilsson şi îl împinse spre Sven-Erik şi Anna-Maria.

---

6 În ţări le scandinave, personalitate independentă care are sarcina de a analiza plângerile cetăţenilor împotriva autorităţilor. (N.red.)

Anna-Maria începu să-l răsfoiască. Sven-Erik se uita peste umărul ei. Simţea o greutate în piept. Aproape se întristă, când văzu cât de multe pagini erau.

Procurorul îl rugă să facă un rezumat al rezultatelor provizorii ale anchetei.

Sven-Erik îşi trecu degetele prin mustaţa zbârlită, oferindu-şi astfel câteva clipe de răgaz, apoi relată, fără să se abată prea mult de la subiect, că pastorul Mildred Nilsson fusese ucisă în noaptea dinaintea solstiţiului de vară. Oficiase o slujbă târzie în biserica din Jukkasjärvi, care se încheiase la ora douăsprezece fără un sfert. Unsprezece persoane asistaseră la slujbă. Şase dintre ele fuseseră turişti, cazaţi la Vildmarkshotel. În jurul orei patru dimineaţa fuseseră treziţi şi chestionaţi de către poliţie. Celelalte cinci participante la slujbă făceau parte din grupul Magdalena, gaşca de femei a pastorului.

— Gaşca de femei? întrebă Anna-Maria.

— Da, avea un cerc de lectură din Biblie format exclusiv din femei. O reţea de genul celor care au devenit atât de răspândite astăzi. Veneau la biserica în care oficia Mildred Nilsson. Mulţi îşi făcuseră sânge rău din cauza lor. Expresia a fost folosită atât de către duşmanii lor, cât şi de către ele însele.

Anna-Maria dădu din cap şi se adânci din nou în studiul actelor. Îşi miji pleoapele, când ajunse la procesul-verbal al autopsiei şi la declaraţia medicului şef de secţie Pohjanen.

— Au stâlcit-o în bătaie, spuse ea. Fracturi craniene... fisuri craniene... leziuni cerebrale, sub locurile de impact... hemoragii între cortex şi meninge...

Când remarcă grimasele dezgustate ale bărbaţilor, parcurse textul în tăcere.

Un caz clasic de agresiune cu un obiect contondent. Majoritatea leziunilor aveau o lungime de trei centimetri, cu ţesut conjunctiv între margini. Ţesutul fusese zdrobit. Dar exista şi o rană mai mare: „Tâmpla stângă, hematom roşu-albastru, de formă alungită, şi tumescenţă... la trei

centimetri dedesubtul şi doi centimetri în faţa canalului auditiv pe partea stângă, după marginea indentaţiei...”

Indentaţie? Ce scria în procesul-verbal referitor la această indentaţie? Anna-Maria dădu paginile.

— Indentaţie şi leziune de formă alungită deasupra tâmplei stângi, rezultate probabil în urma agresării cu un obiect asemănător cu o rangă.

Sven-Erik îşi reluă relatarea.

— După terminarea slujbei, pastorul s-a schimbat în sacristie, a încuiat uşa bisericii şi a coborât la malul râului, în spatele muzeului etnografic regional, unde îşi ţinea barca. Acolo a fost atacată. Ucigaşul a dus-o înapoi în biserică. A descuiat uşa, a urcat-o la balcon, i-a legat un lanţ de fier în jurul gâtului, a fixat lanţul de orgă şi a spânzurat-o la balcon. La scurt timp, a fost găsită de către paracliser, care venise dintr-o inspiraţie de moment cu bicicleta la biserică, pentru a culege flori pentru altar.

Anna-Maria aruncă o privire spre fiul ei. Acesta dăduse peste cutia cu acte sortite distrugătorului de documente şi se apucase să rupă foaie după foaie. Era nespus de încântat.

Anna-Maria citi grăbită mai departe. O mulţime de fracturi ale maxilarului superior şi ale osului zigomatic. O pupilă distrusă. Pupila stângă şase milimetri, pupila dreaptă patru milimetri. Din cauza tumescenţei cerebrale. „Buza superioară puternic inflamată. Partea dreaptă albastru-violet, incizia indică o hemoragie puternică, neagră-roşie...” Dumnezeule! Toţi dinţii superiori erau sparţi. „În cavitatea bucală mult sânge şi cheaguri de sânge. În cavitatea bucală doi ciorapi îndesaţi în faringe.”

— A lovit-o aproape numai la cap, spuse Anna-Maria.

— Două leziuni în zona pieptului, spuse Sven-Erik.

— Obiect asemănător cu o rangă.

— Probabil o rangă.

— Leziune de formă alungită deasupra tâmplei stângi. Asta să fi fost prima lovitură, ce crezi?

— Da. Putem deduce, aşadar, că e dreptaci.

— De unde ştim că a purtat-o în spate până în biserică? Putea la fel de bine să o aşeze într-o roabă sau ceva de genul ăsta.

— Cum de unde ştim? Doar îl cunoşti pe Pohjanen. A descris cum s-a scurs sângele din ea. Întâi în jos, spre spate.

— Înseamnă că a fost întinsă pe spate.

— Da. Tehnicienii au găsit apoi şi locul. La mică distanţă de mal, de locul unde îşi ţinea barca. Uneori trecea cu ea râul. Pentru că locuia pe malul celălalt. În Poikkijärvi. Şi acolo, la mal, în dreptul bărcii, au rămas şi pantofii ei.

— Şi mai departe? Vreau să zic, în legătură cu sângele?

— Mai departe, scurgeri mai puţin abundente de la leziunile de pe faţă şi de la cap, înspre creştet.

— Aha, spuse Anna-Maria. Ucigaşul a purtat-o peste umăr, astfel încât i-a atârnat capul.

— Asta trebuie să fie explicaţia. Şi nu e tocmai gimnastică aerobică.

— Şi eu aş fi putut s-o car în spate, spuse Anna-Maria. Aş fi putut s-o atârn şi de orgă. Doar era destul de scundă şi slabă.

„Mai ales dacă aş fi spumegat de furie”, adăugă în gând.

Sven-Erik continuă:

— Ultimele hemoragii au fost înspre picioare.

— Când a atârnat-o?

Sven-Erik dădu din cap în semn de aprobare.

— Înseamnă că nu era moartă?

— Încă nu. Scrie în procesul-verbal.

Anna-Maria frunzări următoarele pagini. Exista o mică hemoragie în piele, sub leziunile de la gât. După părerea medicului legist Pohjanen, nu era încă moartă când o spânzurase. Dar probabil îşi pierduse cunoştinţa.

— Şosetele îndesate pe gât..., începu Anna-Maria.

— Erau chiar ale ei, spuse Sven-Erik. Pantofii i-au rămas pe malul râului şi era desculţă când a fost spânzurată.

— Am mai văzut aşa ceva, spuse procurorul. Se întâmplă deseori când cineva e omorât în bătaie. Victima tresare şi horcăie. E destul de neplăcut. Şi pentru a o face să amuţească...

Se întrerupse. Îşi aminti de o femeie maltratată de către soţul ei, pe care o găsiseră moartă. Cu jumătate din perdeaua din dormitor îndesată în gâtlej.

Anna-Maria se uită la fotografii. Faţa zdrobită. Gura se deschidea ca o gaură neagră, fără dinţii din faţă.

„Dar mâinile?", se întrebă. „Canturile mâinilor? Braţele?"

— Nu există leziuni de apărare, spuse ea.

Procurorul şi Sven-Erik clătinară din capete.

— Şi nu avem amprente complete? întrebă Anna-Maria.

— Nu. Avem o amprentă parţială pe o parte.

Gustav se apucase între timp să tragă de toate frunzele la care putea ajunge ale unui ficus mare, aşezat, într-un ghiveci cu pământ şi pietriş deasupra. Când Anna-Maria îl luă de acolo, se puse furios pe urlat.

— Nu, şi vorbesc foarte serios, spuse Anna-Maria, când el încercă să scape din prinsoare şi să se întoarcă la ficus.

Procurorul voia să spună ceva, însă Gustav urla ca o sirenă. Anna-Maria încercă să-l mituiască cu cheile de la maşină şi cu telefonul mobil, însă toate aterizară cu un pocnet pe jos. Începuse să desfrunzească ficusul şi voia să-şi ducă la bun sfârşit opera. Anna-Maria îl luă sub braţ şi se ridică. După toate aparenţele, convorbirea se încheiase.

— Am să dau anunţ la ziar la rubrica „Donaţii", spuse ea printre dinţi. Sau la „Schimburi": „Ofer băiat sănătos, de un an şi jumătate, contra unei maşini de tuns iarba. Toate ofertele prezintă interes."

Sven-Erik o conduse pe Anna-Maria la maşină. „Acelaşi Ford Escort şifonat", constată el. Gustav îşi uită necazul, când Anna-Maria îl puse jos şi-l lăsă să umble în voie. Întâi se avântă cu un entuziasm împleticit spre un porumbel, care pigulea resturi dintr-un coş de gunoi. Pasărea se ridică

plictisită în zbor, iar Gustav îşi fixă acum atenţia asupra coşului de gunoi. Ceva rozaliu se scursese pe marginea coşului; părea vomă uscată, rămasă de sâmbătă noaptea. Anna-Maria îl prinse pe Gustav exact în clipa în care ajunsese la coş. El începu să urle ca din gură de şarpe. Ea îl îndesă pe scaunul lui din maşină şi închise portiera. Dinăuntru răbufneau înăbuşite urletele.

Anna-Maria se întoarse cu un zâmbet larg pe buze spre Sven-Erik.

— Îl las acolo şi mă duc pe jos acasă, spuse ea.

— Păi cum să nu protesteze, dacă îl iei taman când să ajungă la linia de sosire, spuse Sven-Erik şi arătă cu capul spre scârbosul coş de gunoi.

Anna-Maria ridică din umeri cu o înfiorare trucată. Pentru câteva secunde tăcură amândoi.

— Aşa, deci, spuse Sven-Erik cu un zâmbet larg. O s-avem iarăşi de-a face cu tine.

— Da, bietul de tine, zâmbi Anna-Maria. S-a terminat cu huzureala.

Chipul ei redeveni serios.

— În ziare scrie că era o femeie emancipată, care organiza cursuri de autoapărare şi chestii de genul ăsta. Şi totuşi, nicio leziune de apărare.

— Ştiu, spuse Sven-Erik.

Îşi strânse mustaţa cu o expresie gânditoare.

— Poate nu s-a aşteptat să fie lovită, spuse el. Poate îl cunoştea.

Anna-Maria dădu încet din cap. În spatele ei, Sven-Erik vedea centrala eoliană de la Peuravaara. Unul dintre subiectele lor favorite. Lui i se păreau frumoase turbinele eoliene. Ei, urâte de mama focului.

— Poate, spuse ea.

— E posibil ca ucigaşul să aibă un câine, spuse Sven-Erik. Cei de la poliţia tehnică au găsit două fire de păr de câine pe hainele ei, dar ea nu avea câini.

— Ce rasă?

— Nu se ştie. După crima din Horby au încercat să îmbunătăţească tehnica. Rasa nu se poate stabili, dar dacă avem un suspect proprietar de câine, putem compara şi afla dacă firele provin de la câinele respectivului.

Urletele din maşină se înteţiseră. Anna-Maria urcă şi porni motorul. Ţeava de eşapament era probabil găurită, căci suna ca o drujbă chinuită. Porni cu o smucitură şi ţâşni în viteză pe Hjalmar Lundbohmvägen.

— Conduci ca o cizmă, îi strigă Sven-Erik din urmă, prin norul uleios de gaze de eşapament.

Prin parbrizul din spate văzu mâna ei, ridicată în semn de salut.

Rebecka Martinsson şedea în Saabul închiriat şi se îndrepta spre Jukkasjärvi. Lângă ea şedea Torsten Karlsson, care îşi lăsase capul pe spate şi moţăia. Se relaxa înainte de întâlnirea cu protopopul. Din când în când deschidea ochii şi se uita afară.

— Să mă anunţi dacă trecem pe lângă ceva demn de remarcat, o rugă.

Rebecka zâmbi dispreţuitoare.

„Totul e demn de remarcat”, îşi spuse. „Totul. Soarele care apune printre brazi. Insectele care bâzâie deasupra macilor de la marginea şoselei. Găurile din asfalt, cauzate de îngheţ. Toate mortăciunile strivite de pe şosea.”

Discuţia cu reprezentanţii bisericii din Kiruna avea loc abia a doua zi dimineaţa. Un protopop îl sunase însă pe Torsten.

— Dacă veniţi cumva de marţi seara, treceţi pe la mine, îi spusese. Am să vă arăt două dintre cele mai frumoase biserici din Suedia. La Kiruna şi la Jukkasjärvi.

— Atunci plecăm marţi, decisese Torsten. E al naibii de important să îl câştigăm de partea noastră înainte de întâlnirea de miercuri. Îmbracă-te drăguţ.

— Ba tu să te îmbraci drăguţ, replicase Rebecka.

În avion stătuseră lângă o femeie care intrase imediat în vorbă cu Torsten. Era înaltă, purta o jachetă lejeră de in şi, la gât, un pandantiv enorm, de inspiraţie folcloristică. Când Torsten i-a spus că merge pentru prima oară la Kiruna,

bătuse încântată din palme. Şi îi înşirase apoi tot ce trebuia neapărat să viziteze.

— Am ghidul meu personal, spusese Torsten şi făcuse un semn cu capul spre Rebecka.

Femeia îi zâmbise atunci Rebeckăi.

— A, aţi mai fost pe-aici?

— Aici m-am născut.

Femeia o cercetase scurt din cap până-n picioare. Şi adoptase o expresie cam neîncrezătoare.

Rebecka îşi întorsese privirea spre geam şi îl lăsase pe Torsten să continue discuţia. O necăjea faptul că nu arăta ca cineva de prin partea locului. Împachetată într-un costum gri, încălţată cu pantofi Bruno Magli.

„E oraşul meu”, îşi spusese înciudată.

În clipa aceea avionul făcuse o întoarcere. Sub ea se întindea oraşul. Aglomerări de case se agăţau îndărătnice de muntele cu mine de fier. De jur-împrejur erau dealuri şi mlaştini, păduri scunde şi ape curgătoare. Trăsese adânc aer în piept.

Şi în aeroport se simţise ca o străină. În drum spre biroul de închiriere de maşini se întâlniseră cu un grup de turişti. Miroseau a transpiraţie şi a loţiune împotriva ţânţarilor. Vântul de munte şi soarele lunii septembrie le tăbăciseră pielea. Erau bronzaţi şi în colţurile ochilor aveau riduri albe, pentru că îşi mijiseră ochii tot timpul, din cauza luminii puternice a soarelui.

Rebecka ştia cum se simţeau. Satisfăcuţi şi puţin moleşiţi, cu bătături la picioare şi muşchii epuizaţi după o săptămână la munte. Purtau hanorace colorate şi pantaloni comozi, kaki. Ea, în schimb, avea un pardesiu şi o eşarfă la gât.

Când trecură podul peste râu, Torsten se îndreptă în scaun şi se uită curios la nişte pescari.

— Să sperăm c-o să punem mâna pe afacerea asta, spuse el.

— Las' că reuşeşti tu, spuse Rebecka. Or să te adore.

— Crezi? Nu e bine că n-am mai fost niciodată pe-aici. N-am fost niciodată mai sus de Gävle.

— Nu, dar acum eşti bineînţeles nespus de fericit că ai ocazia să te afli aici. Întotdeauna ţi-ai dorit să vii, să te bucuri de incredibilul peisaj montan şi să vizitezi minele. Data viitoare ai să-ţi petreci concediul aici, ca să ai timp să vezi totul în tihnă.

— Am înţeles.

— Şi să nu-ţi scape nimic de genul „cum dracu' rezistaţi atâta timp fără lumină, iarna, când soarele nu se arată nici măcar pentru o clipă”.

— Nu, sigur că nu.

— Chiar dacă ei se apucă să facă glume pe tema asta.

— Bine, bine.

Rebecka opri în faţa clopotniţei. Nici urmă de protopop. Porniră pe aleea pietruită spre casa parohială. Lemn roşu, ancadramente albe. În spatele casei, râul. Ca de obicei în septembrie, apă puţină. Torsten juca hora ţânţarilor. Sunară, dar nu le deschise nimeni. Mai sunară o dată şi aşteptară. În cele din urmă, se întoarseră cu gândul de a pleca.

Pe poartă intrase un bărbat, care se apropia acum de ei. Le făcea semn cu mâna şi striga ceva. Când ajunse mai aproape, văzură că avea un guler alb de pastor.

— Bună ziua, spuse bărbatul când ajunse în dreptul lor. Sunteţi, desigur, de la Meijer & Ditzinger.

Îi întinse mâna întâi lui Torsten. Rebecka se dădu cu o jumătate de pas în spatele lui Torsten. În poziţia de secretară.

— Stefan Wikström, se prezentă pastorul.

Rebecka îşi rosti şi ea numele, fără să-şi precizeze însă profesia. N-avea decât să creadă ce voia. Îl scrută din priviri pe pastor. Avea patruzeci şi ceva de ani. Blugi, tenişi, cămaşă închisă la culoare cu guler alb de pastor. Deci nu venea de la slujbă. Dar purta totuşi gulerul.

„Un pastor d-ăsta care nu-şi ia liber niciodată”, îşi spuse Rebecka.

— Aveaţi întâlnire cu protopopul Bertil Stensson, spuse pastorul. Din păcate, a intervenit ceva şi nu poate veni astă-seară, dar m-a rugat pe mine să vă primesc şi să vă arăt biserica.

Rebecka şi Torsten îngăimară câteva cuvinte politicoase şi îl urmară spre mica biserică din lemn roşu. Acoperişul mirosea a gudron. Rebecka se ţinea în urma bărbaţilor. Pastorul i se adresa exclusiv lui Torsten. Torsten îi făcea jocul şi nu-i spunea la rândul lui nimic Rebeckăi.

„Poate că a intervenit într-adevăr ceva”, gândi Rebecka. „Dar se poate la fel de bine să ne refuze oferta.”

În biserică era întuneric. Aerul nu se mişca. Torsten îşi scărpina douăzeci de pişcături noi de ţânţar.

Stefan Wikström povestea ceva despre biserica de lemn din secolul al XVIII-lea. Rebecka se lăsă purtată de propriile ei gânduri. Cunoştea istoria minunatei picturi de altar şi a morţilor care se odihneau sub podea. La un moment dat, sesiză că bărbaţii schimbaseră subiectul şi deveni atentă.

— Trebuie să fi fost un şoc pentru toată lumea de aici.

— Ce anume? întrebă Rebecka.

Pastorul o privi.

— Da, aici atârna, spuse el. Colega mea, care a fost ucisă cu câteva luni în urmă.

Rebecka îl privea întrebătoare.

— Ucisă cu câteva luni în urmă?

Urmă o scurtă pauză de nedumerire.

— Da, cu câteva luni în urmă, preciză apoi Stefan Wikström.

Torsten Karlsson n-o slăbea pe Rebecka din priviri.

— Hai, lasă, spuse el.

Rebecka îşi îndreptă privirea spre el şi scutură abia perceptibil din cap.

— Aici, în Kiruna, a fost ucisă cu câteva luni în urmă o femeie-pastor. Aici, în biserica asta. N-ai ştiut nimic?

— Nu.

Torsten o cercetă neliniştit.

— Eşti probabil singurul om din Suedia care... da, credeam că ştii. Toate ziarele au scris despre asta. În toate emisiunile de ştiri...

Stefan Wikström urmărea dialogul lor ca pe o partidă de tenis.

— N-am citit niciun ziar vara asta, spuse Rebecka. Şi nu m-am uitat nici la televizor.

Torsten ridică mâinile într-un gest de neajutorare.

— Am crezut, pe bune... începu. Dar, bineînţeles, nimeni n-a...

Se opri şi îi adresă o privire ruşinată pastorului, care îi oferi un zâmbet în semn de iertare a acestui păcat, după care Torsten adăugă:

— ...nimeni n-a îndrăznit să-ţi povestească despre asta. Vrei să aştepţi afară? Sau vrei un pahar cu apă?

Rebecka era cât pe-aci să pufnească în râs. Apoi se răzgândi. Nu se putea decide ce expresie să afişeze.

— E-n regulă. Dar prefer să aştept afară.

Îi lăsă pe cei doi bărbaţi în biserică şi ieşi. Se opri pe treptele bisericii.

„Ar trebui, desigur, să simt ceva”, îşi spuse. „Şi eventual să leşin.”

Soarele după-amiezii încălzea zidul clopotniţei. S-ar fi rezemat de el, dar renunţă de dragul hainelor ei. Mirosul asfaltului cald se amesteca cu cel de gudron proaspăt al acoperişului.

Rebecka se întrebă dacă Torsten îi explica în clipa aceea lui Stefan Wikström că ea îl împuşcase pe ucigaşul lui Viktor Strandgård. Poate-i servea vreo minciună. Proceda, desigur, aşa cum considera el că era cel mai bine pentru afaceri. În momentul de faţă, ea se afla în cutia cu praline a conversaţiilor picante. Între anecdotele suculente şi bârfele piperate. Dacă Stefan Wikström ar fi fost jurist, Torsten i-ar fi spus adevărul. Ar fi deschis cutia cu praline şi i-ar fi oferit

o Rebecka Martinsson. Dar feţele bisericeşti erau poate o specie mai puţin bârfitoare decât juriştii.

După zece minute ieşiră şi bărbaţii. Pastorul le strânse amândurora mâinile. Rebeckăi i se păru că n-ar mai vrea să le dea drumul.

— Păcat că Bertil a trebuit să plece. A avut loc un accident de maşină şi în situaţii de acest gen nu poţi spune nu. Dar aşteptaţi o clipă, am să încerc să-l sun.

În timp ce Stefan Wikström încerca să ia legătura cu protopopul, Rebecka şi Torsten schimbară o privire. Intervenise deci într-adevăr ceva. Rebecka era tare curioasă să ştie de ce insista Stefan Wikström ca ei să-l întâlnească pe protopop înaintea întrunirii de a doua zi. „Vrea ceva", îşi spuse ea. „Dar ce oare?" Stefan Wikström îşi vârî telefonul mobil la loc în buzunar; un zâmbet care exprima părere de rău îi juca pe buze.

— Din păcate, spuse el, intră mesageria. Dar ne vedem oricum mâine.

Îşi luară rămas bun cu câteva gesturi neprotocolare, doar se revedeau a doua zi, după odihna nocturnă. Torsten îi ceru Rebeckăi un pix şi îşi notă titlul unei cărţi pe care i-o recomandase pastorul. Părea sincer interesat.

Rebecka şi Torsten porniră înapoi, spre oraş. Rebecka îi povestea despre Jukkasjärvi. Cum arătase oraşul înainte de această explozie a turismului. Cum moţăia acolo, pe malul râului. Cum se scurgea silenţios populaţia din el, ca nisipul dintr-o clepsidră. Cum magazinul alimentar nu era altceva decât un anticariat pentru mâncare. Cum din an în paşti se mai rătăcea câte un turist ciudat prin muzeul etnografic local, cum cafeaua avea gust de ars, iar eclerul cu ciocolată de la cofetărie părea că rămăsese mult timp pe raft. Casele nu puteau fi vândute. Stăteau acolo, tăcute şi cu ochii scoşi, cu acoperişurile pline de spărturi şi cu zidurile acoperite de muşchi. Pajiştile erau năpădite de buruieni.

Acum însă veneau turişti din lumea întreagă, pentru a înnopta pe blănuri de ren în hotelul de gheaţă, pentru a se plimba la minus treizeci de grade cu snowmobilul sau cu săniile trase de câini, pentru a fi cununaţi în biserica de gheaţă. Şi când nu era gheaţă, îşi petreceau timpul în sauna plutitoare sau practicând raftingul.

— Opreşte! strigă Torsten. Putem mânca aici!

Îi arătă Rebeckăi la marginea străzii un indicator alcătuit din două scânduri prinse una deasupra celeilalte, scrise de mână. Scândurile fuseseră tăiate în formă de săgeţi şi arătau spre stânga. Literele verzi pe fond alb anunţau: CAMERE şi RESTAURANT PÂNĂ LA ORA 23.

— Nu putem, replică Rebecka. Ăsta-i drumul spre Poikkijärvi. Şi acolo nu e nimic.

— Zău, Martinsson, spuse Torsten şi aruncă în lungul străzii o privire plină de speranţă. Ce s-a-ntâmplat cu spiritul tău de aventură?

Rebecka oftă ca o mamă stresată şi viră pe drumul spre Poikkijärvi.

— Aici nu e nimic, spuse. Un cimitir, o capelă şi câteva case. Ascultă-mă pe mine, cel care a montat cu un secol în urmă indicatorul ăsta a dat faliment o săptămână mai târziu.

— După ce ne convingem de acest lucru, întoarcem şi mergem să mâncăm în oraş, spuse Torsten pe un ton lipsit de grijă.

Şoselei asfaltate îi luă locul un drum pietruit. În stânga curgea râul, iar pe malul opus se vedea Jukkasjärvi. Pietrişul scrâşnea sub cauciucuri. De ambele părţi ale străzii se aflau case de lemn, majoritatea roşii. Unele grădini erau împodobite cu flori veştejite, plantate în cauciucuri, şi mori de vânt miniaturale, altele cu leagăne şi gropi de nisip pentru copii. Câinii alergau în ţarcurile lor, cât de departe puteau, şi lătrau răguşit în urma maşinii. Rebecka simţea privirile aţintite asupra lor dinăuntrul caselor.

O maşină necunoscută. Cine să fie? Torsten îşi plimba privirile în jur ca un copil fericit, comenta dizgraţioasele anexe ale caselor şi îi făcu cu mâna unui bărbat în vârstă, care se întrerupse din greblatul frunzelor căzute şi rămase holbându-se în urma lor. Trecură pe lângă nişte băieţi mici pe biciclete şi pe lângă unul mare pe o motoretă.

— Acolo, arătă Torsten cu mâna întinsă.

Restaurantul se afla în celălalt capăt al satului. Era un fost atelier auto transformat în local. Arăta ca o cutie de carton pătrăţoasă, cu o tencuială alb-murdară care se cojea pe alocuri. Două uşi mari de garaj erau pe latura mai lungă, dinspre stradă. În aceste uşi fuseseră montate ferestre lungi, care permiteau luminii să pătrundă în local. Pe una dintre laturile mai scurte se afla o uşă de dimensiuni obişnuite şi o fereastră cu zăbrele. De ambele părţi ale uşii erau ghivece de plastic cu crăiţe de un galben aprins. Uşile de garaj, uşa de intrare şi ramele ferestrelor erau acoperite cu un strat de vopsea maro, care se cojea şi ea pe alocuri. În spatele localului, în iarba înaltă şi uscată de toamnă, se aflau câteva pluguri de zăpadă de un roşu palid.

Trei găini fluturară speriate din aripi şi dispărură după colţ când Rebecka şi Torsten intrară cu maşina în curtea acoperită cu pietriş. O firmă de neon, prăfuită, care conţinea textul LAST STOP DINER era prinsă pe latura dinspre râu a localului. În dreptul uşii de intrare, o tablă pliabilă de lemn anunţa: BAR DESCHIS. În curte erau parcate trei maşini.

Pe cealaltă parte a străzii se vedeau cinci căsuţe de camping. Rebecka presupuse că erau de închiriat.

Opri motorul. Motoreta pe care o depăşiseră cu puţin timp înainte intră în clipa aceea în curte şi opri în faţa localului. Un băiat foarte înalt rămase o vreme aşezat în şa, neputând să se decidă dacă să se dea jos sau nu. Pe sub casca de protecţie aruncă o privire piezişă spre Rebecka şi Torsten, spre maşina necunoscută. Se legănă de câteva ori în faţă şi-n spate. Maxilarul lui puternic se mişca în acelaşi

ritm. În final coborî de pe motoretă şi se îndreptă spre intrare. Mergea puţin adus de spate. Privea în jos şi îşi îndoise braţele în unghi drept.

— Uite că vine bucătarul-şef, glumi Torsten.

Rebecka scoase un „hm”, cum obişnuiesc juriştii stagiari, când nu le vine să râdă la auzul unui banc grosolan, dar nu vor nici să-şi jignească şeful sau clientul.

Băiatul se oprise în faţa uşii.

„Seamănă cu un urs uriaş în geacă verde”, îşi spuse Rebecka.

Băiatul se răsuci pe călcâie şi porni înapoi spre motoretă. Îşi descheie geaca verde de sport, o aşeză grijuliu pe portbagaj şi o împături. Apoi îşi dădu casca jos şi o aşeză pe geaca împăturită, cu multă precauţie, de parcă ar fi fost din sticlă fragilă. Se dădu un pas în spate, îşi admiră opera, mai făcu un pas în faţă şi mută casca doar un milimetru. Capul îl ţinea în continuare plecat şi uşor înclinat. Mai aruncă o privire furişă spre Rebecka şi Torsten şi-şi frecă bărbia lată. „Are în jur de douăzeci de ani”, gândi Rebecka. „Dar mintea unui băieţel, e limpede.”

— Ce face? şopti Torsten.

Rebecka dădu din cap.

— Intru să întreb dacă e deschis localul, spuse ea.

Coborî din maşină. Prin geamul deschis, acoperit cu o plasă verde împotriva ţânţarilor, pătrundeau sunetele unei emisiuni de sport de la televizor, vorbe şi zornăit de farfurii. Dinspre râu se auzea zgomotul unui motor de barcă. Mirosea a mâncare. Afară se răcorise. Aerul proaspăt al după-amiezii trecea ca atingerea unei mâini peste muşchi şi hăţişul de afini.

„E ca acasă”, îşi spuse Rebecka şi îşi afundă privirea în pădurea de pe cealaltă parte a străzii. Brazi zveltţi se înălţau din solul sărac şi nisipos, ca într-o sală cu coloane. Razele soarelui veneau de departe printre trunchiurile roşii-arămii, trecând peste arbuştii scunzi şi pietrele acoperite de muşchi.

În faţa ochilor îi răsări propria imagine. O fetiţă într-un pulover sintetic, care îi electrizează părul când şi-l trage peste cap. Pantaloni reiaţi, lungiţi jos cu o bandă. Vine din pădure. În mână duce o găletuşă emailată plină cu afine proaspăt culese. Merge spre grajdul de vară. Acolo e bunica. Pe podeaua de ciment arde fumegând nişte iarbă, împotriva ţânţarilor. Doar puţină, dacă ard prea multă încep să tuşească vacile. Bunica o mulge pe Mansikka, i-a prins coada între propria ei frunte şi şoldul vacii. Laptele ţâşneşte în găleată. Lanţurile zornăie, când vacile se întind după fân.

— Aşa, deci, Pikku-püka, spune bunica, în timp ce mâinile ei continuă să tragă ritmic de uger. Pe unde ai umblat toată ziua?

— Prin pădure, răspunde micuţa Rebecka.

Îi vârâ bunicii câteva afine în gură. Abia acum îşi dă seama cât de foame îi este.

Torsten ciocăni în parbriz.

„Vreau să rămân aici”, gândi Rebecka, surprinsă de intensitatea dorinţei.

Smocurile de iarbă din pădure arătau ca nişte perne. Perne înfăţate în zmeuri verde-închis, rămaşi fără fructe, şi afini de un verde gingaş, care începeau să se coloreze foarte uşor în roşu.

„Vino şi întinde-te aici”, îi şoptea pădurea. „Culcă-ţi capul şi priveşte cum se unduiesc în vânt vârfurile copacilor.”

Iarăşi auzi un ciocănit în parbriz. Rebecka îi făcu un semn din cap băiatului exagerat de înalt. Intră în local, iar el rămase neclintit pe treptele de la intrare.

În cele două garaje ale fostului atelier fuseseră amenajate un restaurant şi un bar. În local, de-a lungul pereţilor, erau aşezate şase mese din lemn de pin lăcuit şi băiţuit într-o nuanţă întunecată. La fiecare dintre ele aveau loc să şadă şapte persoane, dacă una dintre ele se aşeza în capul mesei. Linoleumul roşu-coral, cu un model care imita marmura, fusese asortat cu tapetul textil, zugrăvit roz, cu un model care continua până deasupra uşilor batante care

dădeau în bucătărie. În încercarea de a crea atmosferă, cineva înfăşurase nişte liane verzi de plastic în jurul ţevilor de apă vizibile, vopsite şi ele roz. În stânga, în spatele barului în nuanţe întunecate, stătea un bărbat cu un şorţ albastru şi ştergea pahare, pe care le înghesuia apoi în raftul pe care îşi disputau locul alături de oferta de băuturi. O întâmpină pe Rebecka salutând. Avea o barbă tunsă scurt, şaten-închis, şi un cercel în urechea dreaptă. Mânecile tricoului negru erau împinse în sus de muşchii puternici ai braţelor. La una dintre mese stăteau trei bărbaţi în faţa unui coş împletit, umplut cu felii de pâine. Aşteptau să li se servească mâncarea. Tacâmurile erau înfăşurate în şerveţele de hârtie roşu-burgund. Privirile lor erau aţintite asupra ecranului televizorului, unde se desfăşura un meci de fotbal. Pumnii lor se afundau în coşul cu pâine. Pe un scaun liber se îngrămădeau şepcile de muncitori. Purtau cămăşi moi de flanelă, decolorate de la spălat, peste tricouri cu reclame imprimate, lărgite la gât. Unul dintre ei purta o salopetă albastră. Ceilalţi doi îşi descheiaseră salopetele şi se eliberaseră de părţile superioare ale acestora, care atârnau acum pe jos, în spatele lor.

Singură la altă masă, o femeie de vârstă mijlocie înmuia bucăţi de pâine într-o farfurie cu supă. Îi adresă un zâmbet fugar Rebeckăi şi îşi vârî repede în gură bucata de pâine înmuiată, înainte de a se dezintegra. La picioarele ei dormea un labrador negru, cu urme albe de bătrâneţe în jurul botului. Peste speteaza scaunului de alături era aruncată o haină lungă roz-bonbon, nespus de ponosită. Purta părul tuns foarte scurt, într-o manieră care, cu bunăvoinţă, putea fi considerată „practică”.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă Cercelul din spatele tejghelei.

Rebecka se răsuci spre el şi nu reuşi să spună decât da, deoarece uşa batantă fu dată în lături şi prin ea ţâşni în local o femeie de vreo douăzeci şi ceva de ani, cu trei farfurii pline în mâini. Părul ei lung era decorat cu şuviţe

blonde, precum şi unele vopsite în nuanţe nenaturale de roz şi negru. La sprânceană avea un piercing, iar la o nară sclipeau două pietricele.

„Ce fată drăguţă”, gândi Rebecka.

— Da? i se adresă femeia cu un îndemn în privire.

Dar nu mai aşteptă răspunsul, ci duse farfuriile la masa celor trei bărbaţi care aşteptau. Să mai întrebe dacă serveau mâncare nu mai avea niciun sens acum, doar era evident.

— Afară scrie că aveţi camere de închiriat, se auzi Rebecka întrebând. Cât costă?

Cercelul îşi ridică surprins privirea.

— Mimmi, spuse el. Întreabă de camere.

Femeia cu părul tărcat se întoarse spre Rebecka, îşi şterse mâinile de şorţ şi îşi dădu de pe faţă o şuviţă de păr ud.

— Avem căsuţe, spuse. Căsuţe de camping, din lemn. Costă 270 de coroane pe noapte.

„De fapt, ce fac eu aici?”, se întrebă Rebecka.

Şi în clipa următoare îşi spuse: „Vreau să rămân aici. Singură.”

— OK, spuse încet. O să revin imediat cu un bărbat şi o să mâncăm aici. Şi dacă întreabă şi el de camere, îi spui că n-ai decât un singur loc liber, pentru mine.

Mimmi se încruntă.

— Şi de ce aş face asta? întrebă. Că pentru mine ar fi o afacere de rahat.

— Dimpotrivă. Dacă spui că ai loc şi pentru el, mă răzgândesc şi mergem să înnoptăm în oraş, în hotelul Vinterpalatset. Aşadar: fie un client, fie niciunul.

— Altfel nu poţi să scapi de el? întrebă Cercelul cu un rânjet.

Rebecka ridică din umeri. N-aveau decât să creadă ce voiau. Ce să fi răspuns?

Mimmi ridică la rândul ei din umeri.

— OK, spuse. Dar mâncaţi amândoi aici, da? Sau să-i spun că n-am decât o singură porţie, pentru tine?

Torsten se adâncise în lectura meniului. Rebecka şedea vizavi şi îl privea. Obrajii lui bucălaţi căpătaseră, de fericire, o tentă rozalie. Ochelarii pentru citit stăteau atât de jos pe nas, doar cât să nu îi lipească nările. Părul i se zburlise. Mimmi se aplecase peste umărul lui şi arăta cu degetul pe meniu, citindu-i în acelaşi timp cu voce tare. Ca o învăţătoare unui şcolar.

„I se pare totul minunat aici”, gândi Rebecka.

Bărbaţii cu braţele lor vânjoase şi cuţitele prinse la cingătoare. Mormăiseră stânjeniţi un răspuns, când intrase Torsten în costumul lui cenuşiu şi îi salutase voios. Mimmi cea drăguţă, cu sânii ei mari şi glasul puternic. Atât de diferită de fetele binevoitoare din barurile stockholmeze! Precis în mintea lui luau deja naştere mici anecdote.

— Poţi să iei specialitatea zilei, spuse Mimmi, şi arătă spre tabla neagră de ardezie de pe perete, pe care scria: Carne marinată de elan cu risotto cu ciuperci şi legume. Sau poţi să iei unul dintre felurile congelate. La care poţi alege ca garnitură cartofi, orez sau paste.

Îi arătă în meniu felurile înşirate la rubrica „Congelate”: lasagna, chiftele, găluşte cu sânge, găluşte de cartofi cu slănină, tocăniţă de ren, carne afumată de ren cu găluşte.

— Poate n-ar fi rău să încercăm găluştele cu sânge, i se adresă Torsten fermecat Rebeckăi.

Uşa de la intrare se deschise şi îşi făcu apariţia băiatul cel înalt. Rămase lângă uşă. Corpul lui uriaş era ascuns sub o cămaşă de bumbac dungată, atent călcată şi încheiată până la gât. Nu îndrăznea să-i privească pe ceilalţi clienţi în faţă. Îşi înclinase puţin capul, îndreptându-şi astfel bărbia lată spre una din ferestrele lunguieţe de pe o latură. Ca spre o ieşire de urgenţă.

— Măi să fie, Nalle! exclamă Mimmi şi îl lăsă pe Torsten singur cu opţiunile sale culinare. Da' ce te-ai mai gătit!

Băiatul zâmbi ruşinat şi îi aruncă lui Mimmi o privire furişă.

— Hai, intră, să te vedem, strigă femeia cu câinele şi îşi împinse farfuria deoparte.

Abia acum remarcă Rebecka asemănarea dintre Mimmi şi femeia cu câinele. Precis erau mamă şi fiică.

Câinele de la picioarele femeii îşi săltă capul şi dădu de două ori leneş din coadă. Apoi îşi plecă iarăşi capul şi adormi la loc.

Băiatul porni în direcţia femeii. Ea începu să aplaude.

— Ce elegant eşti! spuse ea. La mulţi ani! Ce cămaşă frumoasă ai!

Nalle zâmbi vizibil măgulit şi îşi ridică bărbia spre tavan, pozând într-un mod neobişnuit, care îi amintea Rebeckăi de Rudolf Valentino.

— Nouă, spuse el.

— Sigur, se vede că e nouă, răspunse Mimmi.

— Te duci să dansezi, Nalle? strigă unul dintre bărbaţi. Mimmi, pune-ne şi nouă cinci porţii congelate la pachet. De ce-o fi.

Nalle arătă spre pantalonii lui.

— Şi ăştia, spuse.

Ridică braţele şi le îndepărtă de corp, pentru ca toţi să-i poată admira pantalonii. Erau gri, cu un croi lejer, sportiv, prinşi cu o centură militară.

— Şi pantalonii sunt noi? Minunat, îl asigurară cu admiraţie cele două femei.

— la loc, spuse Mimmi şi trase scaunul vizavi de femeia cu câinele. Tatăl tău n-a venit încă, dar poţi să stai până atunci cu Lisa la masă.

— Prăjitură, spuse Nalle şi se aşeză.

— Bine-nţeles c-o să capeţi şi prăjitură, doar n-am uitat! După mâncare.

Mimmi ridică o mână şi îl mângâie pe băiat pe cap cu un gest rapid. Apoi dispăru în bucătărie.

Rebecka se aplecă peste masă spre Torsten.

— Vreau să rămân peste noapte aici, spuse ea. Ştii că am copilărit la câteva zeci de kilometri în susul râului şi mă simt aşa, puţin nostalgică. Dar te duc întâi pe tine în oraş şi vin să te iau mâine.

— E în regulă, spuse Torsten, exaltat la culme de aventurile pe care începuse să le plăsmuiască imaginaţia lui. Pot să rămân şi eu aici.

— Dar mi-e teamă că n-o să aibă tocmai paturi cu baldachin, încercă Rebecka să-l descurajeze.

Mimmi îşi făcu din nou apariţia cu cinci recipiente de aluminiu sub braţ.

— Am vrea să rămânem peste noapte, spuse Torsten. Aveţi camere libere?

— Îmi pare rău, răspunse Mimmi. Nu mai avem decât o singură căsuţă. Cu un pat de nouăzeci de centimetri.

— Nu-i nimic, îi spuse Rebecka lui Torsten. Te duc în oraş.

El îi zâmbi. Dedesubtul acestui zâmbet al asociatului plin de succes şi bine plătit se întrevedea însă băieţelul durduliu cu care ea nu voia să se joace şi care încerca să se prefacă acum că-i e totuna. Iar Rebecka simţi ca un ghimpe în inimă.

Când se întoarse din oraş, se lăsa deja noaptea. Pădurea se contura ca o siluetă pe fundalul cerului negru-albăstriu. Rebecka parcă în faţa localului, coborî şi încuie maşina. Între timp mai apăruseră şi alte maşini. Dinăuntru răzbăteau glasuri de bărbaţi, sunetele pe care le făceau când împungeau energic cu furculiţele în carne şi nimereau în farfuriile de dedesubt, pe fondul sonor al unor spoturi publicitare bine cunoscute transmise la televizor. Motoreta lui Nalle rămăsese în acelaşi loc. Rebecka spera să fi avut o zi de naştere frumoasă.

Căsuţa în care urma să înnopteze se afla la marginea pădurii, pe cealaltă parte a străzii. Un bec mic, prins deasupra uşii, lumina numărul 5.

„Aici n-o să mă deranjeze nimeni”, îşi spuse în gând.

Se îndreptă spre căsuţă, dar se răzgândi brusc, se întoarse şi intră câţiva metri în pădure. Brazii se uitau cuminţi în sus, la stelele care tocmai se aprindeau. Pelerinele lor lungi, albastre-verzui se mişcau uşor deasupra muşchiului.

Rebecka se întinse pe pământ. Brazii îşi plecară capetele şi îi şoptiră liniştitor la ureche. Ultimii ţânţari ai verii îşi cântau refrenul asurzitor şi o înţepau pe Rebecka oriunde apucau. Dar ea nu le-o lua în nume de rău.

Nu observase când ieşise Mimmi din local, să arunce gunoiul.

Mimmi se întoarse la Micke în bucătărie.

— Bun, spuse ea. Alarmă de gradul zero la balamuc.

Şi povesti cum clienta lor se dusese să se întindă – nu în pat, ci afară, pe pământ.

— Cum să nu-ţi pui întrebări, spuse Micke.

Mimmi îşi dădu ochii peste cap.

— Curând o să-şi dea seama că de fapt se trage din şamani şi vrăjitoare, o să se mute în pădure, o să fiarbă buruieni şi o să danseze în jurul unei stânci cu inscripţii magice.

Picioare galbene

E Paşte. La trei ani, lupoaica e pentru prima oară văzută de către o fiinţă umană. În Carelia de nord, la râul Vodla. Ea a mai văzut de multe ori oameni. Îi recunoaşte după mirosul lor înţepător. Şi ştie ce fac bărbaţii ăştia. Pescuiesc. Când avea un an şi era mai agilă s-a strecurat de multe ori în amurg la mal şi a mâncat resturile lăsate de fiinţele cu două picioare: bucăţi de peşte, măruntaie, babuşte.

Volodia întinde împreună cu fratele lui plase sub gheaţă. Fratele a dat patru copci şi vor să întindă trei plase. Volodia a îngenuncheat lângă a doua copcă, să prindă sfoara pe care i-o întinde fratele lui pe sub gheaţă. Mâinile îi sunt ude şi îl dor de la ger. Şi nu are încredere în gheaţă. Tot timpul are grijă să aibă schiurile la îndemână. În cazul în care gheaţa cedează, se poate întinde pe burtă pe schiuri şi se poate trage spre mal. Alexandru vrea să întindă plasele exact în locul acesta, pentru că e un loc bun. Curentul e puternic, iar Alexandru a pus pioletul acolo unde albia puţin adâncă a râului începe să coboare în pantă spre mijlocul adânc.

Dar e un loc periculos. Când creşte nivelul apei, mănâncă de dedesubt gheaţa. Volodia ştie acest lucru. Astăzi gheaţa e probabil de trei palme, dar mâine poate fi de două degete.

N-are de ales. A venit de Paşte în vizită la familia fratelui său. Alexandru cu soţia şi cele două fiice locuiesc la parter. Mama lui Volodia şi Alexandru locuieşte la etaj. Alexandru

se simte răspunzător pentru toate cele patru femei. Volodia duce o viaţă de hoinar, lucrează pentru Transneft, compania petrolieră. Iarna trecută a fost în Siberia. În toamnă în golful Vîborg. Ultimele luni le-a petrecut în Istmul Carelian. Când fratele i-a propus să întindă plasele, n-a avut cum să-l refuze. Pentru că atunci, Alexandru ar fi plecat singur. Iar a doua zi, Volodia ar fi şezut la masă şi ar fi mâncat coregoni la a căror captură el n-ar fi contribuit cu nimic.

Atât de mare este furia lui Alexandru, că îl mână să iasă împreună cu Volodia, fratele mai mic, pe gheaţa periculoasă. Acum, când au ajuns aici, inima lui Alexandru pare să se mai fi uşurat de povara care o apasă. Mai că-i vine să zâmbească, cum stă aşa, cu mâinile învineţite de frig în apă. „Poate că furia asta mocnită a lui s-ar domoli, dacă ar avea un fiu”, se gândeşte Volodia.

Şi exact în clipa în care înalţă o rugăciune scurtă către Maica Domnului, ca pruncul pe care cumnata lui îl poartă în pântece să fie băiat, o zăreşte pe lupoaică. Stă pe malul opus, la liziera pădurii, şi îi observă pe bărbaţi. Nu e departe. Stă nemişcată cu ochii ei oblici şi picioarele lungi. Blana e groasă, de iarnă. Fire argintii, lungi şi sârmoase, ies din ea. Privirile lor par să se fi întâlnit. Fratele nu vede nimic. Stă cu spatele la ea. Picioarele ei sunt atât de lungi. Şi galbene. Parcă ar fi o regină. Iar Volodia stă în genunchi în faţa ei, un băiat de la ţară, cu mănuşi ude şi o căciulă de blană cu urechi aşezată strâmb pe părul ud de sudoare.

„Jeftîe noghi”, îşi spune el. Picioare galbene.

Dar în gând numai. Buzele nu se mişcă.

Fratelui său nu-i spune nimic. Poate că Alexandru ar înşfăca arma, care se sprijină de raniţă, şi ar trage.

Trebuie să-şi mute privirea de la ea şi să prindă sfoara. Când o înalţă iarăşi, a dispărut.

Trei sute de metri a alergat Picioare galbene în pădure şi i-a şi uitat pe bărbaţi. N-o să-şi mai amintească niciodată de ei. După doi kilometri se opreşte şi urlă. Ceilalţi lupi din

haită îi răspund, sunt la vreo doisprezece kilometri de ea. Lupoaica goneşte spre ei. Aşa e ea. Deseori alege un drum propriu.

Volodia va păstra pentru tot restul vieţii lui amintirea ei. Ori de câte ori va reveni în locul în care a văzut-o, îşi va plimba privirea spre liziera pădurii. Trei ani mai târziu o cunoaşte pe femeia cu care se va căsători.

Când ea se va afla pentru prima oară în braţele lui, el îi va povesti despre lupoaica cu picioarele galbene.

Miercuri, 6 septembrie

Discuţia referitoare la o posibilă aderare la o organizaţie-umbrelă juridică şi financiară a fost purtată acasă la protopopul Bertil Stensson. De faţă erau Torsten Karlsson, asociat al firmei de avocatură Meijer & Ditzinger, Stockholm; Rebecka Martinsson, avocat la aceeaşi firmă; protopopii din Jukkasjärvi, Vittangi şi Karesuando, preşedinţii consiliilor parohiale, precum şi preşedintele consiliului ecumenic, pastorul Stefan Wikström. Rebecka Martinsson era singura femeie. Discuţia începuse la ora opt dimineaţa. Acum era zece fără un sfert. La zece urma să se servească, în încheiere, o cafea.

Sufrageria protopopului servea drept sală de conferinţe improvizată. Soarele tomnatic pătrundea pe ferestrele mari, cu numeroase ochiuri din sticlă suflată manual, inegale. Rafturi de cărţi se înălţau până la tavan. Nu se vedea nicio floare, niciun obiect decorativ. În schimb, pe pervaze erau o mulţime de pietre, unele rotunde şi netede, altele aspre şi negre, cu ochi roşii scânteietori de granate. Deasupra pietrelor erau aranjate crengi cu arcuiri neobişnuite. Pe gazonul şi pietrişul de afară erau grămezi de frunze îngălbenite, foşnitoare şi boabe de scoruş păsăresc.

Rebecka stătea lângă protopopul Bertil Stensson. Îl privea dintr-o parte. Era un bărbat de şaizeci de ani, dar avea un aer tineresc. Un bunic simpatic, cu o coamă argintie şi răvăşită, de şţrengar. Bronzat, cu un zâmbet cald.

„Zâmbet profesional”, îşi spuse ea. Fusese o situaţie de-a dreptul comică, să-i vadă pe Torsten şi pe protopop zâmbindu-şi unul celuilalt. Ai fi putut crede că sunt fraţi ori nişte amici vechi, din tinereţe. Protopopul îi strânsese mâna lui Torsten şi îl prinsese în acelaşi timp cu stânga de braţ. Torsten se arătase încântat. Râsese şi îşi trecuse mâna prin păr.

Tare ar fi vrut să ştie dacă el aranjase pietrele şi crengile acelea. De obicei, femeile au ocupaţii de acest gen. Ele se plimbă şi îşi umplu buzunarele cu pietre, până le atârnă jachetele pe pământ.

Torsten folosise foarte bine cele două ore. La scurt timp, renunţase la sacou şi abordase un stil relaxat. Amuzant, fără să pară totuşi neserios sau lipsit de respect. Le servise tot pachetul ca pe o masă cu trei feluri. Ca aperitiv le oferise câteva linguşeli, chestii care le erau deja cunoscute. Că se numără printre cele mai bogate comunităţi din ţară. Şi printre cele mai frumoase. Primul fel constase din mici exemple de domenii în care biserica are nevoie de competenţă juridică, de fapt toate domeniile, drept civil, legislaţie privind asociaţiile, drept fiscal, dreptul muncii. Ca fel principal, venise cu date exacte, cifre şi calcule. Le arătase că e mai ieftin şi mai bine dacă se sfătuiesc cu biroul de avocatură, dacă apelează la competenţa de specialitate concentrată în biroul lor. Le prezentase însă fără menajamente deopotrivă dezavantajele, care cântăreau mult mai puţin, dar existau totuşi, şi lăsase astfel o impresie de sinceritate şi credibilitate. Nu venise să le vândă aspiratoare. Acum ajunsese la desert. Le aducea drept exemplu final ajutorul oferit altei comunităţi.

Administrarea bisericii unei comunităţi înghiţise o grămadă de bani. Trebuiau întreţinute numeroase clădiri care ţineau de biserică, trebuia tunsă iarba, trebuiau săpate morminte, curăţate potecile de buruieni, pietrele funerare de muşchi, şi aşa mai departe, toate chestii care costă. O grămadă de bani. Această comunitate angajase câţiva

lucrători prin oficiul de plasare a forţei de muncă, sau cum s-o fi numind, lucrători plătiţi de stat prin intermediul ministerului muncii. Asta însemna că acea comunitate nu cheltuia niciun ban pentru respectivii lucrători, deci nu prea conta dacă ei îşi dădeau silinţa sau nu. Dar apoi au fost preluaţi ca angajaţi pe termen limitat de către biserică, iar biserica era cea care trebuia să le plătească acum salariul întreg. Erau mulţi astfel de lucrători, iar majoritatea nu se prea speteau muncind, dacă-mi permiteţi să vorbesc fără ocolişuri. Aşa că au mai fost angajaţi câţiva oameni, dar obiceiurile de muncă din interiorul grupului erau atât de puternice, încât nici nou-veniţilor nu li se permitea să se pună serios pe treabă. Cine făcea totuşi acest lucru era mai mult sau mai puţin hărţuit până când îşi dădea demisia. Era dificil, aşadar, să se pună ordine în lucruri. Ba unii angajaţi aveau, pe lângă slujba cu normă întreagă la biserică, încă un serviciu cu normă întreagă. Iar acum biserica se separase complet de stat, iar comunitatea devenise autonomă şi s-a văzut pusă în situaţia de a-şi rezolva într-un mod cu totul nou problemele financiare. Soluţia a constat în ajutorul oferit de către biroul lor la privatizarea administrării cimitirului. Lucru pe care multe alte comunităţi îl făcuseră în ultimii cincisprezece ani.

Torsten rosti în coroane şi ore suma economisită astfel într-un an. Cei de faţă schimbară câteva priviri între ei.

„Punct ochit, punct lovit”, gândi Rebecka.

— Şi la asta, continuă Torsten, nu am adăugat cât economiseşte biserica asumându-şi responsabilitatea pentru un număr mai mic de angajaţi. Şi pe lângă faptul că face economie, biserica poate dedica mai mult timp adevăratelor ei sarcini şi nevoilor spirituale ale enoriaşilor. Doar nu e misiunea unui protopop să preia postul de director administrativ, deseori nu are însă încotro.

Protopopul Bertil Stensson îi împinse Rebeckăi un bileţel.

„Acum chiar că ne-aţi pus pe gânduri”, scria pe el.

„Chiar aşa?” îşi spuse Rebecka.

Ce voia? Să-şi trimită bileţele, ca doi şcolari care au secrete faţă de învăţătoare? îi zâmbi şi dădu uşor din cap.

Torsten încheie şi mai răspunse la câteva întrebări.

Bertil Stensson se ridică de la masă şi anunţă că acum se va servi cafeaua afară.

— Noi, ăştia din nord, trebuie să avem grijă, spuse el. Nu avem prea des ocazia să ne bucurăm de mobilierul nostru de grădină.

Arătă în direcţia grădinii şi, în timp ce ceilalţi se ridicau de la masă, îi conduse pe Torsten şi Rebecka în camera de zi. Voia ca Torsten să se uite la un tablou de Lars Levi Sunna. Rebecka Martinsson înregistră o privire aruncată lui Stefan Wikström, care însemna: „Aşteaptă afară cu ceilalţi”.

— Cred că de asta au nevoie comunităţile noastre, îi spuse protopopul lui Torsten. Dar eu am de fapt nevoie de dumneavoastră chiar acum, nu într-un an, când toate acestea vor putea fi realizate.

Torsten admira tabloul. Înfăţişa un ren, o femelă cu ochii blânzi, care îşi alăpta puiul. Prin uşa deschisă dinspre hol, Rebecka zări o femeie apărută din senin cu o tavă pe care zdrăngăneau căni termos de cafea şi ceşti.

— Am trecut printr-o perioadă foarte grea, spuse protopopul. Presupun că aţi aflat de uciderea lui Mildred Nilsson.

Torsten şi Rebecka confirmară dând din cap.

— Trebuie să scot la concurs postul ei, continuă protopopul. E un lucru ştiut de toată lumea că ea şi Stefan nu au fost pe aceeaşi lungime de undă. Stefan e împotriva femeilor-pastor. Eu nu-i împărtăşesc părerea, dar sunt nevoit să o respect. Iar Mildred era, dacă-mi daţi voie să mă exprim aşa, cea mai zeloasă feministă a noastră. Ca superior al celor doi, nu mi-a fost uşor. Ştiu că există o femeie înalt calificată, care va aplica pentru acest post când îl voi scoate la concurs. Nu am nimic împotriva ei, ba din contră. Dar pentru a avea linişte şi pace la locul de muncă şi în parohie, vreau să aduc pe acest post un bărbat.

— Chiar dacă e mai slab calificat? întrebă Torsten.

— Da. Se poate?

Torsten îşi frecă bărbia, fără să-şi ia ochii de la tablou.

— Sigur că da, spuse el calm. Însă în cazul în care candidata respinsă vă dă în judecată, va trebui să-i plătiţi daune.

— Şi s-o angajăm pe ea?

— Nu, nu. Dacă aţi dat deja postul unei alte persoane, nu mai puteţi să i-l luaţi înapoi. Pot să vă calculez suma care trebuie plătită în mod normal în astfel de situaţii. Pot s-o fac gratis.

— Vrea să spună că dumneavoastră o s-o faceţi gratis, i se adresă protopopul râzând Rebeckăi.

Rebecka răspunse zâmbind politicos. Protopopul se întoarse din nou spre Torsten.

— M-aţi ajuta foarte mult, spuse cu o mină serioasă. Şi mai e o chestiune. De fapt, două.

— Spuneţi, zise Torsten.

— Mildred a înfiinţat o fundaţie. E vorba despre o lupoaică aciuată în pădurile din jurul Kirunei. Fundaţia are menirea de a o ajuta să supravieţuiască. E vorba despre despăgubirea crescătorilor de reni, supravegherea cu elicoptere în colaborare cu agenţia pentru protecţia mediului...

— Da?

— Poate că fundaţia aceasta nu se bucură din partea comunităţii de susţinerea pe care şi-ar fi dorit-o Mildred. Nu că am avea noi ceva împotriva lupilor, dar vrem să ne păstrăm o orientare apolitică. Toţi, atât cei care iubesc lupii, cât şi cei care-i urăsc, trebuie să se simtă în sânul bisericii ca acasă.

Rebecka privea pe geam. Afară stătea preşedintele consiliului parohial şi se uita curios la ei. Când ducea ceaşca la buze, îşi ţinea farfurioara sub bărbie, ca pe o apărătoare împotriva stropilor. Îmbrăcase o cămaşă nu tocmai frumoasă. Cândva fusese probabil bej, dar, după toate

aparenţele, ajunsese la un moment dat în maşina de spălat împreună cu o şosetă albastră.

„Noroc că a găsit o cravată asortată în magazinul sătesc”, îşi spuse Rebecka.

— Vrem să desfiinţăm acest fond şi să folosim mijloacele într-un alt scop, mai adecvat bisericii, spuse protopopul.

Torsten îi promise să transmită chestiunea mai departe, unui expert în legislaţia privind asociaţiile.

— Şi mai e o chestiune neplăcută. Soţul lui Mildred Nilsson locuieşte încă în casa parohială din Poikkijärvi. Pentru noi e, desigur, groaznic să fim obligaţi să-l alungăm din casa şi curtea lui, dar... Ei bine, avem nevoie de această casa parohială în alte scopuri.

— Dar nu trebuie să vă faceţi griji, spuse Torsten. Rebecka, tu oricum voiai să mai rămâi câteva zile aici, n-ai putea să arunci o privire peste contractul de închiriere şi să vorbeşti cu el... cum îl cheamă pe soţ?

— Erik. Erik Nilsson.

— Ai fi de acord? o întrebă Torsten pe Rebecka. Dacă nu, pot să mă ocup eu de treaba asta. Doar e o locuinţă de serviciu, în cel mai rău caz va trebui să apelăm la un executor judecătoresc.

Protopopul strâmbă din nas.

— Şi dacă se va ajunge la aşa ceva, continuă Torsten netulburat, e mai bine, nu-i aşa, să daţi vina pe o nemernică de avocată.

— Mă ocup eu de asta, spuse Rebecka.

— Cheile lui Mildred sunt la Erik, se adresă protopopul Rebeckăi. Vreau să spun, cheile de la biserică. Aş vrea să mi le înapoieze.

— Da, spuse ea.

— Printre ele e şi cheia de la seiful din biroul parohial. Aşa arată.

Scoase din buzunar o legătură de chei şi îi arătă Rebeckăi una dintre ele.

— Un seif, spuse Torsten.

— Pentru bani, notiţe de la discuţiile duhovniceşti şi, da, pentru alte lucruri care nu trebuie să se piardă, spuse protopopul. Preoţii nu se află tot timpul în birourile lor, iar la sediul parohiei e un du-te-vino continuu.

Torsten nu se putu abţine să întrebe:

— De ce nu e la poliţie cheia asta?

— Păi, răspunse protopopul impasibil, n-au întrebat de ea. Ia uitaţi-vă, Bengt Grape a trecut la al patrulea sandvici. Să mergem şi noi, altfel nu mai prindem nimic.

Rebecka îl conducea pe Torsten la aeroport. Era o vară indiană, soarele arunca pete galbene pe trunchiurile mestecenilor albi.

Torsten o privea dintr-o parte. Se întreba dacă între ea şi Måns fusese ceva. Rebecka era supărată. Îşi ridicase umerii până la urechi, gura era o linie dreaptă.

— Cât vrei să mai rămâi aici? o întrebă el.

— Habar n-am, răspunse ea vag. Peste weekend.

— Şi eu cum să-i explic lui Måns că i-am pierdut angajata?

— N-o să te întrebe, spuse ea.

Tăceau. Rebecka nu se mai putu abţine.

— E clar că poliţia nu ştie nimic de seiful ăsta afurisit, răbufni ea în cele din urmă.

Torsten răspunse pe un ton exagerat de răbdător.

— Le-a scăpat probabil. Dar n-o să le facem noi treaba. Le avem şi noi pe ale noastre.

— A fost ucisă, şopti Rebecka.

— Treaba noastră este să rezolvăm problemele clienţilor noştri, fără să încălcăm legea. Nu e interzis să recuperezi cheile bisericii.

— Nu. Şi pe urmă îi ajutăm să calculeze cât îi va costa un eventual act de discriminare sexistă, care le va permite să-şi consolideze gaşca de băieţi.

Torsten privea pe geam.

— Şi eu trebuie să-l scot acum în stradă pe soţul ei, continuă Rebecka.

— Ţi-am spus că nu eşti obligată să faci asta.

„Mai tacă-ţi fleanca”, îşi spuse Rebecka în gând. „Nu mi-ai dat de ales. Altfel îi aduceai executorul pe cap.”

Acceleră.

„Pe primul loc sunt banii”, gândi ea. „Banii contează cel mai mult.”

— Uneori îmi vine să vărs, spuse ea pe un ton epuizat.

— Ăsta e unul din riscurile meseriei, spuse Torsten. Şi dacă ţi se întâmplă, îţi ştergi frumuşel pantofii şi mergi mai departe.

Inspectorul de poliţie Anna-Maria Mella se îndrepta spre casa Lisei Stöckel. Lisa era preşedintele asociaţiei de femei Magdalena. Casa ei izolată se afla pe o colină, deasupra capelei din Poikkijärvi. În spatele casei, dealul cobora abrupt spre o balastieră mare, iar pe partea cealaltă curgea râul.

Casa fusese iniţial o modestă cabană maro de vânătoare, construită la începutul anilor şaizeci. Ulterior fusese extinsă şi decorată cu ancadramente albe, din lemn sculptat, la ferestre şi deasupra uşii de intrare. Arăta ca o cutie de pantofi maro, deghizată în căsuţa unei vrăjitoare. Lângă casă era o anexă de lemn, lunguiaţă, vopsită în roşu Falun, cu acoperiş de tablă. Avea o singură fereastră cu mai multe ochiuri din sticlă simplă. „Şopron pentru lemne, cămară şi o şură veche”, îşi dădu cu părerea Anna-Maria. Mai demult aici fusese cu siguranţă o altă casă de locuit, demolată ulterior şi înlocuită cu cabana de vânătoare. Şura o păstraseră însă.

Intră încet cu maşina în curte. Trei câini săriră lătrând în faţa maşinii. Câteva găini fluturară speriate din aripi şi se refugiară în spatele unui coacăz. Lângă stâlpul gardului stătea încremenită o pisică în faţa unei găuri de şoarece, gata să se repeadă la atac. Câteva bătăi nemulţumite din coadă au fost singurul indiciu că huruitul Fordului Escort nu trecuse neobservat.

Anna-Maria parcă în faţa casei. Prin geamul lateral privea în boturile căscate ale câinilor care se agitau acum în faţa portierei. Dădeau din cozi, e-adevărat, dar chiar şi aşa. Unul dintre ei era imens. Şi pe deasupra negru. Opri motorul.

O femeie ieşi din casă şi se opri pe trepte. Purta o haină lungă matlasată, roz-bonbon, de o urâţenie nemaipomenită. Îşi chemă câinii.

— Aici!

Câinii lăsară de îndată maşina în pace şi se năpustiră pe trepte în sus. Femeia le porunci să şadă şi se apropie de maşină. Anna-Maria coborî şi se prezentă.

Lisa Stöckel avea în jur de cincizeci de ani. Era nefardată. Faţa ei era bronzată. În jurul ochilor, pe care-i mijise de atâtea ori din cauza soarelui puternic, se adunaseră cute fine, albe. Purta părul foarte scurt, un milimetru mai scurt să fi fost şi ar fi arătat ca o perie de curăţat.

„O tipă cu atitudine”, gândi Anna-Maria. „Ca o *cowgirl*. În măsura în care o *cowgirl* ar purta o haină matlasată roz.”

Haina era într-adevăr oribilă. Plină de păr de câine, cu o puzderie de găuri şi rupturi din care ieşea căptuşeala albă.

Şi nu era tocmai o *girl*. Anna-Maria cunoştea, bineînţeles, o mulţime de femei în jur de cincizeci de ani care mergeau la întâlniri ca fetele şi care până în mormânt s-ar fi purtat ca nişte fete, însă Lisa Stöckel nu era o fată. Ceva în privirea ei îi lăsa Anna-Mariei impresia că nu fusese niciodată o fată, nici măcar în copilărie.

Şi mai era ceva: o linie abia perceptibilă, care cobora din colţul ochilor şi traversa pometii. O umbră întunecată sub ochi.

„Durere”, gândi Anna-Maria. „Trupească ori sufletească.”

Urcară împreună treptele. Câinii stăteau culcaţi pe trepte şi scânceau nerăbdători; voiau să se ridice, să-şi salute oaspetele.

— Aşteaptă! dădu comanda Lisa Stöckel.

Se adresase câinilor, însă Anna-Maria se conformă şi ea.

— Vă e teamă de câini?

— Nu, dacă ştiu că nu fac nimic, răspunse Anna-Maria şi privi spre animalul mare şi negru.

Limba lungă şi îngustă atârna ca o cravată din botul lui. Labe ca ale unui leu.

— Bine, să ştiţi că în bucătărie mai e una, dar e blândă ca un mieluşel. Şi ăştia sunt blânzi, doar că sunt o gaşcă de golani fără maniere. Poftiţi înăuntru.

Îi deschise uşa şi Anna-Maria intră în hol.

— Vagabonzi afurisiţi, spuse Lisa Stöckel pe un ton drăgăstos câinilor. Apoi ridică un braţ şi strigă: Daţi-i drumul!

Câinii săriră în patru labe, ghearele lor zgâriară lung lemnul, când se năpustiră pe trepte în jos. Le luară pe toate dintr-un singur salt şi ţâşniră în curte.

Anna-Maria rămăsese în holul îngust şi se uita în jur. Două culcuşuri pentru câini ocupau jumătate din spaţiu. Mai erau acolo un castron mare de inox, pentru câini, cizme de cauciuc, cizme obişnuite, tenişi şi o pereche de ghete din Goretex. Ea şi Lisa Stöckel abia dacă aveau loc împreună în hol. Pereţii erau acoperiţi de cuiere şi rafturi. Lese, mănuşi de lucru, căciuli, mănuşi tricotate, cu un deget, salopete albastre şi alte mărunţişuri. Anna-Maria se întreba unde să-şi atârne jacheta, toate cuierele erau ocupate, umeraşele la fel.

— Vă puteţi pune haina pe speteaza scaunului din bucătărie, spuse Lisa Stöckel. Altfel se umple de păr. Nu, pentru numele lui Dumnezeu, nu vă descălţaţi.

O uşă dădea din hol în camera de zi, o alta în bucătărie. În camera de zi erau nişte cutii de banane umplute cu cărţi. Peste tot, pe jos, teancuri de cărţi. Lateral, lipită de un perete, era o bibliotecă din lemn închis la culoare, cu rafturi din sticlă, plină de praf şi goală.

— Vă mutaţi? întrebă Anna-Maria.

— Nu, voiam doar... Atâtea boarfe se strâng de-a lungul anilor. Iar cărţile se umplu de praf.

Bucătăria era mobilată cu piese masive din lemn de pin lăcuit, uzat. Pe o bancă simplă de lemn dormea un labrador negru. Când femeile intrară în bucătărie, căţeaua se trezi şi lovi în semn de salut de câteva ori cu coada în pernele ei. Apoi îşi coborî capul şi adormi la loc.

Lisa îşi prezentă căţeaua: Majken o chema.

— Povestiţi-mi câte ceva despre ea, spuse Anna-Maria după ce luă loc. Ştiu că aţi lucrat împreună în asociaţia de femei Magdalena.

— I-am spus deja totul colegului dumneavoastră... un tip destul de înalt, cu aşa o mustaţă.

Lisa Stöckel ţinea o mână la o distanţă de douăzeci de centimetri în faţa gurii. Anna-Maria zâmbi.

— Sven-Erik Stålnacke.

— Da.

— Puteţi să-mi spuneţi şi mie încă o dată?

— Cu ce să încep?

— Cum v-aţi cunoscut?

Anna-Maria cerceta chipul Lisei Stöckel. Când încep să-şi scormonească memoria în căutarea unui eveniment anume, oamenii lasă de obicei garda jos, doar dacă nu e vorba despre un eveniment în legătură cu care intenţionează să mintă. În situaţia aceasta, se întâmplă să uite uneori, pentru o clipă, de prezenţa interlocutorului lor. Pe chipul Lisei Stöckel se ivi un zâmbet trecător. Pentru o clipă, trăsăturile ei se înmuiară. Ţinuse mult la femeia-pastor.

— A fost acum şase ani. Tocmai se mutase în casa parohială. Toamna urmau să înceapă cursurile de pregătire pentru confirmaţie[7], pentru cei de aici şi din Jukkasjärvi. Şi a pornit la treabă ca un câine de vânătoare. A dat de urma tuturor părinţilor care nu-şi înscriseseră copiii la cursuri. S-a

7 Confirmaţia este un ritual religios creştin, menit să întărească, la copiii trecuţi de şapte ani, harul primit prin botez. (N.red.)

prezentat şi le-a explicat de ce considera ea că aceste cursuri sunt atât de importante.

— Şi de ce le considera ea atât de importante? întrebă Anna-Maria, care era de părere că propria ei pregătire, de care avusese parte cu un secol în urmă, nu-i ajutase la nimic.

— Mildred considera că biserica trebuie să fie un loc de întâlnire. Pentru ea nu era atât de important dacă oamenii erau credincioşi sau nu, problema asta îi privea pe ei şi pe Dumnezeu. Dar dacă ea reuşea să-i atragă în biserică, la botezuri, confirmaţii, căsătorii şi sărbătorile mari, pentru ca oamenii să se întâlnească acolo şi să se simtă atât de bine, încât în vremuri mai grele să revină, atunci... iar dacă cineva spunea despre altcineva „păi, ăla nici nu crede, ar fi greşit să vină doar pentru cadouri”, ea răspundea că un cadou e un lucru minunat, iar tinerii nu învaţă niciodată de plăcere, nici la şcoală, nici la biserică, dar ţine de cultura generală să ştie de ce sărbătorim Crăciunul, Paştele, Rusaliile şi înălţarea Domnului, şi cum îi cheamă pe cei patru Evanghelişti.

— Iar dumneavoastră aţi avut un băiat sau o fată care...

— Nu, nu. Adică, ba da, am o fată, dar ea a fost confirmată cu mulţi ani înainte. Lucrează aici, în sat, la restaurant. Nu, era vorba de băiatul vărului meu, Nalle. E retardat, iar Lars-Gunnar nu voia să fie confirmat. Despre el voia să stea de vorbă. Doriţi o cafea?

Anna-Maria acceptă mulţumind.

— Îi cam provoca pe oameni, nu-i aşa? întrebă ea.

Lisa Stöckel ridică din umeri.

— Era, cum să spun eu... pentru ea nu exista decât o direcţie: înainte. Nu ştia ce e marşarierul.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Anna-Maria.

— Vreau să spun că nu vorbea niciodată pe ocolite. Diplomaţie, linguşeli, aşa ceva nu exista. Dacă ceva nu i se părea în ordine, se punea pe treabă şi rezolva problema.

„Ca atunci când şi i-a pus în cap pe toţi angajaţii cimitirului”, se gândi Lisa.

Lisa îşi strânse pleoapele. Însă imaginile din mintea ei nu se lăsau izgonite. Întâi văzu doi fluturi-lămâiţă, care zburau unul în jurul celuilalt deasupra unor frigurele-de-nisip parfumate. Apoi crengile mesteacănului pletos. Se legănau uşor în vântul care adia vara dinspre râul cu apă caldă. Şi apoi spatele lui Mildred. Cum înainta milităreşte printre pietrele funerare. Trop, trop, trop pe pietriş.

Lisa merge în urma lui Mildred prin cimitirul din Poikkijärvi.

Acolo, în spate, angajaţii cimitirului s-au strâns la o pauză de cafea. Fac pauze foarte dese, nu fac aproape nimic altceva. Nu lucrează decât atunci când îi vede protopopul. Dar nimeni nu îndrăzneşte să-i ia la rost. Dacă ţi-i pui în cap, te trezeşti că trebuie să stai cocoţat pe o movilă de pământ, când urmează să oficiezi o slujbă de înmormântare. Sau că trebuie să urli mai tare decât maşina care tunde iarba la doi metri de tine. Sau să predici iarna într-o biserică îngheţată. Protopopul, tăntălăul ăsta, nu mişcă un deget. Nu are niciun motiv, ei nu sunt atât de proşti să se pună cu el.

— Să nu faci scandal, o roagă Lisa.

— Nu fac scandal, spune Mildred.

Şi nici nu are de gând.

Mankan Kyrö o vede primul. El e liderul neoficial al bandei. Şeful oficial n-are niciun interes. Mankan, da. Şi el e cel căruia Mildred nu-i va face scandal.

Ea trece imediat la subiect. Ceilalţi o ascultă interesaţi.

— Mormântul copilului, spune ea, aţi săpat deja groapa?

— Cum adică? întreabă Mankan nepăsător.

— Tocmai am stat de vorbă cu părinţii. Mi-au spus că şi-au ales un loc acolo sus, în partea de nord, de unde se vede râul, dar tu i-ai convins să renunţe la el.

Mankan Kyrö tace. Scuipă în iarbă tutunul molfăit şi îşi caută în buzunar cutia cu tutun de mestecat.

— Le-ai spus că rădăcinile mesteacănului pletos o să crească prin sicriu şi prin corpul copilului, spune Mildred.

— Şi ce, n-o să crească?

— Ştii foarte bine că asta se întâmplă întotdeauna când îngropi un sicriu în pământ. Dar tu pur şi simplu n-ai avut chef să sapi acolo, sub mesteceni, unde sunt pietre şi atâtea rădăcini. Ţi-a fost pur şi simplu lene. Mi se pare strigător la cer ca, de dragul comodităţii tale, să le bagi în cap o astfel de imagine.

Nu a ridicat deloc tonul. Bărbaţii şi-au lăsat privirile în pământ. Le e ruşine. Şi o urăsc pe femeia-pastor care îi face să le fie ruşine.

— Ah, şi eu ce să fac acum? întreabă Mankan Kyrö. Am săpat deja o groapă – într-un loc mai bun, dacă vrei să ştii – şi acuma să-i obligăm să-şi îngroape copilul în altă parte, numai pentru că aşa vrei tu?

— Nu. Acum e prea târziu, ai băgat frica în ei. Dar să ştii că, dacă se mai întâmplă...

Lui Mankan Kyrö îi vine să râdă. Vrea să-l amenințe?

— ...îmi pui la grea încercare iubirea pe care ţi-o port, încheie Mildred şi pleacă.

Lisa o urmează. Cu paşi grăbiţi, să nu le audă comentariile. Şi le poate imagina. „Poate că dacă i-ar da bărbat-su ce-i trebuie, s-ar mai calma.”

— Deci, pe cine a provocat? întrebă Anna-Maria.

Lisa ridică din umeri şi porni filtrul de cafea.

— Cu cine să încep? Pe directorul şcolii din Jukkasjärvi, căruia i-a cerut să facă ceva în legătură cu acei copii care-i hărţuiesc pe alţii. Pe cucoanele de la oficiul de asistenţă socială, pentru că şi-a băgat nasul în treburile lor.

— Cum aşa?

— Păi, în casa parohială erau mereu femei cu copii, femei care îşi părăsiseră bărbaţii...

— Înfiinţase o fundaţie pentru lupoaica asta, spuse Anna-Maria. Şi asta a dat naştere la discuţii aprinse.

— Hm, nu am nici fursecuri, nici lapte, va trebui să beţi cafeaua neagră.

Lisa Stöckel îi aşează Anna-Mariei în faţă o cană ciobită, cu un logo publicitar.

— Nici protopopul şi alţi câţiva din biserică nu puteau s-o sufere.

— De ce?

— Păi, printre altele, din cauza noastră, a femeilor din asociaţia Madgalena. Suntem aproape două sute de persoane. Şi mai erau multe altele care ţineau la ea, fără să fie membre oficiale, chiar şi numeroşi bărbaţi, deşi precis aţi auzit cu totul altceva. Studiam împreună Biblia. Participam la slujbele religioase oficiate de ea. Şi făceam munci practice.

— Ce fel de munci?

— Diverse. Găteam, de exemplu. Ne-am gândit cum să le ajutăm concret pe femeile care îşi cresc singure copiii. E atât de greu pentru ele să fie mereu singure cu copiii şi să nu aibă timp de nimic altceva în afara treburilor practice. Serviciu, cumpărături, curăţenie, gătit – şi nu le mai rămâne decât televizorul. Şi atunci am organizat mesele astea comune, de luni până miercuri în oraş, la sediul parohiei, joi şi vineri aici, în casa parohială. Uneori trebuie să ajute şi ele, costă douăzeci de coroane pentru un adult şi cincisprezece pentru un copil. Şi aşa nu trebuie să se mai ocupe de cumpărături şi de gătit, cel puţin câteva zile pe săptămână. Uneori se ocupă unele de copiii celorlalte, ca să poate merge pe rând la sport sau pur şi simplu în linişte în oraş. Mildred era adepta soluţiilor practice.

Lisa râse şi continuă:

— Era periculos să-i spui că ceva nu e în ordine. Pentru că atunci sărea ca un arc: „Ce putem face?” Nici n-apucai să te dumireşti bine, că te trezeai implicat în vreo acţiune.

Asociaţia Magdalena era un grup sudat, toţi ca unul. Cărui pastor nu i-ar plăcea să aibă aşa ceva în preajmă?

— Ceilalţi din biserică erau aşadar invidioşi?

Lisa ridică din umeri.

— Spuneaţi că Magdalena era un grup sudat. Nu mai funcţionează asociaţia?

Lisa îşi coborî privirea spre tăblia mesei.

— Ba da.

Anna-Maria se aştepta să spună mai multe, însă Lisa Stöckel tăcea cu încăpăţânare.

— De cine era mai apropiată? întrebă Anna-Maria.

— Mă gândesc că de noi, cele care conduceam asociaţia.

— Dar de soţul ei era apropiată?

O mică modificare a irisului. Anna-Mariei nu-i trecu neobservată.

„Lisa Stöckel, tu îmi ascunzi ceva”, gândi ea.

— Sigur, spuse Lisa Stöckel.

— A primit ameninţări sau îi era frică de ceva?

— Cred că avea o tumoare sau ceva de genul ăsta pe creier, exact în locul de unde izvorăşte frica... nu, nu-i era frică de nimic. În ce priveşte ameninţările... nu, nu mai multe decât înainte. Doar întotdeauna s-au găsit persoane care să considere necesar să-i taie cauciucurile, să-i spargă geamurile...

Lisa Stöckel îi aruncă o privire furioasă Anna-Mariei.

— De mult renunţase să mai reclame incidentele astea. Mult zgomot pentru nimic. Niciodată nu se găsesc dovezi, deşi se ştie foarte bine cine e vinovat.

— Dar aţi putea să-mi daţi nişte nume, spuse Anna-Maria.

Un sfert de oră mai târziu, Anna-Maria Mella urca în Fordul ei Escort şi pleca de la Lisa Stöckel.

„De ce să vrea să scape de cărţi?” se întrebă.

Lisa stătea în faţa geamului din bucătărie şi privea în urma maşinii care dispărea la piciorul colinei într-un nor uleios. Se aşeză apoi pe canapeaua din bucătărie, lângă

căţeaua adormită. Îi mângâie gâtul şi pieptul, aşa cum îşi linge o căţea puii pentru a-i linişti. Căţeaua se trezi şi dădu de câteva ori drăgăstos din coadă.

— Ce-i cu tine, Majken? întrebă Lisa. Nici nu te mai scoli să saluţi musafirii.

Un nod dureros i se puse în gât. Simţea o arsură sub pleoape. Acolo se strânseseră lacrimi. Dar nu le dădea voie să se scurgă.

„O fi având dureri cumplite”, gândi.

Lisa sări în picioare.

„O, Doamne, Mildred”, rosti în gând. „Iartă-mă. Iartă-mă, te rog. Încerc să nu greşesc, dar mi-e frică.”

Simţea nevoia de aer, i se făcuse brusc greaţă. Ieşi în grabă afară, pe trepte, şi vomită.

Câinii îşi făcură îndată apariţia. Dacă ei nu-i mai trebuia ce vomitase, se ocupau ei cu plăcere de asta. Lisa îi împinse cu piciorul la o parte.

Afurisita asta de poliţistă. I se vârâse în minte şi i-o deschisese ca pe un album cu poze. Mildred pe fiecare filă. Nu mai voia să se uite la imaginile astea. Ca cea de acum şase ani, când se cunoscuseră. Îşi amintea foarte bine cum stătuse în faţa cuştilor pentru iepuri. Trebuia să-i hrănească. Iepuri albi, gri, negri, tărcaţi se ridicau în două labe şi îşi lipeau botişoarele de sârma împletită. Le împărţea în vase mici de ceramică pelete, bucăţi scofâlcite de morcovi şi alte rădăcinoase. Şi pe undeva era tristă, pentru că în curând aveau să ajungă în oală, la restaurant.

Şi în clipa aceea se trezeşte cu ea, cu femeia-pastor care s-a mutat de curând în casa parohială, stând în spatele ei. Se văd pentru prima oară. Nu a auzit-o venind. Mildred Nilsson are aceeaşi vârstă ca ea. În jur de cincizeci de ani. O faţă măruntă, palidă. Păr lung, şaten închis. Lisa avea să mai audă de foarte multe ori că Mildred e o femeie care nu atrage atenţia prin nimic. „Nu e frumoasă, dar...” Lisa n-are să înţeleagă asta niciodată.

Ceva se întâmplă cu Lisa, când prinde mâna subţire pe care i-o întinde femeia. Trebuie să-i poruncească propriei ei mâini să-i dea drumul. Femeia-pastor vorbeşte. Până şi gura ei e mică. Are buze subţiri. E ca un bob micuţ şi roşu de zmeură. În timp ce bobul acesta vorbeşte, ochii îi fredonează un cântec frumos. Despre cu totul altceva.

Pentru prima oară de – da, nu mai ştie nici ea de când – Lisei îi este teamă că i s-ar putea citi adevărul pe faţă. Şi-ar dori să aibă o oglindă, să verifice. Ea, care a ţinut secrete toată viaţa. Ea, care ştie ce înseamnă cu adevărat să fii cea mai frumoasă fată din oraş. A mai povestit ea, ce-i drept, cum era când auzea spunându-se „ia uite ce ţâţe”. Cum asta a determinat-o să umble cocoşată şi, în cele din urmă, să aibă probleme cu spatele. Dar mai sunt şi altele, alte mii de secrete.

La treisprezece ani, Bengt, vărul tatălui ei. A prins-o de păr şi şi l-a înfăşurat în jurul mâinii. Lisa avea senzaţia că o să i se desprindă pielea capului. „Să-ţi ţii gura”, i-a şuierat la ureche. A tras-o după el în baie. A lovit-o cu capul de faianţă, să priceapă că nu glumeşte. Cu cealaltă mână i-a descheiat blugii. Familia se strânsese jos, în camera de zi.

Şi şi-a ţinut gura. N-a scos nici-o vorbă, faţă de nimeni. Şi şi-a tăiat părul.

Sau atunci, în 1965, în seara solstiţiului de vară, când a băut pentru ultima oară în viaţa ei rachiu. Se simţea ca anesteziată. Şi apoi au apărut trei băieţi din oraş. Doi locuiesc încă în Kiruna, nu demult a dat nas în nas cu unul dintre ei în supermarket. Dar amintirea aceasta a aruncat-o ca pe o piatră în fântână, e ca un vis de demult.

Pe urmă, toţi anii aceia cu Tommy. Noaptea în care el a băut cu verii lui din Lannavaara. Era pe la sfârşitul lunii septembrie. Mimmi n-avea mai mult de trei, patru ani. Lacul nu îngheţase încă de tot. Îi făcuseră cadou o furcă veche pentru prins peşte. Total lipsită de valoare, numai el nu pricepea că-şi bat mereu joc de el. Spre dimineaţă o sunase. Venise să-l ia cu maşina, încercase să-l convingă să

lase furca acolo, dar el făcuse ce făcuse şi o vârâse în maşină. Au mers cu geamul coborât şi cu furca ieşită în afară. Râdea şi împungea cu ea în întuneric.

Ajuns acasă, a vrut să plece imediat la pescuit. Se lumina abia peste două ore. Ea trebuia neapărat să-l însoţească. Să vâslească şi să-i ţină lanterna. „Fata doarme”, a spus ea. „Tocmai”, a răspuns el. Şi o să mai doarmă încă mai bine de două ore. Ea a încercat să-l convingă să-şi ia vesta de salvare, dar el nici n-a vrut să audă.

— Măi, frate, ce prăpăstioasă te-ai făcut, i-a spus el. Să fiu al naibii, te pomeneşti că m-am însurat cu o mimoză.

Lui, chestia cu mimoza i s-a părut foarte comică. Pe lac, a mai spus-o de câteva ori. „Mimoză”, „mai spre mal, mimozo”.

Şi apoi a căzut în apă. S-a auzit un pleosc şi câteva secunde mai târziu zgâria cu unghiile pe o latură a bărcii şi încerca să se prindă de bord. Apa era rece ca gheaţa, noaptea neagră. Nu striga. Respira şi gâfâia de la efort.

Ah, clipa aceea. Când ea s-a gândit foarte serios ce să facă. Doar puţin mai departe, o singură lovitură din vâsle. Să lase barca să plutească doar atât, cât să nu mai ajungă la ea. Cu tot alcoolul pe care-l turnase în el. Cât putea să dureze? Cinci minute?

Şi apoi l-a tras afară. N-a fost uşor, mai să cadă şi ea în apă. Furca n-au mai găsit-o. Poate se lăsase la fund. Poate o luase apa. Pe el l-a înfuriat chestia asta. Şi pe ea era furios, deşi îi salvase viaţa. Îi venea să-i tragă una, ea şi-a dat seama de asta.

Nu povestise nimănui niciodată câtă plăcere seacă i-ar fi făcut să-l vadă murind. Înecându-se ca un pisoi băgat într-un sac şi aruncat în apă.

Şi acum stă faţă în faţă cu noul lor pastor. Se simte caraghioasă. Privirea femeii a pătruns adânc în sufletul ei.

Încă o taină pe care poate s-o arunce în fântână. Cade. Rămâne acolo, sclipind ca un giuvaer printre toate gunoaiele.

Curând se împlineau trei luni de când soţia lui fusese găsită moartă. Erik Nilsson coborî din Skoda lui, în faţa casei parohiale. Era deja septembrie, dar încă destul de cald. Cerul era senin, de un albastru strălucitor. Lumina, tăioasă ca muchia de cuţit.

Trecuse pe la serviciu. Îi făcuse bine să-şi revadă colegii. Doar erau ca o a doua familie pentru el. Curând avea să se întoarcă. Şi atunci se va putea gândi la altceva.

Se uită spre ghivecele de flori din faţa uşii şi de lângă scară. Florile atârnau peste margini. Îi trecu prin cap că va trebui să le ducă înăuntru, în casă. Curând, iarba avea să trosnească de la ger, iar ghivecele aveau să crape.

Făcuse cumpărături, în drum spre casă. Descuie uşa, luă pungile de mânere şi apăsă clanţa cu cotul.

— Mildred! strigă intrând în casă.

Apoi se opri. Era linişte. O sută optzeci de metri pătraţi de linişte. Lumea întreagă îşi ţinea răsuflarea. Casa plutea ca o navetă abandonată printr-un univers mut, de un alb orbitor. Nu se auzea decât pământul, care se învârtea scrâşnind în jurul axei sale. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, o strigase pe Mildred?

Cât fusese în viaţă, ştiuse întotdeauna dacă era acasă sau nu. De îndată ce trecea pragul casei, ştia. Doar e ceva normal, îşi spusese mereu. Sugarii simt mirosul mamei chiar şi atunci când ea se află într-o altă încăpere. Iar adulţii nu îşi pierd această capacitate. Doar că nu mai sunt

conştienţi de ea. Şi atunci vorbesc despre intuiţie şi al şaselea simţ.

Şi acum mai avea uneori acest sentiment, când se întorcea acasă. Că e undeva prin preajmă. Că e în camera de alături, că a fost mereu acolo.

Lăsă pungile cu cumpărături să cadă pe jos. Păşi în tăcere.

„Mildred”, striga în mintea lui.

În clipa aceea se auzi soneria.

Era o femeie. Într-un pardesiu lung, croit pe corp, încălţată cu cizme cu tocuri înalte. Nu era din partea locului, nici dacă ar fi umblat în chiloţi n-ar fi atras mai mult atenţia. Femeia îşi dădu jos mănuşa dreaptă şi îi întinse mâna. Se prezentă: Rebecka Martinsson.

— Poftiţi înăuntru, spuse el şi îşi trecu, cu un gest inconştient, mâna prin barbă şi prin păr.

— Mulţumesc, dar nu e nevoie, voiam doar...

— Haideţi înăuntru, repetă el şi o luă înainte.

Îi spuse să nu se descalţe şi o pofti să ia loc în bucătărie. Era ordine acolo. Cât trăise Mildred, el gătise şi făcuse ordine, de ce să fi renunţat acum? Singurele lucruri de care nu se atingea erau cele care îi aparţinuseră ei. Jacheta ei roşie zăcea încă pe sofaua din bucătărie. Actele şi corespondenţa ei se strângeau în teancuri pe bufet.

— Aşadar, spuse el pe un ton amabil.

La asta se pricepea. Să fie amabil cu femeile. De-a lungul anilor şezuseră atâtea femei la masa asta din bucătărie.

Unele aveau câte un copil în braţe, iar un altul stătea în picioare, lângă ele, ţinându-se bine cu mânuţa de puloverul mamei. Altele nu fugiseră de un soţ, ci de propriul lor trecut. Nu mai puteau suporta singurătatea locuinţei lor din Lombolo. Femeile astea stăteau afară, pe trepte, în frig, şi fumau ţigară de la ţigară.

— Am fost trimisă de către angajatorul soţiei dumneavoastră, spuse Rebecka Martinsson.

Erik Nilsson tocmai voia să se aşeze şi el, ori poate să-i ofere o cafea. Dar se opri. Pentru că el tăcea, ea continuă:

— Sunt două chestiuni. În primul rând, vă rog să-mi daţi cheile ei de la biroul parohial. Şi apoi, e vorba despre mutarea dumneavoastră.

El privea pe geam. Ea vorbea, acum ea era cea calmă şi amabilă. Îi comunică lui Erik Nilsson că această casă parohială este o locuinţă de serviciu, că biserica îl va ajuta să-şi găsească o nouă locuinţă şi va găsi o firmă pentru el, care să-i transporte lucrurile.

Erik Nilsson respira greu. Îşi strânse buzele. Fiecare suflare era gâfâită.

Acum o privea scârbit. Ea se uita la tăblia mesei.

— Nu le-ar fi ruşine, spuse el. Nu le-ar fi ruşine. Să ţi se facă greaţă, nu alta. Nevasta lui Stefan Wikström nu mai poate de nerăbdare? Întotdeauna a râcâit-o faptul că Mildred are o casă mai mare.

— Auziţi, eu nu ştiu. Eu...

Erik Nilsson lovi cu palma în masă.

— Am pierdut tot!

Cu pumnul ridicat făcu un gest în aer, care însemna că încearcă să se controleze, să nu-şi piardă cumpătul.

— Aşteptaţi, spuse el.

Ieşi din bucătărie. Rebecka îi auzi paşii pe scară şi apoi la etaj. După o vreme se întoarse şi dădu drumul pe masă unei legături de chei, ca unei pungi cu excremente de câine.

— Mai e ceva? întrebă el.

— În legătură cu mutarea, spuse ea ferm.

Şi acum îl privi în faţă.

— Dar dumneavoastră ce simţiţi? întrebă el. Cum te simţi când practici o meserie ca asta, în nişte haine fine ca astea?

Ea se ridică în picioare. Ceva pe chipul ei se schimbă, nu dură decât o secundă, dar el mai văzuse asta aici, în casa parohială, de atâtea ori. Un chin mut. Răspunsul i se citea

în privire. Îl auzea la fel de limpede, ca şi cum l-ar fi rostit cu voce tare: „Ca o târfă”.

Ea îşi luă cu gesturi rigide mănuşile de pe masă, încet, parcă ar fi trebuit să le numere, să nu uite vreuna. Una, două. Apoi apucă legătura mare de chei.

Erik Nilsson oftă o dată din rărunchi şi îşi trecu mâna peste faţă.

— Iertaţi-mă, spuse el. Mildred mi-ar fi dat un şut în fund. Ce zi e azi?

Ea nu răspunse, iar el continuă:

— O săptămână, într-o săptămână am plecat de aici.

Ea dădu din cap. O conduse până la uşă. Încercă să spună ceva, dar nu era tocmai momentul să-i ofere o cafea.

— O săptămână, spuse el către spatele ei, când Rebecka ieşi din casă.

De parcă i-ar fi făcut o bucurie.

Rebecka părăsi cu paşi nesiguri casa parohială. Dar i se părea. De fapt nu se clătina deloc. Picioarele o purtau cu paşi apăsaţi tot mai departe de casă.

„Nu sunt nimic”, gândi Rebecka. „În mine nu mai e nimic. Nici omenie, nici capacitate de judecată, nimic. Fac ce mi se spune. Bineînţeles. Doar biroul e tot ce mi-a rămas. Îmi spun că numai gândul de a mă întoarce mi-e insuportabil. Dar şi mai puţin suportabil îmi este, până la urmă, ideea de a rămâne pe dinafară. Aş face orice, chiar orice, să nu mă simt exclusă.”

Se apropia de cutia poştală şi zări Fordul Escort roşu, care urca pe aleea pietruită, abia când încetini şi intră pe poartă.

Maşina opri.

Rebecka simţi parcă o străfulgerare.

Din maşină coborî inspectorul de poliţie Anna-Maria Mella. Se cunoscuseră atunci când Rebecka luase apărarea Sannei Strandgård. Iar Anna-Maria şi colegul ei Sven-Erik Stålnacke îi salvaseră Rebeckăi viaţa în noaptea aceea.

Pe atunci, Anna-Maria era însărcinată şi de-a dreptul pătrăţoasă; acum era slabă. Dar lată în umeri. Părea puternică, deşi era atât de scundă. Avea, ca atunci, părul prins într-o coadă groasă. Dinţii albi, regulaţi străluceau pe faţa bronzată, cabalină. O poliţistă ponei.

— Bună, strigă Anna-Maria Mella.

Apoi amuţi. Toată făptura ei era un singur semn de întrebare.

— Eu... începu Rebecka, dar nu mai ştiu cum să continue şi reîncepu. Biroul meu duce tratative cu diverse comunităţi religioase din Suedia, am avut o întrevedere aici şi... da, mai erau nişte lucruri de rezolvat, pentru care aveau nevoie de noi, în legătură cu casa parohială, şi pentru că oricum veniserăm încoace, am mai...

Încheie cu un gest din cap spre casă.

— Dar n-are legătură cu... întrebă Anna-Maria.

— Nu, abia aici am aflat, n-am ştiut... Nu. Şi, ce e? întrebă Rebecka şi încercă să-şi smulgă un zâmbet.

— Băiat. Tocmai m-am întors din concediu, am preluat investigaţiile în cazul uciderii lui Mildred Nilsson.

Rebecka dădu din cap. Îşi înălţă privirea spre cer. Era gol. Legătura de chei din buzunar cântărea o tonă.

„Ce sunt eu”, se întrebă. „Nu sunt bolnavă. Nu sufăr de nici-o boală. Sunt doar comodă. Comodă şi nebună. Nu am nimic de spus. Tăcerea îşi roade calea în mine.”

— În ce lume nebună trăim, nu-i aşa? întrebă Anna-Maria. Întâi Viktor Strandgård, acum Mildred Nilsson.

Rebecka dădu iarăşi din cap. Anna-Maria zâmbi. De obicei, nu părea s-o deranjeze tăcerea altora, dar de data aceasta aştepta răbdătoare ca Rebecka să spună ceva.

— Tu ce părere ai? reuşi Rebecka să rostească. Crezi că s-a apucat careva să-şi facă un album despre uciderea lui Viktor şi apoi a decis să contribuie şi el cu un al doilea episod la poveste?

— Se poate.

Anna-Maria îşi ridicase privirea spre un brad. Auzea o veveriţă căţărându-se pe trunchi în sus, dar nu o vedea. Era pe partea cealaltă a străzii, ajunsese în vârf şi făcea crengile să foşnească.

Uciderea lui Viktor Strandgård îi folosise, poate, vreunui ţicnit drept sursă de inspiraţie. Sau poate fusese cineva care o cunoştea. Care ştiuse că va ţine slujba şi se va îndrepta apoi spre barca ei. Nu se apărase. Şi de ce o spânzurase pe urmă? Era ca în Evul Mediu, când se înfigeau capete în ţepuşe. Ca avertisment pentru alţii.

— Tu cum te simţi? întrebă Anna-Maria.

Rebecka spuse că se simte bine. Chiar bine. La început a fost, desigur, mai greu, dar primise ajutor. Anna-Maria spuse că e bine, foarte bine.

Anna-Maria se uită la Rebecka. Îşi aminti noaptea în care poliţia venise la cabana din Jiekajärvi şi o găsise pe Rebecka. Ea nu fusese de faţă, pentru că începuseră deja durerile. Dar ulterior visase deseori. În vis gonea cu snowmobilul prin beznă şi viscol. Rebecka zăcea plină de sânge în sanie. Vântul îi sufla zăpada răscolită în faţă. Era îngrozită de gândul că s-ar putea izbi de ceva. Apoi se împotmolea. Stătea singură în frig. Snowmobilul hârâia neputincios. Şi atunci se trezea de obicei tresărind din somn. Rămânea întinsă în pat şi se uita la Gustav, care dormea sforăind încetişor între ea şi Robert. Pe spate. Cuibărit în siguranţă. Cu braţele îndoite într-o parte, în unghi drept, aşa cum obişnuiesc bebeluşii. „Totul s-a terminat cu bine”, îşi spunea atunci. „Totul s-a terminat cu bine.”

„Chiar atât de bine nu se terminase, la naiba”, îşi spunea acum.

— Te întorci acum la Stockholm? întrebă.

— Nu, mi-am luat câteva zile libere.

— Cabana bunicii tale e în Kurravaara, acolo locuieşti?

— Nu, eu... nu. Aici în sat. Localul are nişte căsuţe de închiriat.

— Deci n-ai fost la Kurravaara?

— Nu.

Anna-Maria o privi scrutător pe Rebecka.

— Dacă vrei, putem merge împreună, spuse.

Rebecka refuză mulţumind. Pur şi simplu nu avusese timp până acum, explică ea. Îşi luară rămas-bun. Anna-Maria spuse, înainte de a se despărţi:

— I-ai salvat pe copiii aceia.

Rebecka aprobă din cap.

„Asta nu mă consolează”, îşi spuse în gând.

— Ce s-a mai întâmplat cu ei? întrebă ea. Am reclamat atunci suspiciune de abuz.

— N-a reieşit nimic din anchetă, răspunse Anna-Maria. Şi apoi s-au mutat cu toţii de acolo, toată familia.

Rebecka se gândi la cele două fete. Sara şi Lova. Îşi drese glasul şi încercă să se gândească la altceva.

— Pentru asta, comunitatea are nevoie de bani, spuse Anna-Maria. Ancheta costă bani. Să te ocupi de nişte copii costă al naibii de mulţi bani. Procesele costă bani. Pentru copii, ar fi mai bine ca tot acest aparat să fie subordonat statului. Dar în situaţia actuală, pentru comunitate, cea mai bună soluţie e ca problema să se mute din localitate. La naiba, s-a întâmplat să scot nişte copii dintr-o zonă de război de cincizeci şi doi de metri pătraţi, ca să aflu după aceea că familia a primit din partea comunităţii o locuinţă în Örkelljunga.

Tăcu. Îşi dădu seama că vorbise prea mult, pentru că Rebecka Martinsson părea să fi ajuns la o limită.

Când Rebecka porni mai departe, spre local, Anna-Maria rămase privind după ea. Brusc i se făcu dor de copiii ei. Robert era acasă cu Gustav. Îi era dor să-şi lipească nasul de căpşorul lui moale, să-i simtă braţele puternice de copil cuprinzând-o pe după gât.

Trase aer în piept şi se îndreptă de spate. Soarele strălucea în iarba alb-gălbuie a toamnei. Veveriţa se juca încă în vârful copacului, de cealaltă parte a străzii. Reuşi să

zâmbească din nou. Nu erau niciodată departe de ea. Acum trebuia să stea de vorbă cu Erik Nilsson, soţul femeii-pastor. Apoi se va întoarce acasă, la familia ei.

Rebecka Martinsson coborî spre restaurant. Pădurea vorbea acum în spatele ei. „Vino aici”, îi spunea. „Pătrunde mai adânc. Sunt nesfârşită.” Îşi imagina cum se plimbă.

Brazi supli din cupru bătut. Vântul susură în vârfurile lor înalte ca o apă curgătoare. Crengile acoperite de licheni par negre de arsură. Sub picioarele ei, diverse sunete: ferigi uscate trosnesc, conuri de brad ciuruite de ciocănitori scrâşnesc. Din loc în loc, o pătură moale de ace, alături urme de animal. Şi apoi crenguţe subţiri care se rup, pocnindu-i sub picioare.

Merge fără să se oprească. La început, gândurile din capul ei sunt încurcate, ca un ghem de aţe. Crengile o zgârie pe faţă sau i se prind în păr. Un fir după altul se desprinde din ghem. Rămâne agăţat de un copac. Zboară purtat de vânt. La urmă, capul rămâne gol. Şi ea merge mai departe. Prin pădure. Pe pământul mlăştinos, aburind şi înmiresmat, în care picioarele se afundă şi pielea devine lipicioasă. Pe un deal în sus. O adiere răcoroasă. Mesteceni pitici strălucesc aproape de pământ. Şi apoi se întinde pe jos. Şi cade prima zăpadă.

Se retreziră în ea amintirile copilăriei. Dorul de a colinda tărâmuri nemărginite, ca Pieile Roşii. Uliul de munte care planează deasupra capului ei. Se visa cu un rucsac în spinare, dormind sub cerul liber. Jussi, câinele bunicii, o însoţea de fiecare dată. Uneori călătorea într-o canoe.

Îşi aminti cum se opriseră în pădure. Şi îl întrebase pe tatăl ei: „Dacă o iau încolo, unde ajung?” Iar tatăl ei îi răspunsese. De fiecare dată o altă poezie, în funcţie de locul în care se aflau şi de direcţia în care arăta degetul. „Tjålme.” „Latteluokta.” „Peste râul Rauta.” „Prin Vistasvagge, peste Spatele Dragonului.”

Se opri. Aproape îl vedea aievea. Nu reuşea să-şi amintească faţa tatălui ei aşa cum fusese în realitate. Pentru că o văzuse în prea multe fotografii care îi alungaseră amintirile. Cămaşa i-o recunoştea însă. Din bumbac, dar spălată de atâtea ori, că devenise lucioasă ca mătasea. Albă, cu dungi negre şi roşii care formau un model în carouri. Cuţitul la cingătoare. Piele netedă, închisă la culoare. Plăsele de os, cu ornamente frumoase. Ea are şapte ani, de asta e sigură. Pe cap are o căciulă albastră, sintetică, tricotată la maşină, cu un model cu fulgi albi de zăpadă; în picioare, o pereche de cizme solide. La curea are şi ea un cuţitaş. Mai mult de decor. Dar a încercat să-l folosească. A vrut să sculpteze ceva. Nişte figurine. Ca Emil din Lönneberga, al lui Astrid Lindgren. Dar nu e destul de ascuţit. Când are nevoie de cuţit, trebuie să-l împrumute pe cel al tatălui ei. E mai bun, dacă vrea să taie bucăţi de lemn, să ascută frigări sau chiar să sculpteze, chiar dacă nu iese nimic.

Rebecka îşi coborî privirea spre cizmele cu tocuri înalte marca Lagerson.

„Îmi pare rău”, îi spuse pădurii. „De o vreme încoace port haine nepotrivite.”

Micke Kiviniemi ştergea tejgheaua cu o cârpă. Era marţi după-amiaza, puţin trecut de ora patru. Clienta care închiriase o căsuţă, Rebecka Martinsson, şedea singură la o masă lângă fereastră şi privea spre râu. La început, fusese singură în local, mâncase tocăniţă de elan cu piure de cartofi şi sosul de ciuperci al lui Mimmi. Acum sorbea din când în când dintr-un pahar cu vin roşu, nepăsătoare la privirile burlacilor.

Burlacii veneau întotdeauna primii. Sâmbăta ajungeau încă de pe la trei, să mănânce, să bea câteva beri şi să piardă timpul până când venea ceva mai de Doamne-ajută la televizor. Malte Alajärvi şedea la o masă şi se ciondănea ca de obicei cu Mimmi. Îi făcea o plăcere deosebită. Mai

târziu, pe seară, aveau să vină şi ceilalţi clienţi obişnuiţi ai localului, să bea bere şi să se uite la emisiuni de sport. La Micke veneau să ia masa în special bărbaţi neînsuraţi. Dar mai apăreau şi perechi. Sau femei din asociaţia Magdalena. Se mai întâmpla, de asemenea, să traverseze râul cu o barcă şi angajaţii de la biroul de informaţii pentru turişti din Jukkasjärvi şi să mănânce la ei.

— Ce dracu' ai azi de mâncare? bombănea Malte cu un deget pe meniu. Gno...

— Gnocchi, spuse Mimmi. Un fel de paste din cartofi. Gnocchi cu roşii şi mozzarella. Şi alături, dacă vrei, grătar sau pui.

Veni lângă Malte şi îşi scoase ostentativ carneţelul din şorţ.

„De parcă ar avea nevoie de el”, îşi spuse Micke în gând. „E în stare să ia comanda de la o masă de douăsprezece persoane şi să reţină totul fără să-şi noteze. Incredibil, nu alta.”

O privi pe Mimmi. Dacă ar avea de ales între ea şi Rebecka Martinsson, nici n-ar sta pe gânduri, câştigătoare ar ieşi Mimmi. Mama ei, Lisa, fusese şi ea în tinereţe o mândreţe de fată, bărbaţii din sat erau martori. Şi, de fapt, era şi acum frumoasă. O realitate greu de ascuns, chiar dacă purta numai ţoale catastrofale şi îşi tundea singură părul. Noaptea, cu foarfeca de tuns oi, după cum susţinea Mimmi. Însă, în vreme ce Lisa îşi dădea toată silinţa să-şi ascundă frumuseţea, lui Mimmi îi plăcea să şi-o afişeze. Îşi lega şorţul strâns în jurul şoldurilor. Părul vopsit cu şuviţe se revărsa în bucle de sub minusculul batic. Purta pulovere negre, mulate, cu decolteuri generoase. Şi când se apleca să şteargă masa, oricine dorea putea să se bucure de o privelişte plăcută a sânilor care tresăltau uşor, susţinuţi de un sutien din dantelă. Întotdeauna roşu, negru sau violet. Din spate puteai, dacă îi alunecau puţin blugii, să zăreşti o bucăţică din şopârla pe care şi-o tatuase pe fesa dreaptă.

Micke îşi aminti cum se cunoscuseră. Venise în vizită la mama ei şi se oferise să dea o mână de ajutor în restaurant, doar o seară. Avea o mulţime de clienţi, iar fratele lui nu se arătase, ca de obicei, deşi restaurantul fusese ideea lui. Micke stătea, aşadar, singur în spatele tejghelei. Mimmi s-a oferit să gătească nişte chestii simple şi să servească. Vestea s-a răspândit încă din seara aceea. Băieţii dădeau fuga la toaletă şi îşi sunau amicii. Toţi veneau s-o vadă pe Mimmi.

Şi apoi a rămas. „Deocamdată”, spunea ea vag, când îi cerea un răspuns clar. Când încerca să vină cu argumentul că ar fi bine pentru firmă să ştie dacă poate conta pe ea când îşi face planurile de viitor, Mimmi i-o reteza scurt.

— Fă-ţi-le fără mine.

Ulterior, după ce se culcase cu ea, îndrăznise să repete întrebarea. Până când avea de gând să rămână.

— Până când găsesc ceva mai bun, i-a răspuns Mimmi râjind.

„Şi nu erau un cuplu”, Mimmi ţinuse să sublinieze de la bun început. Avusese şi el destule prietene. Cu una dintre ele chiar locuise împreună. Ştia şi el, prin urmare, ce însemnau frazele de genul: „eşti un tip grozav, dar...”, „încă nu mă simt în stare”, „dacă m-aş îndrăgosti de cineva, atunci numai de tine”, „încă nu vreau să mă leg”. Toate astea însemnau un lucru: nu te iubesc. Dar deocamdată mă mulţumesc cu tine.

Datorită ei, localul se schimbase complet. Întâi îl ajutase să scape de frate-su. Care nici nu muncea, nici nu-şi achita datoriile. Venea doar să bea cu amicii lui, fără să plătească. O gaşcă de rataţi care, câtă vreme plătea fratele, îl sărbătoreau ca pe-un rege.

— E o decizie simplă, îi spusese Mimmi fratelui. Ori se închide localul şi rămâi cu datoriile, ori îi cedezi partea ta lui Micke.

Iar frăţiorul lui drag şi scump semnase. Cu ochii injectaţi. Emanând un miros cam neplăcut prin tricoul pe care nu-l

schimbase de câteva zile. Şi cu tonul ăla nou, arţăgos. De beţiv şucărit.

— Dar firma e a mea, decretase fratele şi împinsese la o parte, cu un gest grăbit, acordul pe care tocmai îl semnase.

— Am o grămadă de idei, adăugase şi se lovise cu palma peste frunte.

— Poţi s-o iei când vrei, spusese Micke cu voce tare.

Şi în gând: *„That'll be the day”*.

Îşi aminti cum găsise fratele lui firma pe internet. O firmă veche, de la un local din State. LAST STOP DINER scria cu litere albe, luminoase, pe fond roşu. Pe atunci fuseseră mulţumiţi, ridicol de mulţumiţi. Dar ce-i mai păsa lui Micke acum? Avea şi el idei. „La Mimmi” ar fi un nume bun pentru un local. Dar ea, nici să nu audă. Ea a insistat să se numească „Bar & Restaurant Micke”.

— De ce trebuie să serveşti aiureli din-astea?

Malte studia posomorât meniul.

— Nu sunt aiureli, spuse Mimmi. Sunt ca nişte găluşte de cartofi, doar mai mici.

— Găluşte de cartofi cu roşii, cum să nu fie aiureli. Nu, dă-mi mai bine ceva congelat. Iau lasagna.

Mimmi dispăru în bucătărie.

— Şi de nutreţ scuteşte-mă, strigă Malte în urma ei. Ai auzit? Să nu-mi aduci salată!

Micke se întoarse spre Rebecka Martinsson.

— Mai rămâi o noapte? o întrebă.

— Da.

„Unde m-aş putea duce?”, se întrebă ea. „Unde să mă duc? Şi ce să fac? Cel puţin aici nu mă cunoaşte nimeni.”

— Femeia-pastor, începu ea. Care a fost ucisă.

— Mildred Nilsson.

— Cum era?

— Meseriaşă, după părerea mea. Ea şi Mimmi sunt cel mai bun lucru care se putea întâmpla cătunului ăstuia. Şi localului. Când am început, nu veneau decât o droaie de tipi neînsuraţi între opşpe şi opş'trei de ani. Dar când a venit

Mildred, au început să apară şi femeile. A readus la viaţă locul ăsta.

— Pastorul le spunea femeilor să vină la crâşmă?

Micke râse.

— Să mănânce! Aşa era ea. Era de părere că mai trebuie să iasă şi cucoanele în lume. Să mai ia o pauză de la cratiţă. Şi atunci au început să-şi aducă şi bărbaţii să mănânce aici, când n-aveau chef să gătească. Şi atmosfera s-a schimbat total, de când au apărut doamnele. Înainte nu şedeau la mese decât masculi supăraţi pe lume.

— Las' că nu suntem noi aşa, interveni Malte Alajärvi, care prinsese ultima observaţie a lui Micke.

— Ba exact aşa eşti, aşa ai fost şi aşa ai rămas. Şezi aici degeaba, te holbezi pe malul celălalt al râului, îl înjuri pe Yngve Bergqvist şi Jukkasjärvi.

— Păi, da, dar Yngve ăsta...

— Înjuri mâncarea şi guvernul şi programul de la televizor...

— Numai emisiuni de rahat!

— Şi, în general, înjuri totul.

— Despre Yngve Bergqvist n-am spus decât că e un şarlatan nemernic care vinde orice, numa' să-i zică arctic. Arctic sledgedogs şi arctic safari şi, la dracu', japonezii ăia sunt în stare să dea două sute-n plus, numai ca să meargă la arctic shit-house.

Micke se întoarse spre Rebecka.

— Ce-ţi spuneam?

Apoi luă o mină serioasă.

— Dar de ce întrebi de ea? Sper că nu eşti jurnalistă.

— Nu, nu, doar aşa. Doar a locuit aici şi apoi... Nu, avocatul ăsta cu care am fost aseară aici... lucrez pentru el.

— Îi cari servieta şi îi faci rezervări de avion?

— Cam aşa ceva.

Rebecka Martinsson aruncă o privire pe ceas. Se temuse şi sperase să-şi facă apariţia o Anna-Maria Mella furioasă, care să-i ceară cheia de la seif. Dar soţul lui Mildred nu

spusese probabil nimic. Poate nici nu ştia de unde sunt cheile. Toată afacerea asta era un rahat. Îşi întoarse privirea spre fereastră. Se întuneca. De afară se auzi o maşină intrând în curtea pietruită.

În poşetă începu să-i bâzâie telefonul mobil. Îl scoase şi aruncă o privire pe ecran. Era numărul biroului de avocatură.

„Måns”, îşi spuse şi ieşi repede afară.

Era Maria Taube.

— Cum e? o întrebă Maria.

— Nu ştiu, răspunse Rebecka.

— Am vorbit cu Torsten. Zicea că i-aţi prins în năvod.

— Hm.

— Şi că tu ai mai rămas să rezolvi nu-ştiu-ce.

Rebecka tăcu.

— Ai fost la, cum îi zice, localitatea aia, unde e casa bunicii tale?

— Kurravaara. Nu.

— E aşa nasol?

— Nu, nu-i nimic.

— Şi atunci de ce nu te duci pân-acolo?

— Pur şi simplu nu s-a nimerit, spuse Rebecka. Pân-acum am fost destul de ocupată să rezolv mizeriile unor potenţiali clienţi.

— Nu te răţoi la mine, drăguţo, spuse Maria cu blândeţe în glas. Povesteşte-mi. Ce fel de mizerii?

Rebecka îi povesti. Se simţea brusc atât de obosită, că-i venea să se aşeze pe treptele de la intrare.

Maria oftă.

— Să-l ia dracu' pe Torsten, spuse. Am să...

— Ba te rog să nu faci nimic, spuse Rebecka. Cea mai nasoală chestie e seiful. Acolo sunt lucrurile personale ale femeii-pastor. Ar putea fi scrisori şi... tot felul. Dacă e să ajungă în mâinile cuiva, atunci ar trebui să ajungă în mâinile soţului. Şi ale poliţiei. Poate conţine probe, ce ştiu eu?

— Mă gândesc că şeful ei va transmite mai departe poliţiei documentele care par interesante, spuse Maria Taube pe un ton împăciuitor.

— Se poate, răspunse Rebecka fără convingere.

Câteva clipe tăcură amândouă. Rebecka scormonea cu vârful cizmei în pietriş.

— Dar eu credeam că te duci în nord ca să te vâri în gura lupului, spuse Maria Taube. Doar de-aia te-ai dus, nu?

— Da, da.

— Rebecka, ce naiba înseamnă „da, da”? Sunt prietena ta şi trebuie să-ţi spun asta. Dai tot mai mult înapoi. Dacă nu îndrăzneşti să te duci în oraş sau la Kurrkavaara...

— Kurravaara.

— ...şi te ascunzi, în schimb, într-o crâşmă de la malul râului, unde-o să ajungi?

— Nu ştiu.

Maria Taube amuţi.

— Nu-i aşa de simplu, spuse Rebecka în cele din urmă.

— Crezi că nu-mi dau seama? Dacă vrei, pot să vin la tine, să-ţi ţin companie.

— Nu, se apără Rebecka.

— OK, măcar am spus-o. Ţi-am propus.

— Şi apreciez asta, dar...

— Nu trebuie să apreciezi nimic. Şi acum trebuie să-mi văd de treabă, dacă vreau să ajung acasă înainte de miezul nopţii. Te sun eu. Apropo, Måns a întrebat de tine. Cred că-şi face griji, pe bune. Rebecka, mai ştii, când eram mici şi mergeam la bazin? Când săream din prima de la cinci metri, nu ne mai temeam de celelalte înălţimi. Du-te la Biserica de Cristal, la o slujbă cu aleluia. Atunci ai scăpat de ce e mai greu. Nu mi-ai spus de Crăciunul trecut că Sanna şi familia ei şi familia lui Thomas Söderberg au plecat din Kiruna?

— Să nu-i spui nimic.

— Cui?

— Lui Måns. Să nu-i spui că eu... nu ştiu.

— Nu-i spun. Te sun, bine?

Erik Nilsson stă nemişcat la masa din bucătăria casei parohiale. Vizavi, stă soţia lui care a murit. Multă vreme, Erik nu îndrăzneşte să scoată o vorbă. Abia se-ncumetă să respire. Un cuvânt cât de mic, o mişcare cât de măruntă şi realitatea se va sparge în mii de cioburi.

Şi dacă închide ochii, Mildred nu va mai fi aici când îi va redeschide.

Mildred zâmbeşte cu gura până la urechi.

„Eşti tare comic”, spune ea. „Eşti în stare să crezi în nemărginirea universului, să crezi că timpul e relativ, că face o buclă şi curge înapoi.”

Ceasul de perete s-a oprit. Ferestrele sunt nişte oglinzi negre. De câte ori n-a chemat-o pe soţia lui moartă în ultimele trei luni? De câte ori nu şi-a dorit seara, în timp ce stătea întins în pat, ca ea să se apropie încetişor, în întuneric, de patul lui? Sau să-i audă glasul aşa cum auzea şoaptele vântului în copaci.

„Nu poţi să rămâi aici, Erik”, spune ea.

El dă din cap. Dar sunt atâtea lucruri. Ce să facă el cu toate lucrurile astea, cu toate cărţile şi mobila? Nu ştie cu ce să înceapă. E un obstacol imposibil de depăşit.

E suficient să se gândească la asta şi se simte atât de obosit, că trebuie să se întindă pe pat ziua în amiaza mare.

„Dă-le dracului”, spune ea. „Dă-le dracului de boarfe. Mie mi-e totuna.”

El ştie că aşa e. Toată mobila e din casa părinţilor ei. Mildred a fost unica fiică a unui protopop şi ambii părinţi au murit când ea era încă studentă.

Ea refuză să-l compătimească. Întotdeauna a fost aşa. De aceea, în adâncul sufletului, e încă furios pe ea. Asta era Mildred cea rea. Nu în sensul de răutăcioasă, ori josnică. Ci Mildred care îl rănea. „Dacă vrei să rămâi cu mine, mă bucur”, i-a spus pe când era încă în viaţă. „Dar eşti un om în toată firea, trebuie să decizi singur cum vrei să trăieşti.”

„Aşa să fie?”, se întreabă el cum se mai întrebase de atâtea ori. „E corect să nu faci nici-o concesie? Eu am trăit viaţa ei, cu tot trupul şi sufletul meu. Bineînţeles că a fost alegerea mea. Dar când doi oameni se iubesc, nu trebuie oare să încerce să vină unul în întâmpinarea celuilalt?”

Şi-a aţintit privirea asupra mesei. Nu are voie să se gândească la copii, altfel ea va dispărea ca o umbră prin perete. Trebuie să se abţină. Mereu a trebuit să se abţină. Acum, în bucătărie e aproape beznă.

Ea nu-şi dorise. În primii ani făcuseră dragoste. Seara. Sau în miez de noapte, când o trezea el. Întotdeauna cu lumina stinsă. Şi întotdeauna simţea aversiunea ei prost ascunsă, când el făcea şi altceva decât să pătrundă în ea. În cele din urmă încetase de la sine. El nu se mai apropia de ea, ei nu-i păsa. Uneori se mai deschidea rana şi atunci se certau. El bombănea că nu-l iubeşte, că munca ei îi răpeşte lui totul. Că el îşi doreşte copii. Ea ridica atunci mâinile spre cer: „Atunci ce vrei de la mine? Dacă eşti nefericit, trebuie să pleci”. Iar el: „Unde? La cine?” Toate furtunile se domoliseră în cele din urmă. Viaţa de zi cu zi le făcuse să amuţească. Iar lui i-a fost întotdeauna, sau aproape întotdeauna, suficient.

Cotul ei ascuţit pe tăblia mesei. Unghia degetului arătător loveşte meditativ în suprafaţa lăcuită. Pare imposibil de smuls din gândurile ei, ca de fiecare dată când îi vine o idee.

El e obişnuit să gătească pentru ea. Să scoată din frigider farfuria acoperită cu folie şi să o încălzească în cuptorul cu microunde, când vine ea târziu acasă. Să o privească în timp ce mănâncă. Sau să-i pregătească o baie. Să-i spună să nu-şi mai înfăşoare părul atât de strâns în jurul degetului, dacă nu vrea să rămână cheală. Dar acum nu ştie ce să facă. Vrea să o întrebe cum e. Acolo, în lumea de apoi.

„Nu ştiu”, răspunde ea. „Dar ceva trage parcă de mine. Cu toată forţa.”

A, trebuia să-şi dea seama, la naiba. A venit pentru că vrea ceva. Brusc îl copleşeşte teama că ar putea să dispară. Pur şi simplu.

— Ajută-mă, o roagă. Ajută-mă să plec de aici.

Ea îşi dă seama după chipul lui că nu va reuşi singur. Şi îşi dă seama că e furios. E ura tăinuită a celor care nu stau pe propriile lor picioare, care sunt dependenţi. Dar acum nu mai are importanţă. Ea se ridică. Îi aşază mâna pe ceafă. Îi lipeşte faţa de pieptul ei.

— Hai să mergem, spune ea după un timp.

E ora şapte şi un sfert, când închide în urma lui, pentru ultima oară, uşa casei parohiale. Tot ce ia cu el a încăput într-o pungă de plastic. O vecină dă perdeaua la o parte, îşi întinde gâtul şi urmăreşte curioasă cum aruncă el punga pe bancheta din spate.

Mildred se aşază pe locul din dreapta. Când iese cu maşina pe poartă, se simte parcă voios. Ca în vara dinainte de a se căsători. Când au călătorit cu maşina prin Irlanda. Iar Mildred se află fără îndoială alături de el, cu un mic zâmbet pe faţă.

Opresc pe stradă, în faţa localului lui Micke. Nu vrea decât să-i dea mai repede acelei Rebecka Martinsson cheile casei parohiale.

Spre surprinderea lui, ea e în faţa uşii. În mână are un telefon mobil, dar nu vorbeşte. Braţul îi atârnă inert. Când îl

zăreşte, pare că vrea să o ia la fugă. El se apropie precaut, aproape rugător. Cum te apropii de un câine sperios, bătut.

— Voiam să vă dau cheile de la casa parohială, spune el. Ca să i le daţi dumneavoastră protopopului împreună cu cheile lui Mildred de la muncă, şi puteţi să-i spuneţi că am părăsit casa.

Ea nu spune nimic. Ia cheile din mâna lui. Nu-l întreabă ce a făcut cu mobila şi toate celelalte lucruri. Stă. Cu telefonul într-o mână şi cu cheile în cealaltă. El simte nevoia să-i spună ceva. Să-şi ceară scuze, eventual. Să o cuprindă în braţe sau să o mângâie pe cap.

Însă Mildred a coborât din maşină, stă în picioare lângă portieră şi-l strigă pe Erik.

„Haide”, îi strigă Mildred. „Nu poţi face nimic pentru ea. Or s-o ajute alţii.”

El se răsuceşte atunci pe călcâie şi porneşte înapoi cu paşi apăsaţi.

De îndată ce s-a aşezat în maşină, tristeţea cu care-l molipsise Rebecka Martinsson începe să dispară. Drumul spre oraş e întunecat şi aventuros. Mildred stă lângă el. Opreşte în faţa hotelului Ferrum.

— Te-am iertat, spune el.

Ea îşi priveşte genunchiul. Dă scurt din cap. „Nu ţi-am cerut să mă ierţi”, spune ea.

E ora două noaptea. Rebecka Martinsson doarme.

Curiozitatea pătrunde pe geam ca o plantă agăţătoare. Se încolăceşte în jurul inimii. Prinde rădăcini peste tot prin corpul ei. Lăstarii se îngemănează în cutia toracică, îi ţes apoi un cocon în jurul pieptului.

Când Rebecka se trezeşte în miez de noapte, curiozitatea a devenit un impuls de nestăvilit. Zgomotele localului s-au stins în beznă. O creangă atinge acoperişul de tablă al căsuţei şi începe apoi să lovească în el. Luna e aproape plină. Lumina palidă ca moartea se prefiră pe fereastră. Face să strălucească legătura de chei de pe masa din lemn de pin.

Se dă jos din pat şi se îmbracă. Nu are nevoie de lumină. Razele lunii sunt de-ajuns. Se uită la ceas. Se gândeşte la Anna-Maria Mella. Îi e simpatică poliţista. O femeie care încearcă să facă ce trebuie.

Iese. Afară bate un vânt puternic. Mestecenii şi scoruşii de munte lovesc cu furie în jur. Trunchiurile brazilor scâncesc şi trosnesc.

Se aşază în maşină şi porneşte.

Se îndreaptă spre cimitir. Nu e departe. Nu e nici mare. Nu trebuie să caute mult mormântul femeii-pastor. Multe flori. Trandafiri. Iarbă neagră. Mildred Nilsson. Alături, un loc gol pentru soţul ei.

„S-a născut în acelaşi an cu mama”, îşi spune Rebecka. „Mama ar fi împlinit în noiembrie cincizeci şi cinci de ani.”

E linişte. Însă Rebecka nu aude liniştea. Vântul e atât de turbat, că îi vuiesc urechile.

Rămâne o vreme în picioare, cu privirea aţintită asupra pietrei funerare. Apoi se întoarce la maşina pe care a parcat-o în faţa zidului cimitirului. Când se aşază înăuntru, larma amuţeşte.

„Ce credeai?”, se întreabă. „C-o să plutească deasupra mormântului şi o să-ţi arate calea?”

Totul ar fi fost mult mai simplu, desigur. Dar trebuie să hotărască singură ce e de făcut.

Aşadar, protopopul vrea cheia de la seiful lui Mildred Nilsson. Ce-o fi înăuntru? De ce nu a spus nimeni nimic poliţiei despre acest seif? Vor să li se înmâneze discret cheia. Mai exact, vor ca Rebecka să le-o înmâneze.

„Nu mai are nici-o importanţă”, îşi spune. „Pot să fac tot ce vreau.”

Inspectorul de poliţie Anna-Maria Mella se trezi în miez de noapte. Era din cauza cafelei. Întotdeauna când bea cafea seara târziu, se trezea noaptea şi se foia o vreme în pat, până când adormea la loc. Uneori se scula. De fapt, era o perioadă de timp plăcută. Toţi dormeau, iar ea putea să bea un ceai de muşeţel în bucătărie şi să asculte radioul, să împăturească rufele ori să facă orice altceva şi să-şi lase în acest timp gândurile să umble în voie.

Coborî în pivniţă şi puse fierul de călcat în priză. În minte i se derulă discuţia avută cu soţul femeii ucise.

ERIK NILSSON: Să rămânem în bucătărie, ca să vă putem supraveghea maşina.

ANNA-MARIA: De ce?

ERIK NILSSON: Toţi prietenii noştri parchează lângă bar sau, în orice caz, la ceva distanţă de casă. Altfel riscă să se aleagă cu cauciucurile tăiate, cu vopseaua zgâriată sau alte treburi din-astea.

ANNA-MARIA: Aha.

ERIK NILSSON: Bine, chiar aşa de rău nu e. Dar cu un an în urmă am avut multe incidente de genul ăsta.

ANNA-MARIA: Aţi reclamat la poliţie?

ERIK NILSSON: Poliţia n-are ce să facă. Chiar dacă se ştie cine a fost, nu există niciodată dovezi. Nimeni nu vede nimic. Oamenilor le e, desigur, şi teamă. Poţi să te trezeşti că-ţi dau foc la şopron.

ANNA-MARIA: V-a dat cineva vreodată foc la şopron?

ERIK NILSSON: Da, un bărbat de aici din sat... Cel puţin aşa credem noi, că el a fost. Nevasta lui îl părăsise şi locuise o vreme aici, în casa parohială.

„Splendid”, îi trecu Anna-Mariei prin gând. Erik Nilsson ar fi avut în clipa aceea ocazia să o pună într-o situaţie penibilă, însă renunţase. Ar fi putut adopta un ton amar, i-ar fi putut vorbi despre pasivitatea poliţiei şi, în final, i-ar fi putut scoate pe ei vinovaţi de uciderea soţiei lui.

Îi călca o cămaşă lui Robert, o, Doamne, manşetele erau ferfeniţă. Sub talpa fierului de călcat, cămaşa scotea aburi. Ce bine mirosea bumbacul proaspăt călcat.

Şi apoi, era obişnuit să stea de vorbă cu femei, era limpede. Ea se lăsase de câteva ori ademenită să-i răspundă la întrebări, în loc să-i inspire ea lui încredere, îi inspirase el ei. De exemplu, când o întrebase despre copii. El ştia exact ce e normal să facă la vârstele lor. O întrebase dacă Gustav învăţase deja cuvântul „nu”.

ANNA-MARIA: Depinde. Când spun eu „nu”, el nu înţelege nimic. Dar când spune el...

Erik Nilsson râde, dar redevine imediat serios.

ANNA-MARIA: E mare casa.

ERIK NILSSON (oftează): N-a fost niciodată o casă adevărată. Pe jumătate casă parohială, pe jumătate hotel.

ANNA-MARIA: Dar acum e goală.

ERIK NILSSON: Da, femeile din grupul Magdalena s-au gândit probabil că vor da naştere la prea multe bârfe. Ştiţi la ce mă refer, nu-i aşa? Văduvul femeii-pastor se consolează cu nevestele fugite de-acasă ale altora. Şi probabil că au avut dreptate.

ANNA-MARIA: Trebuie să vă întreb cum vă înţelegeaţi cu soţia dumneavoastră.

ERIK NILSSON: Chiar trebuie?

ANNA-MARIA:...

ERIK NILSSON: Bine. Am respectat-o foarte mult.

ANNA-MARIA:...

ERIK NILSSON: Ca femeie, era deosebită. Şi ca pastor. Era incredibil de... pasionată de tot ce făcea. Era ferm convinsă că aici, în Kiruna şi în satul acesta, îşi găsise vocaţia.

ANNA-MARIA: De unde era ea?

ERIK NILSSON: Din Uppsala. Tatăl ei fusese protopop. Ne-am cunoscut când eram student la fizică. Mereu spunea că luptă împotriva moderaţiei. „De îndată ce te implici prea mult în ceva, biserica înfiinţează o comisie de criză.” Vorbea prea mult şi prea repede şi cu prea multă ardoare. Şi dacă îşi punea ceva în cap, devenea aproape obsedată de lucrul respectiv. Uneori mă scotea din minţi treaba asta. Mi-am dorit de-atâtea ori să fie mai normală. Dar... (un gest resemnat din mână)... când unui astfel de om i se curmă viaţa... nu e o pierdere doar pentru mine.

Anna-Maria Mella se uitase prin casă. În dormitor, pe noptiera de pe partea lui Mildred nu era nimic. Nici cărţi. Nici ceas. Nici Biblia.

Brusc se trezise cu Erik Nilsson în spatele ei.

— Avea camera ei, îi spusese.

Era o cameră mică la mansardă. La geam nu erau flori, ci o lampă şi nişte păsări din ceramică. Patul îngust era nefăcut, aşa cum îl lăsase ea. Un halat de baie roşu din lână era aruncat neglijent deasupra. Pe podea, un maldăr de cărţi. Anna-Maria privise atent titlurile. Deasupra era Biblia, urma o carte despre limbajul credinţei mature, un lexicon biblic, câteva cărţi pentru copii şi adolescenţi, Anna-Maria recunoscuse *Ursuleţul Pooh* şi *Anne din Green Gables*, iar dedesubt, o mulţime de articole tăiate din ziare.

— Aici nu e nimic de văzut, spusese Erik Nilsson obosit. Aici nu mai e nimic de văzut.

„Ciudat”, gândi Anna-Maria în timp ce împăturea rufele. Parcă n-ar vrea să-i dea drumul soţiei lui moarte. Corespondenţa ei se strângea nedeschisă într-un maldăr pe masă. Pe noptiera ei era un pahar cu apă şi alături ochelarii

ei de citit. Toată casa era curată, toate lucrurile la locurile lor, doar pe ea nu reuşea să o aşeze la locul ei. Şi era o casă frumoasă. Ca dintr-o revistă de amenajări interioare. Or, el spusese că nu e o casă, ci „pe jumătate casă parohială, pe jumătate hotel”. Şi mai spusese că o „respectase”. Ciudat.

Rebecka intră fără grabă în oraş. Lumina alb-cenuşie a lunii era absorbită de asfalt şi de frunzişul căzut, care putrezea pe pământ. Vântul smucea copacii dintr-o parte-ntr-alta, aveai impresia că se întind înfometaţi după lumina slabă, dar în zadar, nu primeau nimic. Rămâneau negri şi goi. Îndoiţi şi chinuiţi, acum, când nu mai era mult până la somnul lor din timpul iernii.

Trecu pe lângă sediul parohiei. Era o clădire scundă, de cărămidă albă cu lemn închis la culoare. Urcă pe Gruwägen şi opri în spatele fostei curăţătorii.

Încă se mai putea răzgândi. Nu, nu mai putea.

„Care ar fi cel mai rău lucru care mi s-ar putea întâmpla?”, se întrebă ea. „M-ar putea prinde şi atunci ar trebui să plătesc amendă. Şi aş pierde un serviciu pe care l-am pierdut oricum deja.”

Deocamdată, cel mai rău lucru i se părea să se întoarcă şi să se culce la loc. Să se suie a doua zi în avionul de Stockholm şi să spere în continuare că, la un moment dat, va redeveni suficient de normală, cât să poată lucra din nou.

Gândurile îi zburară la mama ei. Amintirile i se înfăţişau în imagini puternice, palpabile. Mai că îşi vedea mama prin geamul lateral. O coafură elegantă. Paltonul verde ca mazărea, pe care şi-l făcuse singură, cu un cordon lat şi guler de blană. Care le făcea pe vecine să-şi dea ochii peste cap când trecea cu paşi uşori, săltaţi pe lângă ele. Cine se

credea? Şi cizmele cu tocuri înalte, pe care nu le cumpărase din Kiruna, ci din Luleå.

Inima parcă i se strânge de atâta dragoste. Are şapte ani şi întinde mâna după mama. Ea poartă un palton atât de frumos. Şi e şi ea la fel de frumoasă. Când era mai mică, Rebecka i-a spus odată: „Eşti ca o Barbie, mamă”. Iar mama a râs şi a strâns-o în braţe. Rebecka a avut grijă să absoarbă toate miresmele minunate ale mamei. Părul ei mirosea atât de frumos. Şi pudra de pe faţa ei la fel. Şi parfumul de pe gât. Rebecka i-a spus şi mai târziu: „Arăţi ca o Barbie”, doar pentru că mama se bucurase atât de mult. Dar nu s-a mai bucurat niciodată ca prima oară. O singură dată funcţionase. „Încetează acum”, i-a spus mama în cele din urmă.

Acum îşi amintea Rebecka. Mai erau şi alte lucruri. Trebuia doar să priveşti mai atent. Lucruri pe care vecinele nu le vedeau. Faptul că pantofii erau de proastă calitate. Că unghiile erau roase, cu oja ciobită. Că mâna care ducea ţigara la gură tremura uşor, ca la persoanele cu o fire nervoasă.

În rarele dăţi când se gândea la ea, Rebecka vedea mereu o femeie înfrigurată. Cu două pulovere de lână şi şosete groase, acasă, la masa de bucătărie.

Sau ca acum, cu umerii puţin ridicaţi, căci sub paltonul elegant nu încape un pulover călduros. Mâna, în care nu ţine de data aceasta nicio ţigară, e ascunsă în buzunarul paltonului. Privirea ei alunecă spre maşină şi cade pe Rebecka. Ochii mijiţi, scrutători. Colţurile gurii lăsate. Acum care e nebuna?

„Nu sunt nebună”, îşi spuse Rebecka. „Nu sunt ca tine.”

Coborî din maşină şi porni cu paşi grăbiţi spre sediul parohiei. O luase parcă la fugă din calea amintirii despre femeia în paltonul verde ca mazărea.

Printr-o coincidenţă fericită, cineva spărsese lampa de deasupra intrării din spate. Rebecka încercă pe rând cheile din legătură. Poate aveau alarmă. Cel mai probabil,

varianta ieftină: una care sună doar în clădire, să sperie hoţii. Sau una scumpă, conectată la un serviciu de pază.

„Fără frică”, se încuraja. „N-or să dea buzna trupele serviciului naţional de siguranţă, ci vreun paznic ameţit de somn, care o să oprească în faţa intrării principale. O să am timp destul să dispar.”

Brusc dădu peste cheia potrivită. Rebecka o răsuci în broască şi se strecură în întunericul casei. Linişte deplină. Nicio alarmă. Niciun piuit care să o atenţioneze că are şaizeci de secunde la dispoziţie pentru a introduce codul. Sediul parohiei era o clădire cu subsol, intrarea din spate se afla la parter, cea principală jos. Biroul parohial era la etaj, asta ştia. Nu se ostenea să se furişeze.

„Nu e nimeni aici”, îşi spuse.

Avea impresia că paşii ei răsună cu ecou, când traversa rapid dalele de piatră spre birou.

Încăperea cu seifuri era lângă birou. Era îngustă şi nu avea geamuri. Trebui prin urmare să aprindă lumina.

Simţea cum îi creşte pulsul, în timp ce încerca cheia în broaştele dulapurilor gri, anonime. Dacă venea acum careva, nu avea cum să scape. Încerca să tragă cu urechea spre casa scării şi spre stradă. Cheile zornăiau ca nişte clopote de biserică.

La al treilea seif, cheia se răsuci în broască fără să întâmpine vreo rezistenţă. Acesta trebuia să fie seiful lui Mildred Nilsson. Rebecka deschise uşiţa şi privi înăuntru.

Era un seif mic. Nu conţinea multe, dar era totuşi plin. Câteva cutii de carton şi nişte săculeţe de pânză cu bijuterii. Un şirag de perle, inele masive de aur cu pietre, cercei. Două verighete simple, care păreau vechi şi fuseseră probabil moştenite. Un dosar albastru de carton, cu tot soiul de hârtii. Mai erau şi nişte scrisori în seif. Adresele de pe plicuri aveau scrisuri diferite.

„Ce fac acum?”, se întrebă Rebecka.

Ce ar putea şti protopopul referitor la conţinutul seifului? Ar observa oare lipsa vreunor documente?

Trase adânc aer în piept şi începu să răsfoiască hârtiile. Se aşezase pe jos şi le întinsese pe toate în jurul ei. Mintea ei funcţiona acum aşa cum funcţionase mai demult, lucra rapid, recepta informaţii, le procesa şi le tria. După o jumătate de oră, Rebecka porni copiatorul biroului parohial.

Luă toate scrisorile, aşa cum erau. Poate conţineau amprente sau alte urme. Le vârî într-o pungă de plastic, pe care o găsise într-un sertar.

Copie conţinutul dosarului albastru. Băgă şi copiile în punga cu scrisori. Aşează dosarul la loc, în seif, încuie, stinse lumina şi plecă. Era ora trei şi jumătate.

Anna-Maria Mella se trezi, pentru că fiica ei, Jenny, o trăgea de braţ.

— Mamă, e cineva la uşă.

Fetiţa ştia că nu are voie să deschidă uşa la ore neobişnuite. Într-o localitate atât de mică, o poliţistă se poate trezi cu musafiri ciudaţi la ore ciudate. Infractori înlăcrimaţi, care căutau refugiu la singurul duhovnic pe care-l aveau, ori colegi cu mine serioase, ale căror maşini aşteptau cu motoarele pornite în faţa casei. Iar uneori, foarte rar, ce-i drept, cineva care era furios sau băut, de obicei ambele.

Anna-Maria se sculă, îi spuse lui Jenny să se culce lângă Robert şi coborî. Telefonul mobil era în buzunarul halatului, cu numărul postului de poliţie format deja. Întâi se uită prin vizor, apoi deschise uşa.

În faţa uşii stătea Rebecka Martinsson.

Anna-Maria o pofti înăuntru. Rebecka intră, dar rămase în dreptul uşii. Nu voia să se dezbrace. Nu voia nici ceai.

— Tu strângi informaţii în cazul uciderii lui Mildred Nilsson, începu ea. Astea sunt scrisori şi copii ale documentelor ei personale.

Îi întinse Anna-Mariei punga de plastic şi îi povesti de unde avea acest material.

— Cred că-ţi dai seama că pentru mine nu ar fi foarte avantajos să se afle că eu ţi le-am dat. Dacă găseşti o altă explicaţie, ţi-aş fi recunoscătoare. Dacă nu, atunci...

Ridică din umeri.

— Atunci am să suport consecinţele, încheie Rebecka cu un zâmbet strâmb.

Anna-Maria se uită în pungă.

— Un seif în biroul parohial? întrebă.

Rebecka aprobă dând din cap.

— Şi de ce n-a spus nimeni poliţiei că...

Se întrerupse şi îşi ridică privirea spre Rebecka.

— Mulţumesc, spuse. N-o să spun de unde le am.

Rebecka se pregăti să plece.

— Ai făcut ce trebuia, spuse Anna-Maria. Eşti conştientă de acest lucru, da?

Era greu de spus dacă se referea la ceea ce se petrecuse cu aproape doi ani în urmă în Jiekajärvi, sau la documentele din punga de plastic.

Rebecka făcu un semn din cap. Putea însemna orice: aprobare, dar, la fel de bine, negare.

După ce plecă Rebecka, Anna-Maria rămase în hol. Îi venea să urle. „La dracu'", ar fi vrut să strige. „Cum dracu' au putut să ne ascundă toate astea?"

Rebecka stă pe patul din căsuţă. În lumina lunii, distinge clar pe fundalul cenuşiu al ferestrei conturul spetezei scaunului.

„Acum”, gândeşte ea. „Acum ar trebui să intru în panică. Dacă află cineva, sunt terminată. Am să fiu condamnată pentru violare de domiciliu şi intervenţie neautorizată şi n-am să-mi mai găsesc niciodată un loc de muncă.”

Însă panica nu voia să se instaleze. Nici remuşcarea. Dimpotrivă, acum avea sentimentul că i se ridicase o povară de pe suflet.

„Pot să mă fac controlor”, îşi spuse.

Se întinse pe pat şi privi în tavan. În mod straniu, nu se simţea deloc obosită.

Un şoarece îşi făcea de lucru în perete. Rodea şi alerga de colo-colo. Rebecka bătu în perete; o vreme se făcu linişte, dar curând reîncepu.

Rebecka zâmbi. Şi adormi. Îmbrăcată şi fără să se fi spălat pe dinţi.

Visă.

E cocoţată pe umerii tatălui ei. E sezonul afinelor. Tata duce în spate un coş de nuiele. Va fi greu, şi cu coşul, şi cu Rebecka în spinare.

— Nu te apleca, spune el, când ea întinde mâna după lichenii care s-au lipit de trunchiurile copacilor.

Bunica merge în spatele lor. Poartă o jachetă albastră, din material sintetic, iar pe cap, un batic gri. Umblă prin pădure cu foarte multă precauţie. Nu ridică piciorul mai mult decât e necesar. Înaintează rapid, cu paşi mici, târşâiţi. Doi câini îi însoţesc. Jussi, câinele din rasa elkhound, se ţine aproape de bunica. A cam îmbătrânit, îşi cruţă puterile. Jacki, mult mai tânăr, un poanter corcit, adulmecă în dreapta şi-n stânga, nasul lui nu are astâmpăr. Dispare din raza lor de vedere, uneori îl aud lătrând de la o distanţă de câţiva kilometri.

După-amiaza târziu, Rebecka stă întinsă lângă foc şi doarme, în timp ce adulţii culeg afine. Drept pernă, şi-a pus sub cap geaca Helly Hansen a tatălui ei. Soarele după-amiezii o încălzeşte, dar umbrele sunt lungi. Focul alungă ţânţarii. Câinii vin din când în când să se uite la ea. O ating uşor cu botul pe faţă, dar o iau imediat la goană, înainte ca ea să apuce să-i mângâie sau să-şi aşeze braţul în jurul grumazului lor.

Picioare galbene

Iarna se apropie de sfârşit. Soarele se înalţă peste vârfurile copacilor şi încălzeşte pădurea. Poveri grele de zăpadă alunecă de pe crengi. E o perioadă dificilă pentru vânătoare. Pătura groasă şi albă de zăpadă se înmoaie în timpul zilei. Să alergi în urma prăzii e anevoios. Când haita vânează noaptea, sub razele lunii, ori în zori, zăpada îngheţată le răneşte labele.

Lupoaica haitei se pune în mişcare. Cine se apropie de ea, se poate aştepta să fie muşcat sau alungat. Lupoaica se postează în faţa lupilor mai mici în rang şi urinează. A ridicat un picior atât de sus, încât cu greu îşi mai păstrează echilibrul. Atmosfera în haită depinde de dispoziţia ei. Lupii mârâie şi urlă. Se iau mereu la harţă. La marginea locului de odihnă, căţelandrii se agită de colo-colo. Lupii mai bătrâni îi pun la punct. Când îşi devorează prada, respectă o ierarhie strictă.

Lupoaica haitei e sora vitregă a lui Picioare galbene. Cu exact doi ani în urmă a provocat-o pe bătrâna lupoaică. Aceasta intrase în călduri şi voia să-şi demonstreze superioritatea în faţa celorlalte lupoaice. S-a întors spre sora vitregă a lui Picioare galbene, şi-a întins capul brăzdat de dungi cenuşii şi şi-a dezvelit colţii cu un mârâit ameninţător. Însă sora lui Picioare galbene, în loc să se retragă îngrozită târâş, cu coada între picioare, a acceptat provocarea. A privit-o pe bătrâna lupoaică în ochi şi s-a ridicat în patru labe. O fracţiune de secundă şi lupta a

început. Un minut mai târziu s-a încheiat. Bătrâna lupoaică a fost învinsă. O muşcătură adâncă în grumaz şi o ureche făcută ferfeniţă au fost suficiente, pentru ca ea să se retragă scheunând. Sora vitregă a lui Picioare galbene a alungat-o din haită. Şi astfel s-au ales cu o şefă nouă.

Picioare galbene nu a încercat niciodată să se impună în faţa bătrânei lupoaice. Nici pe sora ei nu o provoacă niciodată. Şi cu toate acestea, sora pare deosebit de iritată de prezenţa ei. Odată a prins-o cu colţii de bot şi a tras-o după ea, prin mijlocul haitei. Picioare galbene s-a târât umilă, cu spatele încovoiat şi privirea în altă parte, în urma ei. Căţelandrii s-au ridicat şi au început să umble de colo-colo agitaţi. Picioare galbene i-a lins apoi supusă botul surorii vitrege. Nu vrea conflicte şi nu vrea să se impună.

Liderul alfa al haitei, un lup cu blana argintie, nu e foarte accesibil. După bătrâna lupoaică s-a ţinut săptămâni la rând, până când ea a acceptat să se împerecheze. O împungea cu botul de la spate şi îi lovea sub ochii ei pe ceilalţi masculi din haită. De multe ori, de foarte multe ori, venea la ea. O atingea cu laba din faţă, întrebând-o parcă: „Acum vrei?”

Acum zace leneş şi după toate aparenţele neinteresat de sora vitregă a lui Picioare galbene. Are şapte ani şi niciun alt lup din haită nu pare dornic să-i ia locul. În câţiva ani va fi bătrân şi slăbit şi atunci va trebui să-şi apere poziţia. Acum poate să zacă la soare, să-şi încălzească blana, din când în când să-şi lingă labele sau să mănânce puţină zăpadă. Sora vitregă a lui Picioare galbene îi dă târcoale. Se lasă pe vine şi urinează în preajma lui, pentru a-i trezi interesul. Trece pe lângă el atingându-l. E dornică şi sângerează la rădăcina cozii. El cedează în cele din urmă şi o montează. Haita respiră uşurată. Atmosfera se destinde.

Cei doi căţelandri de un an o trezesc pe Picioare galbene, vor să se joace cu ea. Ea moţăia sub un brad. Dar acum, căţelandrii au tăbărât asupra ei. Unul dintre ei îşi afundă în zăpadă labele uriaşe din faţă. Şi-a încovoiat spatele, în

joacă. Celălalt se apropie în goană şi sare peste ea. Picioare galbene se ridică şi se ia după ei. Căţelandrii latră şi scheaună, pădurea răsună de glasurile lor. O veveriţă speriată ţâşneşte ca o dungă roşie pe un trunchi în sus. Picioare galbene îl ajunge din urmă pe unul dintre căţelandri, care face un salt dublu în zăpadă. Se hârjonesc un timp, apoi Picioare galbene îi lasă să o vâneze. Zboară ca o săgeată de la un copac la altul. Uneori încetineşte, pentru ca cei doi să o poată ajunge din urmă, şi apoi o ia din nou la fugă. O vor prinde doar atunci când va dori ea.

Joi, 7 septembrie

Dimineaţa la şase şi jumătate, Mimmi făcu o pauză. Voia să ia micul dejun. De la cinci robotea în local. Mireasma pâinii proaspăt scoase din cuptor şi a cafelei se amesteca acum cu mirosul de lasagna şi tocană. Cincizeci de recipiente din aluminiu stăteau la răcit pe bufetul din inox. Mimmi deschisese uşile, să nu se facă foarte cald în bucătărie. Şi pentru că le plăcea bătrânilor din local. Era ca şi cum le-ar fi ţinut companie. Se uitau la ea cum aleargă grăbită de colo-colo, cum trebăluieşte, cum umple iar cana cu cafea. Iar ei mâncau în linişte, nimeni nu se uita mustrător la ei, când mestecau cu gura deschisă sau îşi stropeau cămăşile cu cafea.

Înainte de a lua micul dejun, Mimmi alerga prin local şi îşi răsfăţa clienţii, umblând cu cafeaua de la o masă la alta. Insista să le umple ceştile din nou şi le aducea coşul cu pâine. În momentul acela aparţinea tuturor, le era soţie, fiică, mamă. Părul vopsit cu şuviţe era încă ud de la duş, şi-l împletise şi îşi legase un batic pe cap. Felul în care se uitau după ea era grăitor. În niciun caz n-avea de gând să umble vreodată printre ei cu părul ud şi despletit, din care să picure apa pe tricoul strâmt de la H&M. Miss tricou-ud-şi-tot-mai-ud. Aşeză cana cu cafea pe plită.

— Luaţi de mâncaţi, mă aşez şi eu un sfert de oră.

— Mimmi, adă cana, îi răspundeau bărbaţii bosumflaţi.

Unii dintre ei se zoreau să ajungă la serviciu. Îşi beau cafeaua fierbinte cu sorbituri mici, grăbite şi înfulecau câte

o felie de pâine din două muşcături. Alţii îşi făceau veacul pe aici, o oră sau mai multe, pentru a se întoarce apoi la singurătatea lor. Încercau să mai schimbe câte o vorbă, răsfoiau fără ţel ziarul de ieri, până când să sosească cel de azi mai avea să treacă ceva timp. În sat, oamenii nu spuneau că sunt şomeri, în concediu medical. Spuneau că stau acasă.

Clienta care închiriase o căsuţă, Rebecka Martinsson, şedea singură la o masă dinspre râu şi privea pe geam afară. Mânca müsli şi îşi bea în tihnă cafeaua.

Mimmi avea o garsonieră în sat. O păstrase, deşi de fapt locuia la Micke, în casa de lângă local. Când se hotărâse să rămână pentru o vreme aici, mama ei îi propusese, fără să insiste prea mult, să locuiască la ea. Fusese însă atât de evident că se simţea obligată, încât Mimmi nici în ruptul capului nu se gândise să-i accepte oferta. Conducea deja de mai bine de trei ani localul împreună cu Micke, şi Lisa îi dăduse abia luna trecută o cheie de rezervă de la casă.

— Nu se ştie niciodată, spusese, fără să o privească pe Mimmi. Dacă se întâmplă ceva sau ce ştiu eu... câinii sunt în casă.

— Sigur, răspunsese Mimmi şi luase cheia. Câinii.

„Să-i ia dracu' de câini”, gândise.

Lisa remarcase enervarea fiicei ei, dar nu era ea genul să recunoască asta şi să încerce să stea de vorbă cu Mimmi. Nu, era timpul să plece. Când nu avea vreo întâlnire cu grupul Magdalena, trebuia să vadă de animale, eventual să cureţe cuştile iepurilor sau să-l ducă pe vreunul dintre câini la veterinar.

Mimmi se căţără pe suprafaţa de lucru din lemn lăcuit de lângă frigider. Dacă îşi ţinea picioarele apropiate, putea să-şi facă loc printre mirodeniile proaspete, care creşteau în cutii goale de conservă. Era un loc bun. Pe malul celălalt al râului se vedea Jukkasjärvi. Uneori mai trecea câte o barcă. Cât fusese aici atelierul de reparaţii auto, fereastra asta nu

existase. Micke i-o făcuse cadou. „Mi-ar plăcea să am o fereastră aici”, îi spusese ea. Iar el o montase.

Nu era supărată pe câini. Nici geloasă. Deseori îi numea frăţiorii ei. Dar când locuise la Stockholm, Lisa nu venea niciodată la ea în vizită şi nici nu o suna la telefon.

— Bineînţeles că te iubeşte, spunea Micke uneori. Doar e mama ta.

„Cred că avem un defect genetic”, gândea Mimmi. „Nici eu nu pot iubi.”

Dacă i-ar ieşi în cale un idiot get-beget, ar putea desigur – nu să se îndrăgostească, e un cuvânt mult prea paşnic, varianta diluată a sentimentului respectiv. Nu, ar deveni obsedată, dependentă. Doar i se mai întâmplase, în special atunci când locuise la Stockholm. Când te smulgi dintr-o astfel de relaţie, pleci cu fâşii de carne atârnând după tine.

Cu Micke era altceva. Cu el ar putea avea copii, asta numai dacă ar fi convinsă că e în stare să iubească un copil. Era un bărbat bun, Micke, un bărbat cu adevărat bun.

Afară, sub fereastră, scurmau în iarbă câteva găini. În clipa în care muşcă din pâinea ei proaspătă, Mimmi auzi de pe stradă zgomotul unei motorete. Intră în curte şi opri.

„Nalle”, îi trecu prin minte.

Venea de multe ori dimineaţa în local. Când se trezea înaintea tatălui său şi reuşea să o şteargă neobservat din casă. Altfel, era nevoit să mănânce acasă.

Curând se ivi la fereastra în spatele căreia şedea Mimmi şi ciocăni în geam. Purta o pereche de pantaloni galben strident, cu bretele, care aparţinuse cândva unui lucrător de la telefoane. Benzile fosforescente din dreptul gleznelor erau tocite de atâta purtat şi spălat. Pe cap avea o căciulă albastră din blană sintetică, cu nişte clapete mari pentru urechi. Geaca verde, matlasată, era mult prea scurtă. Nu-i ajungea decât până-n talie.

Îi dărui unul din zâmbetele lui fermecătoare, nepreţuite, care îi împărţeau în două faţa cu trăsături pronunţate. Bărbia lată se deplasa spre dreapta, ochii se îngustau,

sprâncenele ţâşneau în sus. Era imposibil să nu-i răspunzi la rându-ţi cu un zâmbet, chiar dacă asta însemna acum, pentru Mimmi, că nu-şi va putea mânca sandviciul în linişte.

Mimmi deschise fereastra. Nalle îşi vârî mâinile în buzunare şi scoase la iveală trei ouă. Se uită la ea ca după o scamatorie executată cu măiestrie. Strângea de fiecare dată pentru ea ouăle din coteţ. Mimmi le luă în primire.

— Bravo. Mulţumesc. Aşadar, astăzi a venit la noi Fane-cel-flămând?

Nalle râse gros. Ca hârâitul încetinit al unui motor care nu vrea să pornească: hmmm-hmmm.

— Sau Vasile-spală-vase?

Nalle răspunse cu un „nu” fericit, ştia că Mimmi glumeşte, dar clătină totuşi, pentru orice eventualitate, energic din cap. Nu venise să spele vase.

— Ţi-e foame, aşa-i? întrebă Mimmi, iar el se răsuci pe călcâie şi dispăru după colţ.

Mimmi sări de pe suprafaţa de lucru, închise fereastra, dădu pe gât o înghiţitură de cafea şi muşcă o dată cu poftă din pâine. Când intră în local, îl zări pe Nalle şezând la masă vizavi de Rebecka Martinsson. Îşi atârnase geaca peste speteaza scaunului de alături, dar căciula şi-o lăsase pe cap. Era unul dintre obiceiurile lui. Mimmi îi luă căciula de pe cap şi îşi trecu mâna prin părul lui ţepos.

— Nu vrei să şezi mai bine acolo, în spate? De acolo vezi mai bine dacă trece vreo maşină mişto.

Rebecka Martinsson îi zâmbi lui Nalle.

— Poate să rămână aici, spuse ea.

Mâna lui Mimmi se mai întinse o dată spre Nalle şi îl atinse. Îl mângâie scurt pe spate.

— Vrei clătite sau müsli sau sandvici?

Ştia ce voia Nalle, dar era mai bine pentru el să vorbească. Şi să decidă singur. Mimmi văzu cum, timp de câteva secunde, se formară silabele în gura lui, înainte de a ieşi la suprafaţă. Maxilarul se mişcă mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta. Apoi ceru cu hotărâre:

— Clătite.

Mimmi dispăru în bucătărie. Scoase din frigider cincisprezece clătite mici şi le trânti în cuptorul cu microunde.

Tatăl lui Nalle, Lars-Gunnar, şi mama ei, Lisa, erau veri. Tatăl lui Nalle era un poliţist ieşit la pensie, care conducea de aproape treizeci de ani asociaţia de vânători. Ca atare, avea multă autoritate. Şi fizic era o apariţie impunătoare, ca Nalle. Ca poliţist, inspirase respect. Dar se arătase binevoitor, după cum spuneau oamenii. Şi acum se mai întâmpla să meargă la înmormântarea vreunui bătrân hoţ de mărunţişuri la care, în afară de Lars-Gunnar şi de pastor, nu mai asista deseori nimeni altcineva.

Când Lars-Gunnar o cunoscuse pe mama lui Nalle, era trecut de cincizeci de ani. Mimmi îşi aminti cum le-o prezentase atunci pe Eva.

„Eu trebuie să fi avut cel mult şase ani”, gândi ea.

Lars-Gunnar şi Eva şedeau în camera de zi, pe canapeaua de piele. Lisa tot intra şi ieşea din bucătărie, aducând fursecuri şi lapte şi cafea şi Dumnezeu-mai-ştie-ce. Era perioada în care încerca să fie sociabilă. Ulterior divorţase şi renunţase pur şi simplu să mai gătească. Mimmi parcă o şi vedea pe Lisa cum mănâncă în cabana ei de vânătoare. În picioare, cu fundul sprijinit de blatul din bucătărie, înfulecând ceva dintr-o conservă, posibil o supă rece.

Pe atunci, altfel stăteau lucrurile. Pe canapea Lars-Gunnar îi aşezase Evei braţul pe după umeri, un gest neobişnuit de tandru pentru un bărbat din satul acesta, în special pentru acest bărbat. Era mândru. Nu era tocmai frumoasă, în schimb era mult mai tânără decât el, avea poate vârsta lui Mimmi de acum, între douăzeci şi treizeci de ani. Mimmi nu-şi putea da seama unde ajunsese să-l cunoască pe Lars-Gunnar această asistentă socială aflată în concediu la Kiruna. Însă Eva şi-a dat demisia din... Norrköping, dacă bine îşi amintea Mimmi, şi s-a mutat în

casa părintească a lui Lars-Gunnar, în care el mai locuia şi acum. După un an s-a născut Nalle. Care pe atunci purta încă numele Björn. Un nume potrivit pentru acest bebeluş robust, căruia însă toată lumea îi spunea acum Nalle-ursuleţ.

„Nu i-o fi fost uşor”, îşi spuse Mimmi. „Să se mute dintr-un oraş mare într-un sat. Să împingă, în timpul concediului de maternitate, căruciorul în sus şi-n jos pe strada principală, să nu aibă alte partenere de discuţie decât vecinele din sat. Mare minune că nu a luat-o razna. Dar de fapt a luat-o în cele din urmă.”

Se auzi semnalul cuptorului cu microunde, Mimmi tăie două felii de îngheţată şi turnă câte o lingură de gem pe clătite. Umplu un pahar mare cu lapte şi unse cu unt trei felii mari de pâine integrală. Luă trei ouă fierte tari din oala de pe plită, aranjă totul pe o tavă, împreună cu un măr, şi i le duse lui Nalle.

— Şi supliment de clătite primeşti abia după ce le mănânci pe astea, îi spuse pe un ton sever.

La trei ani, Nalle făcuse meningită. Eva sunase la spital. O sfătuiseră să mai aştepte puţin. Iar destinul îşi urmase cursul.

Când Nalle avea cinci ani, Eva a plecat. I-a părăsit pe Nalle şi pe Lars-Gunnar şi s-a întors la Norrköping.

„Sau a fugit”, gândi Mimmi.

În sat se vorbea despre femeia care îşi lăsase copilul de izbelişte. Unii nu au simţ de răspundere, spuneau. Şi mereu, mereu, se întrebau: Cum a putut să facă aşa ceva? Cum a fost posibil? Să-şi părăsească propriul copil?

Mimmi nu ştie cum a fost posibil. În schimb, ştie şi ea ce înseamnă să te sufoci aici, în sat. Şi îşi poate imagina cum s-a năruit totul în jurul Evei, în casa din eternit roz.

Lars-Gunnar a rămas acolo cu Nalle. Nu-i făcea plăcere să vorbească despre Eva.

— Ce să fi făcut? întreba. Că doar nu puteam s-o leg.

Când a împlinit Nalle şapte ani, Eva s-a întors. Mai bine spus, Lars-Gunnar a adus-o din Norrköping. Vecinii de alături povesteau cum a dus-o pe braţe în casă. Cancerul aproape că o mâncase de tot. După trei luni a murit.

— Ce să fi făcut? întreba Lars-Gunnar iarăşi. Doar era mama băiatului meu.

Eva a fost îngropată în cimitirul din Poikkijärvi. Mama şi sora ei au venit la înmormântare. Nu au stat mult. Au rămas la cafea doar cât a fost necesar. Purtau pe umeri ruşinea ei. Cei prezenţi la înmormântare nu le priveau în ochi, îşi lipeau privirile de spatele lor.

„Şi uite aşa a ajuns Lars-Gunnar să le consoleze pe ele", şi-au şoptit unii altora pe urmă. N-au putut s-o îngrijească ele, cât a fost pe moarte? În locul lor luase Lars-Gunnar totul asupra sa. Iar urmele se vedeau. Slăbise cel puţin cincisprezece kilograme. Era pământiu şi amărât.

Mimmi se întreba cum ar fi evoluat lucrurile, dacă Mildred ar fi fost deja în sat. Poate că Eva ar fi găsit atunci un sprijin la celelalte femei din grupul Magdalena. Poate că ar fi divorţat de Lars-Gunnar, dar ar fi rămas în sat şi s-ar fi ocupat de Nalle. Poate că ar fi reuşit chiar să nu divorţeze.

Când Mimmi o văzuse pentru prima dată, Mildred era pe motoretă. Peste trei luni, Nalle urma să împlinească cincisprezece ani. Nimeni din sat nu comenta faptul că unui băiat retardat, de paisprezece ani, îi este permis să meargă singur cu motoreta. Ce Dumnezeu, doar era băiatul lui Lars-Gunnar. Şi cei doi n-aveau o viaţă tocmai uşoară. Şi câtă vreme Nalle nu ieşea din sat...

— Aoleu, fundul meu, râde Mildred în amintirea lui Mimmi şi sare jos de pe motoretă.

Mimmi stă în faţa localului lui Micke. Şi-a scos un scaun afară şi s-a aşezat într-un loc ferit de vântul primăvăratic, fumează o ţigară şi îşi ţine nasul la soare, ca să capete puţină culoare. Nalle pare mulţumit. Le face un semn lui

Mildred şi Mimmi şi porneşte în trombă, de sar pietricele în urma lui. Cu doi ani în urmă, Mildred l-a confirmat.

Mimmi şi Mildred fac cunoştinţă. Mimmi e puţin surprinsă, nu prea ştie nici ea la ce s-a aşteptat, dar a auzit aşa multe despre femeia-pastor. Că e pusă pe ceartă. Că e prea liberală. Că e minunată. Că e atât de deşteaptă. Că-i lipseşte o doagă.

Şi acum stă în faţa ei şi pare foarte normală. Da, pe undeva e trist, dacă e să fie sinceră. Mimmi se aştepta s-o vadă înconjurată de un câmp electric, când colo e o femeie de vârstă mijlocie, în blugi demodaţi şi tenişi comozi.

— E o adevărată binecuvântare, spune Mildred şi face un semn din cap în direcţia motoretei care se îndepărtează păcănind.

Mimmi oftează şi mormăie ceva de genul că lui Lars-Gunnar nu i-a fost tocmai uşor.

E ca un reflex condiţionat. Când satul dă tonul cântecului despre Lars-Gunnar şi tânăra lui soţie slabă de fire şi băiatul retardat, urmează întotdeauna refrenul: „Sărmanul... ce trebuie să suporte unii... nu i-a fost uşor.”

Mildred se încruntă. O cercetează pe Mimmi din priviri.

— Nalle e un dar, spune ea.

Mimmi nu răspunde. Nu înghite ea chiar aşa de uşor chestia cu orice-copil-e-un-dar-de-la-Dumnezeu-şi-nimic-nu-e-lipsit-de-sens.

— Nu pricep cum l-ar putea considera cineva pe Nalle o povară. Ai stat vreodată să te gândeşti că prezenţa lui te înveseleşte întotdeauna?

Aici are dreptate. Mimmi îşi aminteşte dimineaţa de ieri. Nalle e prea mare. Îi este mereu foame, iar tatăl lui e mereu ocupat să-l împiedice să mănânce în neştire. O misiune imposibilă. Când începe să se milogească, femeile din sat nu-i pot rezista, şi uneori nici Mimmi şi Micke. Aşa s-a întâmplat şi ieri. S-au trezit cu Nalle în bucătărie, cu o găină la subsuoară. Lill-Anni, o găină cochin, nu face ea prea multe ouă, dar e o scumpă şi foarte afectuoasă şi îi place să

fie mângâiată. Nu-i place în schimb să o iei de lângă celelalte găini. Dă din picioruşe şi cotcodăceşte speriată sub braţul puternic al lui Nalle.

— Anni! spune Nalle spre Micke şi Mimmi. Sandvici.

Îşi răsuceşte capul în stânga şi îşi îndoaie gâtul, ca să se poată uita la ei dintr-o parte, pe sub breton. Pare pus pe şotii. E imposibil de spus dacă e conştient că nu reuşeşte nici măcar pentru o clipă să-i ducă de nas.

— Du găina afară, spune Mimmi şi încearcă să sune severă.

Micke pufneşte în râs.

— Anni vrea un sandvici? Păi, atunci trebuie să-i dăm un sandvici.

Nalle primeşte un sandvici şi iese în pas de marş, cu găina la subsuoară, în curte. Îi dă drumul lui Anni, iar sandviciul dispare într-o clipită în gura lui.

— Hei, îi strigă Micke din prag. Păi nu era pentru Anni?

Nalle se întoarce spre el şi mimează cu dramatism părerea de rău.

— Gata, spune resemnat.

Mildred continuă.

— Ştiu, desigur, că a fost dificil pentru Lars-Gunnar. Dar l-ar fi făcut Nalle pe tatăl lui cu mult mai fericit decât acum, dacă n-ar fi fost întârziat mintal? Nu ştiu.

Mimmi se uită la ea. Are dreptate.

Se gândeşte la Lars-Gunnar şi la fraţii lui. De tatăl lor, de bunicul lui Nalle, nu-şi aminteşte. Însă a auzit vorbindu-se despre el. Isak a fost un om aspru. Şi-a bătut copiii cu cureaua. Uneori şi mai rău. A avut cinci băieţi şi două fete.

— Ah, la dracu', povestea Lars-Gunnar. Mi-era atât de frică de taică-meu, că o dată am făcut pe mine. Mergeam deja de mult la şcoală.

Mimmi a reţinut cuvintele lui Lars-Gunnar. Pe atunci era mică. Nu-şi putea închipui că uriaşului Lars-Gunnar i-ar fi fost vreodată frică de ceva. Ori că ar fi fost şi el mic. Darămite că ar fi făcut pe el!

Câte eforturi trebuie să fi depus fraţii aceştia ca să nu ajungă ca tatăl lor! Însă, ceva-ceva tot au în sânge. Dispreţuiesc slăbiciunea. Asprimea tatălui s-a transmis şi asupra fiilor. Mimmi se gândeşte la verii lui Nalle, unii dintre ei locuiesc în oraş, sunt membri ai asociaţiei de vânători, mai trec uneori şi pe la local.

Însă Nalle e imun la toate astea. La amărăciunea care-i umple uneori sufletul lui Lars-Gunnar când se gândeşte la mama lui Nalle, la tatăl lui, la lume în general. La necazul faţă de cusururile lui Nalle. La autocompătimirea şi ura care mocnesc mereu în sufletele bărbaţilor, dar care nu se arată decât atunci când beau. Şi Nalle poate fi uneori mâhnit, dar numai pentru câteva clipe. E un copil fericit în corpul unui bărbat matur. Amărăciunea şi prostia nu îl afectează.

Şi dacă n-ar fi avut acest handicap. Dacă ar fi fost normal. Mimmi ştie cum ar fi arătat atunci universul tatălui şi fiului. Rece şi pustiu. Dominat de dispreţul faţă de propria slăbiciune, aflată undeva în adâncul lor.

Mildred nici nu ştie câtă dreptate are.

Însă Mimmi nu stă la discuţii. Ridică din umeri în chip de răspuns şi spune că se bucură de cunoştinţă, dar că acum trebuie să se întoarcă la treabă.

Mimmi auzi glasul lui Lars-Gunnar în local.

— Ah, fir-ar să fie, Nalle!

Nu părea supărat, ci mai degrabă obosit şi resemnat.

— Doar ţi-am mai spus că de mâncat mănânci acasă!

Mimmi ieşi din bucătărie. Nalle şedea la masă, cu farfuria în faţă şi privirea plecată cu ruşine în pământ. Îşi ştergea cu limba urmele de lapte de pe buză. Clătitele şi ouăle le mâncase, laptele îl băuse, doar de măr nu se atinsese.

— Patruzeci de coroane, îi spuse Mimmi lui Lars-Gunnar pe un ton puţin cam prea vioi.

„Zgârie-brânză ce eşti”, adăugă în gând.

Lada lui frigorifică gemea de carne primită gratuit de la asociaţia de vânători. Vecinele îl ajutau, îi făceau curăţenie

şi spălau, fără să ceară un ban, îi aduceau pâine coaptă în casă şi îi invitau pe el şi pe Nalle la masă.

Când începuse Mimmi să lucreze în local, Nalle îşi primea întotdeauna micul dejun pe gratis.

— Să nu-i daţi nimic dacă vine la voi, le explica Lars-Gunnar. Că se îngraşă.

Cu toate acestea, Micke îi servea lui Nalle micul dejun, însă deoarece Lars-Gunnar nu era de acord cu asta, nu se îndura niciodată să-i ceară bani.

Mimmi, în schimb, se îndura.

— Nalle a mâncat la noi, îi spusese lui Lars-Gunnar în prima ei zi de lucru. Face patruzeci de creiţari.

Lars-Gunnar se uitase surprins la ea. Îl căutase din priviri pe Micke, dar acesta era acasă şi dormea.

— N-aveţi voie să-i daţi nimic, dacă umblă cu cerşitul, spusese.

— Dacă n-are voie să mănânce, trebuie să-l împiedici să vină la noi, replicase Mimmi. Dacă vine, primeşte de mâncare. Şi dacă primeşte de mâncare, plăteşti.

Din ziua aceea, Lars-Gunnar plătea. Chiar şi atunci când era Micke de serviciu.

Acum îi zâmbi lui Mimmi şi comandă cafea şi clătite. Stătea în picioare, în dreptul mesei la care şedeau Nalle şi Rebecka. Nu se putea decide unde să se aşeze. În final, luă loc la masa de alături.

— Vino lângă mine, spuse el. Poate că doamna nu vrea să fie deranjată.

Doamna nu spuse nimic, iar Nalle rămase la locul lui. Când Mimmi aduse cafeaua şi clătitele, Lars-Gunnar întrebă:

— Poate să rămână Nalle azi la voi?

— Mai, spuse Nalle când văzu farfuria cu clătite a tatălui său.

— Întâi mănânci mărul, spuse Mimmi neînduplecată. Nu, spuse apoi, întorcându-se spre Lars-Gunnar. Azi am o droaie pe cap. Magdalena se adună astă-seară aici. Au

reuniunea de toamnă, cu cină şi stabilirea programului pe anul viitor.

O umbră de nemulţumire trecu peste chipul lui Lars-Gunnar. Asta se întâmpla cu majoritatea bărbaţilor, când cineva pomenea numele asociaţiei de femei.

— Măcar puţin? o rugă.

— Dar mama ce face? întrebă Mimmi.

— Nu vreau s-o rog pe Lisa. Are o mulţime de treburi, cu reuniunea de astă-seară.

— Dar vreo altă femeie? Că toate sunt înnebunite după Nalle.

Vedea că Lars-Gunnar îşi stoarce creierii căutând altă soluţie. Pe lumea asta, nimic nu e gratuit. Putea foarte bine să roage pe altcineva. Dar tocmai asta era. Să ceară o favoare. Să dea bătăi de cap altcuiva. Să rămână îndatorat.

Rebecka Martinsson se uita la Nalle, care fixa din priviri mărul. Greu de spus dacă îşi dădea seama că el însuşi constituia problema, sau era doar îngrozit de gândul că va fi nevoit să mănânce mărul, înainte de a mai primi o porţie de clătite.

— Dacă vrea, poate să vină cu mine, spuse Rebecka.

Lars-Gunnar şi Mimmi îşi îndreptară surprinşi privirile spre ea. Şi Rebecka însăşi părea cam miratã.

— Da, azi n-am nimic important de făcut, spuse în cele din urmă. Voiam să fac eventual o excursie... deci, dacă vrea să vină... vă dau numărul meu de telefon.

— Stă aici, în una dintre căsuţe, îi explică Mimmi lui Lars-Gunnar. Rebecka...

— Martinsson.

Lars-Gunnar o salută cu un semn din cap.

— Lars-Gunnar, tatăl lui Nalle, spuse apoi. Dacă nu vă încurcă prea tare...

„Bineînţeles c-o încurcă”, îşi spuse Mimmi furioasă, „dar o să pretindă că nu.”

— Nu, deloc, îl asigură Rebecka.

„Am sărit de la cinci metri. Acum pot să fac ce vreau.”

Inspectorul de poliţie Anna-Maria Mella stătea în sala de şedinţe a postului de poliţie, rezemată de spateaza scaunului. Convocase o şedinţă pe tema scrisorilor şi a celorlalte documente din seiful lui Mildred Nilsson.

În încăpere mai erau alţi doi bărbaţi. Colegii ei, Sven-Erik Stålnacke şi Fred Olsson. În faţa lor, pe masă, vreo douăzeci de scrisori. Majoritatea plicurilor erau desfăcute.

— Să-i dăm drumul, spuse ea.

Ea şi Fred Olsson îşi luară mănuşi de cauciuc şi începură să citească.

Sven-Erik şedea cu mâinile împreunate pe masă, mustaţa stufoasă se iţea de sub nas ca o perie. I se citea pe chip că-i vine să strângă de gât pe cineva. În cele din urmă, îşi puse şi el mănuşile de cauciuc, ca pe o pereche de mănuşi de box.

Toţi trei studiau scrisorile. Majoritatea fuseseră expediate de către enoriaşi şi se refereau la diverse probleme. Divorţuri, decese, adulter şi îngrijirea copiilor.

Anna-Maria ţinea în mâna ridicată o scrisoare.

— Asta e imposibilă, spuse. Uitaţi-vă şi voi, nu se înţelege nimic, parcă s-ar întinde pe toată suprafaţa hârtiei un cablu de telefon încurcat.

— Dă-o încoace, spuse Fred Olsson şi întinse mâna.

Întâi îşi duse scrisoarea atât de aproape de faţă, că-i atingea nasul. Apoi o îndepărtă încet şi citi cu braţele întinse.

— Importantă e tehnica, spuse, mijind ochii şi deschizându-i apoi larg. Întâi recunoşti cuvintele mai scurte şi pornind de la ele descifrezi treptat totul. Lasă că mă ocup eu mai târziu de ea.

Lăsă scrisoarea din mână şi reveni la cea pe care o citea înainte. Îi plăcea genul acesta de muncă. Să caute în bănci de date, în hârtii, să compare registre, să dea de urma unor persoane fără domiciliu stabil. „*The truth is out here*”, spunea el mereu în timp ce se conecta la internet. Avea tot felul de contacte utile în agendă şi cunoştea tot felul de persoane, fiecare expertă în ceva anume.

— Avem aici o persoană deosebit de furioasă, spuse după un timp, ţinând în mână o scrisoare.

Era scrisă pe hârtie roşie-rozalie, iar în colţul din dreapta sus se vedeau nişte cai galopând cu coamele în vânt.

— Vremea ta se apropie de SFÂRŞIT, Mildred, citi el cu voce tare. Curând vor afla TOŢI adevărul despre tine. Predici MINCIUNI şi trăieşti în MINCIUNĂ. Şi MULŢI dintre noi ne-am săturat de MINCIUNILE tale... bla bla bla...

— Bag-o în folie, spuse Anna-Maria. Tot ce e interesant trimitem la laborator. *Shit!*

Fred Olsson şi Sven-Erik Stålnacke îşi ridicară privirile.

— Ia uitaţi-vă, spuse ea. Uitaţi-vă la asta!

Despături o bucată de hârtie şi le-o arătă colegilor.

Era un desen. Înfăţişa o femeie cu părul lung, spânzurată de un laţ. Era un desen executat cu pricepere. Nu neapărat de către un profesionist, însă de către un amator talentat, Anna-Maria vedea foarte limpede acest lucru. În jurul corpului suspendat se ridicau limbi de foc, iar în fundal se vedea o cruce neagră pe o movilă mortuară.

— Ce scrie acolo jos? întrebă Sven-Erik.

Anna-Maria citi cu voce tare: ÎN CURÂND MILDRED!

— Asta..., începu Fred Olsson.

— ...merge direct la laborator, încheie Anna-Maria. Şi dacă sunt amprente... trebuie să sunăm, să le spunem că e de maximă urgenţă.

— Atunci sună tu, spuse Sven-Erik. Fred şi cu mine ne uităm peste celelalte.

Anna-Maria băgă scrisoarea şi plicul în pungi de plastic şi ieşi grăbită din încăpere.

Fred Olsson se readânci conştiincios în teancul de scrisori.

— Asta-i bună, spuse. Aici scrie că e o isterică şi o urâtă, care urăşte bărbaţii şi care ar face bine să se păzească, pentru că „ne-am săturat de căcaturile pe care le îndrugi, ai grijă, că n-o să te mai recunoască nepoţii”. Păi, nici n-avea copii. Cum să fi avut nepoţi?

Sven-Erik rămăsese cu privirea fixată asupra uşii pe care ieşise Anna-Maria. Toată vara. Toată vara zăcuseră scrisorile astea în seif, în vreme ce el şi colegii lui bâjbâiseră în ceaţă.

— Aş vrea să ştiu, spuse el, fără să-l privească pe Fred Olsson, de ce, pentru numele lui Dumnezeu, nu mi-au spus popii ăştia că Mildred Nilsson avea un seif personal în biroul parohial!

Fred Olsson nu răspunse.

— Îmi vine să-i scutur pe domnii ăştia bine de tot şi să-i întreb ce înseamnă asta, continuă Sven-Erik. Să-i întreb ce-şi imaginează ei!

— Dar Anna-Maria i-a promis acestei Rebecka Martinsson..., începu Fred Olsson.

— Eu n-am promis nimic, strigă Sven-Erik şi lovi cu palma în masă.

Apoi sări în picioare şi făcu un gest resemnat cu mâna.

— Stai liniştit, spuse. Nu m-apuc să fac nu ştiu ce tâmpenie. Trebuie doar... nu ştiu nici eu... să mă calmez puţin.

Cu aceste cuvinte părăsi încăperea. Uşa se trânti în urma lui.

Fred Olsson se aplecă iarăşi asupra scrisorilor. În fond, aşa era cel mai bine. Lui îi plăcea să lucreze singur.

Protopopul Bertil Stensson şi pastorul Stefan Wikström stăteau în încăperea din spatele biroului parohial şi se uitau în seiful lui Mildred Nilsson. Rebecka Martinsson le adusese cheile de la casa parohială din Poikkijärvi şi de la seif.

— Linişteşte-te, spuse Bertil Stensson. Gândeşte-te la...

Îşi încheie propoziţia cu un gest mut din cap, în direcţia biroului parohial, unde se aflau funcţionarii.

Stefan Wikström îşi studia şeful cu priviri furişe. Protopopul făcea nişte grimase îngândurate. Faţa lui se destindea şi apoi se contracta la loc. Parcă era un hârciog. Torsul scurt şi solid într-o cămaşă roz, atent călcată, de la Shirt Factory. O culoare îndrăzneaţă, pentru că protopopul era îmbrăcat de către fiicele lui. Se potrivea cu faţa bronzată şi părul argintiu, învolburat, de tinerel.

— Unde sunt scrisorile? întrebă Stefan Wikström.

— Poate că le-a ars, spuse protopopul.

Glasul lui Stefan Wikström căpătă o notă stridentă.

— Mie mi-a spus că le-a păstrat. Şi dacă au ajuns în mâinile vreunei Magdalene? Ce-o să-i zic nevestei mele?

— Poate nimic, replică Bertil Stensson pe un ton degajat. Trebuie să vorbesc cu soţul ei. Trebuie să-i dau bijuteriile.

Tăceau amândoi.

Stefan Wikström privea mut seiful. Aşteptase cu bucurie momentul eliberării. Îşi închipuise că va lua scrisorile din seif şi va scăpa astfel, o dată pentru totdeauna, de Mildred.

Însă acum, îl prinsese de ceafă cu tot atâta forţă ca şi înainte.

„Ce vrei de la mine, Doamne?”, rosti în gând. „În Biblie scrie că nu dai nimănui mai mult decât poate duce, dar pe mine m-ai adus la capătul puterilor.”

Se simţea încolţit. De Mildred, de soţia lui, de profesia lui care-l obliga doar să dea şi să nu primească niciodată nimic în schimb. Şi de când murise Mildred, se simţea încolţit şi de superiorul lui, protopopul Bertil Stensson.

Pe Stefan îl bucurase până atunci relaţia tată-fiu care se dezvoltase între ei. Dar acum se temea că va trebui să plătească pentru asta. Era la mâna lui Bertil. În privirile femeilor de la birou se putea citi ce spunea Bertil despre el, pe la spate. Îşi înclinau puţin capetele şi aveau aerul că-l compătimesc. Aproape că-l auzea pe Bertil spunând: „Stefan n-are viaţă uşoară. E mai sensibil decât s-ar crede.” Iar sensibil însemna slab. Nu trecuse neobservat faptul că protopopul ţinea uneori, în locul lui Stefan, slujbele. Toţi aflaseră, aparent întâmplător. Stefan se simţea umilit şi folosit.

„Aş putea să dispar pur şi simplu”, îi trecu prin minte. „Nici-o vrabie nu e uitată de către Dumnezeu.”

Mildred. Ieşise din peisaj în iunie. Brusc. Dar acum reapăruse. Asociaţia Magdalena se trezise din nou la viaţă.

Cerea în gura mare mai mulţi clerici de sex feminin. Iar Bertil parcă uitase cum fusese ea în realitate. Când vorbea acum despre ea, o făcea cu afecţiune. „Un suflet mare a avut”, ofta Bertil. Ca pastor fusese mai înzestrată decât el însuşi, recunoştea cu generozitate. Şi asta însemna că fusese mai înzestrată decât Stefan, căci Bertil era un pastor mai bun decât el.

„Măcar nu sunt un mincinos”, îşi spuse Stefan furios. Fusese o tipă arţăgoasă şi agresivă, care strângea în jurul ei femei rănite şi, în loc să le ofere alinare, aprindea în ele focul mâniei. Iar moartea nu avea cum să schimbe acest fapt.

Era un gând neplăcut, că Mildred aprinsese focul în sufletele unor persoane rănite. Poate că multora li se părea că aprinsese focul mâniei şi în sufletul lui.

„Dar eu nu sunt rănit”, îşi spuse Stefan Wikström. Nu acesta era motivul.

Ţintuia din priviri seiful. Îşi aminti de acea toamnă a lui 1997.

Protopopul Bertil Stensson i-a chemat pe Stefan Wikström şi Mildred Nilsson la el. De faţă e şi protopopul Mikael Berg, responsabil pentru chestiunile legate de personal. Mikael Berg şade ţeapăn pe scaunul lui. Are în jur de cincizeci de ani. Pantalonii lui au între zece şi cincisprezece ani. Şi, de când i-a cumpărat, a slăbit vreo zece, cincisprezece kilograme. Părul rar stă lipit de cap. Din când în când deschide gura şi trage aer în piept. Ridică o mână, nu ştie ce să facă cu ea, şi-o trece peste cap şi o aşază la loc, pe genunchi.

Stefan stă vizavi de el. Îşi spune că trebuie să rămână calm. Tot timpul cât va dura discuţia aceasta, va rămâne calm. Ceilalţi n-au decât să vocifereze, el nu e genul.

O aşteaptă pe Mildred. Vine direct de la o slujbă pe care a ţinut-o la şcoală, şi i-a anunţat că va întârzia probabil câteva minute.

Bertil Stensson se uită pe geam. O cută adâncă i-a apărut între sprâncene.

Apare şi Mildred. Bate la uşă şi intră fără să mai aştepte un răspuns. E roşie în obraji. Aerul umed de afară i-a încreţit părul.

Îşi aruncă geaca pe un scaun şi îşi toarnă cafea din termos.

Bertil Stensson le explică de ce i-a chemat la el.

— Comunitatea ameninţă să se scindeze, spune el. Într-o facţiune pro-Mildred şi – nu spune o facţiune pro-Stefan – restul.

— Mă bucur că inspiri atâta entuziasm şi devotament, îi spune lui Mildred. Însă, din punctul meu de vedere, situaţia aceasta trebuie să se schimbe. Parcă ar fi un război între doi pastori, unul feminist şi unul misogin.

Stefan se abţine cu greu să nu sară în sus.

— Nu sunt în niciun caz misogin, spune, ofensat.

— Nu, dar asta e impresia pe care o laşi, spune Bertil Stensson şi îi împinge peste masă ziarul local de luni.

Nimeni nu are nevoie să-l citească. Toţi cunosc articolul. „Femeia-pastor răspunde la acuzaţii" e titlul. Articolul citează din predica lui Mildred de acum o săptămână. A spus că stola e un obiect vestimentar împrumutat din portul femeilor romane. Că este folosită încă din secolul al IV-lea ca veşmânt liturgic. „Veşmintele de astăzi ale clericilor sunt de fapt veşminte femeieşti, susţine Mildred Nilsson," scrie în articol. „Însă eu îi accept pe clericii de sex masculin, doar scrie în Biblie: Aici nu mai e nici Iudeu, nici Grec, nici parte bărbătească, nici parte femeiască."

Stefan Wikström este la rândul lui citat în acest articol. „Stefan Wikström spune că nu se simte atacat personal de această predică. El iubeşte femeile, dar nu vrea să le vadă în amvon."

Stefan simte o povară pe suflet. Se simte înşelat. Sunt, desigur, cuvintele lui, însă în contextul articolului capătă pur şi simplu un alt înţeles. Jurnalistul l-a întrebat:

— Vă iubiţi fraţii. Dar cum e cu surorile? Sunteţi un misogin?

Iar el a răspuns naiv:

— Nu, deloc.

El iubeşte femeile.

— Doar în amvon nu vreţi să le vedeţi.

— Nu, a răspuns.

În linii mari, asta e opinia lui. Dar nu este o judecată de valoare, a adăugat. După părerea lui, munca unei femei-diacon este la fel de valoroasă ca cea a unui pastor.

Protopopul spune acum că nu vrea să mai audă astfel de declaraţii din gura lui Mildred.

— Dar declaraţiile din gura lui Stefan? întreabă Mildred pe un ton nonşalant. El şi familia lui nu vin la biserică, la predicile mele. Nu putem confirma împreună, pentru că el nu vrea să lucreze cu mine.

— Nu pot ignora cuvântul Evangheliei, spune Stefan.

Mildred face un gest nerăbdător din cap. Bertil îşi adună toată răbdarea. Au mai auzit ei astea, Stefan ştie acest lucru, dar ce să facă, dacă ăsta e adevărul.

— Iisus a ales doisprezece bărbaţi să-i fie apostoli, continuă el cu încăpăţânare. Marele Preot a fost întotdeauna un bărbat. Cât de mult să ne îndepărtăm de cuvântul Evangheliei din dorinţa de a ne adapta la normele sociale în vigoare, fără ca în cele din urmă să încetăm a mai fi creştini?

— Toţi apostolii şi Marii Preoţi au fost în afară de asta evrei, răspunde Mildred. Cu asta ce te faci? Şi citeşte Epistola către Evrei, Iisus e Marele Preot.

Bertil ridică mâinile în semn că nu vrea să audă încă o dată această discuţie purtată deja de-atâtea ori.

— Eu vă respect pe amândoi, spune el. Şi m-am declarat dispus să nu angajez femei în parohia ta, Stefan. Vreau să vă mai atrag încă o dată atenţia asupra situaţiei dificile în care mă puneţi atât pe mine, cât şi comunitatea noastră. Şi vreau să vă cer amândurora să nu mai intraţi în polemică, în niciun caz din amvon.

Expresia feţei lui se schimbă. Nu mai e severă, ci împăciuitoare. Îi face lui Mildred cu ochiul, aproape complice.

— Am putea încerca să ne concentrăm asupra misiunii noastre comune. M-aş bucura dacă n-aş mai fi nevoit să aud în biserica noastră expresii precum „puterea bărbaţilor” şi „structuri de putere specifice genurilor”. Poţi să-l crezi pe Stefan, Mildred. Că nu este un gest ostentativ, dacă nu vine la biserică atunci când predici tu.

Mildred nu schiţează niciun gest. Îl priveşte pe Stefan în ochi, neclintită.

— Aşa scrie în Biblie, spune el şi o priveşte la fel de neclintit. Sunt cuvinte pe care nu le pot ignora.

— Bărbaţii bat femeile, spune ea, trage aer în piept şi continuă. Bărbaţii umilesc femeile, le domină, le maltratează, le ucid. Le taie organele genitale, ucid pruncii de sex feminin, le silesc să se ascundă în spatele unor văluri, le ţin prizoniere, le violează, le interzic să meargă la şcoală, le plătesc mai prost şi le împiedică să deţină putere. Le împiedică accesul la funcţii clericale. Eu asta nu pot ignora.

Timp de trei secunde e tăcere.

— Dar, Mildred, începe Bertil.

— E nebună, strigă Stefan. Mă consideri pe mine... mă pui pe mine pe aceeaşi treaptă cu unul care îşi maltratează soţia? Asta nu e o discuţie, asta e calomnie, şi nu ştiu...

— Ce? întreabă ea.

Şi atunci se ridică amândoi în picioare, de undeva din spate se aud vocile lui Bertil şi Mikael Berg: „Calmaţi-vă, aşezaţi-vă.”

— Unde e calomnia?

— Nu avem nimic în comun, îi spune Stefan lui Bertil. Nu putem lucra împreună. Nu pot să accept... ne este imposibil să lucrăm împreună, doar pricepi şi tu atâta lucru.

Şi năvăleşte afară din încăpere.

— Păi, tu niciodată nu ai putut, o aude pe Mildred aruncându-i din urmă.

Protopopul Bertil Stensson stătea mut în faţa seifului. Ştia că mai tânărul lui coleg aştepta un cuvânt liniştitor din partea lui. Dar ce să-i spună?

Bineînţeles că Milded nu arsese ori aruncase scrisorile. Dacă ar fi ştiut el de aceste scrisori. Simţea cum începe să se supere de-a binelea pe Stefan, care nu-i spusese nimic despre ele.

— Mai e ceva ce ar trebui să ştiu? întrebă Bertil.

Stefan Wikström îşi cerceta mâinile. Obligaţia de confidenţialitate se dovedea a fi o cruce grea.

— Nu, spuse el.

Bertil Stensson constată, spre uimirea lui, că Mildred îi lipsea. Fusese contrariat şi şocat de uciderea ei. Dar nu se aşteptase să-i lipsească. Probabil era nedrept. Dar ceea ce-i plăcuse până atunci la Stefan, zelul lui şi... ah, era un cuvânt ridicol, admiraţia lui Stefan pentru superiorul lui... toate acestea îi păreau acum, când Mildred nu mai era, slugarnice şi împovărătoare. Cei doi pastori se completaseră reciproc, fuseseră precum copiii lui. Aşa îi vedea el de multe ori. Chiar dacă Stefan era trecut de patruzeci şi Mildred împlinise şi ea de mult cincizeci de ani. Poate erau amândoi copii de preoţi.

Ah, cum mai ştiuse ea să scoată lumea din fire. Şi deseori, cu fleacuri.

De exemplu, la cina de Bobotează. Când îşi amintea acum cât de mult se enervase, i se părea că reacţionase meschin. Dar atunci nu ştiuse că va fi ultima cină de Bobotează a lui Mildred.

Stefan şi Bertil urmăresc ca vrăjiţi manevrele lui Mildred pe masa care-i desparte. E cina de Bobotează, care se organizează de câţiva ani încoace. Stefan şi Bertil sunt aşezaţi vizavi de Mildred. Personalul strânge vesela după felul principal, iar Mildred îşi mobilizează trupele.

Întâi şi-a strâns soldaţii pentru micuţa ei armată. Cu o mână a apucat solniţa şi cu cealaltă piperniţa. Le-a apropiat una de cealaltă şi apoi le-a făcut să mărşăluiască puţin, în timp ce asculta căzută pe gânduri discuţia despre perioada atât de încărcată a Crăciunului, care tocmai s-a încheiat, şi despre noul val de gripă care face ravagii. Rupe cu degetele firişoarele de ceară scurse pe lumânări. Bertil observă că Stefan numai că nu se ţine de marginea mesei,

pentru a nu-i smulge sfeşnicul din mână şi a urla: Nu mai tot pune mâna pe toate!

Paharul ei de vin stă ca regina pe tabla de şah şi aşteaptă să fie trimis pe front.

Când Mildred începe să vorbească despre lupoaica despre care au scris ziarele în săptămâna Crăciunului, împinge cu un gest distrat solniţa şi piperniţa de partea cealaltă a mesei, înspre Bertil şi Stefan. Paharul de vin intră şi el în acţiune. Mildred relatează că lupoaica a trecut graniţa rusească şi cea finlandeză, iar paharul goneşte la rândul lui peste masă, cât e de lung braţul lui Mildred, depăşind toate graniţele posibile.

Vorbeşte mai departe, îmbujorată de la vin, şi împinge obiectele de colo-colo pe masă. Stefan şi Bertil se simt înghesuiţi şi în mod straniu incomodaţi de mutările ei.

„Rămâi pe partea ta!”, le vine să-i strige.

Ea povesteşte că s-a gândit. S-a gândit că biserica ar trebui să înfiinţeze o fundaţie pentru protejarea lupoaicei. Pământurile sunt în proprietatea bisericii, deci, aşa consideră Mildred, este o chestiune care face parte din responsabilităţile ei.

Bertil nu a rămas neatins de partida de şah jucată pe faţa de masă şi trece la atac.

— După părerea mea, biserica ar trebui să-şi îndeplinească adevăratele ei misiuni, să se ocupe de enoriaşi, nu de pădure. Asta ca principiu, vreau să zic. De fapt, nici nu am avea voie să deţinem păduri. De administrarea capitalului ar trebui să se ocupe alţii.

Mildred e de altă părere.

— Misiunea noastră este să avem grijă de pământ, spune ea. Biserica trebuie să deţină pământ, nu acţiuni. Şi dacă biserica deţine pământ, atunci e obligată să-l administreze cum trebuie. Lupoaica asta a ajuns acum pe teritoriul Suediei şi pe pământul bisericii. Dacă nu este protejată, nu va avea viaţă lungă, ştii foarte bine. O s-o împuşte vreun vânător sau vreun crescător de reni.

— Deci, fundaţia...

— Va împiedica acest lucru, da. Cu ajutorul banilor şi al unei colaborări cu agenţia pentru protecţia mediului putem să o marcăm pe lupoaică şi să o supraveghem.

— Şi astfel îndepărtezi oamenii de biserică, ripostează Bertil. Toţi trebuie să-şi găsească locul în biserică, vânătorii, laponii, prietenii lupilor – toţi. Biserica nu poate să adopte o astfel de poziţie.

— Dar rolul nostru de administratori? întreabă Mildred. Avem misiunea de a proteja şi îngriji pământul, iar acest lucru trebuie să se refere şi la speciile de animale pe cale de dispariţie. Şi de ce să nu adoptăm o poziţie politică clară? Dacă Biserica, în vremurile de demult, nu ar fi făcut acest lucru, am mai avea şi astăzi sclavi.

Acum nu se mai pot abţine, trebuie să râdă. Prea îi place să exagereze.

Bertil Stensson încuie uşa seifului şi vârî cheia în buzunar. Mildred înfiinţase fundaţia în luna februarie. Nici el, nici Stefan Wikström nu se opuseseră.

Ideea acestei fundaţii îl enervase. Însă acum, când privea în urmă şi încerca să fie sincer, îl enerva faptul că numai din laşitate nu se opusese. Nu voise să fie considerat un duşman al lupilor sau Dumnezeu ştie ce. Măcar o convinsese pe Mildred să renunţe la numele provocator „Fundaţia pentru protecţia lupilor din nord” şi să o numească „Asociaţia pentru protecţia animalelor sălbatice”. Iar atât el, cât şi Stefan Wikström semnaseră alături de Mildred apelul pentru înfiinţarea fundaţiei.

Şi mai târziu în primăvară, când soţia lui Stefan plecase cu copiii mai mici la mama ei, la Katrineholm, şi lipsise multă vreme, Bertil nu se mai gândise prea des la fundaţie.

Acum, toată afacerea asta îi dădea, desigur, bătăi de cap.

„Dar Stefan ar fi trebuit în orice caz să zică ceva”, îşi spuse Bertil în apărarea lui.

Rebecka parcă în curtea din faţa casei din Kurravaara, care îi aparţinuse bunicii ei. Nalle sări afară şi dădu curios o tură prin curte.

„Ca un căţel fericit”, îşi spuse ea, văzându-l cum dispare după colţul casei.

Însă imediat apărură şi mustrările de conştiinţă. Doar nu putea să-l compare pe Nalle cu un căţel.

Razele soarelui de septembrie pe eternitul cenuşiu. Vântul, mângâind alene iarba înaltă, palidă şi firavă, de toamnă. În râu, apă scăzută, în depărtare, o barcă cu motor. Din altă parte, zgomotul unui ferăstrău electric. În rest, tăcere, linişte. Pe faţă, ca o mână grijulie, o adiere uşoară.

Îşi îndreptă privirea spre casă. Ferestrele erau într-o stare deprimantă. Ar fi trebuit scoase, curăţate, chituite şi vopsite. Cu aceeaşi vopsea dintotdeauna, verde-închis, nu cu alta. Îşi aminti că pereţii de la intrarea în pivniţă erau căptuşiţi cu vată mineralĂ, pentru ca frigul să nu urce în casă, să nu acopere pereţii cu condens şi să apară în final pete gri de igrasie. Ar trebui să o dea jos. Ar trebui să izoleze ferestrele şi casa, să monteze un ventilator.

Să amenajeze o pivniţă mai bună. Cineva ar trebui să salveze casa cu ferestre oarbe înainte de a fi prea târziu.

— Hai, să intrăm, îl chemă pe Nalle, care alergase spre coliba roşie a lui Larsson şi zdruncina acum uşa.

Nalle traversa cu paşi greoi parcela cu cartofi. Pantofii lui aveau tălpile îngroşate de pământ.

— Tu, spuse el şi arătă spre Rebecka, când ea păşi pe prima treaptă.

— Rebecka, răspunse ea. Mă cheamă Rebecka.

El dădu din cap. Curând va repeta întrebarea. O întrebase deja de câteva ori, dar nu-i spusese încă pe nume.

Urcară treptele şi ajunseră în bucătărie. Mirosea a umed şi stătut. Înăuntru era mai răcoare decât afară. Nalle o luă înainte. Deschidea nestingherit toate dulapurile şi sertarele.

„Foarte bine”, gândi Rebecka. „Lasă să le deschidă, să iasă stafiile.”

Îi zâmbi băiatului înalt şi neîndemânatic, care îi întorcea la rândul lui, din când în când, un zâmbet strengăresc. Se simţea bine în compania lui.

„Şi aşa poate arăta un cavaler”, gândi Rebecka.

Totul era neschimbat. Sentimentul că se afla în siguranţă o învălui, îşi aşeză braţul în jurul umerilor ei. O împinse să se aşeze pe sofa, lângă Nalle, care găsise o cutie de banane plină cu reviste de benzi desenate. Scotea revistele care-i plăceau. Pe cele colorate, cele cu Donald Duck. Pe celelalte, *Agentul X9*, *Fantoma* şi *Buster* le lăsa la locul lor în cutie. Rebecka îşi plimbă privirile în jur. Scaunele vopsite în albastru, în jurul mesei pliabile, vechi şi uzate. Frigiderul care huruia, abţibildurile lipite pe faianţă deasupra sobei Näfveqvarn, care înfăţişau diverse condimente. Lângă sobă, plita electrică cu butoane portocalii şi maro. Peste tot, mâna bunicii. Pe raftul de lemn deasupra plitei se îngrămădeau plante uscate, oale şi vase de inox. Soţia unchiului Affe, Inga-Lill, punea şi ea plantele acolo. Coada-vulpii, iarba-raiului, bumbăcariţă, bulbucel, coada-şoricelului. Mai erau şi câteva imortele roz, cumpărate. Pe vremea bunicii n-ai fi găsit aşa ceva în bucătărie. Pe jos erau covoarele din cârpe ale bunicii. Şi pe banchetă era unul, ca să ţină cald. În tot locul şervete brodate, până şi pe maşina de cusut. Pe pereţi, benzi ţesute şi brodate, cu

buzunare; într-unul din ele era tăviţa pe care o făcuse bunicul din chibrituri, în ultimele luni de boală. Feţe de pernă cusute sau brodate de bunica.

„Oare aş putea locui aici?” se întrebă Rebecka.

Îşi îndreptă privirea spre pajişte. Nimeni nu mai cosea ori ardea iarba. Crescuse în smocuri mari, străpungând stratul de iarbă putrezită din anul precedent. Precis era plin de găuri de şoareci. De aici vedea foarte bine cum se lăsase acoperişul şopronului. Rebecka se întristă. O casă părăsită moare. Cade pradă intemperiilor. Nu mai respiră. Se crapă, se năruie, mucegăieşte.

„Cu ce să încep?” se gândi Rebecka. „Numai ferestrele de le-aş repara şi ar fi destulă muncă. Nu ştiu să repar acoperişuri. Iar în curând o să devină periculos să calci pe pridvor.”

Casa se cutremură. Jos, cineva trântise uşa. Clopoţeii intonară melodia *Jopa virkki puu visainen kielin kantelon kajasi tuota soittoa suloista* cu sunete delicate.

Glasul lui Sivving răsună în toată casa. Urca treptele şi pătrundea pe uşă în bucătărie.

— Salutare!

Câteva clipe mai târziu, Sivving însuşi se înfiinţă în cadrul uşii. Vecinul bunicii. Un tip mare, cu părul alb şi moale ca bumbăcăriţa. Purta o vestă alb-gălbuie, de armată, şi deasupra o jachetă albastră. Un zâmbet îi lumină faţa, când o zări pe Rebecka. Ea sări în picioare.

— Rebecka, spuse el.

Din doi paşi ajunse lângă ea. O strânse în braţe.

Niciodată nu se îmbrăţişaseră, nici măcar când fusese ea mică. Dar acum, Rebecka nu se crispă. Dimpotrivă, închise ochii timp de două secunde, cât dură îmbrăţişarea. Se lăsă purtată de o apă liniştită. Dacă nu punea la socoteală strângerile de mână, nu o mai atinsese nimeni de la... da, de când îi urase Erik Rydén bun venit la petrecerea din Lidö. Şi înainte, timp de o jumătate de an, nimeni, de când îi luaseră sânge la spital.

Îmbrăţişarea luă sfârşit. Sivving Fjällborg o ţinea însă cu mâna dreaptă de antebraţul stâng.

— Cum îţi merge? o întrebă.

— Bine, răspunse ea zâmbind.

Chipul lui căpătă o expresie serioasă. O mai ţinu o clipă de braţ şi îi dădu drumul. Zâmbetul reveni pe buzele lui.

— Ai venit cu un prieten.

— Da, el e Nalle.

Nalle se cufundase în lectura unei reviste cu Donald Duck. De fapt, era greu de spus dacă ştia să citească sau se uita doar la desene.

— Păi, atunci trebuie să veniţi neapărat la mine, la o cafea. Şi am să vă arăt ceva drăguţ. Ce spui, Nalle? Suc şi chifle cu stafide? Sau preferi o cafea?

Nalle şi Rebecka mergeau în urma lui Sivving ca doi viţei în urma mamei.

„Sivving”, rosti Rebecka în gând şi zâmbi. „Am să reuşesc. Pe rând, fereastră după fereastră.”

Casa lui Sivving era pe partea cealaltă a străzii. Rebecka îi spuse că venise în delegaţie la Kiruna, dar îşi mai luase câteva zile libere. Sivving nu-i adresă nicio întrebare stânjenitoare. De pildă, de ce nu locuia în Kurravaara. Rebecka observă că braţul lui stâng atârna lipsit de vlagă şi că îşi târa piciorul stâng, doar puţin, dar totuşi vizibil. Nici ea nu-i puse nicio întrebare.

Sivving locuia în pivniţă, unde era centrala termică. Acolo nu trebuia să facă atât de des curat şi nici nu era singur. Doar când veneau copiii şi nepoţii în vizită, foloseau şi restul casei. Însă în pivniţă era plăcut. Vasele şi toate cele trebuincioase stăteau pe un raft maro, agăţat pe perete. Avea un pat şi o măsuţă de bucătărie din resopal, un scaun, o comodă şi o plită electrică.

Pe culcuşul de lângă patul lui stătea Bella, căţeaua din rasa poanter a lui Sivving. Lângă ea erau patru pui. Bella sări imediat în patru labe, să-i salute pe Rebecka şi Nalle. Nu le lăsă însă timp să o mângâie pe bot, ci se duse la

stăpânul ei, îl împinse de două ori cu botul şi îi linse o dată mâna.

— Aşa, bătrâno, spuse Sivving. Deci, Nalle, ce spui? Sunt grozavi, nu-i aşa?

Nalle părea să nu-l fi auzit. Căzuse în extaz la vederea căţeilor.

— Ah, exclama, ah. Se lăsă pe vine în faţa culcuşului câinilor şi întinse mâna după unul din puii adormiţi.

— Nu ştiu... începu Rebecka.

— Nu-i nimic, lasă-l, spuse Sivving. Bella e o mamă mult mai relaxată decât aş fi crezut.

Bella se întinse lângă cei trei pui care mai rămăseseră în culcuş. Nu-l scăpa din ochi pe Nalle, care şedea acum rezemat de perete, cu al patrulea pui în braţe. Căţelul se trezi şi începu să-l tragă pe Nalle cu toată forţa de mânecă şi de mână.

— Aşa fac, râse Sivving. Parcă au un buton de pornire şi oprire. Într-o clipă se zbenguie ca descreieraţii pe aici şi în clipa următoare cad răpuşi de somn.

Îşi băură în tăcere cafeaua. Nu aveau nevoie să vorbească. Era suficient să-l vadă pe Nalle întins pe spate, pe jos, în vreme ce căţeii făceau acrobaţii pe picioarele lui, îl trăgeau de haine şi se hârjoneau pe burta lui. Bella şterpeli între timp de pe masă o chiflă cu stafide. Din bot îi curgea salivă, când se aşeză lângă Rebecka.

— Frumoase maniere ai, râse Rebecka.

— Du-te şi culcă-te, îi spuse Sivving Bellei şi făcu un semn cu mâna spre culcuşul ei.

— Ştii, cred că e fudulă de-o ureche, şi anume de cea dinspre tine, spuse Rebecka şi râse cu şi mai multă poftă.

— E vina mea, se plânse Sivving. Dar ştii cum e, când eşti singur cuc, una-două te apuci să împarţi totul. Şi apoi...

Rebecka aprobă din cap.

— Dar, ascultă, se înveseli Sivving. Acum, că tot ai adus cu tine un flăcău aşa de mare, ce-ar fi să-mi daţi o mână de

ajutor cu pontonul? Am vrut să-l scot din apă cu tractorul, dar mi-e teamă că nu va ţine frânghia.

Pontonul era greu şi îmbibat de apă. Apa râului era mică şi liniştită. Nalle şi Sivving stăteau de ambele părţi ale pontonului şi trăgeau de el. Ultimii ţânţari ai verii îi pişcau de ceafă. Din cauza soarelui şi a efortului îşi lăsaseră hainele într-o grămăjoară sus, la marginea pantei. Nalle încălţase cizmele de cauciuc de rezervă ale lui Sivving. Rebecka îşi luase haine de schimb din casa bunicii. O cizmă era crăpată şi piciorul ei drept se udase rapid. Acum stătea la mal şi trăgea de platformă, cu şoseta dreaptă plescăind în cizmă. Simţea cum broboanele de sudoare i se scurgeau pe spate. Şi pe ceafă. Ude şi sărate.

— Aşa simţi că trăieşti, gemu ea în direcţia lui Sivving.

— Sau cel puţin corpul tău simte că trăieşte, răspunse Sivving.

Se uita mulţumit la ea. Ştia că efortul fizic e ca o eliberare, atunci când sufletul ţi-e chinuit. Dacă s-ar întoarce aici, ar pune-o el la treabă.

După aceea mâncară în pivniţa lui Sivving ciorbă cu carne şi *knäckebrod*[8]. Sivving scosese la iveală trei taburete, care încăpeau în jurul măsuţei. Rebecka îşi luase o pereche de şosete uscate în picioare.

— Ah, ce bine-mi pare că vă place ciorba, spuse Sivving către Nalle, care înfuleca lângă ciorbă felii de knäckebrod unse cu un strat gros de unt şi brânză. Să vii mai des să mă ajuţi.

Nalle dădu din cap cu gura plină. Bella era întinsă pe culcuşul ei, puii îi adulmecau burta. Căţeaua îşi mişca din când în când urechile. Deşi închisese ochii, nu-i scăpa nimic.

— Iar tu, Rebecka, spuse Sivving, ştii că eşti oricând binevenită.

---

8 Pâine uscată. (N.red.)

Rebecka dădu din cap şi privi afară, pe ferestruica pivniţei.

„Aici timpul trece mai încet”, îşi spuse în gând. „Dar se simte totuşi că trece. Un debarcader nou. Nou pentru mine, precis are deja câţiva ani. Pisica pe care o văd acum dispărând în iarbă nu e Mirri a lui Larsson. Mirri a murit de mult. Nu ştiu cum îi cheamă pe câinii care latră în depărtare. Mai demult ştiam. Recunoşteam hămăitul răguşit şi arţăgos al lui Pilkki. Era în stare să latre la nesfârşit. Iar Sivving. Curând va avea nevoie de ajutor, la cumpărături şi la treburile casnice. Poate că aş rezista totuşi aici?”

Anna-Maria Mella intră cu Fordul ei Escort roşu în curtea lui Magnus Lindmark. Lisa Stöckel şi Erik Nilsson îl menţionaseră pe el ca fiind bărbatul care nu făcuse un secret din ura pe care i-o purta lui Mildred Nilsson. Care îi tăiase cauciucurile de la maşină şi dăduse foc şopronului de la casa parohială.

Magnus Lindmark tocmai îşi spăla Volvo-ul. Când o văzu pe Anna-Maria intrând în curte, închise apa şi lăsă furtunul jos. Avea cam patruzeci de ani. Era destul de scund, dar puternic. Îşi suflecă mânecile, când coborî Anna-Maria din maşină. Probabil voia să-şi expună braţele musculoase.

— Da' ce locomotivă cu aburi aveţi, glumi el. Îndată pricepu însă că avea de-a face cu o poliţistă.

Anna-Maria observă cum se schimbă la faţă. Acum afişa un amestec de dispreţ şi viclenie. Anna-Mariei îi trecu prin gând că ar fi fost mai bine să-l fi luat pe Sven-Erik cu ea.

— Nu cred că am chef să răspund la vreo întrebare, spuse Magnus Lindmark înainte ca ea să apuce să deschidă gura.

Anna-Maria se prezentă. Îşi arătă şi legitimaţia de serviciu, pe care nu prea obişnuia s-o fluture pe la nasul altora.

„Ce mă fac acum”, se gândi. „Că nu pot să-l oblig.”

— Nici nu ştiţi despre ce e vorba măcar, începu ea.

— Lăsaţi-mă să ghicesc, spuse el, schimonosindu-şi faţa cu un aer gânditor şi frecându-şi bărbia cu degetul arătător.

O fi vorba de curva aia de popească, care a primit ce-a meritat? Şi acum ar trebui să mă simt în vreun fel? Ei bine, nu, n-am chef să vorbesc despre asta.

„O”, îşi spuse Anna-Maria. „Tipul savurează momentul.”

— Păi, bine, spuse ea cu un zâmbet amabil. Atunci am să mă sui în locomotiva mea cu aburi şi am să mă car de aici.

Se răsuci pe călcâie şi porni spre maşină.

„Acum o să strige”, mai apucă ea să-şi spună.

— Dacă-l găsiţi pe tipul care a făcut-o, strigă Magnus Lindmark, să-mi spuneţi şi mie, să mă duc să-l felicit.

Anna-Maria îşi continuă drumul. Se întoarse spre el, cu mâna pe mânerul portierei. Nu spuse nimic.

— A fost o târfă ticăloasă, care a primit ce-a meritat. Nu aveţi un carnet? Să vă notaţi asta.

Anna-Maria scoase din geantă un carnet şi un pix. Scrijeli „târfă ticăloasă”.

— Se pare că a cam întărâtat lumea, spuse ea ca pentru sine.

El se apropie şi se postă ameninţător în faţa ei.

— Asta aşa e, la dracu'.

— De ce sunteţi aşa de supărat pe ea?

— Supărat, pufni el. Supărat sunt pe căţeaua mea, când latră ca o târnpită după veveriţe. Nu sunt un ipocrit, îmi face plăcere să recunosc că am urât-o. Şi n-am fost singurul.

„Zi mai departe”, rosti Anna-Maria în gând şi îi făcu un semn înţelegător din cap.

— De ce aţi urât-o?

— Pentru că mi-a distrus căsnicia, de-aia. Pentru că băiatul meu a-nceput să facă-n pat la unsprezece ani. Aveam probleme, Anki şi eu, dar după ce a stat la discuţii cu Mildred, nici n-a mai încăput vorbă de o rezolvare. Eu i-am spus: Vrei să mergem la consiliere maritală? Fac ce zici tu. Dar nu, afurisita asta i-a sucit minţile, până când m-a părăsit. Şi i-a luat şi pe copii cu ea. N-aţi fi crezut că biserica face aşa ceva, nu?

— Nu. Dar dumneavoastră...

— Ne mai certam, e drept. Dar şi dumneavoastră vă mai certaţi uneori cu omul dumneavoastră, nu-i aşa?

— De multe ori. Dar dumneavoastră v-aţi înfuriat atât de tare, încât...

Anna-Maria se întrerupse şi răsfoi în carnet.

— ...i-aţi dat foc la şopron, i-aţi tăiat cauciucurile, i-aţi spart geamurile de la seră.

Magnus Lindmark îi aruncă un zâmbet fericit şi răspunse cu nonşalanţă:

— Păi, asta n-am făcut eu.

— Aha, dar în noaptea dinaintea solstiţiului ce aţi făcut?

— Am mai spus, am rămas peste noapte la un amic.

Anna-Maria citea în carnet.

— Fredrik Korpi. Înnoptaţi deseori pe la amicii dumneavoastră?

— Când eşti aşa prea praf ca să mai ajungi cu maşina acasă...

— Spuneţi că nu aţi fost singurul care o ura. Cine sunt ceilalţi?

El făcu un gest larg cu braţul.

— Toată lumea.

— Eu am auzit că era foarte îndrăgită.

— De o mie de muieri isterice.

— Şi de câţiva bărbaţi.

— Care nu sunt nici ei altceva decât nişte muieri isterice. Întrebaţi pe orice, scuzaţi expresia, mascul adevărat şi o să auziţi adevărul. Că doar luase la ochi şi asociaţia de vânătoare. Nu mai voia să le prelungească arenda şi mai ştiu eu ce dracu'. Dar dacă îl bănuiţi pe Torbjörn că a ucis-o, vă înşelaţi.

— Torbjörn?

— Torbjörn Ylitalo, silvicultorul angajat de biserică, preşedintele asociaţiei de vânătoare. S-au certat astă-primăvară, să-şi scoată ochii, nu alta. Tare i-ar fi plăcut lui să-i bage ţeava puştii pe gât. Că, ce dracu', prea se

ambalase cu fundaţia ei. Şi asta e o chestie de clasă socială. Pentru spilcuiţii ăia afurisiţi din Stockholm e simplu să iubească lupii. Dar în ziua în care lupul o să apară pe terenurile lor de golf şi o să-i deranjeze de la cocteilul de pe verandă şi o să le înfulece pudelii la micul dejun, o să-l vâneze şi ei.

— Mildred Nilsson nu era din Stockholm.

— Poate că nu, dar de undeva din apropiere. Vărul lui Torbjörn Ylitalo a fost în Värmland de Crăciun în '92, în vizită la socri, şi lupii i-au omorât câinele de vânătoare. Un câine campion, cu diplomă de adulmecător. Păi, ce să vă spun, şedea la Micke în local şi plângea şi ne povestea cum au găsit câinele. Mai bine zis, ce mai rămăsese din câine. Numai scheletul şi nişte zdrenţe de piele pline de sânge.

Magnus Lindmark se uită la ea. Pe faţa Anna-Mariei, nici-o tresărire. Doar nu-şi imagina că o să leşine doar pentru că el vorbeşte de schelete şi zdrenţe de piele?

Când văzu că ea nu spune nimic, îşi întoarse capul şi îşi ridică privirea peste brazi, spre norii deşiraţi care goneau pe cerul de un albastru orbitor.

— A trebuit să-mi iau un avocat, ca să-mi văd propriii copii. Un căcat. Sper că a suferit. A suferit, nu-i aşa?

Când Rebecka şi Nalle se întoarseră la localul lui Micke, se făcuse aproape cinci după-amiaza. Lisa Stöckel venea pe şosea spre local, iar Nalle alergă să o întâmpine.

— Câine! strigă el şi arătă spre căţeaua Lisei, Majken. Mic!

— Am văzut nişte căţeluşi, explică Rebecka.

— Becka, strigă Nalle şi arătă spre Rebecka.

— Măi, să fie, acum te-a îndrăgit. Lisa îi zâmbi Rebeckăi.

— Căţeluşii au fost un adevărat succes, spuse Rebecka cu modestie.

— Îi plac câinii în general, spuse Lisa. Îţi plac câinii, nu-i aşa, Nalle? Am auzit că te-ai ocupat azi de Nalle şi voiam să-ţi mulţumesc. Şi să-ţi plătesc desigur, dacă ai dat bani pe mâncare sau pe altceva.

Lisa îşi scoase portofelul.

— Nu, nu, spuse Rebecka şi făcu un gest de refuz cu mâna, din cauza căruia Lisei îi căzu portofelul pe jos.

Toate cardurile se împrăştiară pe pietriş, legitimaţia de bibliotecă, cardul de client fidel al supermarketului, cardul de credit şi carnetul de şofer.

Şi fotografia lui Mildred.

Lisa se aplecă grăbită să-şi adune lucrurile, însă Nalle apucase deja să ridice fotografia lui Mildred. Fusese făcută în timpul unei călătorii cu autobuzul la Uppsala, unde grupul Magdalena participase la o sesiune de exerciţii spirituale. Mildred zâmbea surprinsă şi plină de reproş spre aparatul

de fotografiat pe care-l ţinea Lisa în mână. Făcuseră o pauză pe drum, să-şi mai mişte puţin picioarele amorţite.

— Ilred, rosti Nalle spre fotografie şi şi-o lipi de obraz, îi zâmbi Lisei, care aştepta nerăbdătoare cu mâna întinsă spre el. Cu greu se abţinea să nu-i smulgă poza din mână. Noroc că nu mai era şi altcineva prin preajmă.

— Da, cei doi au fost prieteni la cataramă, spuse Lisa şi arătă cu capul spre Nalle, care ţinea încă fotografia lipită de obraz.

— Se pare că a fost un pastor cu totul ieşit din comun, spuse Rebecka serioasă.

— Da, aşa e, răspunse Lisa. Aşa e.

Rebecka se aplecă să o mângâie pe Majken.

— E o adevărată binecuvântare, spuse Lisa. În compania lui uiţi de toate grijile.

— Nu e căţea? întrebă Rebecka şi se uită la burta lui Majken.

— Nu, mă refer la Nalle, replică Lisa. Ea e Majken. Îşi mângâie distrată căţeaua.

— Am mulţi câini.

— Îmi plac câinii, spuse Rebecka şi mângâie urechile lui Majken.

„Oamenii mai puţin”, gândi Lisa. „Ştiu. Şi eu am fost multă vreme la fel. Şi poate mai sunt încă.”

Însă Mildred îi scosese asta din cap. Încă de la bun început. Ca atunci când o convinsese pe Lisa să ţină un curs despre administrarea bugetului propriu. Lisa încercase să refuze. Dar Mildred era... „încăpăţânată” e un cuvânt ridicol. Firea ei nu încăpea într-un cuvânt atât de neînsemnat.

— Nu-ţi pasă? întreabă Mildred. Nu-ţi pasă de oameni?

Lisa stă pe jos, cu Bruno lângă ea. Îi taie ghearele.

Majken stă alături, atentă ca o soră medicală. Ceilalţi câini stau întinşi în hol, pe culcuşurile lor, şi speră să nu le

vină niciodată rândul. Dacă nu se mişcă din loc, poate că Lisa o să uite de ei.

Şi Mildred stă pe bancheta din bucătărie şi explică. De parcă problema ar fi că Lisa nu a înţeles. Grupul de femei Magdalena vrea să le ajute pe femeile ruinate din punct de vedere financiar. Femei care sunt de multă vreme şomere, care primesc ajutor social pe motiv de boală, femei după care umblă portărelul şi ale căror sertare din bucătărie sunt burduşite cu scrisori de la firme de recuperări, de la autorităţi şi de la Dumnezeu-mai-ştie-cine. Iar Mildred a aflat întâmplător că Lisa lucrează în administraţia locală, pe post de consilier financiar. Mildred vrea ca Lisa să ţină un curs pentru aceste femei. Pentru ca ele să-şi poată repune în bună ordine finanţele.

Lisa vrea să refuze. Vrea să spună că nu-i pasă câtuşi de puţin de oameni. Că ei îi pasă de câinii, pisicile, caprele, oile şi mieii ei. De femela de elan pe care a ţinut-o la ea peste iarnă, care fusese slabă ca un schelet şi pe care ea a pus-o din nou pe picioare.

— Oricum n-or să vină, spune Lisa.

Îi taie lui Bruno ultima gheară şi îl loveşte cu palma peste coapsă. Bruno o şterge în hol, la restul haitei. Lisa se ridică în picioare.

— Când le chemi, or să-ţi spună da, da, ce grozav, adaugă Lisa. Şi pe urmă n-or să se arate la faţă.

— Mai vedem noi, spune Mildred şi îşi mijeşte ochii.

Gura ei ca un bob de zmeură se lăţeşte într-un zâmbet strălucitor. Două şiruri de dinţi mici ca ai unui copil.

Lisei i se înmoaie genunchii, îşi întoarce privirea şi spune: „Da, da, o să vin”, numai ca să scape de femeia-pastor înainte de a cădea din picioare.

Trei săptămâni mai târziu, Lisa stă în faţa unui grup de femei şi vorbeşte. Desenează pe o tablă. Cercuri şi diagrame sectoriale, roşu, verde şi albastru. Se uită la Mildred cu coada ochiului, nu îndrăzneşte să o privească în faţă. Preferă să-şi privească publicul. S-au gătit şi ele cum

au ştiut. Bluze ieftine. Jachete scămoşate. Gablonţuri. Majoritatea o ascultă cu un aer amabil. Unele se uită la Lisa cu ură, de parcă ar fi vina ei că au ajuns într-o situaţie atât de proastă.

Cu timpul, e atrasă şi în alte proiecte ale asociaţiei de femei. Ritmul în care se derulează totul nu-i lasă timp să se opună. O vreme participă chiar şi la şedinţele de lectură din Biblie. Dar de la un moment dat nu mai poate. Nu se mai poate uita la Mildred, pentru că are senzaţia că celelalte femei citesc totul pe chipul ei, ca într-o carte. Simte însă nevoia să se uite la ea tot timpul şi asta atrage, de asemenea, atenţia. Nu ştie încotro să-şi îndrepte privirea. Nu se poate concentra la ce se vorbeşte. Îi cade stiloul din mână şi se face remarcată. Până la urmă, nu se mai duce.

Evită întâlnirile grupului de femei. Neliniştea e ca o boală incurabilă. Se trezeşte în miez de noapte. Tot timpul se gândeşte numai la Mildred. Începe să alerge. Zeci de kilometri. Întâi pe şosea. Apoi, când se usucă pământul, începe să alerge prin pădure. Pleacă în Norvegia şi îşi cumpără încă un câine, un spaniel sprinţar. Care nu o lasă o clipă să stea. Chituieşte ferestrele şi nu mai împrumută grapa vecinilor, în serile luminoase ale lunii mai sapă cu mâna parcela cu cartofi. Uneori i se pare că aude telefonul sunând în casă, dar nu se duce să răspundă.

— Dă-mi poza, Nalle, spuse Lisa şi încercă să păstreze un ton neutru.

Nalle ţinea fotografia cu ambele mâini. Zâmbea cu gura până la urechi.

— Ilred, spuse. Se leagănă.

Lisa îl privi înmărmurită şi îi smulse fotografia din mâini.

— Da, aşa e, rosti în cele din urmă.

Iar Rebeckăi îi explică, puţin cam pripit, dar Rebecka nu păru să observe:

— Mildred l-a confirmat pe Nalle. Iar cursurile pregătitoare au fost cam... neconvenţionale. Ştia că Nalle e

un copil şi s-au dat de multe ori în leagăn, la locul de joacă, au ieşit să se plimbe cu barca şi au mâncat pizza. Nu-i aşa, Nalle, că ai mâncat pizza cu Mildred? Quattro stagione, nu-i aşa?

— Azi a înfulecat trei porţii de ciorbă cu carne, spuse Rebecka.

Nalle porni spre coteţul de găini. Rebecka strigă în urma lui la revedere, însă Nalle nu păru să audă.

Nici Lisa nu păru să o audă, când îşi luă rămas bun şi o luă spre căsuţa pe care o închiriase. Îi răspunse distrată, urmărindu-l din priviri pe Nalle.

Lisa se furişă în urma lui Nalle ca o vulpe în urma prăzii. Coteţul era în spatele restaurantului.

Nu-i ieşea din minte ce spusese Nalle la vederea fotografiei lui Mildred. „Ilred. Se leagănă.” Dar Nalle nu se dădea în leagăn. Unde să fi existat un leagăn în care să încapă Nalle? Imposibil, aşadar, să se fi dus cu Mildred la locul de joacă şi să se fi dat în leagăn.

Nalle deschise uşa coteţului. Obişnuia să caute ouă pentru Mimmi.

— Nalle, spuse Lisa şi încercă să-i câştige atenţia. Nalle, ai văzut-o tu pe Mildred într-un leagăn?

Arătă cu mâna în sus.

— Se leagănă, răspunse Nalle.

Intră după el în coteţ. Nalle îşi băga mâna pe sub găini şi lua ouăle pe care şedeau. Râdea, când încercau furioase să-l ciupească de mână.

— Era sus? Mildred era sus?

— Ilred, spuse Nalle.

Îşi băgă ouăle în buzunare şi ieşi din coteţ.

„Doamne”, rosti Lisa în gând. „Ce fac eu aici, de fapt? El doar repetă ce spun eu.”

— Ai văzut racheta? îl întrebă şi îşi trecu mâna prin aer ca în zbor. Vâj!

— Vâj, râse Nalle şi scoase cu avânt un ou din buzunar.

Afară, sosise Lars-Gunnar cu maşina şi claxona.

— A venit tata, spuse Lisa.

Ridică mâna spre Lars-Gunnar în semn de salut. O simţea rigidă şi îndărătnică. Corpul ne trădează. Îi era pur şi simplu imposibil să-l privească pe Lars-Gunnar în ochi sau să schimbe o vorbă cu el.

Rămase în spatele localului, în vreme ce Nalle porni în goană spre maşină.

„Nu te mai gândi”, îşi spuse. „Mildred e moartă. Nimic nu poate să schimbe asta.”

Anki Lindmark locuia la etajul doi, pe Kyrkogatan, numărul 21 D. Când Anna-Maria Mella sună la uşă, deschise uşa cu lanţul pus şi se uită la ea prin crăpătură. Avea treizeci şi ceva de ani. Se vedea că îşi oxigenase singură părul şi îi crescuse la rădăcină. Purta o fustă de blugi şi o jachetă lungă. Anna-Maria remarcă prin crăpătura uşii că era o femeie destul de înaltă, precis cu o jumătate de cap mai înaltă decât fostul ei soţ. Anna-Maria se prezentă.

— Sunteţi fosta soţie a lui Magnus Lindmark? întrebă.

— Ce a mai făcut? întrebă la rândul ei Anki Lindmark. Şi făcu ochii mari.

— Au păţit ceva băieţii?

— Nu, răspunse Anna-Maria. Vreau să vă pun nişte întrebări. Nu durează mult.

Anki Lindmark deschise uşa larg, puse lanţul la loc şi încuie cu cheia.

Intrară în bucătărie. Era ordine şi curăţenie. Pe bufet, fulgi de ovăz, cacao şi zahăr în cutii de plastic Tupperware. Pe cuptorul cu microunde, un şervet brodat. Pe pervaz, nişte lalele din lemn într-o vază, o pasăre din sticlă şi o maşinuţă de lemn. Desene de copii erau prinse cu magneţi pe frigider. Perdelele erau tivite cu o bordură de dantelă.

La masă şedea o femeie pe la şaizeci şi ceva de ani. Avea părul roşu-morcoviu şi se uita la Anna-Maria cu o căutătură mânioasă. Scoase o ţigară mentolată din pachet şi şi-o aprinse.

— Mama mea, explică Anki Lindmark când se aşezară.

— Copiii unde sunt? întrebă Anna-Maria.

— La sora mea. E ziua vărului lor.

— Fostul dumneavoastră soţ, Magnus Lindmark... începu Anna-Maria.

Când auzi mama lui Anki Lindmark numele fostului ei ginere, scoase pufnind un nor de fum pe nas.

— ...a declarat că o ura pe Mildred Nilsson, continuă Anna-Maria.

Anki Lindmark dădu din cap în semn de aprobare.

— A provocat distrugeri pe proprietatea ei, spuse Anna-Maria.

Imediat îi veni să-şi muşte limba. „A provocat distrugeri pe proprietatea ei”, ce era cu limbajul ăsta birocratic? De vină era însă femeia cu părul morcoviu, care mijea ochii şi o făcea să adopte un ton oficial.

„Sven-Erik, vino să mă ajuţi”, spuse în gând.

El ştia să stea de vorbă cu femeile.

Anki Lindmark ridică din umeri.

— Deci, tot ce discutăm aici rămâne între noi, spuse Anna-Maria în încercarea de a reapropia continentele. Vă e teamă de el?

— Spune-i de ce locuieşti aici, ripostă mama.

— Da, spuse Anki Lindmark. La început, după ce l-am părăsit, am locuit în cabana mamei, din Poikkijärvi...

— Pe care a trebuit s-o vindem, spuse mama. Nu mai puteam sta acolo. Spune mai departe.

— ...însă Magnus îmi trimitea mereu tăieturi din ziare despre incendii şi altele, şi atunci n-am mai îndrăznit să merg acolo.

— Iar poliţia nu poate face nimic, spuse mama cu un râs sec.

— Cu băieţii nu se poartă rău, nu asta-i problema. Dar uneori, când bea... da, atunci vine şi urlă şi mă face... curvă şi în toate felurile... şi izbeşte cu piciorul în uşă. De-asta prefer să locuiesc aici, unde am vecini şi nu am geamuri la

parter. Dar înainte de a găsi locuinţa asta, am stat o vreme la Mildred. Şi din cauza asta, ea s-a ales cu geamuri sparte şi... cauciucurile de la maşină tăiate... şi apoi i-a ars şi şopronul.

— Magnus i-a făcut toate astea?

Anki Lindmark privea fix spre masă. Mama ei se aplecă spre Anna-Maria.

— Singurii care nu cred că a fost Magnus sunt afurisiţii de colegi ai dumneavoastră, spuse ea.

Anna-Maria renunţă să-i explice diferenţa dintre a crede şi a putea dovedi. Se rezumă să dea gânditoare din cap.

— Sper să-şi găsească o femeie, spuse Anki Lindmark. Şi să facă un copil cu ea. Dar situaţia s-a mai îmbunătăţit de când a stat de vorbă cu el Lars-Gunnar.

— Lars-Gunnar Vinsa, o lămuri mama. Lucrează la poliţie, mă rog, a lucrat, acum e la pensie. Şi el conduce asociaţia asta a vânătorilor. A stat de vorbă cu Magnus. Şi ultimul lucru pe care şi-l doreşte Magnus e să-şi piardă locul în asociaţie.

Anna-Maria ştia, desigur, cine era Lars-Gunnar Vinsa. Ea nu lucra însă decât de un an în Kiruna, când a ieşit Lars-Gunnar la pensie, şi nu au avut nicio intervenţie împreună. Nu se putea spune, aşadar, că îl cunoştea. Avea un băiat retardat, îşi aminti. Mai ştia şi cum aflase acest lucru. Lars-Gunnar reţinuse împreună cu un coleg, într-un local, o femeie dependentă de heroină. Lars-Gunnar o întrebase dacă are seringi în poşetă. Nu, la naiba, le avea acasă. Şi atunci, Lars-Gunnar băgase mâna în poşeta ei şi se înţepase într-o seringă. Femeia ajunsese la poliţie cu buza atât de umflată, că arăta ca o minge de fotbal spartă, iar din nas îi curgea şiroaie sângele. Din câte aflase Anna-Maria, colegul îl împiedicase pe Lars-Gunnar să se autodenunţe. Asta fusese în 1990. Pe atunci dura şase luni până când obţineai rezultatul unui test HIV. În perioada care a urmat s-a vorbit necontenit despre Lars-Gunnar şi

băiatul lui de şase ani. Mama îşi părăsise copilul, iar Lars-Gunnar era singurul pe care se putea baza cel mic.

— Aşadar, Lars-Gunnar a stat de vorbă cu Magnus după incendiu? întrebă Anna-Maria.

— Nu, după faza cu pisica.

Anna-Maria aştepta tăcută.

— Am avut o pisică, spuse Anki şi îşi drese glasul, de parcă ar fi vrut să tuşească. Când am plecat, am vrut s-o strig, dar nu o mai zărisem de ceva vreme. M-am gândit că pot s-o iau pe urmă. Eram atât de agitată. Nu mai voiam să-l văd pe Magnus. El mă suna tot timpul. Şi la mama. Uneori noaptea. Într-o bună zi m-a sunat la serviciu şi mi-a spus că atârnase de clanţa uşii de la locuinţa mea o pungă cu nişte lucruri de-ale mele.

Anki Lindmark amuţi.

Mama îi suflă Anna-Mariei un nor de fum în faţă. Norul se destrămă în văluri subţiri.

— Şi în pungă era pisica, spuse ea, văzând că fiica ei continuă să tacă. Cu pui cu tot. Cinci pui. Niciunul nu mai avea cap. Doar sânge şi blană.

— Ce aţi făcut?

— Ce să fi făcut? continuă mama. Că voi nu puteţi face nimic. Până şi Lars-Gunnar a spus asta. Ca să te duci la poliţie, trebuie să fi avut loc o infracţiune. Dacă pisicile ar fi suferit, ar fi fost vorba de cruzime faţă de animale, însă de vreme ce le retezase capetele, era limpede că nu suferiseră foarte mult. I-am fi putut cere daune, dacă ar fi avut vreo valoare, dacă ar fi fost nişte pisici de rasă sau un câine de vânătoare scump. Dar nu erau decât nişte pisici obişnuite de casă.

— Da, spuse Anki Lindmark. Dar nu cred că ar fi ucis...

— Dar dup-aia? întrebă mama. Când te-ai mutat aici? Ai uitat povestea cu Peter?

Mama stinse ţigara în scrumieră şi îşi luă imediat una nouă din pachet.

— Peter locuieşte în Poikkijärvi. E divorţat şi el, dar, Doamne, ce băiat drăguţ şi manierat. Deci, el şi Anki se mai întâlneau uneori...

— Dar nu eram decât prieteni foarte buni, o întrerupse Anki.

— Într-o dimineaţă, când Peter era în drum spre serviciu, Magnus i-a tăiat calea. A oprit motorul şi a sărit din maşină. Peter nu putea trece pe lângă el, pentru că Magnus oprise de-a curmezişul unui drum îngust, pietruit. Deci, Magnus sare din maşină, se duce în spate la portbagaj şi scoate o bâtă de baseball. Şi se îndreaptă spre maşina lui Peter. Şi Peter stă acolo şi se gândeşte că i-a sunat ceasul, că o să moară, şi se gândeşte la copiii lui şi se gândeşte că poate o să-l schilodească în bătaie. Dar Magnus se mulţumeşte să râdă în hohote, se suie iarăşi în maşină şi pleacă în trombă, de sare pietrişul în toate părţile. Şi apoi s-a terminat cu întâlnirile voastre, nu-i aşa, Anki?

— Nu vreau să am necazuri cu el. Cu copiii se poartă frumos.

— Păi, abia dacă te mai încumeţi să mergi la supermarket. Aproape că nu e nici-o diferenţă faţă de înainte, când eraţi căsătoriţi. M-am săturat până-n gât. Poliţia! Nu e-n stare să mişte un deget.

— De ce era atât de furios pe Mildred? întrebă Anna-Maria.

— Era de părere că ea m-a convins să-l părăsesc.

— Şi aşa a fost?

— Nu, ştiţi ceva, spuse Anki, sunt femeie în toată firea. Decid singură ce fac. Şi asta i-am spus-o şi lui Magnus.

— Şi el ce a spus?

— „Mildred ţi-a zis să-mi spui aşa?”

— Ştiţi ce a făcut în noaptea dinaintea solstiţiului de vară?

Anki Lindmark clătină din cap.

— V-a bătut vreodată?

— Pe copii niciodată.

Era timpul să plece.

— Încă ceva, spuse Anna-Maria. Când aţi stat la Mildred. Ce impresie v-a făcut soţul ei? Cum era căsnicia lor?

Anki Lindmark schimbă o privire cu mama ei.

„Subiectul de bârfă al satului”, gândi Anna-Maria.

— Ea era ca o pisică, venea şi pleca, spuse Anki. Dar el părea mulţumit... nu, nu s-au certat niciodată sau ceva de genul ăsta.

Se însera. Găinile se retrăgeau în coteţul lor şi se înghesuiau una-ntr-alta pe prăjini. Vântul se domoli şi se aşeză la odihnă în iarbă. Detaliile se estompau. Iarba, copacii şi casele se pierdeau în albastrul întunecat al cerului. Zgomotele se apropiau tot mai mult, deveneau tot mai pătrunzătoare.

Lisa Stöckel cobora strada spre local, atentă la pietrişul care-i scrâşnea sub tălpi. Căţeaua ei, Majken, o însoţea. Într-o oră începea reuniunea de toamnă a grupului de femei Magdalena. Cinau în localul lui Micke.

Lisa îşi propusese să-şi păstreze mintea limpede şi să rămână calmă. Să suporte vorbăria despre cum totul va trebui să continue şi fără Mildred. Despre cum Mildred le este încă la fel de aproape ca înainte, cât era încă în viaţă. Să-şi muşte buzele şi să se ţină de scaun, în loc să sară în picioare şi să strige: S-a zis cu noi! Nimic nu poate continua fără Mildred! Nu mai e alături de noi. E un boţ de carne care putrezeşte în pământ. Care se va întoarce în ţărână. Iar voi, voi veţi redeveni aceleaşi bârfitoare dintotdeauna. Nişte muieri care suferă de fibromialgie şi stau toată ziua în casă, ocupate să-şi citească revistele şi broşurile cu reclame, şi să-şi slugărească bărbaţii.

Lisa intră în local, iar imaginea fiicei ei îi întrerupse gândurile.

Mimmi. Ştergea cu o cârpă mesele şi pervazurile. Părul în trei culori răsucit deasupra urechilor, ca doi melci. La

sutien, o bordură de dantelă roz se ivea din decolteul puloverului strâmt, negru. Obrajii umezi de transpiraţie şi rozalii, probabil stătuse înainte aplecată deasupra plitei.

— Ce ne oferi? întrebă Lisa.

— Un meniu cu notă mediteraneană. Ca antreu, pâine cu măsline şi diverse, răspunse Mimmi fără să reducă din viteza cu care manevra cârpa. Trecuse la suprafaţa netedă a tejghelei. Prima oară ştergea cu cârpa, apoi cu un prosop uscat, pe care-l ţinea împăturit, prins sub cordonul şorţului.

— Avem tzatziki, tapenade şi hummus, adăugă. Apoi ciorbă de fasole cu pistou. M-am gândit să gătesc vegetarian pentru toate, şi-aşa jumătate dintre voi mănâncă numai iarbă.

Mimmi rânji spre Lisa, care tocmai îşi dădea căciula jos.

— Vai, mamă, exclamă Mimmi, de ce arăţi în halul ăsta? Mai nou îi laşi pe câini să-ţi roadă părul când e prea lung?

Lisa îşi trecu degetele prin perii de pe cap, parc-ar fi vrut să-i netezească. Mimmi aruncă o privire spre ceas.

— Hai, că ţi-l aranjez eu, spuse. Ia-ţi un scaun şi aşază-te. Ca desert, îngheţată de mascarpone cu mure arctice, strigă din bucătărie. E de-a dreptul...

Şi scoase un fluierat apreciativ, de golan.

Lisa îşi trase un scaun, îşi puse haina matlasată pe spătarul lui şi se aşeză. Majken se culcă de îndată la picioarele ei; plimbarea scurtă până la local o ostenise sau, mai probabil, avea dureri.

Lisa şedea nemişcată, ca în biserică, în vreme ce degetele lui Mimmi treceau prin perii ei, iar foarfeca îi scurta pe toţi la un centimetru.

— Ce se va-ntâmpla acum, fără Mildred? întrebă Mimmi. Ai trei vârtejuri în creştet.

— Mă gândesc c-o să facem ce-am făcut şi până acum.

— Şi anume?

— Mesele pentru mame şi copii, chiloţii curaţi şi lupoaica.

„Chiloţii curaţi” fusese iniţial un proiect de colectare. Ajutorul practic pe care oficiul de asistenţă socială îl oferea

dependentelor de droguri era croit mai degrabă pe măsura bărbaţilor. Un set igienic conţinea un aparat de ras de unică folosinţă şi o pereche de chiloţi bărbăteşti. Nu erau nici absorbante, nici tampoane. Femeile trebuiau să se mulţumească cu nişte absorbante mari ca nişte scutece şi cu acei chiloţi bărbăteşti. Grupul Magdalena propusese oficiului de asistenţă socială un proiect de colaborare, prin care să se cumpere chiloţi de damă, tampoane şi alte articole de igienă, precum deodorant şi cremă. În afară de aceasta, stabiliseră nişte persoane de contact. Numele persoanei de contact era comunicat acelor proprietari care se arătau dispuşi să ofere unei dependente o locuinţă spre folosinţă. Dacă apăreau probleme, proprietarul putea lua legătura cu persoana de contact.

— Cu lupoaica ce aveţi de gând să faceţi?

— Sperăm să o putem supraveghea în colaborare cu protecţia mediului. Când vine zăpada şi se va putea circula cu snowmobilul, n-o să mai fie în siguranţă dacă nu aranjăm chestia cu supravegherea. Dar fundaţia are bani acum, aşa că o să vedem.

— Acum nu mai ai scăpare, dar probabil că ştii şi tu asta, spuse Mimmi.

— Ce vrei să spui?

— Tu va trebui să fii de-acum înainte motorul Magdalenei.

Lisa îşi suflă de pe faţă nişte perişori care o gâdilau sub ochi.

— Nici nu mă gândesc, spuse ea.

Mimmi râse.

— Crezi că ai de ales? Mi se pare de-a dreptul comic, tu n-ai fost niciodată mare amatoare de asociaţii şi nu cred că te-ai fi aşteptat vreodată la aşa ceva. Doamne, când am auzit că ai fost aleasă preşedinte! Micke a trebuit să-mi dea primul ajutor.

— Îmi imaginez, spuse Lisa sec.

„Nu”, gândi ea. „Nu m-am aşteptat niciodată la aşa ceva. La multe nu m-aş fi aşteptat.”

Simţea degetele lui Mimmi prin părul ei. Auzea cum ţăcăne foarfecele.

În seara aceea de primăvară... gândi Lisa.

Îşi aminti cum şedea în bucătărie şi cosea o husă nouă pentru unul din culcuşurile câinilor. Foarfecele se mişca ritmic. Ţac, ţac, clic, clac. În camera de zi mergea televizorul. Doi câini se întinseseră pe canapea, aveai impresia că se uită la ştiri. Lisa asculta cu o ureche, în timp ce croia husa. Acul maşinii de cusut trecu apoi huruind peste material, Lisa apăsă pedala până jos.

Karelin era întins pe culcuşul din hol şi sforăia. Nimic nu e mai caraghios decât un câine adormit, care sforăie. Se întinsese pe spate, cu labele din spate în aer, lăsate într-o parte. O ureche îi atârna peste ochi, ca o clapetă. Majken era întinsă pe patul din dormitor, cu o labă peste bot. Din când în când scotea nişte sunete guturale şi zvâcnea din picioare. Noul spaniel zăcea nepăsător lângă ea.

Şi în clipa aceea, Karelin se trezeşte tresărind. Sare în patru labe şi începe să latre ca un nebun. Câinii din camera de zi dau şi ei năvală lătrând. Majken şi spanielul li se alătură, mai s-o dărâme pe Lisa, care s-a ridicat la rândul ei în picioare.

De parcă Lisa tot n-ar fi înţeles încă ce se petrece, Karelin dă buzna în bucătărie şi îi explică zor nevoie mare, că e cineva pe trepte, că au un musafir, că a venit cineva la ei.

E Mildred Nilsson, femeia-pastor. Stă afară, în faţa uşii. Lumina soarelui care apune îi transformă vârfurile părului într-o coroană aurie.

Câinii tabără pe ea. Sunt entuziasmaţi de vizită. Latră, scheaună, scâncesc, Bruno a-nceput chiar să-i cânte ceva. Cozile lor se lovesc de tocul uşii şi de balustradă.

Mildred se apleacă şi îi salută. Bine face. Lisa şi Mildred nu se pot privi prea mult. De îndată ce a zărit-o stând acolo, afară, Lisa a şi simţit cum înaintează printr-o vâltoare. Aşa

au măcar o clipă de răgaz, să se obişnuiască una cu prezenţa celeilalte. Schimbă o privire grăbită şi îşi întorc iarăşi ochii. Câinii îi ling faţa lui Mildred. Rimelul i se întinde sub sprâncene, hainele ei s-au umplut de păr.

Curentul e puternic. Trebuie să rămână în picioare. Lisa se prinde de clanţă. Le ordonă câinilor să treacă la locurile lor. De obicei ţipă la ei şi îi ceartă, ăsta e stilul ei obişnuit de a comunica, iar ei nu par deranjaţi. Acum însă, ordinul e aproape şoptit.

— Treci la loc, spune şi îşi flutură mâna vlăguită spre hol.

Câinii o privesc cu reproş, de ce nu vrea să latre cu ei la unison? Dar o iau încet din loc.

Mildred trage aer în piept. Lisa observă că e nervoasă. Lisa e cu un cap mai înaltă, iar Mildred trebui să-şi întindă gâtul puţin.

— Unde ai fost pân-acum? întreabă Mildred furioasă.

Lisa ridică din sprâncene.

— Aici, spune.

Ochii ei rămân lipiţi de pistruii lui Mildred. Puful de pe faţa ei, deasupra buzei şi pe obraji, e blond.

— Ştii la ce mă refer, spune Mildred. De ce nu mai vii la lectura din Biblie?

— Eu... începe Lisa şi îşi stoarce creierii după o scuză utilizabilă.

Apoi se înfurie. De ce să explice? Nu e femeie în toată firea? La cincizeci şi doi de ani ai dreptul să faci ce vrei, nu-i aşa?

— Oi fi avut altceva de făcut, răspunde Lisa pe un ton puţin mai sfidător decât ar fi vrut.

— Şi ce anume?

— Ştii şi tu.

Stau faţă în faţă, ca doi cocoşi de luptă. Coşurile piepturilor se înalţă şi coboară.

— Ştii şi tu de ce nu vin, spune Lisa în final.

Au intrat în apă până la subsuori. Femeii-pastor îi fuge pământul de sub picioare. Face un pas spre Lisa, deopotrivă

surprinsă şi furioasă. Dar în privirea ei mai e şi altceva. Gura se deschide. Încearcă să respire, de parcă n-ar mai avea mult şi o s-o înghită apa.

Curenţii o smulg pe Lisa. Nu se mai poate ţine de clanţă. O prinde pe Mildred. Mâna ei ajunge pe ceafa lui Mildred. Degetele Lisei îi ating părul ca de copil. O trage pe Mildred spre ea.

Mildred e în braţele ei. Pielea ei e atât de moale. Strâns îmbrăţişate intră împleticindu-se în hol, uşa rămâne deschisă, se izbeşte de balustradă. Doi câini scapă afară.

Singurul gând raţional al Lisei este: „N-or să iasă din curte”.

În hol se împiedică de pantofi şi de culcuşurile câinilor. Lisa merge cu spatele. Braţele sunt încolăcite în jurul lui Mildred, unul pe după talie, celălalt pe după ceafă. Mildred, lipită de ea, o împinge înainte, cu mâinile sub puloverul Lisei, cu degetele pe sfârcurile Lisei.

Se clatină prin bucătărie, în dormitor se prăbuşesc pe pat. Acolo e Majken care miroase a câine ud, puţin mai devreme n-a putut rezista tentaţiei de a face o baie în râu.

Mildred s-a întins pe spate. Hainele zboară. Buzele Lisei pe faţa lui Mildred. Două degete adâncite în ea.

Majken îşi înalţă capul şi se uită la ele. Apoi se culcă oftând la loc, cu capul între labe. Nu vede pentru prima oară cum se împerechează nişte membri ai haitei ei. Nimic vrednic de atenţie.

Mai târziu fac cafea şi dezgheaţă nişte chifle cu stafide. Sunt hămesite, nu se mai satură. Mildred le dă şi câinilor să mănânce şi râde, până când Lisa îi porunceşte pe un ton tăios să înceteze, altfel se îmbolnăvesc, dar o pufneşte şi pe ea râsul, deşi încearcă să pară severă.

Stau în bucătărie, în miezul nopţii luminoase de vară. Faţă în faţă la masă, învelite în pături. Câinii s-au molipsit de atmosfera aceasta de sărbătoare şi dau ture prin bucătărie.

Mâinile se întind uneori peste masă şi se întâlnesc.

Degetul arătător al lui Mildred întreabă dosul palmei Lisei: „Mai eşti aici?” Dosul palmei răspunde: „Da.” Arătătorul şi mijlociul Lisei întreabă încheietura mâinii lui Mildred: „Sentimente de vinovăţie? Remuşcări?” Încheietura mâinii lui Mildred răspunde: „Nu.”

Iar Lisa râde.

— Ar trebui să vin din nou la lectura din Biblie, spune Lisa.

Mildred râde şi ea. O bucăţică de chiflă pe jumătate mestecată îi cade din gură pe masă.

— Da, Dumnezeule, ce nu face omul pentru a-şi convinge semenii să studieze Biblia?

Mimmi se postă în faţa Lisei şi îşi studie opera. Ţinea foarfecele în mână ca pe o sabie.

— Aşa, spuse. Măcar acum n-o să-mi mai fie ruşine cu tine.

Îşi trecu grăbită mâna peste capul Lisei. Scoase apoi prosopul de bucătărie de sub cordonul şorţului şi îi şterse cu câteva gesturi energice părul de pe ceafă şi umeri.

Lisa îşi trecu degetele prin păr.

— Nu vrei să te vezi în oglindă? întrebă Mimmi.

— Nu, sunt sigură că e bine.

Asociaţia de femei Magdalena avea reuniunea de toamnă. Micke Kiviniemi aranjase o măsuţă afară, chiar la intrare, lângă treptele care urcau în restaurant. Se întunecase, era aproape beznă. Şi neobişnuit de cald pentru această perioadă a anului. Micke aprinsese lumânări în recipiente de sticlă, pentru a marca un fel de potecă, ce traversa curtea de la stradă până la treptele localului. Pe trepte şi pe măsuţă aşezase sfeşnice lucrate manual.

Îşi primi curând şi răsplata. Le auzi deja din stradă ah-urile şi oh-urile. Soseau. Cu paşi mici şi grăbiţi, domoli sau sprinţari, veneau pe pietriş. Vreo treizeci de femei. Cea mai tânără avea aproape treizeci de ani, cea mai bătrână împlinise de curând şaptezeci şi cinci.

— E minunat, îi spuneau lui Micke. Parc-am fi în străinătate.

El zâmbi. Dar nu răspunse. Se refugiase în spatele barului. Se simţea ca un cercetător la pândă. N-or să-l bage în seamă. Or să se poarte natural, ca şi cum el n-ar fi de faţă. Lui i se părea comic, se simţea ca un puşti care s-a ascuns în pădure printre copaci şi spionează.

Curtea din faţa localului – un spaţiu larg şi întunecos, care răsuna de tot felul de sunete. Pantofi pe pietriş, chicoteli, trăncăneli, cotcodăceli, bârfe. Sunetele se răspândeau. Se înălţau cu o veselie dezlănţuită spre cerul negru smălţuit cu stele. Traversau neînfrânate râul şi ajungeau la casele de pe celălalt mal. Erau absorbite de

pădure, de brazii negri, de muşchiul însetat. Goneau de-a lungul şoselei şi îi aminteau oraşului: „Existăm”.

Se parfumaseră şi se gătiseră. Deşi se vedea pe ele că nu erau bogate. Hainele lor erau demodate. Jachete lungi de bumbac, cu nasturi, peste fuste cloş înflorate. Permanente făcute acasă. Pantofi de la Armata Salvării.

În mai bine de o jumătate de oră discutaseră toate punctele ordinei de zi. Listele de voluntari se completară repede, în aer se înălţau mai multe mâini decât erau necesare.

Apoi mâncară. Majoritatea nu erau obişnuite să bea, uimite şi puţin amuzate constatară curând că se ameţiseră. Mimmi râdea spre ele şi alerga printre mese de colo-colo. Micke prefera să rămână în bucătărie.

— O, Doamne, exclamă una dintre femei în timp ce Mimmi servea desertul. N-am mai râs aşa de la...

Amuţi şi îşi vântură braţul subţire prin aer, parcă ar fi căutat ceva. Ca o scobitoare îi ieşea din mânecă.

— De la înmormântarea lui Mildred, exclamă o altă femeie.

Pentru o clipă se aşternu liniştea. Apoi izbucniră toate în hohote de râs isterice, un vacarm de glasuri, da, aşa e, înmormântarea lui Mildred a fost... mortal de comică, şi continuară să râdă, atât cât le permitea gluma aceasta prăpădită.

Înmormântarea. Îmbrăcate în hainele lor negre, stăteau în jurul gropii în care era coborât sicriul. Primăvara le înţepa ochii cu razele ei ascuţite de soare. Bondarii dănţuiau în jurul coroanelor. Frunzele mestecenilor erau delicate şi lucioase, parc-ar fi fost date cu ceară. Coroanele copacilor, ca nişte biserici verzi, erau înţesate de păsări: bărbătuşi dornici să se împerecheze şi femeiuşti pregătite să le primească avansurile. Natura le spunea: „Mie mi-e totuna, eu nu stau în loc, în ţărână te întorci.”

Gaura aceea oribilă din pământ, sicriul cu stratul lui dur de lac, pe fundalul acestei primăveri de o frumuseţe suprapământească.

În minţile lor, imaginea ei, aşa cum zăcea acum în sicriu. Cu capul ca un vas spart sub un strat de piele.

Majvor Kangas, una dintre Magdalene, le invitase acasă la ea după slujbă.

— Haideţi, le spusese. Omul meu e plecat la cabană, nu vreau să stau singură acasă.

Se duseseră, aşadar, acasă la ea. Stătuseră mute pe canapeaua de piele, neagră şi moale, din odaia bună. Nu avuseseră prea multe să-şi spună, nici măcar despre vreme, însă Majvor avea un aer instigator.

— Hei, voi, le spusese. Haideţi să mă ajutaţi. Adusese din bucătărie o scară cu două trepte, se căţărase pe ea şi deschisese dulăpiorul prins de perete în hol, deasupra cuierului. De acolo le dăduse vreo douăsprezece sticle: whisky, coniac, lichior, calvados. Celelalte le luaseră.

— Păi, astea sunt băuturi fine, spusese una dintre ele şi studiase etichetele. Doişpe ani, *single malt*.

— Ni le aduce nora noastră din călătoriile ei în străinătate, le explicase Majvor. Dar Tord nici nu se atinge de ele, nu le oferă musafirilor niciodată altceva de băut decât rachiul făcut de el, lungit cu limonadă. Şi nici eu nu sunt mare amatoare, dar...

Încheiase fraza cu o pauză de efect. O ajutaseră să coboare de pe scară ca o regină de pe tron. De fiecare parte a scării o ţinea una dintre ele de mână.

— Şi ce-o să zică Tord?

— Ce să zică? întrebase Majvor. Nici măcar anul trecut, când a împlinit şaizeci de ani, n-a deschis o sticlă.

— Las' să-şi bea şoricioaica lui!

Şi apoi băuseră, încetul cu încetul, păhărel după păhărel. Cântaseră coraluri. Se asiguraseră reciproc de afecţiunea lor. Ţinuseră discursuri.

— Pentru Mildred, strigase Majvor. Cea mai puternică femeie pe care am cunoscut-o în viaţa mea.

— O nebună!

— Acum trebuie să fim noi nebune!

Râseseră. Plânseseră un pic. Dar mai mult, râseseră.

Aşa fusese la înmormântare.

Lisa Stöckel se uita acum la ele. Mâncau îngheţată de mascarpone şi o complimentau pe Mimmi, când trecea ca o săgeată pe lângă mese.

„Or să reuşească”, gândi ea. „Se descurcă ele.”

O făceau fericită. Sau poate n-o făceau tocmai fericită, dar îi dădeau o senzaţie de uşurare.

Şi în acelaşi timp, singurătatea o ţintui, ca un sfredel i se înfipse în inimă, înşurubându-se în ea.

După reuniunea de toamnă, Lisa merse prin întuneric acasă. Era puţin trecut de miezul nopţii. Trecu pe lângă cimitir şi urcă apoi pe lângă râu. Ajunse în dreptul casei lui Lars-Gunnar, abia recunoscându-i contururile în lumina lunii. Ferestrele erau întunecate.

Se gândi la Lars-Gunnar.

Aici, în sat, el se credea căpetenia. Bărbatul puternic al locului. Care îl obliga pe antreprenorul însărcinat să cureţe străzile de zăpadă să elibereze întâi şoseaua spre Poikkijärvi şi abia pe urmă pe cea spre Jukkasjärvi. Care îl ajuta pe Micke, atunci când avea probleme cu licenţa.

Nu că şi-ar fi petrecut Lars-Gunnar prea mult timp la crâşmă. Acum nu mai bea decât rareori. Mai demult fusese altfel. Mai demult, toţi bărbaţii beau. Vinerea, sâmbăta şi cel puţin încă o dată pe săptămână. Şi atunci se bea, nu glumă. În afară de asta, beau bere aproape zilnic. Aşa era, n-aveai ce face. Trebuia să-ţi domoleşti cumva zbuciumul, dacă nu voiai s-o iei razna.

Nu, Lars-Gunnar era acum mai precaut în privinţa băuturii. Ultima dată când îl văzuse Lisa beat criţă fusese

cu şase ani în urmă. Cu un an înainte ca Mildred să se stabilească în oraş.

În noaptea aceea venise la ea acasă. Parcă-l şi vedea, cum stă la ea în bucătărie. Scaunul dispare sub el. Coatele se sprijină de genunchi, fruntea în palmă. Gâfâie. E trecut de ora unsprezece.

Nu numai că a băut. În faţa lui, pe masă, e sticla. A venit ţinând-o în mână. Ca pe un stindard: „Am băut şi, la dracu', o să mai beau o vreme.”

Ea era deja în pat, când a bătut el la uşă. Ea nu a auzit bătăile, însă câinii au anunţat-o de îndată ce el a pus piciorul pe scară.

Sigur că, venind aici în starea asta, îi demonstrează că are încredere în ea. E slăbit de alcool şi emoţie. Numai că ea nu ştie ce să facă. Nu e obişnuită cu asta. Ca oamenii să aibă încredere în ea. Ea nu e genul care să inspire încredere.

Dar Lars-Gunnar îi e rudă. Şi ea poate ţine un secret, el ştie asta.

Ea stă în picioare, în halat de baie, şi îi ascultă litania. Despre viaţa lui nefericită. Despre iubirea lui nefericită şi trădată. Şi despre Nalle.

— Iartă-mă, bălmăjeşte Lars-Gunnar în palmă. Nu trebuia să vin.

— Nu-i nimic, spune ea şovăind. Vorbeşte, între timp eu pot să...

Nu-i vine în minte ce-ar putea face între timp, dar ceva tot trebuie să-şi găsească de lucru, altfel o să dea buzna afară din casă.

— ...pregătesc mâncarea pentru mâine.

Prin urmare, el vorbeşte, iar ea taie carne şi legume pentru o tocană. La miezul nopţii. Ţelină, morcovi, praz, napi, cartofi şi naiba-mai-ştie-ce. Lui Lars-Gunnar nu i se pare însă ciudat. E suficient de ocupat cu propria lui persoană.

— Trebuia să plec de acasă, îi mărturiseşte el. Ca să nu... nu sunt treaz, recunosc... ca să nu ajung la patul lui Nalle şi să-i pun puşca la cap.

Lisa nu spune nimic. Taie morcovi, de parcă n-ar fi auzit cuvintele lui.

— M-am tot gândit ce-o să fie, oftează el. Cine o să se ocupe de el, când n-oi mai fi eu? Că n-are pe nimeni altcineva.

„Şi are dreptate”, gândi Lisa.

Ajunsese în vârful colinei, la căsuţa ei de vrăjitoare. Luna acoperea cu un strat subţire de argint ornamentele din lemn sculptat ale ferestrelor şi verandei.

Urcă treptele. În casă, câinii lătrau şi săreau înnebuniţi. Îi recunoscuseră paşii. Când Lisa deschise uşa, ţâşniră afară, în curte, pentru runda nocturnă de urinat.

Lisa intră în camera de zi. Acolo nu mai era nimic altceva decât biblioteca goală şi canapeaua.

„Nalle nu are pe nimeni”, îşi spuse.

Picioare galbene

Vine primăvara. Ultimele petice de zăpadă sub brazii gri-albăstrui şi pinii drepţi ca nişte lumânări. O briză caldă din sud. Soarele se strecoară printre crengi. Prin iarba de anul trecut foşnesc pretutindeni animăluţe. Sute de miresme se amestecă în aer ca într-un creuzet. Răşină şi mlădiţe proaspete de mesteacăn. Pământ cald. Apă curgătoare. Iepuri drăgălaşi. Vulpi şirete.

Lupoaica haitei îşi pregăteşte în primăvara aceasta o vizuină nouă. E o veche ascunzătoare a unei vulpi, pe coasta de sud a unei coline, la două sute de metri deasupra unui iaz. În pământul nisipos se sapă cu uşurinţă, însă lupoaica a muncit totuşi din greu ca să lărgească culoarul vizuinei, într-atât încât să poată încăpea prin el, să scoată afară toate resturile rămase din vremea vulpii şi să pregătească la trei metri în pământ un adăpost. Uneori le dă voie şi lui Picioare galbene şi celorlalte lupoaice să o ajute, dar cel mai mult a muncit singură. Acum rămâne toată ziua în preajma vizuinei. Dormitează întinsă la soare, în faţa intrării. Ceilalţi lupi îi aduc de mâncare. Când liderul alfa al haitei îi aduce câte ceva, lupoaica se ridică şi face câţiva paşi în întâmpinarea lui. Îl linge şi mârâie cu devotament, apoi înfulecă darurile aduse.

Într-o dimineaţă, lupoaica intră în vizuină şi nu se mai arată în cursul zilei. Seara târziu îşi împinge puii din pântece. Înghite toate pieliţele, cordoanele ombilicale şi placenta. Îşi aşază puii sub burtă. Nu trebuie să scoată din

vizuină niciun pui mort. Vulpea şi corbul vor trebui să renunţe la festin.

Pentru ceilalţi lupi din haită, viaţa merge înainte. Vânează mai ales animale mici şi nu se îndepărtează prea mult de vizuină. Uneori aud un scâncet slab, când unul dintre pui porneşte în direcţia greşită. Sau când fraţii lui i-au dat un brânci. Doar masculul alfa are voie să se strecoare în vizuină şi să-i aducă lupoaicei mâncare în bot.

După trei săptămâni şi o zi, lupoaica îşi scoate pentru prima oară puii la aer. Sunt cinci. Ceilalţi lupi sunt în culmea fericirii. Îi salută cu mare precauţie. Îi adulmecă, îi împing uşor cu boturile. Ling burţile rotunde ca nişte mingi ale micuţilor şi pielea de sub cozile lor. Curând, lupoaica îi duce la loc, înăuntru. Puii sunt epuizaţi de atâtea impresii noi. Cei doi căţelandri de un an întreprind fericiţi o mică expediţie în pădure şi se vânează unul pe celălalt.

Pentru haită, începe o perioadă de timp minunată. Toţi vor să contribuie la îngrijirea celor mici. Care se joacă necontenit. Şi îi molipsesc şi pe ceilalţi cu joaca lor. Până şi lupoaica haitei se lasă convinsă să se joace de-a trasul frânghiei cu o creangă uscată. Puii cresc şi sunt mereu înfometaţi. Boturile lor se alungesc, urechile se ascut. Merge repede. Cei care au deja un an se iau la întrecere pentru a stabili care dintre ei are voie să vegheze la intrarea în vizuină, cât sunt ceilalţi plecaţi la vânătoare. Când se întorc adulţii, puii le dau târcoale. Cerşesc, scâncesc şi ling colţurile boturilor celor mari. Drept răspuns, lupii maturi le aruncă grămăjoare roşii de carne mestecată. Resturile le primesc tinerii paznici ai vizuinei.

Picioare galbene nu mai pleacă de una singură prin pădure. În tot acest timp rămâne în preajma haitei şi a puilor. Se întinde pe spate şi se joacă de-a prada neajutorată cu doi dintre ei. Puii tabără pe ea, unul îşi înfige colţii ascuţiţi în botul ei, celălalt îi atacă furios coada. Ea îl dărâmă pe cel care i se atârnase cu colţii de bot şi îl acoperă cu laba ei uriaşă. Micuţul se căzneşte să se

elibereze. Se târăşte pe burtă şi se luptă. În cele din urmă, reuşeşte să scape. Cu lăbuţele lui pufoase dă o tură în jurul lui Picioare galbene şi sare apoi mârâind jucăuş la capul ei. O muşcă bătăios de urechi. Brusc, cad răpuşi de somn. Unul între labele ei din faţă, celălalt cu capul pe burta fratelui său. Acum poate să moţăie şi Picioare galbene. Fără tragere de inimă, încearcă să prindă cu botul o viespe care a venit prea aproape; îi scapă; trage cu urechea la insectele care înconjoară bâzâind florile. Soarele dimineţii se înalţă deasupra brazilor. Păsările săgetează aerul, vânează hrana pe care le-o vor trece apoi puilor în ciocurile larg deschise.

A obosit de la atâta joacă. Un sentiment de fericire o inundă, ca un izvor de primăvară.

Vineri, 8 septembrie

Inspectorul de poliţie Sven-Erik Stålnacke se trezi la ora patru şi jumătate dimineaţa.

„Lighioană afurisită”, a fost primul lucru care i-a trecut prin minte.

În mod normal, îl trezea la ora asta motanul Manne. Motanul îşi lua avânt de pe podea şi ateriza surprinzător de greu pe burta lui Sven-Erik. Dacă Sven-Erik nu catadicsea decât să mârâie şi să se întoarcă pe partea cealaltă, Manne începea să se caţere în sus şi-n jos pe Sven-Erik, ca un alpinist pe creasta unei stânci. Din când în când scotea câte un geamăt de jale, care însemna fie că-i e foame, fie că vrea să iasă. De obicei ambele. Şi chiar în clipa aceea.

Sven-Erik mai avea uneori câte o tentativă de a refuza să se scoale, mormăia „ce te-ai trezit cu noaptea-n cap, pisică blestemată” şi se înfăşură în pătură. În situaţia aceea, Manne îşi continua expediţiile cu ghearele tot mai proeminente. În final, îl zgâria pe Sven-Erik pe cap.

Să-l fi aruncat de pe pat ori să-l fi izgonit din dormitor şi să fi închis uşa în urma lui, n-ar fi ajutat la nimic. Pentru că atunci, Manne s-ar fi năpustit cu toată forţa asupra mobilelor tapisate şi perdelelor.

— Lighioana asta e prea inteligentă, la naiba, spunea Sven-Erik deseori. Ştie că dacă face asta, îl dau afară. Şi exact asta vrea de la mine.

Sven-Erik era o apariţie destul de impunătoare. Avea braţe puternice şi palme late. Ceva pe chipul şi în statura

lui indica vechea obişnuinţă de a se lupta cu tot felul de lucruri: mizeria umană, beţivii arţăgoşi. Şi îi făcea plăcere să se lase învins de un motan.

Însă în dimineaţa aceasta nu-l trezi Manne. Se trezi singur. Din obişnuinţă. Poate şi de dorul animalului tărcat, care-l teroriza mereu cu dorinţele şi ideile sale.

Se aşeză pe marginea patului. Acum nu mai putea să adoarmă la loc. Afurisitul de motan lipsea deja de patru nopţi. Mai dispărea el, e drept, o noapte, uneori chiar două. Nu era niciun motiv de îngrijorare. Dar patru!

Coborî şi deschise uşa de la casă. Noaptea era ca lâna sură, începea să se transforme în ziuă. Fluieră o dată prelung, se întoarse în bucătărie, luă o conservă cu mâncare pentru pisici, ieşi din nou în faţa uşii şi începu să lovească cu o lingură în conservă. Nici urmă de Manne. În cele din urmă renunţă, îi era prea frig aşa, numai în chiloţi.

„Asta e”, gândi Sven-Erik. „Ăsta e preţul libertăţii. Riscul să te calce o maşină sau să te mănânce vulpea. Mai devreme sau mai târziu.”

Turnă cu lingura cafea în filtru.

„Totuşi, mai bine aşa”, gândi. „Mai bine decât să se fi îmbolnăvit Manne şi să fi fost nevoit să-l duc la veterinar. Asta chiar că ar fi fost o chestie îngrozitoare.”

Filtrul de cafea începu să bolborosească, Sven-Erik urcă în dormitor şi se îmbrăcă.

Poate că Manne se aciuase pe altundeva. N-ar fi fost prima oară. Când se întorcea după două, trei zile acasă, n-avea pic de poftă de mâncare. Era vizibil bine hrănit şi odihnit. Precis se îndurase de el vreo muiere şi îl lăsase să intre în casă. Vreo pensionară care n-avea nimic mai bun de făcut decât să-l servească pe Manne cu somon şi smântână.

Pe Sven-Erik îl cuprinse brusc o mânie stupidă împotriva persoanei necunoscute, care se apuca să bage-n casă şi să îngrijească un motan care nu-i aparţinea. Nu pricepea fiinţa asta că pe lume există cineva care înnebuneşte de grija

acestui animal? Doar se vedea pe Manne că nu e de pripas. Avea blana lucioasă şi era blând. Ar fi trebuit să-i ia o zgardă. Şi încă de multă vreme. Dar se temuse să nu rămână agăţat pe undeva. Asta îl reţinuse – imaginea lui Manne spânzurat de un laţ sau de un copac, murind de foame.

Sven-Erik mâncă bine de dimineaţă. În primii ani, după ce-l părăsise Hjördis, se mulţumise cu o cafea băută în picioare. Dar între timp se corectase. Mânca distrat, lingură după lingură, iaurt cu müsli. Filtrul amuţise, iar în bucătărie mirosea a cafea proaspătă.

Îl luase pe Manne de la fiica lui, când se mutase ea la Luleå. N-ar fi trebuit să facă asta niciodată. Acum îşi dădea seama. Numai nervi îşi făcea, numai nervi.

Anna-Maria Mella şedea la masa din bucătărie, cu o cană de cafea în mână. Era ora şapte dimineaţa. Jenny, Petter şi Marcus dormeau încă. Gustav se trezise. Îşi făcea de lucru prin dormitor, se căţăra pe Robert.

În faţa ei, pe masă, era o copie a oribilului desen care o înfăţişa pe Mildred spânzurată. Rebecka Martinsson copiase şi o mulţime de alte documente, însă Anna-Maria nu pricepea o iotă din ele. Ura cifrele şi chestiile astea.

— 'Neaţa!

Fiul ei, Marcus, intrase agale în bucătărie. Îmbrăcat! Deschise uşa frigiderului. Avea şaisprezece ani.

— Ia zi, spuse Anna-Maria şi se uită la ceas. Arde sus sau ce-i cu tine?

Marcus rânji. Îşi luă lapte şi fulgi de porumb şi se aşeză la masă, lângă Anna-Maria.

— Azi dăm test, spuse şi începu să înfulece. Nu pot să sar din pat şi să plec în fugă. Întâi trebuie să-mi alimentez corpul.

— Cine eşti tu? întrebă Anna-Maria. Şi ce-ai făcut cu fiul meu?

„Asta-i mâna Hannei”, îşi spuse în gând. Dumnezeu s-o binecuvânteze.

Hanna era prietena lui Marcus. Conştiinciozitatea ei era, după toate aparenţele, molipsitoare.

— Cool, spuse Marcus şi trase desenul mai aproape. Ce-i asta?

— Nimic, răspunse Anna-Maria, îi luă desenul din faţă şi îl întoarse cu imaginea în jos.

— Hai, pe bune! Dă să văd!

Marcus puse iarăşi mâna pe desen.

— Ce înseamnă asta? întrebă el şi arătă spre movila din spatele corpului spânzurat.

— Eu ştiu, poate că o să moară şi o să fie înmormântată.

— Dar asta ce înseamnă? Nu vezi?

Anna-Maria se uită la imagine.

— E un simbol, spuse Marcus.

— E un mormânt cu o cruce deasupra.

— Uită-te mai bine! E desenat cu o linie de două ori mai groasă decât restul. Iar crucea intră în pământ şi se termină cu un cârlig.

Anna-Maria se uită mai atent. Avea dreptate!

Sări de pe scaun şi strânse toate hârtiile împrăştiate pe masă. Cu greu rezistă impulsului de a-şi săruta fiul, îi trecu doar mâna prin păr.

— Baftă la test, spuse.

Îl sună din maşină pe Sven-Erik.

— Trebuie să aflăm ce înseamnă. Cine ar putea şti?

— La laborator ce spun?

— Azi primesc probabil hârtiile. Dacă există amprente vizibile, primim după-amiază rezultatele, altfel durează mai mult.

— Ar trebui să găsim un specialist în istoria religiilor care să ne poată explica simbolul, spuse Sven-Erik gânditor.

— Eşti deştept, spuse Anna-Maria. Să ne găsească unul Fred Olsson şi îi trimitem prin fax desenul. Şi acum îmbracă-te, că vin să te iau.

— A, da?

— Trebuie să vii cu mine la Poikkijärvi. Trebuie să vorbesc cu Rebecka Martinsson, dacă mai e acolo.

Anna-Maria coti în direcţia Poikkijärvi. Sven-Erik şedea în faţă, lângă ea, şi apăsa din reflex cu picioarele în podeaua maşinii. De ce mergea întotdeauna ca o nebună?

— Rebecka Martinsson mi-a dat copiile astea, spuse Anna-Maria. Eu nu înţeleg nimic. Sunt chestii financiare, dar ştii şi tu...

— Nu putem să-i întrebăm pe colegii noştri de la poliţia economică?

— Au atâtea pe cap. Dacă-i întrebăm pe ei, o să primim răspunsul într-o lună. Aşa că o întrebăm mai bine pe Rebecka. Ea le-a văzut deja. Şi ştie de ce ni le-a dat.

— Crezi că e o idee bună?

— Ai tu una mai bună?

— Dar crezi că vrea să fie implicată în afacerea asta?

Anna-Maria îşi aruncă cu un gest nerăbdător coada pe spate.

— Doar ea mi-a dat actele şi scrisorile! Şi nu va fi implicată în nimic. Cât poate să dureze? Zece minute din concediul ei.

Anna-Maria frână brusc, o luă la stânga, pe şoseaua spre Jukkasjärvi, acceleră, frână iarăşi şi o luă la dreapta, spre Poikkijärvi. Sven-Erik se ţinea de portieră, gândurile îi zburau la pastilele împotriva răului de maşină, pe care nu le luase, şi apoi la motanul care ura să circule cu maşina.

— A dispărut Manne, spuse şi îşi întoarse privirea spre brazii care scânteiau în soare şi treceau în goană pe lângă ei.

— Aoleu, răspunse Anna-Maria. De când?

— De patru zile. Niciodată n-a lipsit atâta.

— Lasă că se întoarce el, spuse ea. E cald încă, e normal să vrea să stea afară.

— Nu, rosti Sven-Erik cu fermitate. L-a călcat o maşină. N-am să mai revăd animalul ăsta niciodată.

Îşi dorea din tot sufletul să-l contrazică. Să protesteze şi să-l liniştească. El ar fi insistat atunci că motanul a dispărut pe vecie. Astfel şi-ar fi exprimat într-un fel neliniştea şi

durerea. Şi ea l-ar fi putut consola şi i-ar fi putut da o mică speranţă. Însă ea schimbă subiectul.

— Nu mergem cu maşina până la căsuţă, spuse ea. Nu cred că-i convine să atragă atenţia.

— De fapt ce face aici? întrebă Sven-Erik.

— Nu ştiu.

Anna-Maria ar fi spus că, după părerea ei, Rebeckăi nu părea să-i meargă prea bine, dar se abţinu. Pentru că atunci, Sven-Erik ar fi obligat-o să renunţe la vizita asta matinală. În situaţiile de genul acesta, el ceda întotdeauna mai repede decât ea. Poate din cauză că ea avea copii acasă. Şi ei erau aproape în exclusivitate obiectul grijii şi instinctului ei protector.

Rebecka Martinsson deschise uşa căsuţei pe care o închiriase. Când îi zări pe Anna-Maria şi pe Sven-Erik, îi apăru o cută adâncă între sprâncene.

Anna-Maria stătea mai aproape de ea, în privire i se citea acea încordare plină de râvnă, pe care o are un setter când adulmecă prada. Sven-Erik era în spatele ei, Rebecka nu-l mai văzuse de când se aflase în spital cu doi ani în urmă. Părul sârmos care-i creştea pe lângă urechi nu mai era cenuşiu, ci argintiu. Mustaţa încă îi atârna ca un rozător mort sub nas. Părea stingherit, părea să priceapă că nu erau bineveniţi.

„Chiar dacă mi-aţi salvat viaţa”, gândi Rebecka.

Gândurile îi străfulgerau mintea. Ca eşarfele de mătase pe care le scoate un scamator din pălărie. Sven-Erik la capul patului de spital: „Am fost acasă la el şi atunci ne-am dat seama că trebuie neapărat să te găsim. Fetele sunt bine.”

„Îmi amintesc în primul rând ce-a fost înainte şi după”, gândi Rebecka. „Înainte şi după. De fapt, ar trebui să-l întreb pe Sven-Erik. El mi-ar putea povesti despre sânge şi morţi.”

„Vrei să-l auzi zicându-ţi cu gura lui că ai avut dreptate”, spunea o voce din interiorul ei. „Că a fost legitimă apărare. Că n-ai avut încotro. Întreabă-l, precis îţi va spune ce vrei să auzi.”

Se aşezară toţi trei înăuntru. Sven-Erik şi Anna-Maria pe patul Rebeckăi, Rebecka pe singurul scaun din căsuţă. Pe micul calorifer atârnau la uscat un tricou, o pereche de ciorapi şi un chilot, deasupra unui anunţ lipit: „Nu acoperiţi”.

Rebecka aruncă o privire stânjenită în direcţia rufelor umede. Dar ce să fi făcut? Să fi mototolit chilotul şi să-l fi zvârlit sub pat? Sau pe geam afară?

— Deci, spuse laconic.

Nu-i făcea nicio plăcere să fie nepoliticoasă.

— E vorba de copiile xerox pe care mi le-ai dat, explică Anna-Maria Mella. Nu pricep nişte chestii.

Rebecka îşi cuprinse genunchii cu mâinile.

„Dar de ce?”, gândi ea. „De ce trebuie să-ţi aminteşti? De ce să derulezi totul în amintire, iarăşi şi iarăşi? De ce te-ar ajuta? Cine îţi poate garanta că ajută la ceva? Că nu sfârşeşti pierzându-te în negură?”

— Ştiţi... începu ea.

Vorbea aproape şoptit. Sven-Erik se uita la degetele subţiri care se încleştaseră în jurul genunchilor.

— Trebuie să vă rog să plecaţi, spuse Rebecka. V-am dat scrisorile şi copiile acelea. Am intrat în posesia lor într-un mod ilicit. Dacă se află, îmi pierd serviciul. În afară de asta, cei de aici nu ştiu cine sunt eu. Adică ştiu cum mă cheamă. Dar nu ştiu că am avut legătură cu cazul din Jiekajärvi.

— Te rog, o imploră Anna-Maria şi nu se dezlipi de marginea patului, deşi Sven-Erik dăduse deja să se ridice. Îmi storc creierii în legătură cu femeia asta ucisă. Dacă vrea careva să ştie ce am căutat aici, spui că e vorba despre un câine dispărut.

Rebecka se uită la ei.

— Foarte frumos, spuse ea rar. Doi poliţişti în civil caută un câine dispărut. Poate n-ar fi rău ca poliţia să-şi folosească oamenii într-un mod mai eficient.

— Poate fi câinele meu, insistă Anna-Maria.

O vreme tăcură toţi trei. Lui Sven-Erik îi era atât de penibilă situaţia, că-i venea să intre în pământ.

— Bun, arată-mi despre ce e vorba, spuse Rebecka în cele din urmă şi întinse o mână spre dosar.

— Chestia asta, spuse Anna-Maria, scoase o hârtie din dosar şi arătă cu degetul pe ea.

— E un act de contabilitate, spuse Rebecka. Iar rubrica asta e subliniată.

Rebecka arătă spre o cifră din coloana cu titlul 1930.

— Nouăşpe treizeci e un cont curent. În contul ăsta sunt 179 000 de coroane, din care se scad sumele trecute în contul şaptezeci şi şase zece. Astea sunt cheltuielile suplimentare, pentru personal. Dar cineva a scris cu creionul pe margine „Curs de perfecţionare?”.

Rebecka îşi dădu o şuviţă după ureche.

— Şi asta? întrebă Anna-Maria. Ver, ce înseamnă asta?

— Verificat, anexă. Poate fi o factură sau ceva, un document din care rezultă pentru ce s-au folosit banii. Pare să fi fost nedumerită în legătură cu suma asta. De aceea am copiat hârtia.

— Dar ce firmă e asta? întrebă Anna-Maria Mella.

Rebecka ridică din umeri. Apoi arătă spre colţul din dreapta sus al hârtiei.

— Numărul de înregistrare începe cu 81. Înseamnă că e o fundaţie.

Sven-Erik clătină din cap.

— Fundaţia pentru protecţia animalelor sălbatice din Jukkasjärvi, spuse Anna-Maria după câteva secunde. O fundaţie înfiinţată de Mildred.

— S-a mirat de cheltuielile astea pentru cursul de perfecţionare, spuse Rebecka.

Tăcură iarăşi câteva clipe. Sven-Erik încerca să prindă o muscă, care dădea tot mereu să aterizeze pe el.

— Pare să-i fi enervat pe mulţi, spuse Rebecka.

Anna-Maria râse sec.

— Ieri am stat de vorbă cu unul dintre enervaţii ăştia, spuse ea. A urât-o pe Mildred Nilsson pentru că soţia lui a stat la ea, cu copiii, după ce l-a părăsit.

Şi îi povesti Rebeckăi despre pisoii decapitaţi.

— Iar noi nu putem face nimic, adăugă. Pisicile astea n-au nicio valoare materială, deci nu poate fi vorba de o infracţiune de distrugere. Probabil nici n-au avut de suferit, deci nu e nici cruzime faţă de animale. Şi atunci te simţi cu mâinile legate. Ai senzaţia că ai fi mai folositor dacă ai lucra la aprozar. Nu ştiu, te simţi şi tu uneori la fel?

Rebecka zâmbi larg.

— Eu nu prea am de-a face cu dreptul penal, se eschivă ea. Mai mult cu infracţiuni de drept economic. Dar se mai întâmplă, bineînţeles, să fiu de partea acuzaţilor... Uneori simt un fel de dezgust faţă de mine însămi. Atunci când reprezint o persoană căreia-i lipseşte pur şi simplu conştiinţa. Şi atunci îmi repet „Toţi au dreptul la apărare”, ca pe o incantaţie împotriva...

Nu mai spuse „împotriva dispreţului de sine”, ci îşi încheie fraza ridicând din umeri.

Anna-Maria remarcase deja că Rebecka Martinsson ridica deseori din umeri. Poate îşi scutura astfel de pe ei nişte gânduri neplăcute. Sau era şi ea ca Marcus. Care ridica mereu din umeri pentru a sublinia distanţa dintre el şi restul lumii.

— Nu te-ai gândit niciodată să schimbi frontul? întrebă Sven-Erik. Mereu se caută procurori. Aici, în nord, nu rămâne nimeni multă vreme.

Rebecka zâmbi stingherită.

— Sigur, spuse Sven-Erik, şi se citea pe faţa lui că se simţea ca un tâmpit. Câştigi precis de trei ori mai mult decât un procuror.

— Nu asta e problema, spuse Rebecka. În momentul de faţă nici nu lucrez, deci viitorul este...

Şi ridică iarăşi din umeri.

— Dar mi-ai spus că ai venit la Kiruna din motive profesionale, spuse Anna-Maria.

— Da, mai lucrez din când în când. Iar când unul dintre asociaţi a avut ceva treabă pe aici, am vrut să vin şi eu.

„E în concediu de boală”, îşi spuse Anna-Maria.

Sven-Erik o privi pe Rebecka pentru o fracţiune de secundă, acum pricepuse şi el.

Rebecka se ridică, dându-le astfel de înţeles că întrevederea se încheiase. Îşi luară rămas bun.

Sven-Erik şi Anna-Maria se îndepărtaseră deja câţiva paşi, când auziră în spatele lor glasul Rebeckăi Martinsson.

— Ultraj contra bunelor moravuri, spuse ea.

Se întoarseră spre ea. Rebecka stătea pe cele câteva trepte ale căsuţei. Se sprijinea cu o mână de unul din stâlpii care susţineau acoperişul deasupra uşii de intrare, şi se aplecase puţin în faţă.

„Arată atât de tânără”, gândi Anna-Maria. Cu doi ani în urmă avea înfăţişarea tipică a unei femei de carieră. Foarte slabă, în haine de firmă, cu părul lung şi negru aranjat într-o frizură adevărată, nu ca Anna-Maria, care nu şi-l tăia decât drept. Acum avea părul mai lung, tuns ca al Anna-Mariei. Purta blugi şi un tricou. Şi nu se farda. La şolduri i se vedeau oasele ieşind din blugi, iar poziţia asta obosită, dar îndărătnică, în care se sprijinea de stâlp, îi amintea Anna-Mariei de adolescenţii cu care avea uneori de-a face. Copii neglijaţi, care îşi îngrijeau părinţii alcoolici sau bolnavi psihic, care găteau pentru fraţii lor mai mici şi se străduiau din răsputeri să păstreze aparenţele şi minţeau poliţia şi pe cei de la asistenţa socială.

— Treaba cu pisicile, explică Rebecka. E ultraj contra bunelor moravuri. A făcut-o ca să o sperie pe fosta lui soţie. Iar legea nu spune că trebuie să existe neapărat o ameninţare explicită. Doar s-a speriat, nu-i aşa? Poate fi şi violare de domiciliu. Depinde ce a mai făcut, dar pentru o interdicţie de apropiere ar trebui să fie suficient.

Când Sven-Erik Stålnacke şi Anna-Maria Mella se întorceau pe şosea spre maşină, veni spre ei un Mercedes bej-gălbui. Înăuntru erau Lars-Gunnar şi Nalle Vinsa. Lars-Gunnar se uită lung la ei. Sven-Erik ridică o mână în semn de salut, doar Lars-Gunnar nu ieşise de mulţi ani la pensie.

— Da, chiar, spuse Sven-Erik şi privi în urma Mercedesului care dispăru jos, în dreptul localului lui Micke. Locuieşte aici, în sat. Care o mai fi treaba cu băiatul lui?

Protopopul Bertil Stensson ţinea slujba de amiază în biserica din Kiruna. O dată la două săptămâni, locuitorii Kirunei puteau primi împărtăşania în pauza de prânz. În mica biserică se strânseseră vreo douăzeci de persoane.

Pastorul Stefan Wikström şedea în al cincilea rând, înspre culoar, şi regreta că venise.

O amintire îşi făcu loc în mintea lui. Tatăl lui, protopop şi el, acasă, pe bancheta din bucătărie. Stefan, la vreo zece ani, lângă el. Băiatul vorbeşte întruna, în mână ţine ceva, ceva ce vrea să-i arate, nu mai ştie ce. Tatăl cu ziarul în faţă, precum cortina din Templu. Pe băiat îl podideşte plânsul. În spatele lui, glasul rugător al mamei:

— Fii şi tu o clipă atent la el, toată ziua te-a aşteptat.

Stefan vede cu coada ochiului că mama şi-a legat şorţul. Înseamnă că e vremea cinei. Tatăl lasă acum ziarul jos, e nervos că a fost întrerupt din lectură, în singurul răgaz pe care-l are înainte de cină, şi, de asemenea, jignit de reproşul care pluteşte în aer.

Tatăl lui Stefan murise de multă vreme. Sărmana lui mamă, la fel. Protopopul îl făcea însă să se simtă exact ca atunci. Ca băiatul plângăcios, care tânjeşte după atenţia tatălui.

Stefan încercase să se eschiveze de la slujba de amiază. Un glas interior îi spusese ferm: „Nu te duce”. Şi totuşi se dusese. Încercase să se convingă că nu se duce de dragul

protopopului Bertil Stensson, ci pentru că simţea nevoia unei împărtăşanii.

Îşi imaginase că totul va fi mai simplu acum, după dispariţia lui Mildred, dar se întâmplase taman opusul. Era mult mai dificil.

„Ca în parabola fiului rătăcitor”, îşi spuse.

El era fiul cuminte, cu simţul datoriei, cel care rămăsese acasă. În toţi anii aceştia făcuse atâtea pentru Bertil, înmormântări plicticoase, slujbe plicticoase în spitale şi cămine de bătrâni, îl ajutase cu hârţogăraia, pentru că Bertil nu se pricepea deloc la treburile administrative, iar vineri seara ţinuse slujbele de rugăciune pentru tineri.

Bertil Stensson era vanitos. Pusese mâna pe o colaborare exclusivă cu hotelul de gheaţă din Jukkasjärvi. Toate cununiile şi botezurile din biserica de gheaţă erau oficiate de el. În toate evenimentele care aveau cea mai mică şansă de a fi menţionate în presa locală se amesteca tot el, cum a fost cazul acelui grup de criză creat ca urmare a accidentului de autobuz în care au murit şapte tineri veniţi în concediu la schi, sau slujbele religioase comandate de către Parlamentul lapon. În rest, protopopului îi plăcea să aibă liber. Iar Stefan era cel care făcea posibil acest lucru, ţinându-i locul şi preluându-i responsabilităţile.

Mildred Nilsson fusese precum fiul rătăcitor. Mai bine spus: precum fiul rătăcitor înainte de a pleca de acasă. Înainte ca neastâmpărul să-l poarte pe meleaguri străine. Cu neastâmpărul şi încăpăţânarea lui îşi scosese precis din sărite tatăl, aşa cum făcuse şi Mildred.

Toţi credeau că Mildred îi repugnase lui, lui Stefan, mai mult decât oricui altcuiva. Dar se înşelau, adevărul era că Bertil îşi ascunsese mai bine aversiunea.

Cât trăise, totul fusese altfel. Tot ce-şi propusese femeia asta se lăsase cu scandal şi nervi, iar Bertil fusese bucuros şi recunoscător că-l avea pe Stefan, pe fiul rămas acasă. Parcă îl şi vedea, cum intră în biroul lui de la sediul parohiei. Avea un fel al lui de a-i semnaliza: „Tu eşti alesul”. Stătea

în uşă, ca o bufniţă cu părul lui argintiu zbârlit, cu corpul mic şi îndesat şi ochelarii care stăteau fie strâmb pe nas, fie jos de tot. Stefan îşi ridica atunci ochii din acte. Bertil arunca o privire abia perceptibilă în spate, se strecura înăuntru şi închidea uşa în urma lui. Cu un oftat de uşurare se aşeza în fotoliul rezervat oaspeţilor. Şi zâmbea.

Iar Stefan se simţea de fiecare dată inundat de fericire. De obicei, protopopul avea o problemă deosebită, puteau fi şi mai multe probleme mai mici, dar Stefan avea impresia că îşi doreşte în primul rând câteva clipe de tihnă. Toţi veneau la Bertil, iar Bertil se refugia la Stefan.

Dar, de când murise Mildred, situaţia se schimbase. Ea nu mai era aici, supărătoare ca o bătătură. Iar pe Bertil se pare că începuse să-l cam supere acum acest simţ al datoriei al lui Stefan. Acum spunea de multe ori: „Nu e cazul să fim atât de ceremonioşi” sau „Lui Dumnezeu nu-i displac soluţiile practice”, maxime pe care le preluase de la Mildred.

Iar când Bertil vorbea despre Mildred, aşa de tare o ridica în slăvi, că lui Stefan îi venea realmente să verse de la atâtea minciuni.

Iar Bertil nu-l mai vizita. Stefan stătea în biroul lui, nu ştia ce să facă, se frământa şi aştepta.

Protopopul mai trecea din când în când prin faţa uşii deschise. Semnalele pe care le transmitea însă acum erau de altă natură: paşi grăbiţi, o privire aruncată prin crăpătura uşii, un semn din cap, un zâmbet fugar. „Mă grăbesc, cum mai merge”, era mesajul. Iar Stefan nu apuca să-i răspundă la rândul lui cu un zâmbet, pentru că protopopul dispăruse deja.

Mai demult ştiuse întotdeauna unde se afla protopopul, acum habar n-avea. Secretarele întrebau de Bertil şi se uitau la Stefan ciudat, când el îşi smulgea un zâmbet şi dădea din cap.

Moartă, Mildred nu putea fi învinsă. Plecată, devenise copilul preferat al tatălui.

Slujba se apropia de sfârşit. Mai aveau de cântat un ultim coral şi puteau merge în pace.

Stefan ar fi trebuit să plece şi el acum. Să iasă din biserică şi să plece acasă. Dar nu reuşi, picioarele îl purtară spre Bertil.

Acesta stătea de vorbă cu un enoriaş, îi aruncă lui Stefan o privire scurtă dintr-o parte, dar nu-l invită să i se alăture la discuţie. Stefan trebuia să aştepte.

La asta se ajunsese. Dacă Bertil l-ar fi salutat doar, Stefan i-ar fi putut mulţumi pentru slujbă şi ar fi plecat. Acum îi lăsase însă impresia că are ceva pe suflet. Trebuia să găsească un pretext de a vorbi cu protopopul.

Enoriaşul vorbăreţ plecă, în cele din urmă. Stefan se simţi obligat să-şi explice prezenţa.

— Am simţit nevoia unei împărtăşanii, îi spuse lui Bertil.

Bertil aprobă dând din cap. Paracliserul ducea vinul şi ostiile şi se uită scurt spre protopop. Stefan îi urmă pe Bertil şi paracliser în sacristie şi participă, fără să fi fost invitat, la rugăciunea rostită asupra vinului şi ostiilor.

— Ai mai primit vreo veste de la biroul de avocatură? întrebă Stefan după încheierea rugăciunii. În legătură cu fundaţia?

Bertil îşi dădu jos sutana, stola şi stiharul.

— Nu ştiu, răspunse. Poate că până la urmă nu o desfiinţăm. Încă nu m-am decis.

Paracliserul zăbovea exagerat de mult să toarne vinul în potir şi să aşeze ostiile în ciboriu. Stefan scrâşni din dinţi.

— Credeam că am ajuns la concluzia că o asemenea fundaţie nu poate exista în cadrul bisericii, spuse încet.

„În afară de asta, nu tu decizi, ci consiliul parohial”, adăugă în gând.

— Da, da, dar până una-alta există, spuse protopopul, iar Stefan sesiză în glasul lui blând o notă evidentă de nerăbdare. Vom discuta mai încolo, la toamnă, dacă sunt

de părere că ne putem permite să protejăm lupoaica sau dacă prefer să folosim banii pentru cursuri de perfecţionare.

— Dar arendarea terenului de vânătoare?

Pe faţa lui Bertil se ivi acum un zâmbet luminos.

— Ah, ştii ceva, să nu ne batem noi capul cu asta. Va decide consiliul parohial, când va sosi timpul.

Protopopul îl bătu pe Stefan pe umăr şi se îndepărtă.

— Transmite-i salutări lui Kristin, strigă fără să se mai întoarcă.

Stefan simţea un nod în gât. Se uită la mâinile lui, la degetele lungi şi rigide. Mâini de pianist, spusese mama lui. Mai târziu, în apartamentul din căminul pentru seniori, când îl confunda de multe ori cu tatăl lui, îl chinuise cu vorbăria aceasta despre degetele lui. Îl ţinea de mâini şi poruncea personalului de îngrijire să se uite la ele: „Uitaţi-vă la mâinile astea, nici urmă de muncă fizică. Degete de pianist, de om care munceşte la birou.”

Transmite-i salutări lui Kristin.

Dacă ar îndrăzni în sfârşit să vadă lucrurile aşa cum erau ele în realitate, atunci căsnicia lui i s-ar părea cea mai mare greşeală pe care-o făcuse în viaţă.

Stefan simţi cum se încordează. Se încorda împotriva lui Bertil şi împotriva soţiei lui.

„Am purtat prea multă vreme povara”, îşi spuse. „Trebuie să se termine odată.”

Mama lui sigur pricepuse care era treaba cu Kristin. Lui îi plăcuse la Kristin asemănarea cu mama. Făptura ei micuţă, de păpuşă, felul ei plăcut de a fi, bunul ei gust.

Bineînţeles că mama lui observase. „Un stil foarte individual”, spusese ea despre locuinţa lui Kristin, când venise pentru prima oară în vizită la prietena fiului ei, „plăcut”. El era pe atunci student la Uppsala. Plăcut şi individual, două cuvinte la care recurgi, atunci când nu poţi să spui fără să minţi „frumos” sau „de bun-gust”. Şi îşi aminti zâmbetul amuzat al mamei, când Kristin îi prezentase aranjamentele ei de imortele şi trandafiri uscaţi.

Nu, Kristin era un copil care ştia să imite cu destul de multă pricepere. Nu devenise genul acela de soţie de pastor care fusese mama lui. Şi cât de şocat fusese când intrase pentru prima oară în casa haoticei de Mildred. Toţi colegii fuseseră invitaţi, împreună cu familiile lor, la punciul de Crăciun. Rezultase un amestec interesant de persoane. Familiile invitate, Mildred însăşi, soţul ei cu barbă şi şorţ, jucând rolul bărbatului sub papuc, şi cele trei femei care se refugiaseră la vremea aceea în casa parohială din Poikkijärvi. Una dintre ele avea doi copii, care precis puteau fi diagnosticaţi cu toate tipurile de tulburări de comportament.

Însă casa lui Mildred arătase ca un tablou de Carl Larsson. Aceeaşi luminozitate şi lejeritate, aceeaşi atenţie la detalii, fără să fie însă prea încărcată, aceeaşi simplitate de bun-gust care existase şi în casa părintească a lui Stefan. Stefan nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva, cunoscând firea lui Mildred. „Deci aşa locuieşte ea”, îşi spusese atunci. Se aşteptase la o atmosferă boemă şi haotică, la teancuri de ziare pe rafturi pentru depozite, la perne şi covoare orientale.

Îşi aminti reacţia de atunci a lui Kristin. „De ce nu locuim noi în casa parohială din Poikkijärvi?” întrebase. „E mai mare, pentru noi ar fi mai potrivită, în fond noi avem copii.”

Mama lui precis observase că firea aceasta fragilă a lui Kristin, care îl atrăsese pe Stefan, putea foarte bine să se spargă la un moment dat. Ceva ascuţit putea să se desprindă, ceva care mai devreme sau mai târziu îl va răni.

Brusc simţi un val de furie împotriva mamei.

„De ce n-a spus nimic?”, se întrebă. „De ce nu m-a avertizat?”

Şi apoi Mildred. Mildred, care se folosise de biata Kristin.

Îşi aminti acea zi de la începutul lui mai, când îi fluturase în faţă scrisorile.

Încercă să şi-o alunge pe Mildred din minte. Dar ea stăruia la fel ca atunci. Nu se lăsa oprită. La fel ca atunci.

— Bun, spune Mildred, năvălind în biroul lui Stefan.

E ziua de 5 mai. În nici două luni va fi moartă. Dar acum e mai mult decât vie. Obrajii şi nasul ei sunt roşii ca nişte mere lustruite. Închide uşa în urma ei cu piciorul.

— Nu, nu te ridica, îi spune lui Bertil, care dă semne că ar vrea s-o ia la fugă din fotoliul lui. Vreau să vă vorbesc amândurora.

Vreau să vă vorbesc. Ce să mai spui după o astfel de introducere? E suficient ca să pricepi ce fel de om era.

— M-am gândit la treaba cu lupoaica, spune ea.

Bertil îşi aşază un picior peste celălalt. Îşi încrucişează braţele la piept. Stefan se lasă pe spate în fotoliul său. Cât mai departe de ea. Se simt puşi la punct şi îmbrânciţi, cu toate că Mildred nici n-a început încă să le spună ce are pe suflet.

— Biserica arendează pământurile ei asociaţiei vânătorilor din Poikkijärvi pentru o mie de coroane pe an, spune Mildred. Contractul e valabil şapte ani şi se prelungeşte automat, în cazul în care nu se reziliază. Din 1957 e aşa. În casa parohială din Poikkijärvi locuia pe atunci protopopul. Care era un vânător pasionat.

— Şi ce are asta de-a face cu..., începe Bertil.

— Lasă-mă să termin! La asociaţia asta poate adera în principiu oricine, însă doar conducerea asociaţiei şi echipa vânătorilor de elită folosesc terenul arendat. Şi de vreme ce echipa vânătorilor de elită nu poate avea, conform statutului ei, mai mult de douăzeci de membri, nu primeşte membri noi. De fapt, doar când moare un membru, e ales unul nou. Iar conducerea asociaţiei face desigur parte din echipa vânătorilor de elită. În ultimii treisprezece ani nu s-a mai primit niciun membru nou.

Amuţeşte şi îşi aţinteşte privirea asupra lui Stefan.

— În afară de tine, desigur. Când Elis Wiss a renunţat de bunăvoie la locul lui în echipă, te-au ales pe tine, asta a fost acum şase ani, nu-i aşa?

Stefan tace, motivul este felul în care Mildred a pronunţat „de bunăvoie”. În sinea lui turbează de furie. Mildred continuă.

— Conform statutului, numai membrii acestei echipe au dreptul să folosească arme cu gloanţe, ceea ce înseamnă că numai ei pot vâna elani. În ceea ce priveşte celelalte animale, ceilalţi membri ai asociaţiei de vânători pot să-şi cumpere un permis de o zi, dar tot ceea ce vânează este împărţit între membrii activi ai asociaţiei, iar decizia asupra împărţirii vânatului este luată de către – surpriză! – conducerea asociaţiei. Eu m-am gândit în felul următor: atât compania minieră LKAB, cât şi Yngve Bergqvist sunt interesaţi de vânătoare. LKAB pentru angajaţii ei, Yngve Bergqvist pentru turişti. În ambele cazuri am putea mări arenda substanţial. Substanţial, vă zic. Cu banii ăştia am putea practica silvicultura aşa cum trebuie. Pentru că, să fim sinceri, ce face Torbjörn Ylitalo, de fapt? E băiatul bun la toate al echipei. Prin urmare, noi punem la dispoziţia clubului ăstuia de babalâci un angajat gratuit.

Torbjörn Ylitalo este administratorul pădurilor bisericii. E unul dintre cei douăzeci de membri ai echipei vânătorilor de elită şi preşedintele asociaţiei de vânători. Stefan ştie că Torbjörn se ocupă în cea mai mare parte a programului său de lucru, împreună cu vânătorul şef Lars-Gunnar, de organizarea vânătorii, de îngrijirea cabanelor de vânătoare şi a locurilor de pândă ale bisericii, de eliberarea permiselor de vânătoare.

— Deci, încheie Mildred. Am avea bani pentru silvicultură şi, în primul rând, pentru protejarea lupoaicei. Biserica poate ceda suma plătită de arendaş fundaţiei. Cei de la protecţia mediului au marcat-o pe lupoaică, dar avem nevoie de bani pentru supravegherea ei.

— Nu pricep de ce te-apuci să discuţi cu mine şi cu Stefan subiectul ăsta, o întrerupe Bertil. Modificările contractului de arendă privesc consiliul parohial, nu-i aşa?

— Ştii ceva, spune Mildred, eu cred că privesc întreaga comunitate.

Tac toţi trei. Bertil dă o dată din cap. Stefan simte un junghi în umărul stâng, un junghi care urcă spre ceafă.

Ştiu exact ce vrea să spună Mildred. Îşi pot imagina foarte bine cum va decurge discuţia, dacă subiectul va ajunge să fie dezbătut în cadrul comunităţii şi, bineînţeles, în presa locală. Clubul de boşorogi care vânează gratuit pe domeniile bisericii şi îşi mai şi împart între ei animalele pe care le-au vânat alţii.

Stefan e membru al societăţii de vânătoare, nu are nicio scuză.

Iar protopopul are şi el motivele lui de a susţine echipa vânătorilor. Ea are grijă ca lada lui frigorifică să fie mereu bine umplută. Bertil le poate oferi oricând musafirilor lui file de elan şi păsări de vânat. Şi societatea de vânătoare l-a mai despăgubit şi într-un alt mod pe protopop pentru acordul lui tacit. Casa de vacanţă din lemn a lui Bertil, de pildă. Societatea de vânătoare a construit-o şi se ocupă acum de întreţinerea ei.

Stefan se gândeşte la locul lui în echipă. De fapt, nu se gândeşte, îl mângâie. Aşa cum mângâi o piatră netedă şi caldă, pe care o ţii în buzunar. Pentru că asta e pentru el, piatra lui norocoasă. Îşi aminteşte foarte bine cum a primit locul ăsta. Braţul lui Bertil în jurul umerilor lui, când l-a prezentat administratorului pădurilor, Torbjörn Ylitalo. „Stefan vânează” spusese protopopul. „I-ar plăcea să primească şi el un loc în echipă.” Iar Torbjörn, stăpânul feudal al pădurilor bisericii, a dat din cap, nu şi-a permis nici măcar o grimasă de îndoială. După două luni, Elis Wiss i-a pus la dispoziţie locul lui în echipă. După patruzeci şi trei de ani. Stefan a devenit unul dintre cei douăzeci.

— E nedrept, spune Mildred.

Protopopul se ridică din fotoliul pentru oaspeţi al lui Stefan.

— Nu pot discuta cu tine câtă vreme eşti aşa de agitată, îi spune lui Mildred.

Şi pleacă. Îl lasă pe Stefan singur cu ea.

— Cum să nu mă agit, îi spune Mildred lui Stefan. E suficient să mă gândesc la asta şi mă agit.

Apoi râde cu toată faţa.

Stefan o priveşte surprins. De ce rânjeşte aşa? Nu pricepe că s-a dat în stambă? Că a făcut o declaraţie de război nemaipomenită? În femeia asta extrem de inteligentă – pentru că aşa este, Stefan trebuie să recunoască – parcă ar locui o cretină. El ce să facă acum? Nu poate da buzna afară din birou, doar e biroul lui. Indecis, rămâne aşezat în fotoliu.

Mildred devine brusc serioasă, îşi deschide poşeta, scoate trei plicuri şi i le ţine sub nas. E scrisul soţiei lui.

El se ridică şi ia plicurile din mâna ei. Simte cum i se strânge stomacul. Kristin. Kristin! Nici nu trebuie să le citească, pentru că ştie deja ce conţin. Se prăbuşeşte la loc în fotoliu.

— Două dintre ele au un ton destul de neplăcut, spune Mildred.

Da, îşi poate imagina. Nu e prima oară. Asta-i vechea meteahnă a lui Kristin. Mereu acelaşi lucru, cu mici variaţiuni. A trecut deja de două ori prin asta. Ajung într-o localitate nouă. Kristin se ocupă de corul de copii şi de şcoala duminicală, o privighetoare fermecătoare, care cântă în toate tonalităţile imnul de slavă al noii localităţi. Dar când trece prima amorezare, da, numai aşa o poate numi, se instalează o stare de nemulţumire. Nedreptăţi reale şi închipuite, pe care le strânge ca într-un album. O fază cu dureri de cap, vizite la medic şi reproşuri la adresa lui Stefan, care nu vrea să-i ia suferinţa în serios. Apoi izbucneşte conflictul dintre ea şi un angajat sau un enoriaş. Şi atunci Kristin porneşte la război. În ultima localitate în care a lucrat Stefan s-a ajuns la un adevărat circ în care a fost implicat sindicatul, iar angajata biroului parohial a

cerut ca prăbuşirea ei nervoasă să fie recunoscută ca boală profesională. Iar Kristin s-a simţit acuzată pe nedrept. Şi, în final, au trebuit să se mute de acolo. Prima oară aveau un copil, a doua oară trei. Băiatul lor cel mare e acum la liceu, o perioadă foarte dificilă.

— Mai am două de genul ăsta, spune Mildred.

După ce iese din birou, Stefan rămâne cu scrisorile în mână.

Ca o potârniche polară a intrat în capcana ei, acum îşi dă seama, şi nici măcar nu ştie dacă se referă la Mildred sau la soţia lui.

Şeful Rebeckăi Martinsson, Måns Wenngren, şedea în scaunul lui scârţâitor de birou. Până acum nu remarcase cât de agasant scârţâia, când îl lăsa mai jos sau mai sus. Se gândea la Rebecka Martinsson. Apoi nu se mai gândi la ea.

Avea, de fapt, o mulţime de rezolvat. Apeluri telefonice şi emailuri la care trebuia să răspundă. Clienţi care trebuiau informaţi asupra evoluţiei proceselor. Stagiarii îi aşezaseră acte şi bileţele galbene cu tot felul de mesaje pe scaun, ca nu cumva să le treacă cu vederea. Dar acum nu mai era decât o oră până la pauza de prânz, putea aşadar să le mai amâne pe toate încă puţin.

Îi plăcea să spună despre sine că nu stă locului nicio clipă. Mai că o auzea pe soţia lui, Madelene, zicând: „Da, sună mai bine decât capricios sau mereu pe fugă din faţa propriei persoane.” Dar era adevărat că nu stătea locului nicio clipă. Neliniştea asta interioară o avea încă din fragedă pruncie. Mama lui îi povestise că în primul an de viaţă urlase toată noaptea. „Când a început să meargă, s-a mai potolit. Pentru scurt timp.”

Fratele lui, care era cu trei ani mai mare decât el, povestise de mii de ori cum vânduseră ei odată brazi de Crăciun. Un arendaş al familiei lor le oferise lui Måns şi fratelui său posibilitatea de a câştiga nişte bani de buzunar vânzând brazi. Erau încă mici, Måns mergea abia în clasa întâi. Dar ştia deja să adune, fratele lui stătea mărturie pentru asta. În special bani.

Vindeau, aşadar, brazi. Doi mici negustori, unul de şapte, celălalt de zece ani. „Şi Måns a câştigat mult mai mulţi bani decât noi”, povestea fratele lui. „Noi nu puteam pricepe cum era posibil, doar primeam toţi la fel, un comision de patru coroane pentru fiecare brad vândut. Dar în vreme ce noi ceilalţi dârdâiam şi aşteptam cu nerăbdare să ne dea odată liber, Måns alerga de colo-colo şi intra în vorbă cu toate tantile şi toţi nenii care se uitau la pomi. Iar dacă unuia i se părea un brad prea înalt, Måns se oferea pe loc să-l scurteze şi atunci nimeni nu putea rezista tentaţiei de a vedea un pici mânuind un ferăstrău care era la fel de lung ca el. Şi acum poanta! De pe bucăţile tăiate, Måns rupea crengile şi le lega într-un mănunchi pe care-l vindea cu cinci coroane bucata. Şi astea cinci coroane dispăreau în buzunarul lui. Arendaşul – cum naiba-l chema, Mårtensson? – s-a supărat foc. Dar ce să fi făcut?”

Ajuns în acest punct, fratele îşi întrerupea istorisirea şi ridica din sprâncene cu o expresie care spunea totul despre neputinţa arendaşului în faţa şmecherului de fiu al arendatorului. „Un *businessman*”, aşa încheia. „De mic a fost un *businessman*.”

Måns protestase mereu împotriva acestei etichete. „Un jurist nu e acelaşi lucru cu un businessman,” obişnuia să spună. „Bineînţeles că e acelaşi lucru,” îl contrazicea fratele lui. „Ce naiba, sigur că e acelaşi lucru.”

Fratele, la rândul lui, plecase de tânăr în străinătate, făcuse una-alta, dar până la urmă se întorsese în Suedia, urmase un curs de pregătire ca funcţionar la oficiul de asistenţă socială şi era acum directorul oficiului din Kalmar.

Cu timpul, Måns renunţase să mai protesteze. De ce să fii obligat să te scuzi mereu pentru succesul tău?

„Sigur”, spunea acum. „*Business* şi bani la bancă.” Şi apoi povestea despre ultima maşină pe care şi-o cumpărase, ori despre mersul afacerilor, ori pur şi simplu despre noul lui telefon mobil.

Despre ura fratelui său, Måns se informa privind în ochii cumnatei lui.

Måns nu pricepea. Căsnicia fratelui său nu se dusese pe apa sâmbetei. Copiii lui veneau să-l viziteze.

„Nu, acum o fac”, îşi spuse şi se ridică din scaunul scârţâitor.

Maria Taube ciripi un „Pe curând” în receptor şi închise. Clienţii naibii, te sună şi inventează tot felul de întrebări, atât de vagi şi inexacte că nu le poţi da niciun răspuns. Durează câte o jumătate de oră până te lămureşti ce vor de fapt.

Cineva bătu la uşă şi, înainte ca ea să apuce să spună ceva, Måns îşi vârî capul pe uşă.

„Tu n-ai învăţat nimic în internatul ăla al tău de fiţe”, îşi spuse iritată. „De exemplu, să aştepţi până când ţi se spune «Intră».”

Ca şi cum ar fi citit gândul ei ascuns de un zâmbet, Måns întrebă:

— Ai timp?

Oare de când nu i s-a mai răspuns „Nu” la întrebarea asta, gândi Maria, făcu un semn spre fotoliul pentru vizitatori şi respinse un apel telefonic.

Måns închise uşa în urma lui. Un semn prost. Gândurile ei începură să gonească în căutarea a ceva ce îi scăpase sau uitase, a unui client care avusese vreun motiv de nemulţumire. Nu găsiră nimic. Cel mai rău lucru cu putinţă. Stresul, ierarhiile şi orele suplimentare le putea suporta, nu însă şi prăpastia sumbră care se deschidea poate chiar în clipa aceea sub picioarele ei. Ca gafa pe care o făcuse Rebecka. Atât de simplu era, o greşeală şi câteva milioane zburau pe geam.

Måns se aşează şi îşi plimbă privirile în jur, degetele lui băteau darabana pe coapse.

— Frumoasă privelişte, spuse cu un rânjet.

În faţa geamului se înghesuiau una într-alta faţadele brun-murdare ale caselor vecine. Maria râse din politeţe şi tăcu.

„Hai, zi odată”, îl îndemnă în gând.

— Cum merge...

Måns încheie întrebarea cu un gest vag în direcţia teancurilor de hârtii de pe biroul ei.

— Bine, răspunse ea şi se abţinu să-i vorbească despre munca ei.

„Oricum nu-l interesează”, îşi spuse în gând.

— Şi... de Rebecka mai ştii ceva? întrebă Måns.

Umerii Mariei Taube coborâră un centimetru.

— Da.

— Mi-a spus Torsten că a mai rămas câteva zile acolo.

— Da.

— Ce face?

Maria ezită.

— Nu prea ştiu exact.

— Acum nu face pe dificila, Taube. Ştiu că a fost ideea ta ca Rebecka să meargă în nord. Şi pot să-ţi spun sincer că nu mi s-a părut o idee foarte grozavă. Şi acum vreau să ştiu cum îi merge.

Se întrerupse.

— Că doar lucrează la noi, adăugă.

— Întreab-o chiar tu, spuse Maria.

— Nu-i aşa de simplu. Poate îţi mai aminteşti scena pe care mi-a făcut-o ultima oară când am încercat s-o întreb.

Maria îşi aminti cum plecase Rebecka de la petrecere vâslind. Chiar că era nebună.

— Nu pot să vorbesc cu tine despre Rebecka. Înţelege lucrul ăsta. S-ar supăra foc.

— Dar eu? întrebă Måns.

Maria Taube scoase un hohot de râs sec.

— Tu eşti mereu supărat foc, spuse.

Måns rânji, această mică necuviinţă îi îmbunătăţi imediat dispoziţia.

— Îmi amintesc când ai început să lucrezi pentru mine, spuse el. Erai drăguţă şi prietenoasă. Făceai tot ce te rugam.

— Ştiu, replică Maria. Ce face firma asta din oameni...

Rebecka Martinsson şi Nalle se înfăţişară ca doi zilieri în faţa uşii lui Sivving Fjällborg. El îi primi ca pe nişte oaspeţi aşteptaţi cu drag şi îi conduse în pivniţă. Bella dormea întinsă pe un covor din cârpe, într-o ladă de lemn, iar căţeii stăteau îngrămădiţi unul peste altul sub burta ei. Când intrară oaspeţii, Bella deschise un ochi şi dădu din coadă.

Pe la ora unu, Rebecka se dusese la Nalle acasă şi sunase la uşă. Tatăl lui Nalle, Lars-Gunnar, deschisese. Umplea toată uşa cu statura lui. Ea stătuse afară, pe trepte, şi se simţise ca o fetiţă de cinci ani care îi întreabă pe părinţii tovarăşului de joacă dacă îl lasă să iasă afară.

Sivving porni filtrul de cafea şi aduse nişte căni groase de porţelan, cu nişte flori mari, galbene, portocalii şi maro. Umplu un coş cu felii de pâine uscată, scoase margarină şi salam din frigider.

Era răcoare acolo jos, în pivniţă. În mirosul de câine şi cafea proaspătă se amesteca un vag iz de pământ şi beton. Soarele de toamnă pătrundea prin ferestruica îngustă de sub tavan.

Sivving se uită la Rebecka. Observă că dăduse iama în dulapul cu haine al bunicii. Recunoscu hanoracul negru cu fulgi albi de zăpadă. Se întrebă dacă ea ştia că îi aparţinuse mamei ei. Probabil că nu.

Şi precis nu ştia nici cât de bine seamănă cu mama ei. Acelaşi păr lung, şaten-închis, aceleaşi sprâncene accentuate. Forma aceasta pătrăţoasă a ochilor şi culoarea

greu de definit, un nisipiu-deschis, al irisului înconjurat de un inel întunecat.

Cățeluşii se treziră. Lăbuţe mari şi urechi, burţi şi viaţă, cozi ce se loveau ca nişte elice de marginea lăzii de lemn. Rebecka şi Nalle se aşezară pe jos şi îşi împărţiră feliile de pâine cu cățeii, în vreme ce Sivving făcea ordine.

— Nimic nu miroase mai bine, spuse Rebecka şi îşi lipi nasul de burta unui cățel.

— Ăsta nu-i încă promis, spuse Sivving. Nu-l vrei?

Cățelul ronţăia cu dinţii ascuţiţi ca nişte ace mâna Rebeckăi. Avea o blăniţă ciocolatie, cu perii atât de scurţi şi moi, încât la atingere părea piele netedă. Picioarele din spate erau parcă înmuiate în vopsea albă.

Rebecka îl puse la loc, în lada de lemn, şi se ridică.

— Nu pot. Aştept afară.

Fusese pe punctul de a spune că are prea mult de lucru pentru a se mai ocupa şi de un câine.

Rebecka şi Sivving scoteau cartofi. Sivving mergea în faţa ei şi trăgea cu mâna sănătoasă vrejul. Rebecka venea în urma lui cu săpăliga.

— Nu trebuie decât să sapi şi să retezi, spuse Sivving. Aşa, foarte bine. Aş fi putut s-o rog pe Lena, acum vine la fiecare sfârşit de săptămână cu băieţii.

Lena era fiica lui.

— Dar o fac cu plăcere, spuse Rebecka.

Trecea săpăliga prin pământul nisipos şi aerisit şi culegea apoi cartofii-migdală care se desprinseseră de vrej şi rămăseseră în pământ.

Nalle alerga pe câmp cu o aripă de cocoş de munte prinsă de o sfoară şi se juca cu cățeluşii. Din timp în timp, Rebecka şi Sivving se îndreptau de spate şi se uitau la ei. Erau tare haioşi. Nalle, cu mâna în care ţinea sfoara întinsă în aer, sărea chiuind, cu genunchii îndoiţi. Cățeluşii alergau după el, ca o haită de ogari, cu tot entuziasmul lor dezlănţuit de vânători. Bella se întinsese pe o parte în iarbă

şi se încălzea la soare. Uneori îşi înălţa capul, fie pentru a încerca să prindă cu botul un tăun enervant, fie pentru a verifica ce fac puii ei.

„Nu sunt normală”, e limpede, îşi spuse Rebecka. „Nu ştiu cum să mă port cu colegii mei, care sunt de aceeaşi vârstă cu mine, dar în compania unui bătrân şi a unui retardat, ei bine, în compania lor am sentimentul că sunt eu însămi.”

— Îmi amintesc când eram mică, spuse ea. După ce voi, adulţii, terminaţi de scos cartofii, făceam seara un foc pe câmp. Iar noi, copiii, aveam voie să coacem la foc cartofii rămaşi.

— Coaja neagră şi arsă, puţin moi la margine şi înăuntru cruzi. Îmi amintesc şi eu. Şi când veneaţi în casă. Negri de cenuşă şi mânjiţi cu pământ din cap până-n picioare.

Rebecka râse. Învăţaseră să respecte focul, de fapt copiii nici nu aveau voie să facă foc. Însă seara după recoltă era o excepţie. Atunci focul le aparţinea lor. Rebeckăi, verilor şi verişoarelor ei şi copiilor lui Sivving, Mats şi Lena. Şedeau seara târziu, în întuneric, în jurul focului şi se uitau la flăcări. Scormoneau cu beţele în jăratic. Se simţeau ca indienii din cărţile pentru copii.

Abia pe la zece, unsprezece se întorceau în casa bunicii, pentru ei era deja noapte. Fericiţi şi murdari. Adulţii veniseră deja de mult de la saună şi beau acum cafea. De fapt, bunica şi soţia unchiului Affe, Inga-Lill, şi soţia lui Sivving, Maj-Lis, beau ceai. Iar Sivving şi unchiul Affe preferau câte o bere.

Ea şi ceilalţi copii erau destul de isteţi pentru a se opri în hol. Ca să nu aducă jumătate din parcela cu cartofi în bucătărie.

— Ia te uită, vin hotentoţii, râdea Sivving. Dar nu ştiu câţi sunt, că în hol e întuneric ca în mină şi ei sunt toţi negri ca tăciunii. Râdeţi, să vă vedem dinţii.

Şi ei râdeau. Bunica le aducea prosoape. O luau la fugă spre râu, la saună, şi se îmbăiau în căldura lăsată de cei mari.

Torbjörn Ylitalo, preşedintele asociaţiei de vânători din Poikkijärvi, tăia lemne în curte, când sosi Anna-Maria Mella. Ea opri şi coborî din maşină. El stătea cu spatele la ea. Căştile roşii de protecţie îl împiedicaseră să o audă. Astfel, Anna-Maria avu timp să arunce o privire în jur.

Ghivece îngrijite cu muşcate în spatele unor perdeluţe de bucătărie în carouri mici. Aşadar, probabil însurat. În straturi, niciun fir de buruiană. Nici-o frunză uscată pe gazon. Gardul vopsit cu grijă în roşu Falun, cu vârfuri albe.

Anna-Maria se gândi la gardul ei pătat şi la vopseaua care se cojea pe zidul dinspre sud.

„La vară trebuie să zugrăvim”, îşi propuse.

Dar nu-şi propusese oare şi toamna trecută?

Drujba lui Torbjörn Ylitalo despica lemnul cu nişte scrâşnete stridente. Aruncă ultima bucată la o parte şi când se aplecă după un nou lemn de un metru lungime, Anna-Maria îl strigă pe nume.

El se întoarse, îşi ridică de pe urechi căştile şi închise drujba. Torbjörn Ylitalo avea în jur de şaizeci de ani.

Avea o înfăţişare cam grosolană, dar totuşi îngrijită. Ultimele resturi de păr de pe cap erau cărunte şi tunse la fel de atent ca barba. După ce îşi luă ochelarii de protecţie de pe nas, îşi descheie jacheta de lucru albastru-lucioasă şi scoase din buzunar o pereche de ochelari fără ramă, flexibili, în stilul lui Sven-Göran Eriksson, pe care şi-i aşeză pe nasul mare şi cărnos. Avea gâtul alb, însă faţa arsă de

soare şi tăbăcită de vânt. Lobii urechilor erau ca două zdrenţe mari de piele, însă Anna-Maria observă că aparatul de ras trecuse şi peste ei.

„Nu ca Sven-Erik”, gândi. Din urechile lui creşteau adevărate tufişuri.

Se aşezară în bucătărie. Anna-Maria acceptă mulţumind o ceaşcă de cafea, când Torbjörn Ylitalo spuse că ar bea şi el una.

Torbjörn turnă cafea în filtru, scotoci derutat în frigider şi păru uşurat când Anna-Maria spuse că nu doreşte fursecuri la cafea.

— Aveţi concediu acum, până când începe vânătoarea de elani? întrebă Anna-Maria.

— Nu, dar îmi organizez programul de lucru cam cum vreau eu, ştiţi.

— Da, sunteţi administratorul pădurilor bisericii.

— Exact.

— Şi preşedintele asociaţiei de vânători şi membru al echipei vânătorilor de elită.

Torbjörn Ylitalo confirmă dând din cap.

O vreme vorbiră despre vânătoare şi fructe de pădure.

Anna-Maria scoase un carnet şi un pix din buzunarul jachetei pe care o agăţase în cuier. Le aşeză în faţa ei pe masă.

— Cum v-am spus deja afară, în curte, e vorba despre Mildred Nilsson. Am auzit că nu vă înţelegeaţi foarte bine.

Torbjörn Ylitalo o privi. Nu zâmbea, nu zâmbise până acum deloc. Luă fără grabă o înghiţitură de cafea, aşeză ceaşca pe farfurioară şi întrebă:

— Cine v-a spus asta?

— Deci e adevărat?

— Ce să vă spun, nu-mi place să vorbesc morţii de rău, însă ea a provocat aici, în sat, multe certuri şi necazuri.

— Cum anume?

— V-o spun deschis: ura bărbaţii. Eu chiar cred că ea voia ca femeile de aici, din sat, să divorţeze. Şi atunci, ce să mai faci?

— Sunteţi căsătorit?

— Sigur că da.

— A încercat s-o convingă pe soţia dumneavoastră să vă părăsească?

— Nu, pe ea nu. Pe celelalte.

— Dar în legătură cu ce aţi avut dumneavoastră şi Mildred diferenţe de opinie?

— Păi, treaba cu cota în echipa vânătorilor a fost una dintre ideile astea tâmpite ale ei. Mai doriţi cafea?

Anna-Maria scutură din cap.

— Ştiţi, voia ca jumătate din membrii echipei să fie femei. Pentru ea, era o condiţie necesară pentru a ne prelungi arenda.

— Iar dumneavoastră nu vi s-a părut o idee bună?

Tonul lui destul de relaxat deveni mai categoric.

— Cred că nimănui, în afara ei desigur, nu i s-a părut o idee bună. Eu chiar nu sunt misogin, dar toată lumea, indiferent dacă e vorba de parlament, de funcţiile de conducere din întreprinderi, ori de modesta noastră asociaţie de vânători, trebuie să îndeplinească aceleaşi condiţii când aplică pentru un post. Ar fi nedrept, nu-i aşa, să primiţi un post doar pentru că sunteţi femeie. Cum aţi putea să câştigaţi respectul celorlalţi? Şi în afară de asta, de ce să nu li se permită bărbaţilor să vâneze în continuare? Ce e rău în asta? Uneori mă gândesc că vânătoarea e ultimul lucru care ne-a mai rămas, unde suntem între noi. Lăsaţi-ne măcar aici în pace. Ce naiba, doar nici eu n-am insistat să fac parte din cercul ei de femei care citesc Biblia.

— Deci dumneavoastră şi Mildred nu aţi fost de aceeaşi părere?

— Ce înseamnă „de aceeaşi părere”? Ea ştia foarte bine cum văd eu lucrurile.

— Magnus Lindmark a spus că v-ar fi plăcut să-i băgaţi ţeava puştii pe gât.

Anna-Maria se întrebă dacă nu greşise spunându-i lui Torbjörn Ylitalo acest lucru. Dar aşa-i trebuia nenorocitului ăluia care decapita pisici.

Torbjörn Ylitalo nu păru indignat. Chiar zâmbi pentru prima oară. Un zâmbet obosit, abia perceptibil.

— Cred că astea sunt mai degrabă sentimentele lui Magnus, spuse. Dar nu Magnus a ucis-o. Şi nici eu.

Anna-Maria nu răspunse.

— Dacă aş fi ucis-o eu, aş fi împuşcat-o şi aş fi aruncat-o pe fundul mlaştinii.

— Ştiaţi că voia să rezilieze contractul de arendă?

— Da, dar n-avea pe nimeni de partea ei în consiliul parohial, deci nu prea conta.

Torbjörn Ylitalo se ridică.

— Dacă asta e tot, m-aş întoarce acum la treburile mele.

Anna-Maria se ridică la rândul ei. Torbjörn Ylitalo aşeză ceştile de cafea în chiuvetă.

Apoi luă cana cu cafeaua încă fierbinte şi o puse în frigider.

Anna-Maria nu comentă. Iar în curte îşi luară foarte relaxaţi rămas bun.

Anna-Maria Mella părăsi curtea lui Torbjörn Ylitalo. Voia să mai treacă o dată pe la Erik Nilsson. Să-l întrebe dacă ştia cumva cine-i trimisese soţiei lui desenul acela.

Opri în faţa gardului care înconjura casa parohială. Cutia de poştă era umplută până la refuz cu ziare şi scrisori, capacul stătea ridicat. Curând avea să plouă înăuntru. Ziarele, reclamele şi facturile aveau să se lipească toate într-un bulgăre mare de *papier mâche*. Nu vedea pentru prima oară o cutie poştală atât de plină. Vecinii dau telefon la poliţie, cutia poştală e aşa şi aşa, poliţia sparge uşa şi în spatele ei aşteaptă moartea. Într-o formă sau alta.

Anna-Maria trase aer în piept. Întâi voia să verifice uşa. Dacă soţul femeii-pastor era în casă, uşa putea fi descuiată. Dacă era încuiată, putea să arunce o privire înăuntru prin fereastra de la parter.

În clipa în care apucă clanţa, uşa se deschise dinăuntru. Anna-Maria nu ţipă. Chipul ei rămase probabil impasibil. Însă în sinea ei tremura. Stomacul i se strânse.

Din casă ieşi o femeie, dădu nas în nas cu Anna-Maria şi scoase speriată un ţipăt.

Avea în jur de patruzeci de ani, ochi albaştri, care de spaimă se măriseră, gene lungi şi dese. Nu era cu mult mai înaltă decât Anna-Maria, deci era o femeie destul de scundă. Dar mai firavă, cu membre delicate. Mâna care îi ţâşnise la piept avea degete lungi şi o încheietură subţire.

— Oh, spuse zâmbind.

Anna-Maria se prezentă.

— Îl caut pe Erik Nilsson.

— A, spuse femeia. Păi... nu e aici.

Glasul ei se pierdu în aer.

— S-a mutat, spuse ea. Deci casa parohială aparţine bisericii. Şi nu l-a alungat nimeni, dar... Mă iertaţi, eu sunt Kristin Wikström.

Îi întinse Anna-Mariei o mână subţire. Apoi păru cam derutată şi simţi nevoia de a-şi explica prezenţa.

— Soţul meu, Stefan Wikström, se va muta aici, acum că Mildred... vreau să spun, nu numai el. Şi eu, şi copiii, bineînţeles.

Râse scurt.

— Erik Nilsson şi-a lăsat aici toată mobila şi toate lucrurile şi nu ştim pe unde e şi... da, am venit să văd câte sunt de făcut.

— Deci nu ştiţi unde e Erik Nilsson?

Kristin Wikström clătină din cap.

— Dar soţul dumneavoastră? întrebă Anna-Maria.

— Nici el nu ştie.

— Nu, vreau să spun, el unde e?

Buza superioară a lui Kristin Wikström se încreţi.

— Ce vreţi de la el?

— Să-i pun nişte întrebări.

Kristin Wikström scutură încet şi cu un aer mâhnit capul.

— Îmi doresc atât de mult să fie lăsat în pace, spuse ea. A avut o vară cumplită. Nicio zi de concediu. Poliţia tot timpul pe capul lui. Şi presa. Îl sunau şi noaptea, ştiţi? Şi n-am îndrăznit să scoatem telefonul din priză, pentru că mama mea e bătrână şi bolnavă şi ce ne făceam dacă suna exact atunci. Şi toată teroarea asta, teama că e vorba despre un nebun care... Nu-mi mai vine nici să-mi las copiii să umble singuri pe stradă. Şi îmi fac tot timpul griji pentru Stefan.

„Dar de colega care a murit nu prea-ţi pare rău”, constată Anna-Maria cu răceală.

— E acasă? o întrebă neînduplecată.

Kristin Wikström oftă. O privi pe Anna-Maria aşa cum priveşti un copil care te-a dezamăgit. Care te-a dezamăgit profund.

— Nu ştiu, spuse. Nu sunt genul care să-şi supravegheze tot timpul bărbatul.

— Atunci am să trec întâi pe la casa parohială din Jukkasjärvi şi dacă nu e acolo, mă duc în oraş, spuse Anna-Maria Mella şi îşi înăbuşi impulsul de a-şi da ochii peste cap.

Kristin Wikström rămâne pe treptele casei parohiale din Poikkijärvi. Priveşte în urma Fordului roşu. Poliţista asta nu-i e deloc simpatică. Nimeni nu-i e simpatic. Ba nu, nu-i adevărat. Pe Stefan îl iubeşte. Şi copiii. Îşi iubeşte familia.

În mintea ei e un proiector. Nu crede că se-ntâmplă prea des. Uneori îi arată numai prostii. Dar acum vrea să revadă un film care-i place. Soarele de toamnă îi încălzeşte faţa. E încă vară târzie, nici nu-ţi vine să crezi că eşti în Kiruna, atât de cald e. Şi foarte bine că e aşa. Pentru că filmul e din primăvara trecută.

Soarele de primăvară pătrunde pe fereastră şi încălzeşte faţa lui Kristin. Culorile sunt delicate. Imaginea e scăldată într-o lumină atât de blândă, încât ea pare să aibă un nimb. Şade pe un scaun în bucătărie. Pe scaunul de alături şade Stefan. Se apleacă spre ea şi îşi aşază capul în poala ei. Mâinile ei îi mângâie părul. Ea spune: „Şşşş.” El plânge. „Mildred”, spune el. „Mult nu mai rezist.” El nu vrea decât linişte şi pace. Linişte la serviciu. Linişte acasă. Dar câtă vreme Mildred împrăştie numai otravă în comunitate... Îi mângâie părul moale. E un moment sacru. Stefan e atât de puternic. Nu caută niciodată consolare la ea. Ea savurează momentul în care înseamnă atât de mult pentru el. Ceva o face să-şi ridice privirea. În uşa întredeschisă stă fiul lor cel mare. Benjamin. Doamne, cum arată, cu părul lung şi blugii negri strâmţi şi rupţi. Se holbează la părinţii lui. Nu scoate niciun sunet. Doar în privire are ceva sălbatic. Ea se încruntă, vrea să-l facă să priceapă că trebuie să dispară. Ea ştie că Stefan nu vrea să fie văzut de copii în starea asta.

Filmul s-a sfârşit. Kristin aşază o mână pe balustradă. Asta va fi casa ei şi a lui Stefan. Dacă soţul lui Mildred îşi imaginează că-şi poate lăsa catrafusele aici, pentru că nimeni nu va îndrăzni să i le arunce în stradă, se înşală. În drum spre maşină, Kristin derulează încă o dată filmul. Dar de data asta taie secvenţa cu fiul ei, Benjamin.

Anna-Maria intră în curtea casei parohiale din Jukkasjärvi. Sună la uşă, dar nu-i deschise nimeni.

Când se întoarse, zări un băiat venind spre casă. Avea vârsta lui Marcus, probabil cincisprezece ani. Avea păr lung şi lucios, vopsit negru. Pe pleoapele inferioare îşi trăsese câte o dungă neagră cu creionul dermatograf. Purta o geacă de piele neagră, uzată şi o pereche de blugi negri strâmţi, cu găuri imense la genunchi.

— Bună, strigă Anna-Maria. Locuieşti aici? Îl caut pe Stefan Wikström, ştii cumva dacă...

Mai departe nu ajunse. Băiatul se holbă la ea. Apoi se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă de-a lungul străzii. În prima clipă, Anna-Maria voi să alerge după el, dar se răzgândi. La ce bun?

Urcă în maşină şi porni spre oraş. Se uită în jur după băiatul în negru, dar nu-l mai zări.

Să fi fost din familia pastorului? Sau vreun hoţ pe care-l surprinsese prezenţa ei?

Mai era ceva ce nu-i dădea pace.

Soţia lui Stefan Wikström. O chema Kristin Wikström.

Kristin. Mai auzise undeva numele ăsta.

Apoi îşi aminti. Opri la marginea şoselei. Întinse mâna după scrisorile primite de către Mildred, pe care Fred Olsson le considerase interesante şi pe care le pusese deoparte.

Două dintre ele purtau semnătura „Kristin”.

Anna-Maria le citi în grabă. Una era din luna martie, cu un scris îngrijit.

„Lasă-ne în pace. Vrem linişte şi pace. Soţul meu are nevoie de linişte la serviciu. Vrei să cad în genunchi în faţa ta? Cad în genunchi. Şi te implor: lasă-ne în pace.”

A doua fusese trimisă o lună mai târziu. Se vedea că era acelaşi scris, dar parcă era mai agitat, buclele literelor „g” erau lungi, iar unele cuvinte erau tăiate, ca într-o ciornă:

„Poate crezi că nu ŞTIM. Dar toată lumea a priceput că nu e o întâmplare că la un an după ce soţul meu a început să lucreze aici ai aplicat şi tu pentru postul din Kiruna. Şi te ASIGUR că ŞTIM. Colaborezi cu grupuri şi organizaţii care au un SINGUR scop: să-l distrugă. Cu URA ta otrăveşti fântânile. Dar URA asta o vei bea chiar tu.”

„Ce fac acum?”, se întrebă Anna-Maria. „Mă întorc şi o pun la perete?”

Îl sună pe Sven-Erik Stålnacke.

— Mai bine vorbim cu bărbatul ei, propuse Sven-Erik. Sunt oricum în drum spre biroul parohial, să iau actele de contabilitate ale fundaţiei ăsteia.

Stefan Wikström şedea la biroul lui. Oftă o dată adânc. Sven-Erik Stålnacke se aşezase în fotoliul pentru vizitatori. Anna-Maria Mella se rezema de tocul uşii, cu braţele încrucişate.

„Uneori e aşa de... neprofesionistă”, gândi Sven-Erik şi se uită la Anna-Maria.

Mai bine ar fi fost să se ocupe el singur de ţâşti-bâştiul ăsta, mult mai bine. Anna-Maria nu-l putea suferi şi nici nu se străduia să-şi ascundă antipatia. Citise şi el, desigur, despre cearta dintre Mildred şi pastorul ăsta, dar acum veniseră la el în interes de serviciu.

— Da, am aflat despre scrisorile astea, spuse pastorul.

Se sprijinea cu cotul stâng de birou şi îşi ţinea fruntea cu vârfurile degetelor.

— Soţia mea... ea... uneori nu-i merge prea bine. Nu că ar fi bolnavă psihic, dar e mai labilă uneori. Persoana care a scris scrisorile astea nu e ea, de fapt.

Sven-Erik Stålnacke şi Anna-Maria Mella tăceau.

— Uneori parc-ar vedea fantome ziua în amiaza mare. Niciodată n-ar... Doar nu credeţi că...?

Îşi luă degetele de pe frunte şi lovi cu palma în masă.

— Ar fi total absurd. Dumnezeule, Mildred avea sute de duşmani.

— Printre care vă număraţi şi dumneavoastră? întrebă Anna-Maria.

— Asta chiar nu-i adevărat. Acum am ajuns şi eu printre suspecţi? Mildred şi eu am avut deseori păreri diferite, în privinţa unor probleme de serviciu, asta-i adevărat, dar ca eu sau sărmana Kristin să fi avut ceva de-a face cu crima....

— Nici n-am afirmat aşa ceva, spuse Sven-Erik.

Se încruntă într-un mod care o făcu pe Anna-Maria să tacă şi să asculte.

— Ce a spus Mildred despre scrisorile astea? întrebă Sven-Erik.

— M-a înştiinţat că le-a primit.

— De ce le-a păstrat, ce credeţi?

— Nu ştiu, eu, de pildă, păstrez toate felicitările de Crăciun.

— Mai ştiau şi alţii de ele?

— Nu, şi v-aş fi recunoscător dacă nu s-ar afla.

— Deci Mildred n-a vorbit cu nimeni altcineva despre ele?

— Nu, din câte eu ştiu eu, nu.

— Şi i-aţi fost recunoscător pentru asta?

Stefan Wikström îşi miji ochii.

— Poftim?

Mai să pufnească în râs. Recunoscător. El să-i fi fost recunoscător lui Mildred? Ce absurditate. Dar ce să spună? Doar nu putea vorbi despre asta. Mildred îl ţinea încă prizonier. Şi se folosea de soţia lui ca de un zăvor. Şi ea se aşteptase ca el să-i fie recunoscător.

La mijlocul lunii mai s-a înjosit şi s-a dus la Mildred să o roage să-i dea scrisorile. O însoţise în drum spre spital. Ea voia să viziteze pe cineva. Era cea mai urâtă perioadă din an. Nu acasă, în Lund. Ci în Kiruna. Străzile erau pline de pietriş şi gunoaie ieşite la iveală după topirea zăpezii.

Nimic verde. Numai mizerie, gunoi şi grămezi de pietriş.

Stefan vorbise cu soţia lui la telefon. Era în vizită la mama ei, în Katrineholm, împreună cu copiii. Păruse mai veselă.

Stefan se uită la Mildred. Şi ea pare veselă. Îşi îndreaptă faţa spre soare şi inspiră adânc, cu savoare. Trebuie să fie o binecuvântare să nu ai simţ estetic. Mizeria şi pietrişul nu-ţi strică atunci dispoziţia.

E ciudat, îşi spune el, nu fără o umbră de mâhnire, că soţia lui se înveseleşte şi îşi recapătă puterea după ce a stat o vreme despărţită de el. Nu aşa îşi imaginează el căsnicia, trebuie să-ţi oferi reciproc putere şi susţinere. El a acceptat deja, cu multă vreme în urmă, că ea nu-i poate oferi sprijinul la care sperase. Dar acum are sentimentul că nici el nu mai e suficient pentru ea. „Ah, încă o vreme," răspunde ea vag, când o întreabă cât va mai rămâne acolo.

Mildred nu vrea să-i dea scrisorile.

— Poţi să-mi distrugi oricând viaţa, spune el cu un zâmbet strâmb.

Ea îl priveşte adânc în ochi.

— Atunci va trebui să înveţi să ai încredere în mine, spune ea.

El se uită la ea dintr-o parte. Când merg aşa, alături, îi pare atât de mică. Dinţii ei din faţă sunt de-a dreptul anormal de mici. E ca un şoarece, din toate punctele de vedere.

— Intenţionez să discut în consiliul parohial chestiunea arendei de care beneficiază asociaţia de vânători. Contractul expiră de Crăciun. Şi dacă arendăm terenul cuiva care poate plăti...

Lui nu-i vine să-şi creadă urechilor.

— Aşa deci, spune el şi se miră cât de calm îi este glasul. Vrei să mă ameninţi. Dacă susţin cauza asociaţiei de vânători, scoţi la lumină scrisorile lui Kristin. Eşti josnică, Mildred. Acum ţi-ai arătat adevărata faţă.

Simte cum gura lui se trezeşte la viaţă. Se schimonoseşte într-o expresie plângăcioasă.

Dacă soţia lui se va odihni o vreme, îşi va recăpăta echilibrul. Dar dacă se află de scrisori... Parcă o şi aude cum i se plânge că e vorbită de rău pe la spate. O să-şi facă şi mai mulţi duşmani. În curând se va război pe mai multe fronturi. Şi acesta le va fi sfârşitul.

— Nu, spune Mildred. Nu te ameninţ. Eu am să tac în orice caz. Mi-aş dori doar ca tu...

— ...să-ţi fiu puţin recunoscător?

— Să mă susţii o dată, într-o singură chestiune, spune Mildred pe un ton obosit.

— Împotriva conştiinţei mele?

Şi acum explodează. Acum îşi dă arama pe faţă.

— Ah, încetează! Parc-ar fi vorba de conştiinţă!

Sven-Erik Stålnacke repetă întrebarea:

— I-aţi fost recunoscător? Având în vedere că nu eraţi tocmai cei mai buni prieteni, a fost un act de generozitate din partea ei să nu spună nimănui despre scrisori.

— Da, reuşi Stefan să rostească după o vreme.

Sven-Erik mustăcea. Anna-Maria se dezlipi de uşă.

— Mai e ceva, spuse Sven-Erik. Contabilitatea fundaţiei. E aici, în biroul parohial?

Ochii lui Stefan Wikström începură să joace.

— Cum?

— Contabilitatea fundaţiei pentru protejarea lupoaicei. O aveţi aici?

— Da.

— Am vrea să ne uităm puţin peste ea.

— N-aveţi nevoie de o împuternicire sau ceva de genul ăsta de la procuratură?

Anna-Maria şi Sven-Erik schimbară o privire. Sven-Erik se ridică din fotoliu.

— Mă scuzaţi, spuse. Trebuie să merg la toaletă. Unde...

— În stânga, treceţi prin secretariat şi o luaţi iarăşi la stânga.

Sven-Erik dispăru.

Anna-Maria scoase la iveală copia desenului care o înfăţişa pe Mildred spânzurată.

— Cineva i-a trimis desenul acesta lui Mildred Nilsson. L-aţi văzut vreodată?

Stefan Wikström luă desenul. Mâna nu-i tremura.

— Nu, spuse.

Şi îi dădu desenul înapoi.

— Dumneavoastră nu aţi primit niciodată aşa ceva?

— Nu.

— Şi nu aveţi idee cine i l-ar fi putut trimite? Nu v-a vorbit niciodată despre el?

— Nu eram atât de intimi.

— Mi-aţi putea da o listă de persoane cu care ar trebui, după părerea dumneavoastră, să stau de vorbă? Vreau să spun, dintre cei care lucrează pentru biserică sau aici, la sediul parohiei.

Anna-Maria se uita la Stefan Wikström, care scria lista cerută. Spera din tot sufletul ca Sven-Erik să se mişte repede.

— Aveţi copii? îl întrebă.

— Da, trei băieţi.

— Câţi ani are cel mare?

— Cincisprezece.

— Şi cum arată? Seamănă cu dumneavoastră?

Glasul lui Stefan Wikström îşi pierdu puţin din claritate.

— Imposibil de spus. Nici nu mai ştii cum arată de fapt, sub vopsea şi machiaj. E... într-o fază.

Îşi ridică privirea şi zâmbi. Anna-Maria pricepu că acest zâmbet părintesc, pauza de efect şi cuvântul „fază” erau mijloacele la care recurgea în mod obişnuit când vorbea despre fiul lui.

Zâmbetul lui Stefan Wikström se şterse.

— De ce întrebaţi despre Benjamin? vru să ştie.

Anna-Maria luă lista din mâna lui.

— Vă mulţumesc pentru ajutor, spuse, şi ieşi.

Sven-Erik Stålnacke intră din biroul lui Stefan Wikström direct în secretariat. Acolo erau trei femei. Una dintre ele uda florile de pe pervaz, celelalte două şedeau în faţa computerelor. Sven-Erik se îndreptă spre una dintre ele şi se prezentă. Avea vârsta lui, circa şaizeci de ani, vârful nasului lucios şi o privire amabilă.

— Vrem să aruncăm o privire peste actele de contabilitate ale fundaţiei, spuse el.

— OK.

Femeia merse la un raft şi se întoarse cu un dosar aproape gol. Sven-Erik îl studie gânditor. Contabilitatea însemna, de regulă, teancuri groase de acte, chitanţe, coloane de cifre, facturi.

— Asta-i tot? întrebă neîncrezător.

— Da, spuse femeia. N-au fost prea multe tranzacţii, mai mult plăţi.

— Aţi putea să-mi împrumutaţi pentru un timp dosarul?

Femeia zâmbi.

— Puteţi să-l păstraţi, sunt numai copii şi printuri. Pot să le listez oricând din nou.

— Spuneţi-mi, vă rog, zise Sven-Erik şi îşi coborî glasul. Aş vrea să vă întreb ceva, putem...

Femeia ieşi cu el din birou.

— E o factură acolo pentru un curs de perfecţionare, spuse Sven-Erik. O sumă destul de mare.

— Da, spuse femeia. Ştiu la ce vă referiţi.

Chibzui o vreme şi păru să-şi ia avânt.

— N-a fost corect, spuse ea. Mildred a fost foarte supărată. Stefan a plecat cu familia lui la sfârşitul lunii mai în SUA, în concediu. Cu banii fundaţiei.

— Cum a fost posibil?

— El, Mildred şi Bertil aveau fiecare în parte drept de semnătură pentru fundaţie. Deci n-a fost niciun fel de problemă. Probabil s-a gândit că nu va observa nimeni. Sau a vrut să-i facă în ciudă, ştiu şi eu?

— Şi pe urmă ce s-a-ntâmplat?

Femeia se uită la Sven-Erik.

— Nimic, spuse ea. Au considerat afacerea încheiată. Iar Mildred a spus că Stefan Wikström a fost la Yellowstone, unde se desfăşura un proiect legat de studierea lupilor. Da, din câte ştiu eu, n-au fost probleme.

Sven-Erik îi mulţumi, iar ea se întoarse la computerul ei. Sven-Erik cocheta cu ideea de a-l întreba pe Stefan despre călătoria aceasta. Dar nu era nicio grabă, mai aveau timp şi a doua zi. Instinctul îi spunea să-şi mai lase un răgaz de gândire. Şi n-ajută oricum la nimic să bagi spaima în oameni.

— Nici n-a tresărit, spuse Anna-Maria în maşină. Când i-am arătat lui Stefan Wikström desenul, nici n-a tresărit. Fie e total lipsit de sentimente, fie îşi foloseşte toată energia pentru a-şi ascunde sentimentele. Doar ştii şi tu că dorinţa necondiţionată de a rămâne calm te poate face să uiţi că trebuie să reacţionezi totuşi cumva.

Sven-Erik zâmbi reţinut.

— O urmă de interes tot ar fi trebuit să arate, spuse Anna-Maria. Măcar să se uite la el. Eu aşa aş fi reacţionat. Nu mi-aş fi putut ţine firea, dacă ar fi fost adresat unei persoane pe care o cunosc. Iar dacă n-aş fi cunoscut-o, ori n-aş fi putut-o suferi, tot m-ar fi atins cumva senzaţionalul situaţiei. Aş fi privit pentru câteva clipe desenul.

„La ultima mea întrebare nici n-a răspuns”, se gândi Anna-Maria. „Când l-am întrebat dacă are vreo idee cine i-

ar fi putut trimite desenul. Mi-a spus doar că el şi Mildred nu au fost atât de intimi.”

Stefan Wikström ieşi din biroul lui în secretariat. Nu se simţea prea bine. Bine ar fi fost să meargă acasă şi să mănânce ceva.

Secretarele îl priviră curioase.

— Mi-au pus diverse întrebări de rutină legate de Mildred, spuse el.

Ce expresie. Întrebări de rutină.

— Au stat de vorbă şi cu voi? le întrebă.

Femeia care vorbise cu Sven-Erik răspunse.

— Da, tipul cel înalt a vrut să arunce o privire peste actele de contabilitate ale fundaţiei.

Stefan înlemni.

— Sper că nu i le-ai dat. Nu sunt autorizaţi să...

— Ba sigur că i le-am dat. Doar nu sunt secrete...

Femeia îl privi iscoditor. Stefan Wikström simţea şi privirile celorlalte. Se răsuci pe călcâie şi se întoarse cu paşi grăbiţi în biroul lui.

Protopopul n-avea decât să spună ce voia. Stefan trebuia neapărat să stea de vorbă cu el. Formă numărul lui Bertil.

Protopopul era în maşină. Vocea lui se pierdea din când în când.

Stefan îi povesti despre vizita poliţiştilor. Care luaseră şi actele de contabilitate ale fundaţiei.

Bertil nu păru foarte impresionat. Stefan spuse că, de vreme ce amândoi făceau parte din conducerea fundaţiei, nu era un viciu de formă, dar chiar şi aşa...

— Dacă ajunge la urechile presei, e limpede ce vor scrie despre noi. Că suntem nişte paraziţi.

— Lasă că se rezolvă, spuse protopopul netulburat. Stefan, trebuie să cobor aici, vorbim mai târziu.

Din tonul acesta netulburat al protopopului, Stefan înţelese că nu-l va susţine în cazul în care treaba cu călătoria în SUA va deveni publică. Nu va recunoaşte în

ruptul capului că discutaseră la vremea respectivă. „La ora actuală, fundaţia are atâţia bani care nu ajută nimănui la nimic,” îi spusese protopopul. Şi apoi vorbiseră despre o călătorie cu scopul lărgirii competenţelor profesionale. Se aflau la conducerea unei fundaţii menite să protejeze animale sălbatice, dar nu ştiau nimic despre lupi, din acest motiv hotărâseră să-l trimită pe Stefan la Yellowstone. Şi cumva se nimerise să-l însoţească şi Kristin şi băieţii mai mici, pentru că numai aşa reuşise s-o convingă să se întoarcă acasă de la Katrineholm.

Fusese de la sine înţeles ca Mildred să nu afle că banii pentru călătorie aparţineau fundaţiei. Dar bineînţeles că una dintre secretare nu putuse rezista tentaţiei de a-i relata imediat totul.

După ce se întorsese din SUA, Mildred îi ceruse socoteală. El îi explicase netulburat necesitatea ca un membru al consiliului de conducere al fundaţiei să-şi însuşească anumite cunoştinţe. Iar el, un vânător şi un practicant al alergării de fond, era cel mai nimerit. Astfel putea câştiga respect şi înţelegere, cum Mildred n-ar fi câştigat nici într-o mie de ani.

Se aşteptase la o izbucnire de furie. Undeva, în subconştientul lui, aproape se bucurase. Se bucurase să vadă curând spectacolul roşu al cumpătului ei pierdut, pe fundalul albastru profund al stăpânirii de sine şi calmului de care avea să dea el dovadă. Dar, ea nu făcuse altceva decât să se sprijine de biroul lui. Cu greutate, într-o ţinută care îl făcuse pentru o clipă să creadă că suferea de vreo boală ascunsă, că avea probleme cu rinichii sau cu inima. Îşi întorsese faţa spre el. Sub stratul de bronz al primăverii timpurii era palidă. Ochii, două cercuri negre. O jucărie de pluş caraghioasă, cu ochii ca doi nasturi, care se trezeşte brusc la viaţă, începe să cuvânteze şi îţi bagă frica în oase.

— Dacă discut cu consiliul parohial înainte de Crăciun despre arendă, tu faci bine şi te abţii, ai înţeles? îl întrebase

Mildred. Altfel o să constate poliţia dacă treaba asta a fost ilegală sau nu.

El încercase să-i spună că e ridicolă.

— Alegerea îţi aparţine, continuase ea. N-am de gând să-ţi trec cu vederea totul, la nesfârşit.

El rămase privind uluit în urma ei. Când îi trecuse ea ceva cu vederea? Era ca o urzică.

Stefan se gândi la protopop. Se gândi la soţia lui. Se gândi la privirile secretarelor. Brusc simţi că nu mai poate respira. Gâfâia ca un câine închis într-o maşină. Trebuia să încerce să se calmeze.

„Pot să ies cu bine din situaţia asta”, îşi spuse. „Unde greşesc oare?”

De mic îşi alesese întotdeauna prieteni care îl asupreau şi exploatau. El era băiatul bun la toate, le ceda dulciurile lui. Mai târziu a fost obligat să taie cauciucuri şi să arunce cu pietre, pentru a le demonstra că băiatul protopopului nu e un papă-lapte. Iar acum, ca bărbat în toată firea, îl atrăgeau persoane şi situaţii în care era tratat ca un gunoi.

Stefan puse mâna pe telefon. O singură convorbire.

Lisa Stöckel şade pe treptele căsuţei ei de vrăjitoare. Lucrarea de diplomă a unui cofetar drogat, aşa o numise Mimmi. Curând o să coboare la local. Acum mănâncă în fiecare zi acolo. Iar Mimmi nu pare mirată. Lisa nu mai are în bucătărie decât o farfurie de supă, o lingură şi un deschizător de conserve pentru mâncarea de câini. Câinii se zbenguie la marginea terenului. Adulmecă şi urinează pe tufişurile de coacăze negre. Lisa are senzaţia că se holbează întrebători la ea, de ce nu-i alungă de acolo.

„Urinaţi unde vreţi”, îşi spune cu o umbră de zâmbet.

E ciudat cum se întăreşte inima omului. Ca tălpile vara. Poţi să calci pe conuri de brad şi pietre. Dar când ţi se crapă călcâiele, durerea e cumplită.

Această tărie a fost dintotdeauna punctul ei forte. Acum a devenit punctul ei slab. Încearcă să găsească cuvintele potrivite pentru Mimmi, dar pur şi simplu nu reuşeşte. Tot ce ar trebui să-i spună ar fi trebuit să-i spună demult, acum e prea târziu.

Şi, în fond, ce să-i spună? Adevărul. Nu prea merge, îşi aminteşte când avea Mimmi şaisprezece ani. Lisa divorţase de Tommy cu mulţi ani înainte. Tommy îşi petrecea weekendurile bând. Noroc că era un faianţar priceput şi harnic. Cât avea de lucru, se mulţumea să bea bere de lunea până joia. Mimmi îşi făcea griji. Normal. Era de părere că Lisa ar trebui să stea de vorbă cu el. O întreba: „Nu-ţi pasă deloc de tata?” Lisa răspundea: „Ba da.” Dar minţea.

Şi de fapt îşi propusese să nu mai mintă. Dar Mimmi era Mimmi. Lisei nu-i păsa nici cât negru sub unghie de Tommy. „De fapt, de ce te-ai măritat cu tata?” întreba Mimmi alteori. Lisa trebuia să recunoască atunci că habar n-avea. Amintirea acelor vremuri era învăluită în ceaţă. Nu-şi putea aminti ce gândise sau simţise atunci când se cunoscuseră, când se culcase cu el, când se logodiseră, când fusese nevoită să poarte tinicheaua lui pe deget. Şi apoi venise Mimmi. Fusese întotdeauna un copil minunat. Dar, în acelaşi timp, cătuşa care o lega pe Lisa de Tommy pe vecie. Uneori se îndoia de sentimentele ei materne. Ce trebuia să simtă o mamă pentru copilul ei? Nu ştia. „Aş putea să-mi dau viaţa pentru ea”, îşi spunea uneori, şezând pe marginea patului în care dormea Mimmi. Dar astea nu erau decât vorbe goale. E ca atunci când îi promiţi cuiva o călătorie în străinătate, în cazul în care câştigi un milion la loto. E mai simplu să îţi dai teoretic viaţa pentru un copil, decât să te aşezi pentru un sfert de oră lângă el şi să-i citeşti dintr-o carte. Când o vedea pe Mimmi dormind, se îmbolnăvea de dor şi remuşcare. Când simţea mâinile lui Mimmi căutând pe faţa şi în braţele ei căldura şi apropierea, se încreţea pielea pe ea.

I se păruse de necrezut că se va elibera cândva de căsnicia asta. Şi când a plecat, în sfârşit, s-a mirat cât de simplu fusese. Nu a trebuit decât să-şi împacheteze lucrurile şi să se mute. Lacrimile şi ţipetele erau ca uleiul în apă.

Cu câinii nu ai niciodată probleme de acest gen. Pe ei nu-i afectează toanele Lisei. Au o sinceritate deplină şi o voioşie inepuizabilă.

Ca Nalle. Când se gândeşte la el, nu poate să nu zâmbească. Se observă şi la noua lui prietenă, la această Rebecka Martinsson. Marţi seara, când a văzut-o Lisa pentru prima oară, purta un pardesiu lung până-n pământ şi o eşarfă strălucitoare, precis dintr-o mătase scumpă. Genul de secretară-şefă înţepată, sau ce-o fi fost. Şi mai

avea ceva, o ezitare, poate, de o secundă. Parcă ar fi trebuit mereu să se gândească înainte de a răspunde, a face un gest sau a-şi schimonosi faţa într-un zâmbet. Lui Nalle nu-i pasă de toate acestea. El intră în sufletele oamenilor încălţat. O singură zi în compania lui Nalle a fost suficientă pentru Rebecka Martinsson. Acum purta un hanorac din anii şaptezeci şi îşi lega părul cu un elastic maro, unul din acelea pe care nu ţi le mai scoţi din păr decât cu scalp cu tot.

Şi Nalle nu ştie să mintă. Mimmi serveşte din două-n două săptămâni, joia, un *afternoon tea*. Acum au ajuns să vină şi femeile din oraş la Poikkijärvi, special pentru a lua ceaiul în stil englezesc. *Scones* proaspete cu gem, şapte feluri de fursecuri. Joia trecută, Mimmi a întrebat cu glasul ridicat, pe un ton sever: „Cine a muşcat din fursecurile mele?” Nalle, care era ocupat cu o gustare formată din sandviciuri şi lapte, s-a ridicat imediat în picioare şi a mărturisit: „Eu.”

„Nalle cel binecuvântat”, gândeşte Lisa.

Asta spusese Mildred de mii de ori.

Mildred. Când carapacea tare a Lisei se crăpase, fusese inundată de Mildred. Lisa se contaminase cu tot trupul şi sufletul ei de Mildred.

Au trecut abia trei luni de când stăteau întinse în bucătărie pe canapeaua extensibilă. De multe ori ajungeau acolo când patul era ocupat de câini şi Mildred o ruga: „Nu-i alunga, nu vezi ce bine se simt?”

E început de iunie, iar Mildred are o mulţime de treburi. Serbări de încheiere a anului şcolar, confirmaţii, serbări ale grupurilor de copii şi de adolescenţi, sărbători religioase şi multe cununii. Lisa stă întinsă pe partea stângă şi se sprijină în cot. În mâna dreaptă ţine o ţigară. Mildred doarme, ori e trează, ori într-o stare intermediară. Spatele ei e acoperit de un puf moale, care creşte de-a lungul şirei spinării. E un cadou în plus pentru Lisa, care e înnebunită

după câini, faptul că spatele iubitei ei seamănă cu burta unui cățel. Sau, poate, cu a unei lupoaice.

— Care-i treaba de fapt, cu tine şi cu lupoaica asta? întreabă Lisa.

Toată primăvara, Mildred a fost ocupată cu lupoaica. A avut la dispoziţie nouăzeci de secunde din emisiunea de ştiri de la televizor şi a vorbit despre lupi. S-a organizat un concert de binefacere pentru fundaţie. Ba a vorbit chiar şi în cadrul predicii despre lupoaică.

Mildred se întoarce pe spate. Îi ia Lisei ţigara din mână. Lisa desenează cu degetul pe burta lui Mildred.

— Ah, spune Mildred şi, din tonul ei, Lisa îşi dă seama cât de greu îi vine să răspundă la întrebare. Cu femeile şi lupii e ceva deosebit. Există o asemănare între noi. Când mă uit la lupoaica asta, înţeleg pentru ce am fost create. Lupii au o răbdare incredibilă. Gândeşte-te numai că trăiesc la minus cincizeci de grade în regiunile polare şi la plus cincizeci de grade în deşert. Îşi apără teritoriul, îi apără cu dârzenie graniţele. Umblă liberi, până departe. În haită se ajută reciproc, sunt fideli, îşi iubesc puii mai presus de orice. Sunt ca noi.

— Tu n-ai pui, spune Lisa şi regretă imediat, însă pe Mildred nu pare s-o deranjeze.

— Eu vă am pe voi, spune Mildred râzând. Când e nevoie, au curajul să rămână, îşi continuă ea predica. Când e nevoie, au curajul să plece, când e nevoie, au curajul să şi muşte. Sunt... vii. Şi fericiţi.

Scoate fum pe gură, încearcă să formeze inele, în timp ce se gândeşte.

— E ceva legat de credinţa mea, spune în cele din urmă. Biblia e plină de bărbaţi cu misiuni importante, mai importante decât femeile şi copiii şi... da, decât orice altceva. Îi avem pe Avraam şi pe Iisus şi... să-ţi spun ceva, şi tatăl meu a călcat ca pastor pe urmele lor. Mama mea se ocupa de casă, de programările la dentist şi de felicitările de Crăciun. Pentru mine însă Iisus este cel care le permite

femeilor să aibă şi curajul de a pleca, atunci când e necesar, de a fi ca lupoaicele. Şi când sunt mâhnită şi dezamăgită, sau prost dispusă, îmi spune: Încetează, fii fericită.

Lisa continuă să deseneze cu degetul pe burta lui Mildred, degetul arătător se plimbă peste piept şi şolduri.

— Ştii că ei o urăsc, nu? întreabă.

— Cine? întreabă Mildred la rândul ei.

— Bărbaţii din sat, spune Lisa. Echipa vânătorilor. Torbjörn Ylitalo. La începutul anilor optzeci a fost condamnat pentru braconaj. A împuşcat un lup în Dalarna. Nevasta lui e de acolo.

Mildred se ridică în capul oaselor.

— Glumeşti.

— Nu glumesc. Normal ar fi fost să-şi piardă permisul de armă. Dar, după cum bine ştii, Lars-Gunnar lucra pe atunci la poliţie. Şi de vreme ce deciziile de acest gen sunt luate de către poliţie, Lars-Gunnar a tras nişte sfori... unde pleci?

Mildred a sărit în picioare. Câinii se năpustesc în bucătărie. Cred că acum li se va da voie să iasă. Mildred nu-i bagă în seamă. Îşi trage grăbită hainele pe ea.

— Unde pleci? repetă Lisa întrebarea.

— La asociaţia asta afurisită de babalâci, zbiară Mildred. Cum ai putut? Cum ai putut să ştii de-atâta timp?

Lisa se ridică în capul oaselor. A ştiut de la bun început. Doar a fost căsătorită cu Tommy, iar Tommy era prieten cu Torbjörn Ylitalo. Se uită la Mildred, care nu reuşeşte să-şi prindă ceasul la mână şi îl vâră în poşetă.

— Vânează pe gratis, şuieră Mildred. Biserica le tolerează orice. Şi nu lasă nici dracii să intre în clubul lor, cu atât mai puţin femeile. Iar femeile, care muncesc şi fac şi dreg, să-şi aştepte răsplata în cer. M-am săturat până-n gât, la dracu'. Asta demonstrează cu vârf şi îndesat poziţia bisericii faţă de bărbaţi şi faţă de femei, la dracu'!

— Măi, da' ce mai drăcui!

Mildred se întoarce cu o smucitură spre Lisa.

— Ar trebui să încerci şi tu! îi spune.

Magnus Lindmark stătea în faţa geamului în amurg. Nu aprinsese lumina. Toate obiectele şi siluetele, atât de-afară cât şi dinăuntru, se ştergeau, începeau să se dizolve, erau pe punctul de a se contopi cu întunericul.

Cu toate acestea, îi văzu foarte limpede pe vânătorul-şef Lars-Gunnar Vinsa şi pe preşedintele asociaţiei de vânători Torbjörn Ylitalo venind pe şosea spre casa lui. Rămase după perdea. Ce dracu' mai vor şi ăştia? Şi de ce nu veneau cu maşina? Parcaseră puţin mai departe, ca să vină pe jos ultima bucată de drum? Dar de ce? Un sentiment de nelinişte profundă îl cuprinse.

Indiferent ce voiau de la el, o să le spună că nu are timp. Pentru că el, spre deosebire de flăcăii ăştia, muncea. Bine, Torbjörn Ylitalo era administratorul pădurilor, dar nu se putea spune că muncea.

Magnus Lindmark nu mai primea atât de des vizite, de când plecase Anki cu băieţii. Înainte îl enerva la culme să-i tot vină pe cap neamurile ei şi prietenii copiilor. Şi nu era el genul să facă frumos în faţa lor. Prin urmare, surorile ei şi copiii se cărau întotdeauna înainte de a se întoarce el acasă. Lui îi convenea. Nu putea să suporte aşa ceva, ca oamenii să stea ore-n şir în fund şi să înşire baliverne! N-aveau nimic mai bun de făcut?

Cei doi stăteau acum afară, pe trepte, şi băteau la uşă. Maşina lui Magnus era în curte, deci nu se putea da plecat.

Torbjörn Ylitalo şi Lars-Gunnar Vinsa intrară în casă, fără să mai aştepte ca Magnus să le deschidă uşa. Acum erau în bucătărie.

Torbjörn Ylitalo aprinse lumina.

Lars-Gunnar îşi plimbă privirile în jur. Magnus văzu acum şi el în ce hal era bucătăria.

— Am fost... am avut atâtea de făcut, spuse.

Chiuveta era plină ochi cu vase murdare şi cutii goale de lapte. Lângă uşă, două cutii de carton pline cu conserve goale, care mai şi puţeau. Haine, pe care le aruncase pe podea înainte de a intra la duş, în loc să le ducă jos, în spălătorie. Pe masă, puzderie de reclame, scrisori, ziare vechi, precum şi o farfurie cu lapte bătut care se uscase şi crăpase de mult. Pe bufet, lângă cuptorul cu microunde, un motor de barcă dezasamblat, pe care la un moment dat intenţionase să-l repare.

Magnus îşi întrebă musafirii dacă doreau cafea, dar îl refuzară. Nici bere nu doreau. Magnus îşi luă o doză, a cincea pe ziua de azi.

Torbjörn trecu la subiect, fără nici-o introducere.

— Ce te-ai apucat să le spui poliţiştilor? întrebă el.

— Ce naiba vrei să spui?

Torbjörn Ylitalo miji ochii. Lars-Gunnar Vinsa se aplecă într-o poziţie foarte ciudată.

— Nu face pe prostul, spuse Torbjörn. Le-ai spus că mi-ar fi plăcut tare mult să-i trag un glonţ în gură femeii-pastor.

— E, rahat. Fufa aia de poliţistă avea numai prostii în căpăţână, pe care...

Mai mult nu apucă să spună. Lars-Gunnar făcu un pas spre el şi îi arse o palmă, cu o forţă de care niciun urs grizzly n-ar fi fost în stare.

— Să nu ne minţi în faţă!

Magnus închise ochii şi îşi duse o mână la obrazul arzând.

— Ce dracu', se văicări el.

— Ţi-am ţinut partea, spuse Lars-Gunnar. Eşti un ratat cum nu s-a mai pomenit, asta am ştiut-o dintotdeauna. Dar

de dragul tatălui tău te-am acceptat în asociaţie. Şi, în ciuda tâmpeniilor pe care le faci mereu, nu te-am dat afară.

Ciuda se aprinse în Magnus.

— Aşa, şi? Ăi fi tu mai bun? Mai stilat ca mine sau ce?

Acum îi trase Torbjörn un pumn în piept. Magnus se clătină câţiva paşi în spate şi se lovi cu pulpa de bufet.

— Ascultă, Magnus! Pe toate ţi le-am înghiţit, spuse Lars-Gunnar. Când tu şi amicii tăi aţi tras cu puşca cea nouă în semnele de circulaţie. Cafteala de anul trecut, în cabana de vânătoare. Nu rezişti la băutură. Şi cu toate acestea torni întruna în tine şi faci numai tâmpenii.

— Ce naiba, că nu eu m-am bătut, vărul lui Jimmy a...

Torbjörn îi trase încă un pumn în piept. Magnus scăpă doza de bere din mână. Doza rămase pe jos. Berea se revărsa din ea.

Lars-Gunnar îşi şterse transpiraţia de pe frunte. Îi curgea pe lângă ochi şi pe obraji.

— Şi pisoii ăia...

— Da, fir-ar să fie, îl aprobă Torbjörn.

Magnus începu să râdă prosteşte, ca un beţiv.

— Ce dracu', nişte pisici...

Lars-Gunnar îl lovi în faţă. Cu pumnul strâns. Direct în nas. Faţa lui Magnus păru să explodeze. Sângele îi şiroia fierbinte peste gură.

— Hai, urlă Lars-Gunnar. Hai, dă!

Arăta spre bărbia lui.

— Hai! Dă! Acum ai ocazia să te baţi cu un bărbat adevărat. Eşti un laş nenorocit, care chinuie femeile. Eşti o ruşine. Hai odată, dă!

Îşi îndoise degetele ca pe nişte cârlige şi îi făcea semn lui Magnus să vină spre el. Îl momea cu bărbia întinsă.

Magnus îşi ţinea mâna dreaptă sub nasul însângerat, sângele îi curgea pe sub mânecă. Făcu un semn de refuz cu mâna stângă.

Lars-Gunnar apucă brusc masa de bucătărie şi se sprijini cu greutate pe ea.

— Eu ies, îi spuse lui Torbjörn Ylitalo, să nu-mi fac păcate.

Înainte de a-şi lua tălpăşiţa, se mai întoarse o dată spre Magnus.

— Poţi să te duci la poliţie dacă vrei, îi spuse. Mie mi-e totuna. Şi exact la asta mă aştept din partea ta.

— Dar n-o să te duci, spuse Torbjörn Ylitalo după ce ieşise Lars-Gunnar. Şi de-acum înainte o să-ţi ţii gura, când e vorba de mine şi de echipa vânătorilor. M-ai auzit?

Magnus dădu din cap afirmativ.

— Dacă mai aud o singură dată ceva din gura ta spartă, o să am personal grijă să regreţi. Ai înţeles?

Magnus dădu iarăşi din cap. Îşi lăsă capul pe spate, să nu-i mai curgă sânge din nas. Acum îi curgea în gât şi avea un gust metalic.

— Contractul de arendă pentru terenul de vânătoare trebuie reînnoit la sfârşitul anului, spuse Torbjörn Ylitalo. Şi dacă vor fi discuţii şi scandaluri... de, cine ştie. Nimic nu e bătut în cuie pe lumea asta. Tu ai locul tău în asociaţie, dar trebuie să-ţi bagi minţile-n cap.

O vreme tăcură amândoi.

— Ar fi bine să pui nişte gheaţă, spuse Torbjörn în cele din urmă.

Şi plecă.

Lars-Gunnar Vinsa şedea pe trepte şi îşi prinsese capul în mâini.

— Hai să ne cărăm, spuse Torbjörn Ylitalo.

— Căcat, spuse Lars-Gunnar Vinsa. Bătrânu' o bătea pe mama, doar ştii şi tu. Chestiile astea mă dau gata. Ar fi trebuit să-l omor. Pe bătrân, vreau să zic. Ştii, când am absolvit academia de poliţie şi m-am întors aici, am încercat s-o conving să divorţeze. Dar în anii şaizeci trebuia să discuţi întâi cu pastorul. Şi porcul ăla a convins-o să rămână cu bătrânu'.

Torbjörn Ylitalo se uita spre câmpul năpădit de buruieni, care se învecina cu curtea lui Magnus Lindmark.

— Hai să mergem, spuse.

Lars-Gunnar Vinsa se ridică greoi.

Se gândea la pastorul acela. La capul lui chel şi lucios. La gâtul lui cu cute de grăsime. Of, la dracu'. Mama lui şedea îmbrăcată în paltonul ei de zile mari. Cu poşeta pe genunchi. Lars-Gunnar, lângă ea. Pastorul le zâmbise. Ca şi cum totul ar fi fost teribil de comic. „Dumneavoastră, la vârsta dumneavoastră”, îi spusese mamei. Mama tocmai împlinise cincizeci de ani. Avea să trăiască încă mai bine de treizeci de ani. „Nu vreţi mai bine să vă împăcaţi cu soţul dumneavoastră?” Mama tăcuse foarte mult timp. „Acum s-a rezolvat”, spusese Lars-Gunnar. „Acum ai vorbit cu pastorul şi poţi să divorţezi.” Însă mama clătinase din cap. „E mai uşor acum, de când nu mai sunteţi voi copiii acasă”, spusese. „Şi cum ar putea el să se descurce singur?”

Magnus Lindmark îi văzu pe cei doi bărbaţi dispărând jos, pe stradă. Deschise frigiderul şi scotoci înăuntru. Scoase un pachet cu carne tocată congelată, se aşeză cu o bere nouă pe canapeaua din camera de zi şi dădu drumul la televizor. Era un reportaj despre oameni care sufereau de nanism, bieţii nenorociţi.

Rebecka Martinsson îi comandă lui Mimmi un prânz la pachet. E în drum spre Kurravaara. Poate va înnopta în casa bunicii. I-a plăcut să stea acolo împreună cu Nalle. Acum vrea să încerce şi singură. Vrea să meargă în saună şi să sară în râu. Ştie cum va fi, ce va simţi. Apa rece, pietrele ascuţite sub tălpi. Inspiri adânc, îţi dai drumul în apă şi porneşti înot cu mişcări grăbite. Această senzaţie inexplicabilă de a retrăi toate vârstele simultan. A înotat în râul acesta la şase ani, la doisprezece ani, la treisprezece ani, până când s-a mutat din oraş. Sunt aceleaşi stânci, aceeaşi linie a malului. Seara, acelaşi aer răcoros de toamnă, care se aşază deasupra apei ca un al doilea râu. E ca o matrioşcă rusească în care toate păpuşile au fost aşezate în siguranţă la locul lor, una într-alta, aşa că înşurubezi cu o ultimă mişcare partea de sus în partea de jos şi ştii că până şi cea mai mică dintre păpuşi e acum pusă la adăpost, în mijloc.

Apoi va mânca în bucătărie şi se va uita la televizor, în timp ce va spăla vasele, va lăsa radioul să meargă. Poate va trece Sivving pe la ea, când va vedea lumină.

— Ai fost şi azi cu Nalle în expediţie?

Întrebarea i-o adresează Micke, proprietarul localului. Are nişte ochi blânzi. Nu se prea potrivesc cu braţele lui musculoase, acoperite de tatuaje, cu barba şi cercelul.

— Da, răspunde Rebecka.

— Super. Mildred a stat de multe ori cu el.

— Da, spune ea.

„Am făcut ceva pentru ea”, îşi spune în gând.

Mimmi îi aduce Rebeckăi prânzul.

— Mâine seară, spune Micke, ai chef să ne dai o mână de ajutor? E sâmbătă, vacanţa s-a terminat, a început şcoala, o să fie mare nebunie. Cincizeci de creiţari ora, de la opt la unu, plus bacşişul.

Rebecka îl priveşte surprinsă.

— Sigur, spune şi îşi ascunde amuzamentul. De ce nu?

Porneşte la drum. Cu senzaţia că e o mare şmecheră.

Picioare galbene

Noiembrie. Zorii se arată cenuşii şi leneşi. A nins în timpul nopţii, fulgi uşori ca puful plutesc şi acum către pământ în pădurea întunecată. De undeva se aude croncănitul unui corb.

Haita doarme într-o scobitură, sub o pătură de zăpadă. Nici măcar urechile nu se văd. Peste vară au supravieţuit toţi puii, în afară de unul singur. Unsprezece lupi sunt acum în haită.

Picioare galbene se ridică în patru labe şi îşi scuturǎ zăpada din blană. Adulmecă. Toate marcajele au fost acoperite de zăpadă. Îşi încordează toate simţurile. Privirea ageră. Urechile ciulite. Acum. Aude un elan care se ridică din culcuşul lui şi se leapădă de zăpadă. E la distanţă de un kilometru de ea. Foamea îi roade lui Picioare galbene o gaură dureroasă în stomac. Îi trezeşte şi pe ceilalţi, le face semn. Acum sunt numeroşi, pot vâna o pradă mare.

Elanul e un vânat periculos. Are picioare puternice, copite tăioase. Le poate frânge maxilarele ca pe nişte crenguţe. Însă Picioare galbene e un vânător bun. Şi curajos.

Haita se apropie încet de elan. Curând îi iau urma. Enervaţi, îi alungă în spate, mârâind încet şi îmbrâncindu-i, pe puii care au împlinit şapte luni. Au început deja să vâneze animale mici, însă acum, când haita va începe să hăituiască elanul, vor trebui să se mulţumească cu rolul de spectatori. Puii ştiu că va urma un spectacol măreţ, nerăbdarea pe care încearcă să o înăbuşe îi face să

tremure. Cei maturi îşi cruţă forţele. Doar boturile pe care le ridică uneori în aer sunt un semn evident că nu e vorba de o plimbare obişnuită, ci de o vânătoare extenuantă. Eşecul e mai probabil decât succesul, însă paşii lui Picioare galbene sunt decişi. Îi este foame. Şi acum munceşte din greu pentru haită. Nu mai îndrăzneşte să se îndepărteze de ceilalţi, să umble de una singură. Simte că altfel riscă să fie alungată din comunitate. Poate că într-o bună zi nu i se va mai permite să se întoarcă. Sora ei vitregă, lupoaica haitei, o ţine din scurt. Picioare galbene nu se mai apropie de perechea alfa decât cu picioarele din spate îndoite şi spatele încovoiat, pentru a-şi arăta supunerea. Îşi lipeşte trupul de pământ. Se târăşte şi le linge celor doi colţurile boturilor. E cel mai bun vânător din haită, dar asta nu-i mai ajută acum la nimic. Ceilalţi se descurcă şi fără ea şi toţi şi-au dat seama că zilele ei sunt numărate.

Din punct de vedere fizic le e superioară. E agilă şi are picioare lungi. E cea mai mare lupoaică din haită. Dar nu e un lider. Preferă să se aventureze singură, departe de haită. Nu vrea certuri şi le evită dând din coadă şi invitând la joacă. Sora ei vitregă, în schimb, sare în patru labe, îşi întinde gâtul şi pare să întrebe aruncând priviri de oţel în jur: „Ei? Care are de gând să facă vreo tâmpenie astăzi?” Nu face compromisuri şi nu-i e teamă de nimic. Ori te adaptezi, ori te cari. Asta vor învăţa curând şi puii ei. În cazul unui conflict, n-ar ezita să ucidă. Câtă vreme este ea la conducere, haitele rivale ar face bine să se ferească din calea ei. Neliniştea ei îi face pe toţi să o urmeze la pas, în ritm egal, când pornesc la vânătoare sau să-şi mărească teritoriul.

Elanul a simţit acum haita. E un mascul tânăr. Lupii aud crengile care trosnesc când o ia la goană prin pădure. Picioare galbene porneşte în galop. Zăpada nu e adâncă, riscul ca elanul să scape e foarte mare. Picioare galbene se îndepărtează de ceilalţi şi face un ocol în jurul elanului, pentru a-i tăia calea.

După doi kilometri l-au ajuns din urmă. Picioare galbene i-a blocat trecerea, încearcă să-l atace, fără să se apropie însă prea mult de coarnele şi copitele lui. Ceilalţi se grupează în jurul lui. Elanul loveşte din copite, e pregătit să se apere. Primul care atacă e un lup. Îşi înfige colţii în scobitura genunchiului elanului. Elanul se eliberează. Colţii i-au făcut o rană mare, cu muşchi şi tendoane rupte. Însă lupul nu se fereşte destul de repede, elanul îl loveşte cu copita şi îl aruncă în spate. Când se ridică iarăşi, şchiopătează uşor. I-a rupt două coaste. Ceilalţi lupi se retrag câţiva paşi, iar elanul scapă. Dispare printre copaci, cu piciorul însângerat.

Are încă prea multă forţă. Mai bine să alerge încă o vreme rănit, să obosească. Lupii pornesc în urma prăzii. De data aceasta la pas întins. Nu se grăbesc. Curând îl vor ajunge din urmă. Lupul rănit îi urmează şchiopătând. De-acum înainte, viaţa lui va depinde de norocul celorlalţi la vânătoare. Dacă prada nu va fi mare, el nu va primi decât oase. Şi dacă se vor îndepărta prea mult, nu-i va putea însoţi. În zăpadă adâncă, fiecare pas va fi un chin pentru el.

După cinci kilometri, haita atacă din nou. Picioare galbene conduce. Distanţa dintre haită şi elan e tot mai mică. Ceilalţi sunt atât de aproape în spatele ei, încât li se lovesc capetele de picioarele ei din spate. Pentru ei toţi nu mai există altceva decât elanul. Sângele lui în nările lor. L-au ajuns din urmă. Picioare galbene se agaţă cu colţii de piciorul din dreapta din spate al animalului. E momentul cel mai periculos, nu-i dă drumul şi la scurt timp un alt lup se agaţă de celălalt picior din spate al elanului. Când Picioare galbene îi dă drumul, un al treilea lup îi preia fulgerător poziţia. Cu un salt rapid în faţă, ea îşi încleştează maxilarele în jurul gâtlejului elanului. Elanul cade în genunchi în zăpadă. Picioare galbene trage de beregata lui. Animalul încearcă din răsputeri să se ridice. Îşi întinde capul spre cer. Lupul alfa îl prinde de bot şi îi trage capul la pământ. Picioare galbene îl prinde iarăşi de beregată şi i-o sfârtecă.

Viaţa elanului se scurge cu repeziciune. Zăpada se înroşeşte. Puii au priceput ce s-a întâmplat. Au undă verde. Dau năvală şi se aruncă asupra animalului muribund. Au voie să participe şi ei la victorie, să tragă de botul şi picioarele elanului. Lupii mai bătrâni împart prada cu colţii lor puternici. În aerul rece al dimineţii, trupul elanului scoate aburi.

În copaci, deasupra lor, se adună păsări negre.

Sâmbătă, 9 septembrie

Anna-Maria Mella stătea în bucătărie şi se uita pe geam. Vecina ştergea pervazurile pe dinafară. Iarăşi! Făcea asta o dată pe săptămână. Anna-Maria nu fusese niciodată la ea în casă, dar îşi imagina că era curată bec, fără fir de praf şi, în plus, ticsită cu bibelouri.

Hărnicia asta cu care se îngrijeau vecinii ei de casă şi de curte. Veşnic îngenuncheaţi în faţa păpădiilor. Grija cu care strângeau mereu zăpada, movilele perfecte de zăpadă pe care le clădeau. Spălatul geamurilor. Schimbatul perdelelor. Anna-Maria se enerva uneori în mod absurd. Alteori îi era milă de ei. Şi acum parcă îi invidia. Ar fi un lucru măreţ să facă şi ea o dată curăţenie în toată casa.

— Iar şterge pervazurile, îi spuse lui Robert.

Robert mormăi ceva din spatele paginilor de sport ale ziarului şi al ceştii de cafea. Gustav şedea în faţa bufetului cu oale şi îi golea conţinutul.

Anna-Maria simţi cum îi piere cheful. Trebuia să se apuce de curăţenia de sfârşit de săptămână. Şi pentru asta, ea trebuia să ia iniţiativa. Să-şi suflece mânecile şi să bage viteză în ceilalţi. Marcus rămăsese peste noapte la Hanna. Întotdeauna se fofila! De fapt, ar fi trebuit să-i pară bine. Că avea o prietenă şi amici. Pentru părinţi, cel mai rău lucru posibil e ca propriii lor copii să fie izolaţi. Dar camera lui!

— Azi ai putea să-i spui lui Marcus să facă ordine la el în cameră, îi spuse lui Robert. Eu nu mai suport eternele

discuţii. – Hei, spuse Anna-Maria după o vreme. M-am evaporat sau ce?

Robert îşi înălţă privirea din ziar.

— Ai putea să-mi răspunzi. Ca să ştiu şi eu dacă m-ai auzit sau nu!

— Da, o să-i spun, răspunse Robert. Dar de ce eşti aşa de pornită?

Anna-Maria încercă să se adune.

— Scuză-mă, spuse ea. Numai că... deci camera asta a lui Marcus. Mi-e de-a dreptul frică. Mi se pare periculos să intru la el. Am văzut camere de drogaţi, care în comparaţie cu camera lui Robert arătau ca din revistele de amenajări interioare.

Robert dădu din cap cu o mină serioasă.

— Că tot veni vorba de cotoare de măr mucegăite... începu el.

— Mă înspăimântă!

— ...care dansează ameţite de aburii cojilor de banană. Ar trebui să cumpărăm nişte cuşti de hamsteri pentru noii noştri prieteni.

— Bate fierul cât...

— Dacă faci tu bucătăria, încep eu sus, propuse Anna-Maria.

De ce nu? La etaj era un talmeş-balmeş de nedescris. În camera ei şi a lui Robert zăceau pe jos rufe murdare, pungi de plastic şi sacoşe pe jumătate pline, pe care nu apucaseră să le golească după concediu. Pervazurile erau acoperite de muşte moarte şi petale uscate de flori. Toaleta era mizerabilă. Iar camerele copiilor...

Anna-Maria oftă. Sortatul şi aranjatul lucrurilor nu era unul din punctele forte ale lui Robert. I-ar fi luat o veşnicie. Mai bine îl lăsa pe el să aspire la parter şi să se ocupe de aragaz şi maşina de spălat vase.

E atât de trist, gândea Anna-Maria. De două ori îşi propuseseră să facă joi seara curăţenia săptămânală. Atunci ar fi frumos şi ordine în toată casa vineri după-

amiaza, când începea weekendul. Şi atunci, vinerea ar putea să mănânce ceva bun, weekendul ar fi mai lung, iar sâmbăta şi-ar putea-o petrece cu ceva mai plăcut şi toată lumea ar fi nespus de fericită în casa curată.

Dar niciodată nu reuşiseră. Joia erau întotdeauna prea obosiţi, nici nu se punea problema să mai facă ordine în casă. Vinerea li se închideau ochii, îşi închiriau un film, la care ea adormea de fiecare dată, iar sâmbăta trecea cu curăţenia şi weekendul era deja pe jumătate pierdut. Uneori apucau să facă curat abia duminica, şi atunci marea acţiune începea întotdeauna cu una din izbucnirile de furie ale Anna-Mariei.

Şi apoi mai erau toate acele treburi pentru care nu aveau niciodată timp. Mormanele de rufe din spălătorie; pur şi simplu nu reuşea să ţină pasul, era imposibil. Toate dulapurile îmbâcsite. Când se uitase ultima dată în dulapul lui Marcus – îl ajutase să caute ceva, nu mai ştia nici ea ce – ridicase un teanc de pulovere şi alte zdrenţe şi văzuse un gândăcel refugiindu-se în adâncurile dulapului. Nici nu voia să se gândească la asta. De când nu mai deschisese uşiţa de sub vană? Ori sertarele din bucătărie pline de boarfe, să le ia naiba. Când apucau alţii să facă toate aceste lucruri? Şi unde găseau energia necesară?

Afară, în hol, telefonul ei de serviciu îşi cânta micuţa lui melodie. Pe ecran era afişat un număr necunoscut ei, din Stockholm.

Persoana se prezentă drept Christer Elsner, profesor de ştiinţe religioase. Sunase în legătură cu simbolul de care se interesase poliţia din Kiruna.

— Da? întrebă Anna-Maria.

— Din păcate, n-am găsit acest simbol. Seamănă cu simbolul alchimic pentru test sau probă, diferenţa e acest cârlig care străpunge semicercul. Semicercul semnifică deseori imperfecţiunea sau uneori ceea ce este omenesc.

— Acest simbol nu există, prin urmare? întrebă Anna-Maria dezamăgită.

— Ah, am ajuns la întrebările dificile, răspunse profesorul. Ce există? Donald Duck există?

— Nu, răspunse Anna-Maria. Sau numai în imaginaţie.

— Şi în mintea dumneavoastră?

— Da. Şi a altora, dar în realitate nu.

— Hm. Dar iubirea dumneavoastră?

Anna-Maria râse surprinsă. Un sentiment plăcut o învălui. Îi făcea plăcere să gândească un gând până la capăt, nu i se întâmpla foarte des.

— Acum se complică treaba, spuse ea.

— Eu nu am găsit acest simbol, dar am consultat doar sursele istorice. Simbolurile se nasc şi ele cândva. Iar acesta poate fi nou. Anumite genuri de muzică folosesc simboluri. Dar şi literatura, de pildă cea fantasy.

— Cine ar putea şti?

— Cei care scriu despre muzică. În ceea ce priveşte cărţile, există aici în Stockholm o librărie specializată pe sciencefiction, fantasy şi altele de genul acesta. În Gamla Stan.

Încheiară convorbirea. Anna-Maria era nemulţumită. I-ar fi plăcut să mai stea de vorbă cu profesorul. Dar ce să-i fi spus? Păcat că nu te puteai transforma în câine. Şi să ieşi apoi cu stăpânul tău la plimbare în pădure. Să-ţi vorbească despre cele mai recente teorii şi idei. Doar mulţi stăpâni stăteau de vorbă cu câinii lor. Iar Anna-Maria, transformată în câine, ar fi putut să-l asculte atentă, fără să se simtă obligată să dea vreun răspuns inteligent.

Coborî în bucătărie. Robert nu se mişcase din loc.

— Trebuie să dau o fugă până la birou, îl anunţă Anna-Maria. Într-o oră sunt înapoi.

O clipă se gândi să-l roage pe el să facă curat. Dar se abţinu. Oricum n-ar fi făcut. Şi dacă l-ar fi rugat, s-ar fi enervat cumplit şi ar fi fost foarte dezamăgită dacă la întoarcere l-ar fi găsit tot acolo, la masa din bucătărie.

Îl sărută în grabă. E mai bine să nu te cerţi.

Zece minute mai târziu, Anna-Maria era în biroul ei. În sertarul pentru corespondenţă avea un fax de la laborator. Pe desenul trimis lui Mildred găsiseră o mulţime de amprente – toate ale lui Mildred Nilsson. Voiau să mai cerceteze. Dar avea să mai dureze câteva zile.

Anna-Maria sună la informaţii şi ceru numărul de telefon al librăriei specializate pe science-fiction din Stockholm, de undeva din Gamla Stan. Bărbatul de la capătul firului găsi imediat librăria şi îi făcu legătura.

Răspunse o femeie, Anna-Maria îşi recită poezioara şi descrise simbolul.

— Îmi pare rău, spuse angajata. Aşa, pe moment, nu am nici-o idee. Dar trimiteţi-mi desenul pe fax, atunci pot să-i întreb şi pe clienţii noştri.

Anna-Maria îi promise să-l trimită, îi mulţumi pentru ajutor şi închise.

O clipă mai târziu sună telefonul mobil. Răspunse. Era Sven-Erik Stålnacke.

— Trebuie să vii neapărat, spuse. E vorba de pastorul ăsta. Stefan Wikström.

— Da?

— A dispărut.

Kristin Wikström stătea scăldată în lacrimi în bucătăria casei parohiale din Jukkasjärvi.

— Iată-l! strigă către Sven-Erik Stålnacke. Paşaportul lui Stefan e aici. Cum puteţi să întrebaţi aşa ceva? Nu a plecat nicăieri, doar v-am mai spus asta. Ori credeţi că şi-ar părăsi familia? Doar e cel mai bun... Ascultaţi-mă pe mine, a păţit ceva.

Şi aruncă paşaportul pe jos.

— Înţeleg, spuse Sven-Erik Stålnacke, dar trebuie să urmăm totuşi anumite proceduri. N-aţi putea să luaţi loc?

Kristin Wikström păru să nu-l fi auzit. Umbla de colo-colo prin bucătărie şi se lovea de mobile. Pe banchetă şedeau doi băieţi, unul de cinci şi altul de zece ani, se jucau cu piese Lego pe un carton verde şi nu păreau impresionaţi nici de disperarea mamei, nici de prezenţa Anna-Mariei şi a lui Sven-Erik în bucătăria lor.

„Copiii”, gândi Anna-Maria. „Ei pot ignora orice.”

Problemele ei şi ale lui Robert îi părură deodată lipsite de importanţă.

„Ce importanţă are că eu fac mai des curăţenie decât el?” se întrebă.

— Ce-o să fie acum? exclamă Kristin. Eu cum am să mă descurc singură?

— Aşadar, azi-noapte a lipsit de acasă, spuse Sven-Erik. Sunteţi absolut sigură?

— Nu a dormit în patul lui, plângea Kristin. În fiecare vineri schimb aşternuturile şi partea lui e neatinsă.

— Poate s-a întors mai târziu acasă şi a dormit pe canapea? sugeră Sven-Erik.

— Suntem căsătoriţi. De ce n-ar dormi lângă mine, în pat?

Sven-Erik venise la casa parohială din Jukkasjärvi pentru a-l întreba pe Stefan Wikström despre călătoria pe care o făcuse împreună cu familia în SUA pe banii fundaţiei. Kristin Wikström îl primise cu ochii măriţi de uimire. „Tocmai voiam să sun la poliţie”, îi spusese.

Sven-Erik îi ceruse întâi cheile de la biserică şi dăduse o fugă până acolo. Dar nu găsise niciun pastor mort, spânzurat de balcon. Sven-Erik simţise nevoia să se aşeze pentru o clipă într-o stranã, atât de uşurat fusese. Pe urmă sunase la postul de poliţie şi ceruse să se verifice şi celelalte biserici din oraş. Şi apoi o anunţase pe Anna-Maria.

— Avem nevoie de numerele de cont ale soţului dumneavoastră, le aveţi la îndemână?

— Dar ce tot spuneţi? Nu pricepeţi odată? Trebuie să-l căutaţi. A păţit ceva! Niciodată n-ar... Poate e...

Amuţi cu privirea aţintită asupra fiilor ei. Apoi dădu buzna afară, în curte. Sven-Erik porni după ea. Anna-Maria se uită între timp prin casă.

Deschise grăbită sertarele din bucătărie. Niciun portofel. În niciuna din hainele atârnate în hol nu găsi un portofel. Urcă la etaj. Era aşa cum spusese Kristin Wikström. Nimeni nu dormise pe o jumătate a patului matrimonial.

Din dormitor se vedea debarcaderul unde Mildred Nilsson îşi ţinea întotdeauna barca. Locul în care fusese ucisă.

„Şi doar era lumină”, gândi Anna-Maria. „În noaptea dinaintea solstiţiului de vară.”

Pe noptieră, niciun ceas de mână.

Aşadar avea ceasul şi portofelul la el.

Anna-Maria coborî. Una dintre încăperile de la parter părea să fie biroul lui Stefan. Trase de sertarele mesei de

scris, dar erau încuiate. Căută o vreme şi găsi în cele din urmă cheia ascunsă în spatele unor cărţi, în bibliotecă. Descuie sertarele. Nu conţineau mare lucru. Câteva scrisori, peste care aruncă o privire. Nimic nu părea să aibă vreo legătură cu el şi Mildred. Niciuna nu era de la vreo amantă. Se uită pe furiş pe geam. Sven-Erik şi Kristin stăteau în curte şi vorbeau. Bine.

În mod normal ar fi aşteptat câteva zile. Pentru că, în fond, majoritatea persoanelor dispărute plecau de bunăvoie.

„Un ucigaş în serie", îşi spuse Anna-Maria. „Dacă găsim cadavrul pastorului, înseamnă că ne-am procopsit cu un ucigaş în serie. Atunci vom şti cu siguranţă."

Afară, în curte, Kristin Wikström se prăbuşise pe o bancă. Sven-Erik încerca să scoată de la ea toate informaţiile posibile. La cine ar putea apela, să supravegheze copiii. Numele prietenilor şi cunoştinţelor lui Stefan Wikström, poate ştia careva dintre ei mai multe decât soţia. Dacă aveau o casă de vacanţă. Şi dacă nu aveau decât o singură maşină, cea parcată în curte.

— Nu, Kristin îşi trase nasul. Şi maşina lui a dispărut.

Tommy Rantakyrö sună şi raportă că verificaseră toate bisericile şi capelele. Nu găsiseră niciun pastor mort.

Un motan mare defilă plin de sine pe aleea pietruită care ducea spre casă. Străinilor din curte nu se învrednici să le arunce nicio privire. Nici nu-şi schimbă direcţia, nici nu se ascunse în iarba înaltă. Îşi coborî poate doar puţin burta şi coada. Era gri-închis. Avea blana lungă şi moale, parc-ar fi fost puf. Lui Sven-Erik, animalul nu-i inspira încredere. Capul plat, ochii galbeni. Manne n-ar fi avut nicio şansă, dacă l-ar fi atacat un drac ca ăsta.

Parcă îl şi vedea pitindu-se, aşa cum fac pisicile, în vreun şanţ, ori pe sub vreo casă. Făcut harcea-parcea, la capătul puterilor. O pradă uşoară pentru o vulpe sau un câine de vânătoare. Numai şira spinării mai trebuia să i-o frângă, trosc.

Mâna Anna-Mariei îl atinse pe umăr. Se îndepărtară câţiva paşi. Kristin Wikström se holba în gol. Îşi apropie mâna dreaptă de faţă şi îşi muşcă degetul arătător.

— Ce crezi? întrebă Anna-Maria.

— O să emitem un aviz de căutare, spuse Sven-Erik şi se uită la Kristin Wikström. Am o presimţire foarte rea. Întâi în toată ţara. Şi la punctele vamale. Verificăm listele de pasageri ale zborurilor care l-ar fi putut interesa, conturile lui şi telefonul mobil. Şi va trebui să stăm de vorbă cu colegii, prietenii şi rudele lui.

Anna-Maria făcu un semn afirmativ din cap.

— Ore suplimentare.

— Da, dar ce dracu' o să spună procurorul? Dacă miroase presa ceva, o să...

Sven-Erik îşi flutură mâna într-un gest neputincios.

— Trebuie s-o întrebăm şi de scrisori, spuse Anna-Maria. Cele pe care i le-a trimis lui Mildred.

— Dar nu chiar acum, decise Sven-Erik. Întâi să vină careva să-i ia pe băieţi.

Din locul lui strategic din spatele tejghelei, Micke Kiviniemi observa tot ce se întâmpla în local. Regele în regatul lui. În regatul lui zgomotos şi haotic, unde mirosea întotdeauna a mâncare, fum de ţigară, bere şi aftershave, totul amestecat cu un vag iz de transpiraţie. Umplea halbă după halbă cu bere, uneori câte un pahar cu vin roşu, ba chiar şi alb, sau whisky. Mimmi gonea ca hăituită printre mese, schimba amabilităţi cu clienţii, lua comenzi şi, în acelaşi timp, îşi trecea rapid cârpa peste tăbliile meselor. O auzea spunând „tocăniţă de pui sau lasagna, altceva n-avem".

Într-un colţ era televizorul, la bar mergea combina muzicală. Rebecka Martinsson asuda în bucătărie. Vâra sau scotea farfurii cu mâncare în şi din cuptorul cu microunde. Aducea tăvi cu pahare murdare în bucătărie şi ducea altele, cu pahare curate, în local.

Toate necazurile lui Micke erau undeva departe: fiscul, banca. Luni dimineaţa, când simţea în toate oasele afurisita asta de oboseală, asculta cum dansau şobolanii în spatele tomberoanelor. Măcar să fi fost Mimmi puţin geloasă că o angajase pe Rebecka Martinsson. Atunci totul ar fi fost perfect. Dar ea găsise că e o idee bună. El se abţinuse să comenteze că Rebecka Martinsson le va oferi boşorogilor din local o privelişte nouă. Nici atunci Mimmi n-ar fi spus nimic, dar se abţinuse pentru că avea senzaţia că Mimmi păstra undeva ascunsă o cutiuţă. O cutiuţă în care strângea

toate greşelile şi gafele lui, iar atunci când cutiuţa va fi plină, Mimmi îşi va face bagajele şi-şi va lua tălpăşiţa. Fără preaviz. Doar femeile cărora le pasă de bărbatul respectiv dau preaviz.

În momentul acela însă, localul lui forfotea ca un muşuroi de furnici primăvara.

„Muncii ăsteia pot să-i fac faţă”, îşi spunea Rebecka Martinsson şi clătea farfuriile cu apă, înainte de a le aranja în maşina de spălat vase.

Nu trebuie să gândeşti şi nu trebuie să te concentrezi. Doar cari, te osteneşti şi îi dai zor. Tot timpul în viteză. Nici nu-şi dădea seama că întregul ei chip radia de fericire, când îi duse lui Micke o tavă cu pahare curate.

— Totul în ordine? întrebă el şi îi răspunse la rândul său cu un surâs.

Rebecka simţi vibraţiile telefonului mobil în buzunarul şorţului. Îl scoase de acolo. Dar nu putea fi Maria Taube. E drept că era mai tot timpul la serviciu, dar nu chiar şi sâmbătă seara. Sâmbăta cutreiera barurile şi se lăsa invitată la un pahar.

Pe ecran era numărul lui Måns. O clipă îi stătu inima în loc.

— Rebecka, urlă ea în telefon şi îşi acoperi cealaltă ureche pentru a-l putea auzi.

— Måns, urlă la rândul lui Måns Wenngren.

— Aşteaptă, strigă ea. Doar o clipă, e o gălăgie aici!

Traversă în fugă localul, îi arătă lui Micke telefonul, ridică degetele mâinii libere şi spuse fără sunet, doar mişcându-şi clar buzele, „cinci minute”. Micke aprobă din cap, iar Rebecka ieşi în curte. Răcoarea serii îi zbârli perişorii de pe braţe.

Acum auzea că şi la celălalt capăt al firului era mare hărmălaie. Şi Måns era aşadar într-un local. Apoi se făcu linişte.

— Aşa, acum pot vorbi, spuse ea.

— Şi eu. Pe unde eşti? întrebă Måns.

— În faţa localului „Bar & Restaurant Micke”, în Poikkijärvi, un sat în apropiere de Kiruna. Dar tu?

— În faţă la Spyan, un local în apropiere de Stureplan.

Rebecka râse. Måns părea vesel. Nu distant ca de obicei. Era băut. Ei îi era totuna. Nu mai vorbiseră din seara în care ea plecase cu barca de la petrecerea din Lidö.

— Te distrezi? întrebă el.

— Nu, ca să fiu sinceră, lucrez la negru.

„Acum o să se enerveze”, gândi Rebecka. Sau nu, orice era posibil.

Måns râse zgomotos.

— Aha, şi ce faci, mă rog?

— Am un job de milioane, spăl vase, spuse ea cu un entuziasm exagerat. Câştig cincizeci pe oră, deci azi o să fac două sute cincizeci. Şi cică pot păstra şi bacşişul, dar nu ştiu, zău, că nu vin mulţi în bucătărie să-i dea câţiva bănuţi spălătorului de vase, cred că au fost vorbe goale.

Îl auzi pe Måns râzând. Un „hehe” gâfâit, urmat de un „uhu” aproape rugător. Rebecka ştia că, ajuns la „uhu”, Måns îşi ştergea întotdeauna ochii.

— Ce naiba, Martinsson, îngăimă Måns.

Mimmi scoase capul pe uşa localului şi îi aruncă Rebeckăi o privire care însemna „situaţie de criză”.

— Auzi, trebuie să închid, spuse Rebecka. Altfel îmi taie din salariu.

— Altfel ajungi să le datorezi tu lor bani. Când te întorci?

— Nu ştiu.

— Înseamnă că va trebui să vin după tine, spuse Måns. Că nu mai eşti în deplinătatea facultăţilor mintale.

„Vino”, rosti Rebecka în gând.

La ora unsprezece şi jumătate îşi făcu apariţia în local Lars-Gunnar Vinsa. Fără Nalle. Se opri în dreptul uşii şi privi în jur. A fost ca o pală de vânt în iarbă. Toţi reacţionară cumva la apariţia lui. Unii ridicară mâna, alţii salutară dând

din cap, discuţii se întrerupseră şi fură reluate. Unii se întoarseră spre el. Prezenţa lui nu trecea neobservată. Lars-Gunnar se aplecă peste tejghea şi îl întrebă pe Micke:

— Rebecka Martinsson asta a plecat?

— Nu, răspunse Micke. Ba azi chiar lucrează la noi.

Ceva în atitudinea lui Lars-Gunnar îl făcu să adauge:

— Numai azi, e mare nebunie şi Mimmi are oricum destule pe cap.

Lars-Gunnar îşi întinse laba de urs peste tejghea şi îl trase pe Micke spre bucătărie.

— Haide, vreau să vorbesc cu ea şi trebuie să fii şi tu de faţă.

Mimmi şi Micke mai apucară să schimbe o privire, înainte ca Lars-Gunnar şi Micke să dispară prin uşile batante în bucătărie.

„Ce o însemna asta?” întrebară ochii lui Mimmi.

„Eu de unde să ştiu?” răspunse Micke.

O nouă pală de vânt în iarbă.

Rebecka Martinsson era în bucătărie şi spăla vase.

— Ah, Rebecka Martinsson, spuse Lars-Gunnar. Haideţi cu mine şi cu Micke în spate, să stăm puţin de vorbă.

Ieşiră pe uşa din dos. Lumina lunii se întinsese pe suprafaţa neagră a râului ca nişte solzi de peşte. Din local se auzea înăbuşit vacarmul vocilor. Vârfurile brazilor foşneau.

— Va trebui să-i spuneţi lui Micke cine sunteţi, zise Lars-Gunnar calm.

— Ce vrei să ştii? întrebă Rebecka. Mă numesc Rebecka Martinsson.

— Poate îi spuneţi şi ce faceţi aici?

Rebecka se uită la Lars-Gunnar. Învăţase din meseria ei că nu trebuie să vorbeşti fără să gândeşti înainte.

— Mi se pare că aveţi ceva pe suflet, zise ea. Spuneţi dumneavoastră.

— Sunteţi de aici, adică nu chiar de aici, ci din Kurravaara. Lucraţi ca juristă şi acum doi ani i-aţi ucis pe cei trei pastori din Jiekajärvi.

„Mai exact, doi pastori şi un băiat bolnav”, spuse Rebecka în gând.

Dar nu-l corectă. Aşteptă în tăcere.

— Credeam că eşti secretară, spuse Micke.

— Vă daţi seama că noi, cei din sat, ne cam mirăm, continuă Lars-Gunnar. Ce caută o juristă în bucătărie, de ce se dă drept cine nu e? Ce câştigaţi astă-seară aici cheltuiţi în mod normal în oraş pe un prânz modest. Şi atunci, cum să nu ne întrebăm de ce v-aţi strecurat printre noi... şi ne spionaţi. Ştiţi, mie mi-e de fapt totuna. Din partea mea, să facă fiecare ce vrea, dar consider că Micke are dreptul să afle adevărul. Şi în afară de asta...

Lars-Gunnar se feri de privirea Rebeckăi şi se uită spre râu. Scoase aer din piept. Ceva părea să-l preocupe.

— V-aţi folosit de Nalle. La minte nu-i decât un copil. Iar dumneavoastră aţi avut neobrăzarea să vă infiltraţi printre noi folosindu-vă de el.

Mimmi ieşi în prag. Micke îi aruncă o privire care o făcu să închidă uşa în urma ei şi să li se alăture tăcută.

— Numele dumneavoastră îmi suna familiar, reluă Lars-Gunnar. Am fost poliţist, ştiţi, de aceea cunosc foarte bine povestea din Jiekajärvi. Şi brusc mi-am dat seama. Dumneavoastră i-aţi ucis pe oamenii aceia. Cel puţin pe Vesa Larsson. Se poate ca procurorul să fi considerat că nu e suficient pentru a vă pune sub acuzare, dar să vă spun ceva, pe noi, cei din poliţie, asta nu ne interesează câtuşi de puţin. În nouăzeci la sută dintre cazuri nu se ajunge până la urmă la o punere sub acuzare, chiar dacă noi ştim cine e vinovat. Iar dumneavoastră aveţi desigur toate motivele să fiţi mulţumită. Să scapi basma curată după ce ai ucis pe cineva e o realizare. Şi nu ştiu ce vreţi aici. Dacă treaba asta cu Viktor Strandgård v-a trezit apetitul şi aţi venit aici să faceţi pe detectivul pe cont propriu sau dacă

lucraţi pentru vreun ziar. Şi, în fond, mă doare undeva ce vreţi. Pentru că acum s-a terminat cu mascarada asta.

Rebecka se uită la Mimmi şi Micke.

„Ar trebui să spun ceva”, gândi. „Să mă apăr.”

Dar ce să spună? Că de când locuia aici nu se mai gândea doar la cum o să-şi coasă pietre în buzunare? Că nu mai făcea faţă serviciului ei în firma de avocatură? Că locul ei era aici, lângă râul ăsta? Şi că salvase vieţile fetelor lui Sanna Strandgård?

Îşi dezlegă şorţul şi i-l întinse lui Micke. Se răsuci pe călcâie, fără o vorbă. Nu intră în local. Trecu pe lângă coteţul de găini şi traversă apoi şoseaua spre căsuţă.

„Nu alerga”, îşi spunea. Simţea lipite de spatele ei privirile celor trei.

Nimeni nu veni după ea să-i ceară vreo explicaţie. Îşi îndesă lucrurile în geanta de voiaj, o aruncă pe bancheta din spate a maşinii închiriate şi porni.

Nu plângea.

„Ce importanţă are ce se petrece aici?” gândea. „E cu totul lipsit de importanţă. Toţi sunt lipsiţi de importanţă. Nimeni nu are nici-o importanţă.”

Picioare galbene

Februarie, ger. Zilele sunt tot mai lungi, însă frigul e ca pumnul încleştat al lui Dumnezeu. De neclintit. Soarele e doar un desen pe cer, aerul e dur ca sticla. Şoarecii îşi croiesc calea sub o pătură groasă, albă. Rumegătoarele rod pojghiţa de gheaţă a copacilor. Slăbesc şi tânjesc după primăvară.

Patruzeci de grade cu minus şi viscole care trag încet după ele, într-un val alb nimicitor, întregul peisaj – haitei de lupi nu-i pasă. Dimpotrivă. Pentru lupi e vremea ideală. Organizează picnicuri în zăpadă, cu toate delicatesele posibile. Au suficientă hrană. Au un teritoriu bun şi un teren de vânătoare bun. Căldura nu le dă de furcă. Nu sunt insecte care să le sugă sângele.

Zilele lui Picioare galbene sunt numărate. Colţii scânteietori ai lupoaicei şefe îi spun că s-a terminat. Curând. Curând. Acum. Picioare galbene a făcut tot ce i-a stat în putinţă. S-a târât în genunchi, pentru a i se permite să rămână. În dimineaţa aceasta de februarie a sosit momentul. Nu are voie să se apropie de familie. Lupoaica haitei o atacă. Maxilarele ei toacă aerul.

Orele trec. Picioare galbene nu pleacă imediat. Rămâne la ceva distanţă de haită. Speră într-un semn care-i va da voie să se întoarcă. Însă lupoaica şefă e necruţătoare. Sare mereu în patru labe şi o alungă.

Unul dintre lupi, fratele lui Picioare galbene, se fereşte de ea. Botul ei vrea să se afunde în blana lui, capul să se culce pe burta lui.

Căţelandrii se holbează la ea cu cozile plecate. Vor să-şi dezmorţească picioarele galbene alergând printre brazii bătrâni, să se zbenguie în tufişuri, să sară pe perniţele labelor şi să fie vânaţi prin zăpadă.

Iar puii vor împlini curând un an, sunt aventuroşi, curajoşi, nesăbuiţi, dar încă pui. Pricep suficient de bine ce se întâmplă, pentru a rămâne calmi şi nemişcaţi. Mârâie nesiguri. Picioare galbene ar vrea să le arunce sub nas un iepure rănit, să vadă cum hăituiesc plini de zel animalul, cum sar exaltaţi unii peste alţii.

Mai face o ultimă încercare. Un pas întrebător. De data aceasta, lupoaica haitei o goneşte până la liziera pădurii. Pe sub crengile cenuşii, fără ace, ale brazilor bătrâni. Picioare galbene rămâne acolo, cu privirea îndreptată spre haită şi spre lupoaica şefă, care se întoarce acum netulburată la ceilalţi.

De acum înainte va dormi singură. Până acum s-a odihnit pe fundalul zgomotelor făcute de lupi în somn. Al mârâielilor şi zvâcnirilor lor, când vânează în vis. Al scrâşnetelor, oftaturilor, vânturilor lor. Acum va trebui să doarmă cu urechile ciulite un somn neliniştit.

Mirosuri străine îi vor umple nările. Vor alunga amintirea celor de aici, a fraţilor şi surorilor ei, a rudelor, a puilor şi a bătrânilor.

Porneşte la pas. Drumul o poartă într-o direcţie. Dorul în cealaltă. Aici a trăit. Acolo va supravieţui.

Duminică, 10 septembrie

E duminică seara. Rebecka Martinsson şade pe jos în camera din casa bunicii în Kurravaara. A făcut focul în şemineu. Pe umeri, o pătură, în jurul genunchilor, braţele. Din când în când întinde mâna spre un vraf de lemne, care se află într-o ladă de lemn a Rafinăriilor Suedeze de Zahăr. Privirea îi e aţintită asupra focului. Muşchii ei sunt istoviţi. Toată ziua a scos din casă covoare, pături, cearşafuri, saltele şi perne. Le-a scuturat şi le-a întins la aerisit în curte. A frecat podelele cu săpun galben, a spălat geamurile. A spălat toate vasele din casă şi a şters bufetul din bucătărie. Parterul l-a lăsat întâi să se aerisească în voie. A deschis larg ferestrele, să iasă aerul stătut. A aprins focul în soba din bucătărie şi în şemineu, să se usuce şi ultimele rămăşiţe de umezeală. A respectat totuşi ziua de odihnă. Pentru că gândurile ei s-au odihnit. Acum se odihnesc în foc. După un obicei străvechi.

Inspectorul de poliţie Sven-Erik Stålnacke stă în camera de zi. Televizorul merge fără sonor. Pentru eventualitatea că ar mieuna pe afară vreun motan. Oricum nu contează, a mai văzut filmul ăsta. E cel în care Tom Hanks se îndrăgosteşte de o sirenă.

Fără motan, casa e atât de goală. A umblat de-a lungul şanţurilor şi l-a strigat încet. Acum îşi dă seama că e foarte obosit. Nu pentru că ar fi umblat prea mult, ci pentru că a

stat mereu cu urechile ciulite. Pentru că nu renunţă. Deşi ştie că e în zadar.

Iar de la pastorul dispărut, niciun semn de viaţă. Subiectul a ajuns în presă încă de sâmbătă. Articole enorme despre dispariţia pastorului. Un comentariu al psihologilor de la biroul regional de criminalistică, dar nu de la psihiatrul legist care le întocmise acel profil psihologic probabil. Un ziar de scandal a dezgropat un caz vechi, din anii şaptezeci, când un scrântit din Florida a ucis doi predicatori evanghelici. Ucigaşul a fost omorât de către un alt puşcăriaş, în timp ce curăţa toaletele, dar apucase să se laude în închisoare cu alte omoruri rămase nedescoperite. O fotografie mare a lui Stefan Wikström. În titlurile ilustraţiilor, cuvinte precum „cleric”, „tată a trei copii”, „soţie disperată”. Cel puţin, niciun cuvânt despre o posibilă delapidare. Sven-Erik a observat, de asemenea, că nu se vorbea despre faptul că Stefan Wikström dezaproba personalul clerical de sex feminin.

Mijloace pentru protecţia personală a clericilor nu existau, bineînţeles. Colegii lui au simţit cum le scade moralul, când au citit într-unul din ziare: „Poliţia declară: Nu avem cum să-i protejăm!” Ziarul *Expressen* oferea sfaturi practice celor care se simţeau ameninţaţi. Să nu fie niciodată singuri, să renunţe la vechile obiceiuri, să meargă pe un alt drum de la serviciu acasă, să nu parcheze niciodată în spatele unui camion.

E un nebun, desigur. Unul care va continua până când va face o greşeală.

Sven-Erik se gândeşte la Manne. Când cineva dispare e parcă şi mai rău decât dacă moare. Pentru că nu poţi să-l jeleşti. Eşti chinuit de incertitudine. Mintea ţi-e ca o groapă de gunoi, plină cu imagini cumplite a ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

Dumnezeule, Manne e doar un animal. Dacă ar fi fost fiica lui. Dar imaginea asta e prea mare. Nu o poate cuprinde cu mintea.

Protopopul Bertil Stensson şade pe canapeaua din camera de zi. În spatele lui, pe pervaz, e un pahar cu coniac. Braţul lui drept se odihneşte pe spateaza canapelei, pe după ceafa soţiei lui. Cu mâna stângă îi mângâie sânul. Privirea soţiei lui e lipită de ecranul televizorului, e un film vechi cu Tom Hanks, însă colţurile gurii ei îi indică lui Bertil că se bucură. Mâna lui mângâie un sân şi o cicatrice. Îşi aminteşte spaima prin care a trecut ea cu patru ani în urmă, când a trebuit să-i amputeze celălalt sân. „Parcă la şaizeci de ani nu mai vrei să fii dorită?”, spusese ea. Dar între timp, Bertil a ajuns să iubească cicatricea asta chiar mai mult decât sânul care s-a aflat în locul ei. Pentru că-i aduce aminte cât de scurtă e viaţa. „Înainte ca oalele voastre să simtă focul de spin, verde sau uscat, îl va lua vârtejul.”[9] Cicatricea asta reface proporţiile tuturor lucrurilor. Îl ajută să păstreze echilibrul între muncă şi timp liber, între datorie şi iubire. Uneori îi vine să predice despre cicatrice. Dar nu se poate, desigur. În afară de asta, nu ştie nici el de ce, dar simte că astfel ar distruge o stare. Cicatricea şi-ar pierde puterea pe care o are în viaţa lui, dacă i-ar da cuvânt şi voce. Cicatricea e cea care îi predică lui Bertil. El nu are dreptul de a dispune de această predică şi de a o ţine altora.

Cu Mildred a stat atunci de vorbă. Cu patru ani în urmă. Iar nu cu Stefan. Nici cu episcopul, deşi sunt prieteni de atâta vreme. Parcă îşi aminteşte că a plâns. Că Mildred l-a ascultat atentă. Că a simţit că poate avea încredere în ea.

Îl scotea din minţi. Dar acum, când şade aici, cu cicatricea soţiei lui sub degetul arătător stâng, nu mai ştie de ce îl agasau cuvintele lui Mildred. Doar pentru că era o femeie emancipată, care nu prea ştia să aprecieze ce ţine de domeniul bisericii şi ce nu.

---

9 Psalmul 58:9. (N.red.)

Ca şef, îl trata cu dispreţ. Asta îl deranja. Nu i-a cerut niciodată permisiunea. Ori sfatul. Îi venea foarte greu să respecte ordinea ierarhică.

Se miră şi el de cuvintele alese, „să respecte ordinea ierarhică”. Doar el chiar nu este genul acesta de şef. E mândru de faptul că le acordă angajaţilor săi libertate şi dreptul de a-şi asuma responsabilităţi. Cu toate acestea, el e şeful.

Uneori s-a văzut nevoit să-i reamintească lui Mildred acest lucru. Ca atunci, cu înmormântarea. Era vorba despre un bărbat care părăsise biserica. Însă în anul dinainte de a se îmbolnăvi, venise la slujbele lui Mildred. Apoi a murit. Înainte, şi-a exprimat dorinţa de a fi înmormântat de către Mildred. Ea a oficiat o slujbă în afara bisericii. El ar fi putut, desigur, trece cu vederea această neregulă măruntă. În schimb, a anunţat capitulul, iar Mildred a fost chemată la episcop. Atunci a considerat că a procedat corect. Doar de-aceea există reguli, ca să fie respectate.

Ea s-a întors apoi la munca ei şi s-a purtat ca-ntotdeauna. Nu a amintit niciodată discuţia avută cu episcopul.

Nu s-a arătat nici supărată, nici jignită. Asta i-a strecurat lui Bertil în suflet o bănuială. Că episcopul a fost de partea ei. Că episcopul i-a spus că era nevoit să stea de vorbă cu ea şi să o atenţioneze, numai pentru că Bertil insistase. Că ei doi, printr-un acord mut, au convenit că Bertil făcea pe ofensatul, că era un şef nesigur pe el, poate chiar puţin invidios. Pentru că mortul nu-şi dorise să fie înmormântat de el.

Oamenii nu prea obişnuiesc să-şi sondeze cu sinceritate conştiinţa. Dar uite că el stă aici, pe canapea, şi se confesează cicatricei.

E adevărat. Bineînţeles că a fost puţin invidios. Puţin supărat pe iubirea aceasta necondiţionată, pe care i-o arăta atâta lume lui Mildred.

— Îmi lipseşte, îi spune Bertil soţiei sale.

Îi lipseşte şi are să-i ducă dorul încă multă vreme de-acum înainte.

Soţia lui nu-l întreabă la cine se referă. Dă televizorul mai încet şi nu se mai uită la film.

— Ştiu că i-am oferit prea puţin sprijin cât a lucrat aici, spune Bertil.

— Ba nu, răspunde soţia lui. I-ai dat libertatea de a lucra aşa cum a crezut ea de cuviinţă. Ai reuşit să-i ţii pe amândoi, pe ea şi pe Stefan, în comunitate şi asta a fost o adevărată realizare.

Cei doi pastori certăreţi.

Bertil scutură din cap.

— Atunci ajut-o acum, spune soţia lui. A lăsat atâtea în urma ei. Înainte s-ar fi ocupat singură de toate, dar acum are nevoie de ajutorul tău mai mult ca niciodată.

— Cum aşa? râde el. Majoritatea Magdalenelor mă consideră inamicul lor numărul unu!

Soţia lui zâmbeşte.

— Poţi să-ţi oferi ajutorul şi susţinerea, fără să primeşti recunoştinţă şi iubire în schimb. Puţină iubire pot să-ţi dăruiesc eu.

— Hai să mergem la culcare, propune protopopul.

„Lupoaica”, îşi spune aşezat pe vasul veceului. Asta şi-ar fi dorit Mildred. Ca el să folosească banii fundaţiei pentru a o proteja pe lupoaică pe timpul iernii.

Nici nu şi-a încheiat bine gândul, că baia începe parcă să vibreze de o energie electrică. Soţia lui e deja în pat şi acum îl cheamă.

— Imediat, răspunde. Nu îndrăzneşte să strige. Îi simte atât de clar prezenţa. Dar e o prezenţă efemeră.

„Ce vrei?” o întreabă, iar Mildred vine mai aproape.

E tipic pentru ea. Să vină taman atunci când el şade pe toaletă cu pantalonii pe vine.

„Sunt toată ziua la biserică”, spune el. „Puteai să treci acolo pe la mine.”

Şi în momentul acela ştie. Banii fundaţiei nu vor ajunge. Dar dacă ar renegocia arenda. Sau dacă asociaţia de vânători ar începe să plătească preţul pieţei. Ori dacă ar găsi un arendaş nou. Banii din arendă ar putea intra în contul fundaţiei.

O simte zâmbind. Ea ştie ce îi cere. O să şi-i pună în cap pe toţi bărbaţii. Necazuri şi scrisori furioase.

Dar ea ştie că Bertil va reuşi. Poate atrage consiliul parohial de partea lui.

„Asta am să fac”, îi spune lui Mildred. „Nu pentru că aş crede că aşa e drept, ci de dragul tău.”

Lisa Stöckel stă în curte, lângă un foc. Câinii sunt închişi în casă şi dorm în culcuşurile lor.

„Mafioţi afurisiţi”, le spune în gând, cu drag.

Acum are patru câini. Înainte a avut aproape întotdeauna cinci.

Întâi Bruno, un poanter cu blana scurtă, maro-deschis. Toţi îl numesc Prusacul. Din cauza firii sale stăpânite şi puţin milităroase. Când Lisa pune mâna pe rucsac şi câinii pricep că vor ieşi de îndată la aer, se iscă un tămbălău teribil în hol. Se învârt ca într-un carusel. Schelălăie, dansează, scâncesc, muşcă şi urlă de fericire. Calcă totul în picioare, mai să o dărâme pe Lisa. O privesc cu nişte ochi care parcă ar întreba: „Sigur putem veni şi noi, sigur nu pleci fără noi?”

Toţi, în afara Prusacului. El şade ţeapăn şi aparent indiferent în mijlocul holului. Dar când Lisa se apleacă şi îl studiază mai atent, observă un tremur sub blană. Bucuria pe care încearcă să şi-o înăbuşe îi face pielea să freamăte uşor. Şi când nu mai poate şi trebuie să-şi exprime cumva emoţia, ca să nu plesnească, se întâmplă să lovească în podea cu labele din faţă, de două ori. Şi atunci Lisa ştie că moare de nerăbdare.

Apoi e Majken, desigur. Bătrâna ei căţea labrador. Dar acum nu mai e în formă. Are dungi de bătrâneţe pe bot şi a

obosit. Majken i-a crescut pe toţi. Adoră puii. Cei nou veniţi în haită au voie să doarmă pe burta ei, ea e noua lor mamă. Şi când nu are niciun căţeluş în grijă, se poartă ca şi cum ar fi gestantă. Până acum doi ani se întâmpla ca Lisa să vină acasă şi să-şi găsească patul răscolit şi rearanjat. Iar Majken stătea cuibărită printre pături şi perne. Cu puii ei falşi alături: o minge de tenis, un pantof şi o dată, când a avut noroc, un animal de pluş găsit în pădure.

Apoi mai e Karelin, un câine mare şi negru, o corcitură între ciobănesc şi newfoundland. A ajuns la Lisa la vârsta de trei ani. A sunat-o medicul veterinar din Kiruna şi a întrebat-o dacă nu voia să-l ia la ea. Câinele urma să fie eutanasiat, însă stăpânul lui ar fi preferat să-l dăruiască cuiva. Karelin nu era un câine de oraş. „Cred şi eu”, i-a spus medicul Lisei, „ar trebui să-l vezi cum îşi trage stăpânul de lesă după el.”

Ultimul e Kotz-Morris, spanielul norvegian. Descendent al unor câini de vânătoare premiaţi la expoziţii. Aici, la ţară, în mijlocul bandei ei de tâlhari, talentul lui se iroseşte. Lisa nici măcar nu vânează. Îi place să se aşeze lângă ea, să-l mângâie pe piept. Atunci îşi aşază labele pe genunchii ei şi îi aminteşte de existenţa lui. E un domn prietenos şi drăgăstos. Are blana mătăsoasă şi urechile creţe ca o căţeluşă. Mersul cu maşina e un chin pentru el.

Dar acum sunt toţi patru în casă. Lisa aruncă tot felul de lucruri în foc. Saltele şi pături vechi ale câinilor, cărţi şi mobilă. Hârtii. Şi mai multe hârtii. Scrisori. Fotografii vechi. Un rug imens. Privirea Lisei se pierde în flăcări.

La urmă, devenise atât de obositor să o iubească pe Mildred. Să umble în vârfurile picioarelor, să tacă, să aştepte. Se certau. Erau ca într-o piesă de Lars Norén.

Se ceartă în bucătăria Lisei. Mildred închide geamurile cu o izbitură.

„Asta-i cel mai important”, îşi spune Lisa. „Să nu ne audă nimeni.”

Lisa spune tot ce are de spus. Toate cuvintele sunt la fel. Încă înainte de a le rosti, regretă ce spune. Că Mildred nu o iubeşte. Că s-a săturat să fie doar o sursă de amuzament în timpul ei liber. Că s-a săturat de ipocrizie.

Lisa stă în mijlocul bucătăriei. Îi vine să arunce cu tot felul de obiecte. Disperarea o face să-şi piardă cumpătul. Niciodată nu s-a dat în spectacol în asemenea hal.

Iar Mildred parcă îşi trage capul între umeri. Şade pe canapea, lipită de Kotz-Morris. Şi el şi-a tras capul între umeri. Mildred îl mângâie ca pe un copil care vrea să fie alinat.

— Dar enoriaşii? întreabă Mildred. Şi Magdalena? Dacă trăim împreună în văzul lumii, s-a terminat. Asta ar fi dovada definitivă că sunt o femeie frustrată care urăşte bărbaţii. Nu pot să pun prea mult la încercare răbdarea oamenilor.

— Şi atunci preferi să mă sacrifici pe mine?

— Nu, de ce să te sacrific? Sunt fericită. Te iubesc, pot să ţi-o spun de o mie de ori, dar tu se pare că ai nevoie de dovezi.

— Aici nu-i vorba de dovezi, ci de nevoia de a respira. Iubirea adevărată nu se ascunde. Dar tocmai asta e problema. Tu nu vrei, nu mă iubeşti. Pentru tine, Magdalena nu e decât un pretext pentru a păstra distanţa. Poate că Erik acceptă aşa ceva, eu nu. Caută-ţi altă iubită, mă gândesc că ai de unde alege.

Mildred începe acum să plângă. Gura ei se împotriveşte încă. Îşi lipeşte faţa de câine. Îşi şterge lacrimile cu dosul palmei.

Aici a vrut să ajungă Lisa. Şi-ar dori să o lovească, poate. Tânjeşte după lacrimile şi după durerea ei. Dar nu e mulţumită. Durerea ei e încă nesătulă.

— Termină cu bocetele, spune Lisa cu asprime. Pe mine nu mă impresionezi bocind.

— Am să termin, promite Mildred ca un copil. Glasul ei e frânt, mâna continuă să şteargă lacrimi.

Iar Lisa, care şi-a reproşat mereu incapacitatea de a iubi, dă sentinţa.

— Îţi plângi singură de milă, asta-i tot. Cred că ceva nu e-n regulă cu tine. Ceva îţi lipseşte. Susţii că mă iubeşti, dar cine poate deschide pieptul altcuiva, să se uite înăuntru şi să vadă ce înseamnă asta? Eu aş putea renunţa la tot, aş putea suporta tot. Eu vreau să mă căsătoresc cu tine. Pe când tu... tu nu poţi iubi. Nu poţi simţi durere.

Mildred îşi ridică acum privirea de la câine. Pe masa din bucătărie arde o lumânare într-un suport de alamă. Mildred ţine mâna deasupra, flacăra îşi arde calea în palma ei.

— Nu ştiu cum să-ţi dovedesc că te iubesc, spune ea. Dar pot să-ţi dovedesc că simt durere.

Gura ei se schimonoseşte, chinul o întinde într-o linie dreaptă. Ochii îi lăcrimează. Un miros oribil se răspândeşte în bucătărie.

La urmă, după clipe care i-au părut o veşnicie, Lisa apucă încheietura mâinii lui Mildred şi o trage de deasupra lumânării. Rana din palmă e plină de cenuşă şi sânge. Lisa se uită îngrozită la ea.

— Trebuie să te duci la spital, spune ea.

Dar Mildred clatină din cap.

— Nu mă părăsi, o imploră.

Acum plânge şi Lisa. O conduce pe Mildred la maşină, îi leagă centura ca unui copil neputincios, aduce un pachet cu spanac congelat din lada frigorifică.

Vor trece câteva săptămâni până la următoarea ciocnire. Mildred îşi întoarce uneori către Lisa palma mâinii pansate. Parcă întâmplător, ca şi cum ar vrea să-şi dea părul după ureche. E un semn tainic de iubire.

Acum e întuneric. Lisa nu se mai gândeşte la Mildred şi se îndreaptă spre coteţ. Găinile dorm pe prăjinile lor. Înghesuite una-ntr-alta. Lisa le dă jos pe rând. Ia o găină şi

o duce în fundul curţii. O strânge la piept, păsării nu-i e teamă, cloncăne doar puţin. Acolo are un butuc.

O prinde rapid de picioare, îi izbeşte capul de butuc, o lovitură ameţitoare. Apoi securea, o prinde imediat sub tăiş. Loveşte, o singură dată, cu putere, precis. O ţine bine de picioare, găina se zbate încă, Lisa închide ochii, să nu-i intre sânge sau pene în ochi. Zece găini şi un cocoş zac în cele din urmă lângă butuc. Nu le îngroapă. Câinii le-ar dezgropa imediat. Le aruncă în tomberon.

Lars-Gunnar Vinsa conduce în întuneric spre casă. Nalle doarme alături. Au fost toată ziua în pădure, să culeagă zmeură. Şi acum e plin de gânduri. Care i se învârtejesc în cap. Vechi amintiri.

În faţa ochilor o are pe Eva, mama lui Nalle. El tocmai s-a întors de la serviciu acasă. A lucrat până târziu, afară s-a lăsat întunericul, dar Eva nu a aprins lumina în casă. Când Lars-Gunnar intră, o găseşte stând nemişcată în beznă, lipită de peretele holului.

Purtarea ei i se pare stranie şi o întreabă:

— Ce-i cu tine?

Iar ea răspunde:

— Simt că mor aici, Lars-Gunnar. Îmi pare rău, dar simt că mor aici.

El ce să fi făcut? Şi el era obosit mort. Zi de zi la muncă, mereu confruntat cu întreaga mizerie a acestei lumi. Şi apoi venea acasă şi se ocupa de Nalle. Nici astăzi nu pricepe ce făcea Eva cât era ziua de lungă. Paturile nu erau niciodată făcute. Foarte rar gătea câte ceva. El s-a dus atunci la culcare. A rugat-o să vină şi ea sus, în dormitor, dar ea nu a vrut. A doua zi dispăruse. Nu-şi luase decât poşeta. Nici măcar o scrisoare nu meritase Lars-Gunnar. I-a împachetat lucrurile în cutii de carton şi le-a dus în pod.

După o jumătate de an l-a sunat. Voia să vorbească cu Nalle. El i-a explicat că nu se poate. I-a explicat că Nalle o căutase, că la început întrebase mereu de ea şi plânsese.

Dar acum era mai bine. I-a povestit ce făcea băiatul, i-a trimis desene. Părerea oamenilor din sat se citea pe chipurile lor: că se purta prea frumos cu ea. Că era prea îngăduitor. Dar el nu-i voia răul. La ce bun să fi vrut asta?

Şi apoi cucoanele de la asistenţa socială, care îşi dădeau cu părerea. Că ar fi mai bine ca Nalle să se mute într-un cămin.

— Poate să stea acolo numai din când în când, spuneau ele. Să vă mai eliberaţi şi dumneavoastră.

El mai văzuse cămine din-astea. Simţeai că te apucă jalea, de îndată ce le călcâi pragul. Totul era deprimant. Urât. Fiecare obiect părea să poarte eticheta „ospiciu”, „loc de depozitare a nebunilor, retardaţilor şi schilozilor”. Obiectele de decor păreau să fi fost confecţionate chiar de locuitori: reproduceri în ipsos, suporturi din mărgele, desene oribile în rame ieftine. Şi ciripelile personalului de asistenţă. Halatele de bumbac dungate. Îşi aminteşte cum s-a uitat la una dintre ele. N-avea mai mult de un metru cincizeci. Şi atunci s-a întrebat: „Şi tu vrei să-i desparţi, dacă se iau la bătaie?”

Nalle era solid, dar nu ştia să se apere.

— Niciodată, le-a spus Lars-Gunnar cucoanelor de la asistenţa socială.

Au încercat să-l ia cu binişorul.

— Trebuie să vă mai eliberaţi şi dumneavoastră, i-au spus. Să vă mai gândiţi şi la dumneavoastră.

— Nu, a răspuns el. De ce? De ce să mă gândesc la mine? Mă gândesc la băiat. Mama lui s-a gândit la ea şi ce-a ieşit din asta?

Acum ajung acasă. Lars-Gunnar încetineşte când se apropie de poartă. Se uită spre casă. Se vede destul de bine în lumina lunii. În portbagaj are puşca scurtă pentru elani. E încărcată. Dacă e vreo maşină de poliţie în curte, o să meargă pur şi simplu mai departe. Chiar dacă apucă să-l vadă, mai are un minut timp. Până pornesc ei motorul şi ies

pe şosea. Sau măcar treizeci de secunde. Şi asta e suficient.

Dar nu e nimeni în curte. Pe fundalul lunii zăreşte o bufniţă, care zboară jos, înspre râu. Opreşte şi îşi lasă scaunul pe spate. Nu vrea să-l trezească pe Nalle. Băiatul se va trezi singur în câteva ceasuri. Atunci vor intra în casă şi se vor duce la culcare. Acum vrea să moţăie şi el puţin.

Picioare galbene

Picioare galbene îşi părăseşte teritoriul. Nu poate rămâne acolo. Pătrunde pe teritoriul unei alte haite. Nici acolo nu poate rămâne. E prea periculos. O zonă bine marcată. Marcajele proaspete se întind între copaci ca un gard de sârmă ghimpată. Prin iarba înaltă, care se iţeşte din zăpadă, se întinde un zid de mirosuri, aici au urinat şi au împrăştiat urina cu labele din spate. Dar trebuie să treacă pe aici, trebuie să meargă în nord.

Parcurge cu bine prima etapă de o zi. Aleargă cu stomacul gol. Urinează ghemuită la pământ, să nu se răspândească mirosul, poate reuşeşte. Vântul bate din spate, e bine.

A doua zi îi iau urma. La doi kilometri în spatele ei stau cinci lupi şi îşi afundă boturile în urmele lui Picioare galbene. Apoi se iau după ea. Aleargă, trec pe rând în faţă şi curând o zăresc.

Picioare galbene le simte mirosul. A traversat un râu şi, când se întoarce, îi vede stând pe celălalt mal, la mai puţin de un kilometru în aval.

Acum aleargă să scape cu viaţă. Un intrus e ucis pe loc. Limba îi atârnă din botul larg căscat. Picioarele lungi o poartă prin zăpadă, în faţa ei nu e nicio urmă.

Labele ei nimeresc în şanţurile înguste lăsate de un snowmobil. Duc în direcţia bună. Ceilalţi se apropie, dar nu foarte repede.

Când ajung la trei sute de metri în spatele ei, se opresc brusc. Au alungat-o pe Picioare galbene de pe teritoriul lor şi încă puţin mai departe.

A scăpat.

Încă un kilometru şi se va putea întinde. Va putea mânca puţină zăpadă.

Foamea îi sfâşie maţele.

Merge mai departe, spre nord. Acolo unde Marea Albă desparte peninsula Kola de Carelia, o ia spre nord-vest.

Iarna se apropie de sfârşit. E dificil să alerge.

Pădure. De o sută de ani sau mai bătrână. Copaci goi, ascuţiţi, fără ace, aproape oriunde ai privi. Şi acolo sus, coamele lor verzi, braţele care foşnesc au construit un acoperiş. Soarele pătrunde cu greu, încă nu poate topi zăpada. Sunt doar pete de lumină şi stropi picurând din zăpada care se topeşte sus, pe crengile cele mai înalte. Picură, murmură, lăcrimează. Animalele adulmecă primăvara şi vara. Acum pot face mai multe, nu trebuie doar să supravieţuiască. Păsările lovesc din aripile lor grele, vulpea îşi părăseşte tot mai des vizuina, şoarecii aleargă dimineaţa pe zăpada încă tare. Şi apoi tăcere, întreaga pădure îşi ţine respiraţia, atentă la sunetele lupoaicei în trecere. Numai ciocănitoarea neagră bate încăpăţânată într-un trunchi de copac. Nici picurul nu amuţeşte. Primăvara nu se teme de lupoaică.

Ţinutul mlăştinos. Aici, sfârşitul de iarnă înseamnă o apă curgătoare sub o pătură fleşcăită de zăpadă, care se transformă la cea mai mică atingere în noroi cenuşiu. Cu fiecare pas se afundă tot mai adânc. Lupoaica nu mai merge acum decât noaptea. Când pătura de zăpadă o poate susţine. Ziua se adăposteşte într-o scobitură sau sub un brad. La pândă, chiar şi atunci când doarme.

Altfel vânează fără haită. Prinde câte un iepure sau un alt animal mic. Nu e suficient pentru o lupoaică pornită într-o lungă călătorie.

Şi relaţia ei cu celelalte jivine s-a schimbat. Vulpilor şi corbilor le place să se adune în jurul unei haite de lupi. Vulpea mănâncă resturile lăsate de haită. Corbul îi pregăteşte lupului masa. Corbul ţipă din copaci: „Uite prada! Un cerb în călduri! Îşi freacă coarnele de un copac! Veniţi să-l luaţi, veniţi să-l luaţi!” Un corb plictisit poate să aterizeze uneori în faţa unui lup adormit, să-l pigulească în cap şi să se dea câţiva paşi înapoi, arătând caraghios şi neajutorat. Lupul dă cu laba după el. Pasărea se ridică în zbor în ultima clipă. Aşa se distrează ei unul cu celălalt, corbul negru cu lupul cenuşiu.

Dar o lupoaică singuratică nu e un tovarăş de joacă. Nu lasă resturi, nu are chef să se joace cu o pasăre, nu împarte nimic de bunăvoie.

Într-o dimineaţă descoperă o vulpe în vizuina ei. Pe panta unei coline sunt mai multe găuri săpate. Una dintre ele e ascunsă de un copac căzut. Doar urmele şi câteva fire de pământ pe zăpadă o dau de gol. Vulpea iese. Lupoaica i-a simţit deja de mult mirosul înţepător şi s-a abătut puţin din calea ei. Acum coboară contra vântului panta, vede cum a scos vulpea capul afară, îi vede corpul slăbit. Lupoaica se opreşte, încremeneşte, vulpea trebuie să iasă încă puţin. Dar dacă îşi întoarce capul, o va zări.

Un salt. Ca o pisică. Îşi taie calea prin arbuşti, prin crengile unui molid tânăr, căzut la pământ. Îşi înfige colţii chiar în spinarea vulpii. Îi frânge şira spinării. Înfulecă jivina cu lăcomie, o apasă cu o labă în jos şi smulge de pe oase puţina carne pe care i-o poate oferi.

Imediat apar şi doi corbi, vor să capete şi ei ceva. Unul dintre ei îşi pune viaţa în pericol, se apropie primejdios de mult de lupoaică, dar celălalt reuşeşte între timp să fure o îmbucătură. Lupoaica încearcă să-i prindă cu botul, când se prăbuşesc în zbor deasupra capului ei, dar laba ei nu dă drumul vulpii. Înfulecă tot, apoi trece de la gaură la gaură şi adulmecă. Dacă vulpea avea pui şi nu sunt ascunşi prea

adânc în pământ, poate reuşeşte să-i dezgroape, dar nu găseşte niciunul.

Porneşte din nou la drum. Picioarele lupoaicei singuratice umblă fără odihnă.

Luni, 11 septembrie

— Parcă l-a înghiţit pământul.

Anna-Maria Mella se uita la colegii ei. Se adunaseră toţi în biroul procurorului, la o şedinţă matinală. Tocmai declaraseră că nu au găsit nici-o urmă a pastorului dispărut, Stefan Wikström.

Timp de şase secunde se aşternu tăcerea. Inspectorul de poliţie Fred Olsson, procurorul Alf Björnfot, Sven-Erik Stålnacke şi inspectorul de poliţie Tommy Rantakyrö păreau abătuţi. Ceva mai neplăcut decât dispariţia fără urme a pastorului nu-şi puteau imagina. Poate era îngropat pe undeva.

Sven-Erik în special părea abătut. Sosise ultimul la şedinţă. Nu-i stătea în fire. Avea un mic plasture lipit pe bărbie. Se înroşise de la sânge. Un simbol masculin al unei dimineţi ratate. Perii de pe gât, de sub mărul lui Adam, scăpaseră de lama aparatului de ras mânuit în grabă şi se iţeau acum din piele ca nişte ţepi aspri şi cărunţi. Sub un colţ al gurii erau resturi uscate de spumă de ras, ca un chit alb.

— Păi până acum e vorba doar de o dispariţie, constată procurorul. Doar era un slujitor al bisericii. Care a aflat că a ieşit la lumină treaba asta cu călătoria făcută de familia lui pe banii fundaţiei. Poate fi un motiv suficient pentru a spăla putina. Teama că şi-a distrus reputaţia. Poate apare curând, ca un hopa-mitică.

Toţi tăceau. Alf Björnfot privi în jur. Cei de faţă erau greu de convins. Păreau să aştepte doar apariţia cadavrului pastorului. Cu urme şi dovezi care să dea un impuls nou anchetei.

— Ce ştim despre perioada dinaintea dispariţiei? întrebă procurorul.

— Vineri seara pe la şapte fără cinci a sunat-o pe soţia lui, spuse Fred Olsson. Apoi a avut o întâlnire cu cercul tinerilor enoriaşi, a descuiat sala de întrunire şi pe la nouă şi jumătate a ţinut o slujbă scurtă de rugăciuni. Pe la zece şi un pic a plecat şi de atunci nu a mai fost văzut.

— Maşina? întrebă procurorul.

— E în spatele sediului parohiei.

„Dar e o distanţă aşa de mică”, gândi Anna-Maria. „Sala de întrunire a tinerilor e la circa o sută de metri de uşa din spate a sediului parohiei.”

Îşi aminti de o femeie care dispăruse cu câţiva ani în urmă. Avea doi copii şi ieşise seara din casă să le ducă de mâncare câinilor din ţarc. Şi dispăruse. Disperarea sinceră a soţului şi afirmaţia lui repetată cu insistenţă – şi confirmată de întregul lor cerc de cunoştinţe – că femeia nu şi-ar fi părăsit niciodată copiii de bunăvoie, au determinat poliţia să-şi investească toate puterile în rezolvarea acestui caz. O dezgropaseră pe femeie în pădure, în spatele casei. Soţul ei o ucisese.

Dar asta gândise Anna-Maria şi atunci. O distanţă aşa de mică. O distanţă aşa de mică.

— Verificarea apelurilor telefonice, a emailurilor şi conturilor bancare. Aţi aflat ceva? întrebă procurorul.

— Nimic deosebit, spuse Tommy Rantakyrö. Ultimul apel a fost cel către soţia lui. În rest, câteva apeluri către enoriaşi şi către protopop, către şeful echipei de vânători, către cumnata lui... am aici o listă, am notat alături despre ce s-a vorbit.

— Bine, spuse Alf Björnfot pe un ton însufleţitor.

— Cumnata şi protopopul ce au spus?

— Cumnatei i-a spus că-şi face griji pentru soţia lui. Că starea ei s-ar putea înrăutăţi iarăşi.

— Ea i-a trimis lui Mildred Nilsson scrisorile acelea, spuse Fred Olsson. Se pare că au existat nişte conflicte foarte nasoale între familia Wikström şi Mildred Nilsson.

— Şi despre ce a vorbit Stefan Wikström cu protopopul? întrebă Anna-Maria.

— A fost foarte stânjenit de întrebarea mea, spuse Tommy Rantakyrö. Dar apoi mi-a mărturisit că Stefan era foarte îngrijorat de faptul că am luat acele acte de contabilitate ale fundaţiei.

O cută abia sesizabilă apăru pe fruntea procurorului. Dar nu scoase o vorbă despre încălcarea atribuţiilor de serviciu şi confiscarea fără mandat. Spuse doar:

— Ceea ce ar putea susţine ipoteza unei dispariţii benevole. Se ascunde, pentru că se teme că se va face de ruşine. E o reacţie absolut normală, să-ţi bagi capul în pământ într-o asemenea situaţie, vă rog să mă credeţi. Te întrebi cum de nu pricep oamenii ăştia că nu fac altceva decât să înrăutăţească situaţia, dar majoritatea şi-au pierdut deja demult capacitatea de a gândi raţional.

— De ce nu a plecat cu maşina? întrebă Anna-Maria. A plecat pe jos prin pădure? La ora aceea nu mai circula niciun tren. Şi nici vreun avion.

— Taxi? întrebă procurorul.

— Nu am verificat, răspunse Fred Olsson.

Anna-Maria îi aruncă o privire apreciativă lui Fred Olsson.

„Eşti un afurisit de terier căpos”, comentă în gând.

— Păi, spuse procurorul, Tommy, ai putea să...

— Să-i întreb pe locuitorii din vecinătatea sediului parohiei dacă au văzut ceva, spuse Tommy resemnat.

— Exact, spuse procurorul, şi...

— Şi să stau de vorbă cu câţiva dintre tinerii care au asistat la întrunire.

— Foarte bine. Fred Olsson te poate însoţi. Sven-Erik, continuă procurorul, tu ai putea contacta secţia de psihologie criminalistică şi să te interesezi ce părere au ei.

Sven-Erik dădu din cap.

— Cu desenul ce s-a mai întâmplat? întrebă procurorul.

— Laboratorul nu şi-a încheiat încă expertiza, răspunse Anna-Maria. Deocamdată n-au găsit nimic.

— Bine. Atunci ne întâlnim iarăşi mâine dimineaţă, dacă nu intervine nimic deosebit în cursul zilei, încheie procurorul, îşi închise cu un pocnet braţele ochelarilor şi şi-i vârî în buzunarul de la piept.

Şi cu asta, şedinţa se încheiase.

Înainte de a intra în biroul său, Sven-Erik trecu pe la Sonja, centralista.

— Sonja, spuse el, dacă sună careva în legătură cu un motan gri tărcat, să mă anunţi.

— A dispărut Manne?

Sven-Erik dădu din cap.

— De o săptămână, spuse el. Niciodată n-a lipsit atâta.

— O să fim pe fază, promise Sonja. Mai aşteaptă, se întoarce el. Încă e cald afară. Sigur umblă la peţit.

— E castrat, spuse Sven-Erik cu o mină sumbră.

— Ah, spuse ea. Am să-i anunţ şi pe ceilalţi.

Psihiatrul de la biroul regional de criminalistică răspunse imediat la telefon. Când Sven-Erik se prezentă, îl salută cu un glas vesel. Părea mult prea tânără pentru a se ocupa de porcării din-astea.

— Presupun că aţi citit în ziare? întrebă Sven-Erik.

— Da, l-aţi găsit?

— Nu, încă e dat dispărut. Deci ce părere aveţi?

— La ce vă referiţi mai exact?

Sven-Erik încercă să-şi pună gândurile în ordine.

— Deci, începu el. Presupunând că ceea ce scriu ziarele e adevărat.

— Că Stefan Wikström a fost ucis, şi anume de către un ucigaş în serie, adăugă ea.

— Exact. Dar nu ar fi ciudat?

Femeia tăcu. Aştepta ca Sven-Erik să explice mai exact ce voia să spună.

— Vreau să zic, continuă el, e ciudat că a dispărut. Ucigaşul a spânzurat-o pe Mildred de orgă, de ce nu face la fel şi cu Stefan Wikström?

— Poate vrea să îndepărteze întâi orice urmă de pe cadavru. La Mildred Nilsson aţi găsit un păr de câine, nu-i aşa? Sau vrea să-l mai păstreze o vreme pentru sine.

Femeia tăcu şi păru să chibzuiască.

— Îmi pare rău, spuse în cele din urmă. Dacă apare cadavrul – presupunând că apare, pentru că se poate foarte bine ca pastorul să fi dispărut de bunăvoie – putem sta de vorbă. Şi atunci ne putem gândi dacă există vreun tipar.

— Bine, spuse Sven-Erik. Poate a dispărut pentru că aşa a vrut el. Se simţea cu musca pe căciulă, nu fusese tocmai cinstit în legătură cu banii unei fundaţii a bisericii. Şi apoi a aflat că am descoperit măgăria pe care a făcut-o.

— Ce măgărie?

— O măgărie cu aproximativ o sută de mii de coroane. Nu e clar dacă ar fi fost suficient pentru a-l pune sub acuzare. E vorba despre un curs de perfecţionare care a fost în realitate un concediu cu familia.

— Deci nu credeţi că a avut un motiv real de a fugi?

— Nu prea.

— Dar dacă l-a speriat simplul fapt că poliţia se apropie de adevăr?

— Ce vreţi să spuneţi?

Femeia râse.

— Ah, ziceam şi eu, spuse accentuând cuvintele.

Tonul ei deveni brusc oficial.

— Vă doresc numai bine. Anunţaţi-ne dacă se întâmplă ceva.

De îndată ce închise, Sven-Erik pricepu ce voise femeia să spună. Dacă Stefan o ucisese pe Mildred...

Mintea lui începu imediat să-l contrazică.

Gândul era însă stăruitor. Presupunând că el a fost. Atunci apariţia poliţiei se poate să-l fi pus pe fugă. Nu are importanţă ce voiau de la el. Şi să-l fi întrebat numai cât e ceasul...

Telefonul Anna-Mariei sună. Era femeia de la librăria din Stockholm.

— Am lămurit treaba cu simbolul, spuse ea fără nici-o introducere.

— Da?

— Unul dintre clienţii noştri îl cunoştea. Apare pe coperta unei cărţi numite *The Gate*. Autoarea e Michelle Moan, e un pseudonim. Cartea nu a fost tradusă în suedeză. Eu nu o am. Dar pot să fac rost de un exemplar. Doriţi?

— Da. Despre ce e vorba în carte?

— Despre moarte. E o carte despre morţi. Foarte scumpă. Cincizeci şi două de lire. La care se adaugă taxele de transport. Am sunat deja la editură, în Anglia.

— Da?

— Am întrebat dacă au primit vreo comandă din Suedia. Şi au primit câteva. Printre care una din Kiruna.

Anna-Mariei îi stătu inima în loc. Trăiască detectivii amatori!

— V-au dat un nume?

— Da. Benjamin Wikström. Am şi adresa.

— Nu-i nevoie, strigă Anna-Maria în telefon. Vă mulţumesc din suflet! Vă mai sun eu!

Sven-Erik Stålnacke era la Sonja, în centrala telefonică. Nu se putuse abţine să mai întrebe o dată.

— Ce au spus ceilalţi? A aflat careva ceva despre Manne?

Sonja clătină din cap.

În spatele lui Sven-Erik apăru brusc Tommy Rantakyrö.

— Ţi-a dispărut motanul? întrebă.

Sven-Erik mormăi ceva drept răspuns.

— Atunci s-a mutat precis la alţii, spuse Tommy nepăsător. Doar ştii şi tu, pisicile nu se ataşează de oameni, asta-i doar o... proiectifi... adică proiectăm asupra lor propriile noastre sentimente. Pisicile nu simt afecţiune, e o chestie demonstrată ştiinţific.

— Rahaturi, mârâi Sven-Erik.

— Ăsta-i adevărul, spuse Tommy neimpresionat de privirile pe care i le arunca Sonja. Ştii, când ţi se lipesc de picioare şi se freacă de ele. Fac asta numai ca să-şi marcheze teritoriul, ca să fie clar că tu eşti restaurantul şi hotelul lor personal. Nu sunt nişte animale care să trăiască în turmă.

— Poate că nu, spuse Sven-Erik. Dar se caţără în patul meu şi doarme lângă mine ca un copil.

— Pentru că acolo e cald. Pentru motanul tău, tu nu eşti altceva decât o pernă electrică.

— Dar ţie îţi plac câinii, interveni Sonja. Tu n-ai de ce să-ţi dai cu părerea despre pisici.

Lui Sven-Erik îi spuse:

— Şi mie îmi plac pisicile.

În clipa aceea se deschise larg uşa de sticlă a centralei telefonice. Anna-Maria se repezi înăuntru. Îl prinse pe Sven-Erik de braţ şi îl trase de lângă Sonja.

— Trebuie să mergem în clipa asta la casa parohială din Jukkasjärvi, doar atât îi spuse Anna-Maria.

Kristin Wikström le deschise în capot şi papuci de casă. Sub ochi avea urme de rimei. Părul blond era dat după urechi şi se lipea de partea din spate a capului.

— Îl căutăm pe Benjamin, spuse Anna-Maria. Vrem să schimbăm câteva vorbe cu el. E acasă?

— Ce vreţi de la el?

— Să vorbim cu el, spuse Anna-Maria. E acasă?

Kristin Wikström îşi înălţă cu o zvâcnire capul.

— Ce vreţi de la el? Despre ce vreţi să vorbiţi cu el?

— Tatăl lui a dispărut, răspunse Sven-Erik cu răbdare. Trebuie să-i punem nişte întrebări.

— Nu e acasă.

— Ştiţi unde e? întrebă Anna-Maria.

— Nu, şi aţi face mai bine să-l căutaţi pe Stefan. Asta ar trebui să faceţi acum.

— Putem să vedem camera lui? întrebă Anna-Maria.

Mama lui Benjamin închise obosită ochii pe jumătate.

— Nu, nu puteţi.

— Atunci vă rugăm să ne scuzaţi pentru deranj, spuse Sven-Erik amabil şi o trase pe Anna-Maria spre maşină.

Plecară.

— La naiba! exclamă Anna-Maria, când ieşiră pe poartă. Cum am putut să fiu atât de tâmpită să vin fără mandat de percheziţie?

— Opreşte puţin mai încolo, să cobor, spuse Sven-Erik. Şi tu îi dai bice şi aduci un mandat de percheziţie. Vreau să o supraveghez.

Anna-Maria opri, Sven-Erik coborî.

— Grăbeşte-te, îi spuse Anna-Mariei.

Sven-Erik se întoarse la casa parohială. Se postă în spatele unui stâlp de poartă, ascuns după un scoruş de munte. În raza de vedere avea uşa casei şi hornul.

„Dacă începe să scoată fum”, intru, îşi propuse.

După un sfert de oră, Kristin Wikström ieşi din casă. Schimbase capotul cu un pulover şi o pereche de blugi, în mână ducea o pungă de gunoi înnodată. Se îndrepta spre tomberon. Când îi deschise capacul, se uită în jur şi-l zări pe Sven-Erik.

Lui nu-i rămase altceva de făcut decât să se repeadă la ea. Întinse mâna.

— Haideţi, spuse el. Daţi-o încoace.

Ea îi înmână tăcută punga. Sven-Erik observă că îşi periase părul şi se rujase puţin. Lui Kristin începură să-i curgă lacrimi pe obraji. Nicio împotrivire, aproape nicio schimbare a expresiei, doar lacrimi. Era ca şi cum ar fi tăiat ceapă.

Sven-Erik deschise punga. Înăuntru erau articole de ziar despre Mildred Nilsson.

— Şi acum, spuse şi o trase pe femeie spre el. Şi acum o să-mi spuneţi frumuşel unde e.

— La şcoală, bineînţeles, spuse ea.

Se lăsă îmbrăţişată şi ţinută în braţe fără să se împotrivească. Plânse încetişor pe umărul lui.

— Dar tu ce crezi? întrebă Sven-Erik, când opriră în faţa şcolii Högalid. Că i-a ucis pe Mildred şi pe taică-su?

— Eu nu cred nimic. Dar are o carte pe coperta căreia apare acelaşi simbol care e şi pe desenul cu Mildred spânzurată. El l-a făcut probabil. Şi avea o mulţime de articole din ziare despre uciderea ei.

Directoarea şcolii era o femeie amabilă, la vreo cincizeci şi cinci de ani. Durdulie, cu o fustă până la genunchi şi o jachetă de lână bleumarin. La gât îşi legase decorativ o eşarfă. Persoana ei îl binedispuse pe Sven-Erik. Îi plăcea genul acesta de femeie energică.

Anna-Maria o rugă să-l cheme imediat pe Benjamin Wikström. Directoarea puse mâna pe orar şi îl sună pe profesorul cu care Benjamin tocmai avea oră. Şi îi întrebă pe cei doi poliţişti care era de fapt problema.

— Credem că a ameninţat-o pe Mildred Nilsson, femeia-pastor care a fost ucisă în vară. Prin urmare, vrem să-i adresăm câteva întrebări.

Directoarea scutură din cap.

— Iertaţi-mă, spuse ea. Dar chiar nu-mi vine să cred. Benjamin şi amicii lui arată îngrozitor. Cu părul negru şi feţele albe. La ochi parc-ar fi mânjiţi cu cenuşă. Şi-apoi tricourile pe care le poartă! Anul trecut, unul dintre amicii lui Benjamin a venit cu un tricou pe care era scheletul unui bebeluş.

Râse şi îşi scuturã umerii, prefăcându-se înfiorată. Când văzu că Anna-Maria nu zâmbeşte, redeveni serioasă.

— Dar în realitate sunt nişte copii buni, reluă directoarea. Benjamin a avut anul trecut, în clasa a opta, o perioadă mai dificilă, dar eu nu aş ezita să-l angajez ca babysitter la copiii mei. Dacă aş avea copii mici.

— În ce sens a avut o perioadă mai dificilă anul trecut? întrebă Sven-Erik.

— A avut mari probleme cu învăţătura. Şi a devenit aşa... ei vor să arate altfel decât restul lumii, de-aceea umblă aşa. Uneori mă gândesc că îşi poartă cu ostentaţie această etichetă de neadaptaţi. Ca să priceapă lumea că a fost decizia lor să fie altfel decât restul. Dar nu-i mergea bine. Pe braţe avea o mulţime de răni mici şi le rupea mereu cojile. Ca şi cum n-ar fi vrut ca rănile acestea să se vindece. Dar după Crăciun a început să se pună pe picioare. Îşi găsise o prietenă şi înfiinţase o trupă.

Directoarea zâmbi.

— Trupa asta. Doamne, în primăvară au cântat aici, în şcoală. Şi nu ştiu cum făcuseră rost de un cap de porc, pe care l-au ciopârţit pe scenă cu nişte topoare. Erau pur şi simplu în al nouălea cer.

— Desenează bine? întrebă Sven-Erik.

— Da, răspunse directoarea. Chiar bine.

Se auzi o bătaie în uşă şi imediat îşi făcu apariţia Benjamin Wikström.

Anna-Maria şi Sven-Erik se prezentară.

— Am dori să-ţi punem nişte întrebări, spuse Sven-Erik.

— Nu vorbesc cu voi, replică Benjamin Wikström. Anna-Maria Mella oftă.

— Atunci va trebui să te arestez şi să vii cu noi la secţie. Privirea coborâtă în pământ. Şuviţele unsuroase de păr ca o perdea în faţa ochilor.

— Mi-e indiferent.

— Aşa, i se adresă Anna-Maria lui Sven-Erik. Începem?

Benjamin Wikström era în sala de interogatoriu nr. 1.

Nu scosese un cuvânt de când părăsiseră şcoala. Sven-Erik şi Anna-Maria îşi aduseră câte o cafea. Lui Benjamin Wikström, o Coca-Cola.

Procurorul-şef Alf Björnfot venea în fugă pe coridor.

— Pe cine aţi arestat? întrebă gâfâind, îi relatară intervenţia lor.

— Cincisprezece ani, spuse procurorul. Trebuie să fie de faţă reprezentanţii legali, mama lui e aici?

Sven-Erik şi Anna-Maria schimbară o privire.

— Atunci faceţi bine şi aduceţi-o, spuse procurorul. Daţi-i băiatului ceva de mâncare, dacă vrea. Şi sunaţi la protecţia copilului. Să trimită pe careva. Şi după aceea îmi daţi de ştire.

Acestea fiind spuse, dispăru.

— Nu vreau, gemu Anna-Maria.

— Mă duc eu s-o aduc, spuse Sven-Erik Stålnacke.

O oră mai târziu se aflau toţi în sala de interogatoriu. Sven-Erik Stålnacke şi Anna-Maria Mella de o parte a mesei. De cealaltă parte, Benjamin Wikström între o reprezentantă a direcţiei pentru protecţia copilului şi Kristin Wikström. Ochii mamei erau injectaţi.

— Tu i-ai trimis lui Mildred Nilsson desenul acesta? întrebă Sven-Erik. Curând o să primim şi amprentele. Deci dacă tu l-ai trimis, mai bine ne spui imediat.

Benjamin Wikström tăcea cu încăpăţânare.

— Dumnezeule, exclamă Kristin. Ce înseamnă asta, Benjamin? Cum ai putut să faci aşa ceva? E de-a dreptul patologic!

Chipul lui Benjamin se înăspri. Privea ţintă tăblia mesei. Ţinea braţele lipite de corp.

— Poate ar fi bine să facem o mică pauză, spuse femeia de la protecţia copilului şi îşi aşează un braţ în jurul umerilor lui Kristin.

Sven-Erik dădu din cap afirmativ şi închise reportofonul. Kristin Wikström, femeia de la protecţia copilului şi Sven-Erik părăsiră încăperea.

— De ce nu vrei să vorbeşti cu noi? întrebă Anna-Maria.

— Pentru că nu pricepeţi nimic, spuse Benjamin Wikström. Nu pricepeţi absolut nimic.

— Asta susţine şi băiatul meu. E de vârsta ta. Ai cunoscut-o pe Mildred?

— Nu e ea pe desenul ăsta. Nu pricepeţi? E un autoportret.

Anna-Maria privi desenul. Tot timpul crezuse că o înfăţişează pe Mildred. Dar şi Benjamin Wikström avea păr lung, negru.

— Aţi fost prieteni! exclamă Anna-Maria. De-aceea ai păstrat articolele din ziare!

— Ea înţelegea, spuse băiatul. Ea înţelegea!

Din spatele perdelei de păr cădeau lacrimi pe masă.

Mildred şi Benjamin stau în biroul lui Mildred din sediul parohiei. Mildred a turnat în ceşti ceai de plante cu miere. Ceaiul l-a primit de la nişte Magdalene, au cules chiar ele plantele. Râd amândoi de gustul oribil al ceaiului.

Unul dintre amicii lui Benjamin a fost confirmat de către Mildred. Şi prin intermediul acestui amic s-au cunoscut.

Pe biroul lui Mildred e cartea *The Gate*. A citit-o şi ea.

— Deci ce părere ai?

Cartea e groasă. Foarte groasă. Mult text în limba engleză. Şi multe ilustraţii color.

E vorba despre poarta către casa neclădită, către lumea pe care ţi-o creezi singur. E un apel să-ţi creezi, prin ritualuri şi cu puterea minţii, lumea în care vrei să trăieşti veşnic. E vorba despre drumul care te duce acolo. Sinuciderea. Colectivă sau individuală. Editura britanică a fost dată în judecată de către un grup de părinţi. Patru adolescenţi şi-au luat viaţa, împreună, în primăvara anului 1998.

— Îmi place ideea că îţi poţi crea singur propriul tău cer, spune ea.

Apoi îl ascultă. Îi oferă batiste când plânge. Când vorbeşte cu Mildred, plânge. Pentru că simte că ei îi pasă de el.

Îi povesteşte despre tatăl lui. Sigur e şi un mod de a se răzbuna. Faptul că stă de vorbă cu persoana care îi repugnă tatălui său.

— Mă urăşte, spune el. Dar mie mi-e totuna. Pot să-mi tai părul, să umblu în cămaşă şi pantaloni civilizaţi, să învăţ bine la şcoală şi să ajung purtător de cuvânt al clasei, şi el tot n-o să fie mulţumit. Ştiu asta.

Cineva bate la uşă. Mildred se încruntă. Când beculeţul roşu e aprins...

Uşa se deschide şi în biroul ei intră Stefan Wikström. De fapt e ziua lui liberă.

— Deci aici erai, îi spune lui Benjamin. Ia-ţi haina şi treci în maşină.

Iar către Mildred:

— Şi tu să nu te mai amesteci de-acum înainte în problemele familiei mele. Nu vrea să înveţe. Se îmbracă de îţi vine să vomiţi. Face familia de râs cum ştie el mai bine. Şi tu îl încurajezi voioasă, din câte am înţeles. Îl inviţi la ceai când chiuleşte de la şcoală. N-ai auzit? Haina şi în maşină!

Stefan Wikström bate cu unghia în ceasul de la mână.

— Ai suedeză acum, te duc la şcoală.

Benjamin nu se ridică.

— Mama ta e acasă şi plânge. A sunat diriginta la noi, voia să ştie unde eşti. O îmbolnăveşti pe mama. Asta vrei?

— Benjamin voia doar să stăm de vorbă, spune Mildred. Uneori...

— De vorbă stai cu familia ta, explică Stefan.

— Ei, nu mai spune! exclamă Benjamin. Dar tu nici nu vrei să-mi răspunzi. Ca ieri, de exemplu, când te-am întrebat dacă am voie să mă duc cu Kevin şi familia lui la schi, la Riksgränsen.

— Taie-ţi părul, îmbracă-te iar ca un om normal şi atunci o să-ţi răspund şi eu ca unui om normal.

Benjamin sare în picioare şi îşi înşfacă haina.

— Mă duc cu bicicleta la şcoală. Nu trebuie să mă duci cu maşina.

Năvăleşte afară din încăpere.

— Tu eşti de vină, îi spune Stefan şi arată cu degetul spre Mildred, care ţine încă în mână ceaşca de ceai.

— Mi-e milă de tine, Stefan, răspunde ea. Cred că eşti înspăimântător de singur.

— Îi dăm drumul, spuse Anna-Maria procurorului şi colegilor ei.

Intră în încăperea pentru pauzele de cafea şi o rugă pe femeia de la protecţia copilului să-i conducă acasă pe Benjamin şi mama lui.

Apoi se duse în biroul ei. Se simţea obosită şi descurajată.

Sven-Erik trecu pe la ea şi o întrebă dacă nu voia să vină cu el, să mănânce de prânz.

— Păi, e deja trei, spuse ea.

— Dar ai mâncat ceva?

— Nu.

— Ia-ţi haina, conduc eu.

Anna-Maria zâmbi larg.

— De ce vrei să conduci tu?

Tommy Rantakyrö se ivi în spatele lui Sven-Erik.

— Trebuie să veniţi, spuse.

Sven-Erik îi aruncă o privire sumbră.

— Cu tine nu vorbesc, replică.

— Din cauza fazei cu motanul? A fost doar o glumă. Dar acum chiar trebuie să veniţi să ascultaţi ceva.

Îl urmară pe Tommy Rantakyrö spre sala de interogatoriu nr. 2. Acolo şedeau o femeie şi un bărbat. Ambii în haine de drumeţie. Bărbatul era destul de înalt, într-o mână ţinea o şapcă verde kaki cu logo-ul unei firme şi cu cealaltă îşi ştergea transpiraţia de pe frunte. Femeia era

anormal de slabă. În buza superioară avea acele riduri adânci care apar la cei care fumează de mulţi ani. Avea un batic pe cap şi pete de fructe pe blugi. Amândoi miroseau a tutun şi ulei împotriva ţânţarilor.

— Un pahar de apă se poate? întrebă bărbatul, când intrară Anna-Maria şi colegii ei.

— Termină odată, spuse femeia pe un ton care lăsa să se înţeleagă că nimic din ce ar spune sau ar face bărbatul nu i-ar conveni.

— Puteţi să ne mai povestiţi o dată ce mi-aţi spus mie înainte, îi rugă Tommy Rantakyrö.

— Hai, zi-le tu, spuse femeia enervată către soţul ei.

Privirea ei rătăcea stresată împrejur.

— Păi am fost la nord de Nedre Vuolosjärvi, să culegem fructe în pădure, spuse bărbatul. Cumnatul meu are acolo o cabană. O mulţime de mure arctice pentru perioada asta, dar noi voiam de fapt zmeu...

Îşi înălţă privirea spre Tommy Rantakyrö, care îi făcu bărbatului un semn cu mâna să treacă la subiect.

— Aşa, şi noaptea am auzit gălăgie, continuă bărbatul.

— De fapt un ţipăt, îl corectă femeia.

— Da, da. Şi în orice caz, după aceea s-a auzit un foc de armă.

— Şi încă un foc, adăugă soţia.

— Atunci povesteşte tu, i se adresă bărbatul enervat.

— Nu, ţi-am zis că nu. Tu vorbeşti cu poliţia!

Femeia îşi ţuguie buzele.

— Da, şi cam asta a fost, spuse bărbatul.

Sven-Erik îi privi surprins pe cei doi.

— Şi când s-a întâmplat asta? întrebă.

— În noaptea de vineri spre sâmbătă, răspunse bărbatul.

— Şi azi e luni, rosti Sven-Erik tărăgănat. De ce veniţi abia astăzi?

— Eu ţi-am zis... începu femeia.

— Da, da, mai taci odată, i-o tăie bărbatul.

— Eu i-am zis că trebuie să plecăm imediat, îi spuse femeia acum lui Sven-Erik. Doamne sfinte, când l-am văzut pe pastor în ziar, că e dat dispărut... credeţi că el a fost?

— Aţi văzut ceva? întrebă Sven-Erik.

— Nu, ne-am dus la culcare, spuse bărbatul. N-am auzit decât ce v-am spus. Da, şi pe urmă o maşină. Dar asta mult mai târziu. Doar pe acolo trece şoseaua de la Laxforsen.

— Nu v-aţi gândit că ar putea fi ceva serios? întrebă Sven-Erik pe un ton prietenos.

— Nu prea, replică bărbatul morocănos. Acum se vânează elani, e perfect normal să se tragă focuri de armă în pădure.

Sven-Erik continuă pe un ton nefiresc de răbdător.

— Dar era în miez de noapte. În sezonul de vânătoare, se opreşte focul cu o oră înainte de apusul soarelui. Şi cine să fi ţipat? Elanul?

— Eu ţi-am spus... reîncepu femeia.

— Auziţi, în pădure totul sună altfel, spuse bărbatul cu o mină supărată. Se poate să fi fost o vulpe. Sau boncănitul unui cerb. Aţi auzit vreodată aşa ceva? Oricum, noi v-am spus tot. Acum putem pleca acasă?

Sven-Erik îl fixa pe bărbat cu privirea, de parcă acesta n-ar mai fi fost în toate minţile.

— Să plecaţi acasă? strigă Sven-Erik. Să plecaţi acasă? Rămâneţi aici. Aducem o hartă şi ne uităm la zona respectivă. Şi dumneavoastră ne spuneţi de unde s-a auzit focul de armă. Stabilim dacă a fost vorba de un glonţ ori de alice. Dumneavoastră vă gândiţi ce fel de ţipăt a fost, dacă aţi înţeles poate vreun cuvânt. Şi vorbim şi despre zgomotul acelei maşini. De unde, la ce distanţă, totul. Vreau să ştiu ora exactă. Şi vom recapitula toate acestea în detaliu. De multe ori. Aţi înţeles?

Femeia îl implora pe Sven-Erik din privire.

— Doar eu am spus să mergem imediat la poliţie, dar ştiţi cum e, dacă s-a apucat de cules.

— Da, şi acum vezi ce a ieşit din toată treaba asta? Am zmeură de trei mii în maşină. Trebuie să-l sun neapărat pe fiul meu, să vină după ea. Ce naiba, n-o să-mi distrugeţi zmeura!

Coşul pieptului lui Sven-Erik se înălţa şi cobora ritmic.

— Maşina era pe motorină, asta-i clar, spuse bărbatul.

— Vă bateţi joc de mine? întrebă Sven-Erik.

— Nu, dar ce dracu', doar se aude. Cabana e la ceva distanţă de şosea, dar chiar şi aşa. Dar, cum vă spuneam, asta a fost mult mai târziu. Poate n-a avut nicio legătură cu împuşcătura şi toate celelalte.

La ora patru şi un sfert după-amiaza, Anna-Maria Mella şi Sven-Erik Stålnacke zburau cu elicopterul spre nord. Dedesubt şerpuia ca o panglică argintie râul Torne. Câţiva nori singuratici îşi proiectau umbrele pe versanţi. Altfel, peisajul galben-auriu era scăldat în soare.

— E de înţeles că preferă să culeagă fructe decât să-şi strice concediul şi să se întoarcă în oraş, spuse Anna-Maria.

Sven-Erik se dădu bătut şi râse.

— Ce ţi-e şi cu oamenii ăştia!

Cercetară harta.

— Cabana e pe malul dinspre nord al lacului. Dacă focul de armă s-a auzit din sud... spuse Anna-Maria şi arătă cu degetul pe hartă locul respectiv.

— Zicea că i-a părut destul de aproape.

— Da, şi ceva mai spre sud, la mal, apar pe hartă nişte cabane. Şi apoi au auzit o maşină. Nu se poate să fi fost mai departe de unul sau doi kilometri de cabană.

Desenaseră un cerc pe hartă. Zona avea să fie cercetată a doua zi de către poliţie şi garda locală.

Elicopterul începu să coboare. Urmărea spre nord malul lacului Nedre Vuolosjärvi. Găsiră cabana în care înnoptase perechea.

— Mai coboară puţin, să vedem cât mai bine, îi strigă Anna-Maria pilotului.

Sven-Erik ţinea un binoclu în mână. Anna-Maria era de părere că vede mai bine fără binoclu. Mesteceni pe un sol nisipos. La marginea pădurii, o potecă se întindea de-a lungul malului până spre capătul nordic al lacului. Câţiva reni singuratici priveau nătângi spre ei, o femelă de elan trecu în galop cu puiul său.

„Dar totuşi”, îşi spuse Anna-Maria, şi îşi miji ochii în încercarea de a recunoaşte şi altceva în afara mestecenilor şi arbuştilor pitici. „Doar nu poţi îngropa pe cineva în doi timpi şi trei mişcări. Cu toate rădăcinile astea.”

— Stai, exclamă deodată. Uite acolo! Îl trase pe Sven-Erik de braţ.

— Vezi? îl întrebă. Acolo, puţin mai jos de ţarcul pentru reni, e o barcă. Hai să vedem ce-i cu ea.

Lacul avea o lungime de mai bine de şase kilometri. Un drumeag cobora de la liziera pădurii spre mal. Ultima porţiune a drumeagului era plină de bălţi. Barca albă de plastic era trasă la mal. Şi răsturnată, ca să nu plouă înăuntru.

Unindu-şi forţele, Anna-Maria şi Sven-Erik reuşiră să o întoarcă.

— Curată şi în bună stare, spuse Sven-Erik.

— Extrem de curată şi în bună stare, spuse Anna-Maria. Se aplecă şi cercetă fundul bărcii. Îşi înălţă privirea spre Sven-Erik şi dădu din cap. Se aplecă şi el.

— Da, e sânge, spuse el.

Îşi îndreptară privirile spre lac. Era liniştit şi neted, într-un singur loc se încreţi suprafaţa. O alcă ţipă undeva departe.

„Acolo e”, gândi Anna-Maria. „E în apă.”

— Ne întoarcem, spuse Sven-Erik. N-are niciun rost să bătătorim pe aici totul şi să le dăm bătăi de cap tehnicienilor. Îl aducem pe Krister Eriksson cu Tintin. Dacă găsesc ceva, chemăm un scafandru. Şi nu mergem pe drumeag, poate sunt urme.

Anna-Maria se uită la ceas.

— O să reuşim înainte de a se întuneca, spuse.

Era deja trecut de patru şi jumătate după-amiaza, când se strânseră toţi la malul lacului. Anna-Maria Mella, Sven-Erik Stålnacke, Tommy Rantakyrö şi Fred Olsson. Îl aşteptau pe Krister Eriksson cu Tintin.

— Dacă e pe aici pe aproape, o să-l găsească Tintin, spuse Fred Olsson.

— Chiar dacă nu-i aşa de bună ca Zack, spuse Tommy.

Tintin era un câine ciobănesc. Stăpânul ei era inspectorul de poliţie Krister Eriksson. Când se mutase cu cinci ani în urmă la Kiruna, îl adusese pe Zack cu el. Un ciobănesc cu blană groasă, bej cu negru-maroniu. Cu un cap lat. Nu tocmai un exemplar de expoziţie. Un câine care nu cunoştea însă pe lume decât un singur stăpân: pe Krister. Când altcineva dădea să-l mângâie sau doar să-l salute, îşi întorcea capul indiferent.

— E o onoare să lucrezi cu el, spusese Krister despre câinele său.

Salvamontiştii îl elogiaseră şi ei la unison. Zack era cel mai bun câine de căutare în lavine pe care îl văzuseră vreodată. Krister Eriksson nu se arăta în încăperea pentru pauzele de cafea decât atunci când Zack invita pe toată lumea la o prăjitură. Mai exact, atunci când persoane salvate de Zack, sau rude ale acestora, invitau pe toată lumea la o prăjitură. În rest, Krister Eriksson îşi folosea pauzele de cafea pentru a se plimba cu câinele sau a-l antrena.

Nu era un tip sociabil. Poate din cauza înfăţişării sale. Anna-Maria auzise că cicatricile lui Krister proveneau de la un incendiu din anii adolescenţei lui. Nu îndrăznise să-l întrebe, nu era genul pe care să-l poţi întreba aşa ceva. Pielea de pe faţa lui era ca de pergament roz. În locul urechilor se căscau două găuri în cap. Nu avea niciun fir de păr, nici sprâncene, nici gene, nimic.

Nici din nasul lui nu mai rămăsese mult. Două cavităţi lunguieţe. Anna-Maria ştia că fusese poreclit de colegi Michael Jackson.

Cât trăise Zack, făcuseră bancuri despre câine şi stăpân. Că beau seara împreună câte o bere şi se uită la ştirile din sport. Că Zack o nimereşte cel mai bine la pronosport.

După ce Krister o cumpărase pe Tintin, Anna-Maria nu mai auzise nimic de genul acesta. Probabil făceau în continuare bancuri, dar pentru că Tintin era de sex feminin, erau pesemne bădărănii care nu ajungeau la urechile ei. „O să fie bună," spunea Krister despre Tintin. „Încă e puţin cam prea zeloasă. E tânără, asta se va schimba."

Krister Eriksson apăru la zece minute după ceilalţi. Tintin şedea pe locul de lângă şofer, legată cu o centură pentru câini. Krister îi dădu drumul din maşină.

— Barca e aici? întrebă el.

Ceilalţi dădură afirmativ din cap. Barca a fost coborâtă în apă dintr-un elicopter, la malul nordic al lacului. Era portocalie, avea reflectoare şi ecolot.

Krister Eriksson îi puse lui Tintin vesta de salvare. Ea ştia exact ce înseamnă acest lucru. Trebuia să muncească.

O muncă pe care o făcea bucuroasă. Se frecă nerăbdătoare de picioarele lui. Deschise botul larg, în aşteptare. Nările i se roteau în toate direcţiile.

Coborâră la barcă. Krister Eriksson o instală pe Tintin pe mica platformă şi se împinse de la mal. Colegii rămaseră pe loc, privind în urma lor, cum alunecau pe suprafaţa apei. Auziră cum porni Krister motorul. Căutau împotriva vântului. Tintin se plimbă la început agitată de colo-colo, scâncea şi ţopăia. Apoi se aşeză. Rămase calmă, parcă pierdută cu gândurile aiurea.

Trecură patruzeci de minute. Tommy Rantakyrö îşi scărmăna coama deasă de păr. Tintin se întinsese. Barca plutea în zigzag pe apă. Se îndrepta spre sud. Colegii o urmau de-a lungul malului.

— La naiba, ce mai pişcă astăzi, se plânse Tommy Rantakyrö.

— Tipi cu câini. Exact ce-ţi place ţie, îi spuse Sven-Erik Anna-Mariei.

— Termină, îl avertiză Anna-Maria mârâind. Şi n-a fost câinele lui, ca să ştii şi tu.

— Ce anume? întrebă Fred Olsson.

— Nimic, răspunse Anna-Maria.

— Ei, haide, cine intră-n horă... spuse Tommy Rantakyrö.

— Sven-Erik a intrat în horă, ripostă Anna-Maria. Hai, spune-le! Fă-mă de ruşine!

— Da, dar asta s-a întâmplat pe când erai încă la Stockholm, începu Sven-Erik.

— Când eram la academia de poliţie.

— Deci Anna-Maria se mutase de curând la un tip.

— Locuiam de două luni la el şi relaţia noastră nu începuse nici ea cu mult înainte.

— Şi acum să mă corectezi, dacă greşesc ceva. În orice caz, într-o bună zi, Anna-Maria s-a întors acasă şi în dormitor, pe jos, era un chilot tanga negru din piele.

— Exact ca în filmele porno, interveni Anna-Maria. Şi în faţă era o gaură. Nu trebuia să-ţi storci prea mult creierii, pentru a pricepe ce trebuia să iasă prin gaura aia.

Se opri şi îi privi pe Fred Olsson şi Tommy Rantakyrö. Niciodată nu-i văzuse mai încântaţi şi nerăbdători.

— Şi, în afară de asta, adăugă ea, mai era pe jos şi un absorbant.

— Hai, nu mai spune! exclamă Tommy Rantakyrö în culmea fericirii.

— Am rămas total şocată, spuse Anna-Maria. Vreau să spun, ce ştim noi cu adevărat despre ceilalţi oameni? Şi când s-a întors Max acasă şi a strigat „Salut!” din uşă, eu şedeam pe jos în dormitor. M-a întrebat: „Ce-i cu tine?” şi eu am arătat spre chestia aia din piele şi am spus: „Trebuie să stăm de vorbă. Despre aia.” Dar el n-a reacţionat nicicum. „Ah”, a spus nepăsător. „A căzut probabil din

dulap.” Şi apoi a pus chilotul şi absorbantul la loc, în dulap. Cu sânge rece.

Anna-Maria rânji.

— Era un chilot pentru câini. Mama lui avea o căţea, de care se ocupa el uneori. Şi când intra căţeaua în călduri, purta chilotul acela, cu o gaură pentru coadă, şi un absorbant. O explicaţie atât de simplă!

Râsetele celor trei bărbaţi răsunară peste lac.

Chicotiră încă multă vreme.

— Măi, să fie, chiţăia Tommy Rantakyrö şi îşi ştergea ochii.

Tintin sări la un moment dat în patru labe.

— Ia uitaţi-vă acolo, spuse Sven-Erik.

— De parcă ne-am putea uita acum în altă parte, spuse Tommy Rantakyrö şi îşi lungi gâtul.

Tintin era pe poziţii. Era toată încordată. Botul ei era îndreptat ca un ac de busolă într-o anumită direcţie. Krister Eriksson încetini şi viră în acea direcţie. Căţeaua scheuna şi lătra, alerga pe platformă de colo-colo şi zgâria cu ghearele. Lătra tot mai tare şi în cele din urmă se aplecă pe jumătate în apă. Când Krister Eriksson puse mâna pe geamandura cu plumb, pentru a marca locul, Tintin nu se mai abţinu. Sări în apă şi înotă în cerc în jurul geamandurii, lătrând şi scoţând apă pe nări.

Krister Eriksson o chemă înapoi, o prinse de vestă şi o trase în barcă. Pentru o clipă păru că va cădea şi el în apă. În barcă, Tintin continua să scheaune şi să urle de fericire. Colegii auziră glasul lui Krister, în pofida zgomotului pe care-l făceau motorul bărcii şi câinele.

— Foarte bine, fetiţo. Bravo.

Tintin sări udă leoarcă la mal. Se scutură şi toţi cei din jur se aleseră cu un duş bun.

Krister Eriksson o lăuda şi o mângâia pe cap. Tintin nu stătu locului decât o secundă. Apoi se năpusti în pădure şi anunţă pe toată lumea în gura mare cât de grozavă era ea. Lătratul ei se auzea din toate direcţiile.

— Trebuia să sară în apă? întrebă Tommy Rantakyrö.

Krister Eriksson clătină din cap.

— A fost pur şi simplu înnebunită de emoţie, spuse el. Dar e important să-i facă şi ei plăcere să găsească ceea ce căutăm, de aceea nu pot s-o cert că a sărit în apă, dar...

Krister îşi întoarse privirea în direcţia lătratului, cu un amestec de mândrie şi contemplare.

— E grozavă, pe bune, spuse Tommy vădit impresionat.

Ceilalţi îl aprobară. Ultima lor întâlnire cu Tintin fusese în ziua în care căţeaua găsise în pădurea de lângă Kaalasjärvi o femeie cu demenţă senilă, de şaptezeci şi şase de ani, dată dispărută. Poliţia trebuia să cerceteze o zonă vastă, iar Krister Eriksson mersese cu un jeep pe drumurile forestiere. Pe capotă prinsese un covoraş de cauciuc, pentru ca Tintin să nu alunece. Căţeaua stătea ca un sfinx pe capotă, cu botul în aer. O apariţie impunătoare.

Colegii lui Krister nu aveau foarte des ocazia să poarte discuţii mai lungi cu el. Tintin se întoarse din turul ei triumfal şi se simţi la rândul ei atrasă de sentimentul de solidaritate care-i cuprinsese pe toţi. Merse atât de departe, încât alergă o dată în jurul grupului şi adulmecă urmele lăsate de ghetele lui Sven-Erik.

Dar trecu şi acest moment.

— Deci ne-am cam terminat treaba, spuse Krister parcă mânios, îşi chemă căţeaua şi îi dădu jos vesta de salvare.

Se întuneca.

— Nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să-i anunţăm pe tehnicieni şi pe scafandri, spuse Sven-Erik. Să vină mâine în zori.

Se simţea trist şi bucuros deopotrivă. Cel mai rău lucru posibil se întâmplase. Încă un om al bisericii fusese ucis, acum ştiau asta aproape cu certitudine. Dar pe de altă parte, acolo jos, pe fundul apei, aveau un cadavru. În barcă erau urme. Precis şi pe drumeagul care cobora spre mal. Ştiau că fusese o maşină cu motor diesel. Aveau noi indicii.

Se uită la feţele celorlalţi şi observă că toţi simţeau această tensiune.

— Să vină deja de astă-seară, spuse Anna-Maria. Nu strică să încerce şi în întuneric. Vreau să-l scoatem de acolo cât mai repede cu putinţă.

Måns Wenngren era în localul Grodan şi îşi studia telefonul mobil. Toată ziua se gândise că nu o va suna pe Rebecka Martinsson, dar acum nu-şi mai amintea ce l-ar fi putut împiedica.

O va suna şi o va întreba aşa, în treacăt, cum mai merge munca la negru.

Gândea ca un puşti de cincisprezece ani. Cum ar arăta chipul ei în momentul în care ar pătrunde în ea.

„Idiot bătrân!” îşi spuse şi formă numărul ei.

Sună de trei ori şi Rebecka îi răspunse. Părea obosită. O întrebă în treacăt, aşa cum îşi propusese, cum mai merge munca la negru.

— N-a mers prea bine, răspunse Rebecka.

Apoi îşi vărsă amarul. Cum o acuzase tatăl lui Nalle că ar fi rămas în sat pentru a spiona.

— A fost aşa de frumos să nu mai fiu „femeia care a ucis trei bărbaţi”, spuse ea. Nu am făcut un secret din asta, dar nici nu s-a ivit vreo ocazie de a vorbi. Cel mai nasol e că am plecat fără să-mi achit nota.

— Mă gândesc că poţi să le virezi banii în cont, spuse Måns.

Rebecka râse.

— Nu prea cred.

— Să mă ocup eu de asta?

— Nu.

„Nu, bineînţeles că nu”, gândi Måns. „Poate să se ocupe şi singură.”

— Atunci du-te acolo şi plăteşte, spuse el.

— Da.

— N-ai comis nicio infracţiune, n-ai de ce să te ascunzi.

— Nu.

— Şi chiar dacă ai fi comis vreo infracţiune, tot n-ai avea de ce să te ascunzi, continuă Måns.

Rebecka amuţi de tot.

— Acum te zgârceşti rău de tot la vorbe, Martinsson, spuse Måns.

„Acum adună-te”, îşi spuse Rebecka sieşi. „Nu te mai purta de parc-ai fi numai bună de dus la balamuc.”

— Iartă-mă, îi spuse lui Måns.

— Eh, nu-i nimic, spuse Måns. Te sun mâine dimineaţă şi te bag eu în viteză. Să achiţi o notă într-un cătun prăpădit e floare la ureche pentru tine. Mai ştii când a trebuit să te lupţi cu Axling Import?

— Îhî.

— Te sun mâine.

„N-o să mă sune”, gândi Rebecka după ce încheiară convorbirea. „De ce m-ar suna?”

Scafandrii găsiră în seara aceleiaşi zile, la ora zece şi cinci, cadavrul lui Stefan Wikström. Îl scoaseră din apă cu un năvod, dar era greu. Era înfăşurat într-un lanţ de fier. Pielea era albă, înmuiată şi apoasă. În frunte şi în piept avea găuri de glonţ de o jumătate de centimetru.

Picioare galbene

E începutul lunii mai. Frunzele, care au zăcut pe pământ sub zăpadă, formează acum o coajă maronie. Pe ici, pe colo se iveşte timid câte un fir proaspăt de iarbă. Din sud adie un vânt cald. Păsările se întorc.

Lupoaica e tot pe drum. Uneori o copleşeşte singurătatea. Atunci îşi înalţă capul spre cer şi se lasă în voia sorţii.

La cincizeci de kilometri după Sodankylä e un sat cu o groapă de gunoi neacoperită. Acolo scormoneşte o vreme, găseşte resturi de mâncare şi dezgroapă şobolani graşi şi înspăimântaţi. Îşi umple bine stomacul.

La mică distanţă de sat e un câine urs de Carelia în lanţ. Când lupoaica ajunge la marginea pădurii, nu începe să latre ca un nebun. Nici nu se teme, nu dă semne că ar vrea să fugă de ea. Stă locului, mut, şi o aşteaptă.

Mirosul oamenilor o sperie pe lupoaică, dar acum e deja de atâta vreme singură, iar câinele acesta a apărut la momentul potrivit. Trei zile la rând, pe înserate, vine la el. Se încumetă să se apropie de el. Îl adulmecă şi se lasă adulmecată de el. Îşi fac curte. Apoi, Picioare galbene se întoarce la marginea pădurii. Rămâne pe loc şi se uită la el. Îl aşteaptă să vină după ea.

Iar câinele se smuceşte în lanţ. Ziua nu mai mănâncă.

Când se întoarce în a patra seară, nu-l mai găseşte. Rămâne o vreme la lizieră. Apoi aleargă înapoi, în pădure. Şi pleacă mai departe, la drum.

Zăpada s-a topit. Pământul scoate aburi şi tremură tânjind după viaţă. Pretutindeni, muguri şi lăstari, totul mişună şi fojgăie. Frunzele erup din copacii îndureraţi. Vara vine de jos, ca un val verde, de nestăvilit.

Picioare galbene merge douăzeci de kilometri de-a lungul râului Torne, spre nord. Trece peste podul făcut de oameni, la Muonio.

La scurt timp, pentru a doua oară în viaţă, un bărbat îngenunchează în faţa ei. În pădurea de mesteceni, ea stă întinsă pe pământ, limba îi atârnă din bot. Picioarele ei parcă ar fi dispărut. Copacii deasupra ei sunt în ceaţă.

Bărbatul îngenuncheat lucrează la agenţia pentru protecţia mediului, cercetează lupii.

— Eşti atât de frumoasă, spune el şi îi mângâie flancul şi picioarele lungi, galbene.

— Da, e superbă, îl aprobă medicul veterinar.

Femeia îi face o injecţie cu vitamine, îi verifică dantura, îi mişcă uşor încheieturile.

— Trei ani, poate patru, apreciază ea. Într-o stare excelentă, n-are râie, n-are nimic.

— O adevărată prinţesă, spune cercetătorul şi îi prinde emiţătorul de gât, o bijuterie stranie pentru o alteţă regală.

Elicopterul huruie. Solul e atât de mlăştinos, încât pilotul nu îndrăzneşte să stingă motorul, pentru că atunci s-ar putea afunda atât de tare, încât n-ar mai putea decola.

Medicul veterinar îi face lupoaicei încă o injecţie.

Cercetătorul se ridică. Mâna lui simte încă atingerea lupoaicei. Blana rece, deasă. Lânoasă lângă piele. Cu fire aspre şi lungi la suprafaţă. Labe grele.

De sus, din aer, o văd ridicându-se în patru labe. Încă se clatină.

— E tare tipa, comentează femeia.

Cercetătorul se adresează în gând forţelor superioare. Le roagă să o protejeze.

Marţi, 12 septembrie

Totul este în ziarele de dimineaţă. Şi la radio tot despre asta se vorbeşte. Pastorul dispărut a fost găsit în lac, înfăşurat într-un lanţ. Ucis cu două focuri de armă. Unul în piept. Unul în cap. O execuţie, nu altceva, declară surse ale poliţiei, şi susţin că mai degrabă norocul, decât logica, i-a ajutat să găsească cadavrul.

Lisa stă la masa din bucătărie. A închis ziarul şi radioul. Încearcă să rămână calmă. La cea mai mică mişcare are senzaţia că se rupe un val în ea. Un val care-i străbate tot corpul, care o ridică în picioare, care o obligă să tropăie prin casa goală. În camera de zi, unde rafturile de cărţi se cască pustii şi pervazurile sunt goale. În bucătărie. Unde vasele sunt spălate. Dulapurile şterse cu grijă. Toate sertarele golite. Nicio hârtie, nicio factură neplătită. În dormitor. În noaptea asta a dormit fără aşternuturi, s-a acoperit doar cu haina matlasată şi a reuşit, spre marea ei uimire, să doarmă. Haina stă împăturită la capul patului, sub perne. Şi-a împărţit toate lucrurile.

Dacă rămâne nemişcată, îşi poate birui dorul. Dorul de a ţipa şi plânge. De a simţi durerea. Dorul de a-şi pune palma pe plita încinsă. Curând va porni la drum. A făcut duş şi a îmbrăcat lenjerie de corp curată. Sutienul, cu care nu e obişnuită, o zgârie la subsuoară.

Câinii nu se lasă păcăliţi. Se apropie fluturându-şi cozile. Gheare pe podea, clic-clac-clic. Ignoră ţinuta ei ţeapănă, de respingere. Îşi împing boturile în burta ei, între picioarele ei,

îşi vâră capetele sub mâinile ei şi cer să fie mângâiaţi. Îi mângâie. E o caznă. Să se controleze într-atâta, încât să-i poată dezmierda, să le poată atinge blana moale, să simtă căldura sângelui viu care curge dedesubt.

— Mergeţi la culcare, rosteşte cu un glas străin.

Şi se duc la culcare. Dar se întorc imediat şi îi dau târcoale.

La şapte şi jumătate se ridică în picioare. Clăteşte ceaşca de cafea şi o pune în maşina de spălat vase. Arată atât de părăsită acolo.

În curte, câinii îi fac necazuri. În mod normal, sar imediat în maşină, ştiu că îi aşteaptă o zi lungă în pădure. Dar acum se agită încolo şi-ncoace. Karelin o ia la fugă şi urinează între coacăzi. Prusacul se aşază în fund şi se holbează la ea, în timp ce ea îi arată mereu cu mâna uşa portbagajului. Majken se dă prima bătută. Vine cu coada între picioare din capătul celălalt al curţii. Karelin şi Prusacul sar după ea în maşină.

Kotz-Morris n-are niciodată chef să meargă cu maşina. Dar acum se dă în spectacol mai rău decât oricând. Lisa îl goneşte, îl ceartă şi îl înjură, până când el se opreşte în sfârşit. Trage de el şi îl împinge înăuntru.

— Da' sari odată, ce dracu', urlă Lisa şi îl loveşte peste flanc.

Şi atunci sare. A priceput. Se pare că toţi au priceput. Se uită la ea pe geam. Lisa se aşază istovită pe bara de protecţie. Ultimul lucru pe care-l face e să dea în ei; nu aşa îşi imaginase momentul ăsta.

Merge la cimitir. Câinii rămân în maşină. Merge la mormântul lui Mildred. Ca întotdeauna, sunt multe flori, multe mesaje, ba chiar şi fotografii, care se ondulează şi se umflă de la umezeală.

Au mare grijă de ea, femeile astea.

Ar fi trebuit să aşeze şi ea ceva pe mormânt. Dar ce?

Caută cu disperare cuvinte. Un gând. Se uită la numele lui Mildred pe piatra umedă, cenuşie. Mildred, Mildred, Mildred. Se străpunge cu numele ei, parcă ar fi un cuţit.

„Mildred a mea”, îşi spune apoi. „Pe tine te-am ţinut în braţe.”

Erik Nilsson o zăreşte pe Lisa de departe. Stă acolo, cu privirea pierdută, parcă s-ar uita prin piatră. Celelalte femei îngenunchează de fiecare dată şi vorbesc pământului, îşi fac de lucru la mormânt, smulg buruienile, vorbesc cu ceilalţi vizitatori.

Voia să meargă şi el la mormânt, acum se opreşte pentru o clipă. În timpul săptămânii vine deseori dimineaţa în cimitir, atunci e linişte. Magdalenele, el n-are nimic cu ele, dar prea ţin ocupat mormântul lui Mildred. În grupul de femei îndoliate el nu-şi are locul. Îi umplu mormântul cu flori şi lumânări. Aşază pietricele sus, pe marginea pietrei funerare. Contribuţia lui se pierde în noianul acesta. Lor le convine probabil să aparţină unui colectiv îndoliat. Pentru ele e o consolare că sunt multe, cele care-i duc dorul lui Mildred. Dar el. E o copilărie, ştie şi el asta. Ar vrea ca celelalte să-l arate cu degetul şi să spună: „El a fost soţul ei, pentru el e cel mai rău.”

Mildred stă deoparte, în spatele lui.

„Să mă duc până acolo?” o întreabă.

Dar nu-i răspunde. Nu o scapă pe Lisa din ochi.

Se îndreaptă spre Lisa. Îşi drege glasul din timp, să n-o sperie, pare căzută pe gânduri.

— Bună, spune precaut.

Nu s-au mai văzut de la înmormântare.

Ea dă din cap şi încearcă să-şi smulgă un zâmbet.

El vrea să-i spună: „Văd că ai şi tu o întâlnire la micul dejun”, sau ceva la fel de lipsit de noimă, ceva ce ar putea să ungă mecanismul dintre ei. Dar se răzgândeşte, îi spune pe un ton grav:

— A fost doar închiriată pentru o perioadă de timp. Când eşti cu cineva, nu pricepi asta. M-am supărat de multe ori pe ea, pentru tot ce nu mi s-a dat. Acum îmi doresc să fi... nu ştiu... să fi acceptat cu bucurie ce mi s-a dat, în loc să mă chinuie tot ce nu am primit.

Se uită la ea. Ea îi răspunde cu o privire goală.

— Vorbesc şi eu atâta, spune el, parcă ar bate în retragere.

Ea clatină din cap.

— Nu, nu, îngaimă ea. Numai că... eu nu pot...

— A fost tot timpul atât de ocupată, mereu preocupată de munca ei. Acum, când e moartă, am sentimentul că avem şi noi în sfârşit timp unul pentru celălalt. Ca şi cum ar fi ieşit la pensie.

O priveşte pe Mildred. S-a lăsat pe vine şi citeşte mesajele de pe mormânt. Din timp în timp, chipul ei e luminat de un zâmbet. Ia pietricelele de pe mormânt şi le ţine în mână. Pe toate, pe rând.

El amuţeşte. Aşteaptă ca Lisa să-l întrebe cum îi merge. Cum se descurcă.

— Trebuie să plec, spune ea. Am lăsat câinii în maşină.

Erik Nilsson priveşte în urma ei cum se îndepărtează. Cât se apleacă să schimbe florile din vaza care s-a afundat în pământ, Mildred a dispărut.

Lisa se aşază în maşină.

— Culcat, le spune câinilor.

„Ar fi trebuit să mă culc şi eu”, îi trece prin minte, „În loc să umblu prin casă şi să o aştept pe Mildred. Atunci. În noaptea dinaintea solstiţiului de vară.”

E noaptea dinaintea solstiţiului de vară. Mildred e deja moartă. Lisa nu ştie asta. Umblă prin casă. Bea cafea, deşi ştie că n-ar avea voie la ora asta.

Lisa ştie că Mildred a ţinut o slujbă în Jukkasjärvi la miezul nopţii. S-a gândit că va veni pe urmă la ea, dar acum s-a făcut foarte târziu. Poate a vrut careva să stea de vorbă cu ea şi a reţinut-o. Sau s-a dus direct acasă. Acasă la Erik. Gândul acesta îi strânge stomacul.

Iubirea e ca o plantă sau ca un animal. Trăieşte şi se dezvoltă. Se naşte, creşte, îmbătrâneşte, moare. Îi cresc lăstari noi, ciudaţi. Până nu demult, iubirea faţă de Mildred a fost o bucurie fierbinte, vibrantă. Degetele Lisei se gândeau la pielea lui Mildred. Limba se gândea la sfârcurile ei. Acum, iubirea e la fel de mare ca înainte, la fel de puternică. Lipsită de lumină însă, a devenit mai palidă şi mai pretenţioasă. Înghite tot ce există în Lisa. Iubirea faţă de Mildred o oboseşte şi o întristează. S-a săturat până-n gât să se gândească tot timpul la ea. În mintea ei nu mai e loc pentru altceva. Mildred şi iar Mildred. Unde e, ce face, ce spune, ce a vrut să spună cu aia, ce a vrut să spună cu

ailaltă? O zi întreagă, de dimineaţa până seara, îi duce dorul lui Mildred, dar seara, când vine în sfârşit la ea, se ceartă. Rana din palma lui Mildred s-a vindecat de mult. Parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Lisa se uită la ceas. E trecut bine de miezul nopţii. O ia pe Majken de lesă şi iese pe şosea. Vrea să verifice dacă barca lui Mildred mai e la debarcader.

În drum, trece pe lângă casa lui Lars-Gunnar şi a lui Nalle.

Observă că maşina nu e în curte.

De atunci. De atunci nu trece zi în care să nu se gândească la asta. Necontenit. Că maşina lui Lars-Gunnar nu era în curte. Că Nalle nu-l are decât pe Lars-Gunnar. Că nimic n-o poate învia din morţi pe Mildred.

Måns Wenngren sună şi o trezeşte pe Rebecka Martinsson. Glasul ei e cald şi adormit.

— Sus! îi ordonă. Bea cafea şi mănâncă o felie de pâine. Fă duş şi îmbracă-te. Te sun în douăzeci de minute. Până atunci trebuie să fii departe.

Nu e prima oară când face asta. Când era căsătorit cu Madelene şi nevoit să-i suporte crizele de claustrofobie şi atacurile de panică şi Dumnezeu-mai-ştie-ce, planifica cu ea, pas cu pas, fiecare vizită la dentist, fiecare întâlnire de familie, fiecare ieşire la cumpărături. Vezi bine, totul are un rost... iar acum stăpâneşte tehnica.

După douăzeci de minute o sună din nou. Rebecka răspunde ca o fetiţă cuminte. Să se aşeze acum în maşină, să meargă în oraş şi să scoată de la bancomat atâţia bani, cât să-şi achite nota pentru căsuţa din Poikkijärvi.

Când o sună iarăşi, îi spune să se ducă la Poikkijärvi, să oprească în faţa localului şi să-l sune.

— Bun, spuse Måns, când Rebecka îl sună. Acum nu mai durează decât un minut şi jumătate şi ai scăpat de asta. Intră şi plăteşte. Nu trebuie să scoţi niciun cuvânt, dacă nu ai chef. Întinde-le banii. După ce ai rezolvat, te sui în maşină şi mă suni, bine?

— Bine, răspunde ea ca un copil.

Rebecka şade în maşină şi se uită la local. O clădire albă şi prăpădită, în lumina tăioasă a toamnei. Tare ar vrea să ştie peste cine va da acolo. Micke sau Mimmi?

Lars-Gunnar deschide ochii. L-a trezit Stefan Wikström în vis. Cu ţipetele lui jalnice, tânguite şi imploratoare, când se prăbuşeşte în genunchi la malul lacului. Când pricepe.

A aţipit în fotoliul din camera de zi. Cu puşca pe genunchi. Se ridică greoi, cu spatele înţepenit şi cu muşchii de la umeri contractaţi. Urcă în camera lui Nalle. Băiatul doarme încă adânc.

Bineînţeles că n-ar fi trebuit să se însoare cu Eva. Dar el era un nătăfleţ din nord, de la ţară. O pradă uşoară pentru ea.

Solid a fost dintotdeauna. De mic a fost gras. Copiii erau pe atunci nişte ţânci slăbănogi, care alergau după mingi de fotbal. Slabi şi ageri, aruncau cu bulgări de zăpadă după băieţii graşi, care încercau să ajungă acasă cât de repede îi purtau picioarele. Acasă la tati. Care îi lovea cu cureaua, când avea el poftă.

„Eu nu am ridicat niciodată mâna asupra lui Nalle”, îşi spune Lars-Gunnar. „Niciodată n-aş face asta.”

Grăsanul Lars-Gunnar a crescut însă şi a fost un elev foarte bun, în pofida tuturor şicanelor. A învăţat meseria de poliţist şi s-a întors acasă. Şi a devenit un alt om. Nu e lucru uşor, să te întorci acasă şi să nu-ţi reiei vechiul rol. Însă în anul acela, cât a fost la şcoala de poliţie, Lars-Gunnar s-a schimbat. Şi cu un poliţist nu te pui. Şi-a făcut şi prieteni noi. De la oraş. Colegi. A fost primit în echipa vânătorilor. Şi, pentru că nu se teme de muncă şi e un bun organizator,

a ajuns curând vânător-şef. Funcţia aceasta ar trebui, teoretic, ocupată prin rotaţie, dar la asta nu s-a ajuns niciodată. Lars-Gunnar se gândeşte că şi pentru ceilalţi o fi fost mai comod să aibă pe cineva care planifică şi organizează totul. Într-un ungher dosit al conştiinţei sale ştie însă că nimeni n-ar fi îndrăznit să-şi exprime vreo îndoială cu privire la îndreptăţirea lui Lars-Gunnar de a ocupa acest post. Şi asta-i bine. Nu strică să fii respectat. Iar el a meritat respectul. Nu a profitat de el, cum ar fi făcut mulţi alţii în locul lui.

Nu, defectul lui a fost întotdeauna altul: că s-a purtat prea frumos. Că a văzut numai părţile bune ale oamenilor. Cum s-a întâmplat şi cu Eva.

Îi e greu să nu se învinovăţească. Dar avea deja peste cincizeci de ani când a cunoscut-o. Trăise o viaţă întreagă singur. Cu femeile pur şi simplu n-a scos-o niciodată la capăt. Cu ele era la fel de încet ca înainte, era prea conştient de dimensiunea burţii sale. Şi apoi a apărut Eva. Care îşi lipea capul de pieptul lui. Când o trăgea spre el, aproape-i dispărea capul în mâna lui. „Mititico”, îi spunea mereu.

Dar mai târziu, când asta nu i-a mai fost suficient, a dispărut. I-a lăsat pe el şi pe băiat singuri.

De lunile care au urmat dispariţiei ei abia dacă îşi mai aminteşte. Pentru el, sunt ca o gaură neagră. Avea senzaţia că toată lumea se holbează la el. Şi tare ar fi vrut să ştie ce se şuşotea pe la spatele lui.

Nalle se întoarce greoi pe cealaltă parte. Patul scrâşneşte.

„Trebuie...” gândeşte Lars-Gunnar şi îşi pierde firul gândurilor.

E greu să te concentrezi. Dar viaţa de zi cu zi trebuie să-şi urmeze cursul. Doar ăsta-i rostul tuturor lucrurilor. Viaţa de zi cu zi a lui şi a lui Nalle. Viaţa pe care Lars-Gunnar a clădit-o pentru ei doi.

„Trebuie să mă duc la cumpărături”, gândeşte. „Lapte, pâine uscată, mezeluri. Nu mai avem aproape nimic în casă.”

Coboară şi o sună pe Mimmi.

— Mă duc în oraş, spune, Nalle doarme şi nu vreau să-l trezesc. Dacă vine la voi, dă-i să mănânce, bine?

— E acolo?

Anna-Maria Mella sunase la serviciul de medicină legală din Luleå. Îi răspunse tehnicianul legist Anna-Maria Granlund, însă Anna-Maria voia să vorbească cu medicul şef de secţie, Lars Pohjanen. Anna-Maria Granlund vedea de el ca de un copil bolnav. Ţinea o ordine perfectă în sala pentru autopsii, deschidea cadavrele, scotea organele, le aşeza la loc după ce îşi termina el treaba, cosea cadavrele şi îi scria, de asemenea, în mare parte rapoartele.

— Nu trebuie să iasă la pensie, îi spusese odată Anna-Mariei. Ştii, până la urmă e ca o căsnicie, m-am obişnuit cu el, nu mai vreau pe nimeni altcineva.

Iar Lars Pohjanen rezista. Respira printr-un tub. Era suficient să vorbească şi avea deja dificultăţi de respiraţie. Cu câţiva ani în urmă fusese operat de cancer pulmonar.

Anna-Maria parcă îl şi vedea. Probabil tocmai dormita în încăperea personalului, pe canapeaua capitonată, un model din anii şaptezeci. Lângă saboţii de lemn uzaţi, o scrumieră. Acoperit cu halatul verde de chirurg.

— Da, e aici, răspunse Anna-Maria Granlund. O clipă.

Apoi se auzi vocea lui Pohjanen la celălalt capăt al firului, hârâită şi aspră.

— Povesteşte, spuse Anna-Maria Mella, ştii că nu-mi prea place să citesc.

— Multe nu sunt. Hrrm. Împuşcat în piept, din faţă. Apoi în cap, de aproape. În gaura de ieşire din cap, efect de explozie.

Inspiră adânc, un hârâit în tub.

— ...pielea înmuiată de la apă, dar nu umflată... dar ştiţi de fapt când a dispărut...

— În noaptea de vineri spre sâmbătă.

— Presupun că a zăcut tot timpul în lac. Avem mici leziuni ale pielii în regiunile care nu au fost acoperite de îmbrăcăminte, la mâini şi pe faţă. De acolo au ciugulit peştii. Altceva nu mai e. Aţi găsit gloanţele?

— Încă le mai caută. Nici-o luptă? Nici-o altă leziune?

— Nu.

— Şi în rest?

Tonul lui Pohjanen deveni mai tăios.

— În rest nimic, ţi-am spus. Pune pe careva... să-ţi citească raportul.

— Nu, vreau să zic, ţie cum îţi mai merge?

— A, adoptă el imediat un ton mai amabil. Mie îmi merg toate ca dracu', asta se ştie.

Sven-Erik Stålnacke era în maşină, în parcare. Vorbea cu psihiatra. Îi plăcea vocea ei. De la bun început îl atrăsese tonul ei cald. Şi nu vorbea repede. Majoritatea femeilor din Kiruna vorbeau al naibii de repede. Şi destul de tare. Erau ca nişte mitraliere, el n-avea nicio şansă împotriva lor. Acum o auzea în gând pe Anna-Maria:

„Cum adică n-ai nicio şansă, noi n-avem nicio şansă, nicio şansă să căpătăm de la voi un răspuns rezonabil, într-un interval rezonabil de timp. Întrebi: «Cum a fost?» Şi se face linişte, şi apoi iarăşi linişte, şi după ce a chibzuit îndelung, urmează un: «Bine». Cel puţin aşa e de obicei, când vorbesc eu cu Robert, când vreau să scot mai multe de la el. Deci femeia trebuie să vorbească cât doi. Voi n-aveţi nicio şansă? Pupă-mă undeva.”

Acum asculta glasul psihiatrei şi doar ascultându-l îşi dădu seama că femeia are simţul umorului. Deşi era o discuţie serioasă. Dacă ar fi cu câţiva ani mai tânăr...

— Nu, spuse ea. Nu cred că avem de-a face cu un imitator. Cadavrul lui Mildred Nilsson a fost expus. În schimb, cadavrul lui Stefan Wikström a fost ascuns, în aşa fel încât să nu fie găsit. Şi nu au existat acte de violenţă eliberatoare. E vorba de o altă abordare. Poate fi cu totul altcineva. Prin urmare, răspunsul la întrebarea ta e nu. E foarte improbabil ca Stefan Wikström să fi fost victima unui ucigaş în serie cu tulburări psihice, să fi fost ucis ca urmare a unui afect puternic şi ca imitaţie a uciderii lui Viktor Strandgård. Ori avem doi ucigaşi, ori Mildred Nilsson şi Stefan Wikström au fost ucişi, cum să spun, dintr-un motiv pragmatic.

— Da?

— Da, adică, uciderea lui Mildred Nilsson pare foarte... pasională. În vreme ce uciderea lui Stefan a fost mai degrabă...

— O execuţie.

— Exact! Pe undeva îmi aminteşte de o crimă pasională, dar speculez numai, te rog nu uita acest lucru, încerc doar să-ţi explic ce-mi spune mie intuiţia... OK?

— Da.

— Deci o crimă pasională. Soţul îşi ucide soţia cuprins de furie. Însă pe amant îl ucide cu sânge rece.

— Dar nu erau împreună, spuse Sven-Erik.

„Din câte ştim noi”, adăugă în gând.

— Nici nu vreau să spun că a fost soţul ei. Doar că...

Psihiatra tăcu.

— ...nu ştiu nici eu ce vreau să spun, adăugă în cele din urmă. Poate că există o legătură. Poate fi acelaşi ucigaş. Un psihopat. Cu siguranţă. Poate. Dar nu neapărat. Şi nu unul ale cărui imagini despre realitate să se fi desprins cu totul de realitate.

Sosise momentul să încheie convorbirea. Sven-Erik o făcu cu o umbră de regret. Şi pe Manne tot nu-l găsise încă.

Rebecka Martinsson intră în localul lui Micke. Trei clienţi iau micul dejun. Tipi mai în vârstă, care o studiază cu priviri apreciative. Frumuseţe feminină *live*. E întotdeauna binevenită. Micke şterge pe jos.

— Bună, îi spune Rebeckăi şi pune mopul şi găleata la o parte. Haide.

Rebecka îl urmează în bucătărie.

— Te rog să mă scuzi, spune el. Sâmbătă a fost cam aiurea. Dar n-am ştiut ce să spun... chiar i-ai omorât pe ăia trei pastori în Jiekajärvi?

— Da. Dar de fapt erau doi pastori şi un...

— Ştiu. Un nebun, nu-i aşa? A scris în toate ziarele. Dar n-au dat niciun nume. Nici Thomas Söderberg şi Vesa Larsson n-au fost pomeniţi cu numele, dar aici toţi ştiau cine erau pastorii ăştia. Mă gândesc că a fost groaznic.

Rebecka dă din cap afirmativ. Aşa o fi fost.

— Sâmbătă mi-a trecut prin minte că Lars-Gunnar are poate dreptate. Că ai venit aici să spionezi. Te-am întrebat eu dacă eşti jurnalistă şi ai spus că nu, dar dup-aia m-am gândit, aiurea, poate e jurnalistă, sau mă rog, lucrează în orice caz pentru un ziar. Dar nu-i aşa, nu?

— Nu, nu... am ajuns cu totul întâmplător aici, pentru că voiam să mâncăm undeva, Torsten Karlsson şi eu.

— Tipul cu care ai fost prima dată aici?

— Da. Şi de obicei nu vorbesc despre asta. Despre tot... ce s-a întâmplat atunci. Da, şi pe urmă am rămas aici,

pentru că voiam să am linişte şi pentru că încă nu prea îndrăzneam să merg la Kurravaara. Acolo e casa bunicii mele şi... în fine, m-am dus cu Nalle acolo. El e eroul meu.

Ultimele cuvinte le rosteşte cu un surâs.

— Voiam să-ţi plătesc pentru căsuţă, spune apoi şi îi întinde banii.

Micke îi ia din mâna ei şi îi dă restul.

— Am scăzut leafa ta. Ce zice celălalt şef al tău că lucrezi la negru într-o crâşmă?

Rebecka râde.

— Ei, acum ai cu ce mă şantaja.

— Ar trebui să-ţi iei rămas bun de la Nalle, oricum treci pe acolo. Dacă o iei la dreapta după capelă...

— Ştiu, dar nu cred că e o idee bună, tatăl lui...

— Lars-Gunnar a plecat în oraş, Nalle e singur acasă.

„Nici nu mă gândesc”, îşi spune Rebecka. „Totul trebuie să aibă o limită.”

— Transmite-i salutări din partea mea, spune ea.

Afară, în maşină, îl sună pe Måns.

— Am rezolvat, spune.

Måns Wenngren îi răspunde aşa cum îi răspundea mai demult soţiei lui. Îi scapă pur şi simplu.

— Fetiţa mea cuminte!

Şi apoi adaugă iute:

— Bine, Martinsson. Acum am o întrevedere. Pe curând.

Rebecka rămâne în maşină, cu telefonul în mână.

„Måns Wenngren”, gândeşte Rebecka. „E ca la munte. Plouă oribil. Vântul bate ca turbat. Ai obosit, ghetele îţi sunt ude şi nu ştii unde te afli. Harta nu corespunde cu realitatea. Dar într-o clipă norii se împrăştie. Hainele se usucă în vânt. Şezi pe coama unui deal şi priveşti în jos, într-o vale scăldată în soare. Şi brusc ai sentimentul că a meritat tot efortul.”

Încearcă să o sune pe Maria Taube, dar nu răspunde, îi trimite un SMS: „Totul e OK. Sună-mă.”

Merge pe şosea. La radio, trăncăneli pe un post de doi bani.

La bifurcaţia din dreptul capelei îl vede pe Nalle. Imediat o străfulgeră un sentiment de vinovăţie şi nostalgie. Ridică mâna în semn de salut. În oglinda retrovizoare îl vede făcându-i cu mâna. Făcându-i agitat cu mâna. Apoi începe să alerge după maşină. Nu o poate ajunge din urmă, dar nu renunţă. Brusc îl vede căzând. Pare o căzătură nasoală. Dispare în şanţul de la marginea şoselei.

Rebecka trage pe dreapta. Se uită în oglindă. Nalle nu se ridică. Acum se mişcă repede. Sare din maşină şi aleargă înapoi.

— Nalle, strigă. Nalle!

Numai să nu se fi izbit cu capul de vreo piatră!

Nalle stă întins în şanţ şi o priveşte cu chipul numai zâmbet. Ca un gândac răsturnat pe spate.

— Becka, spune, când faţa ei apare deasupra lui.

„Bineînţeles că trebuie să-mi iau rămas bun de la el”, îşi spune Rebecka. „Ce fel de om mai sunt şi eu?”

Nalle se ridică. Rebecka îl curăţă de mizerie şi frunze.

— Salut, Nalle, îi spune apoi. Ce frumos să ne...

— Vino, o întrerupe el şi trage de braţul ei ca un copil. Vino.

Se răsuceşte pe călcâie şi porneşte cu paşi greoi pe şosea.

— Nu, eu de fapt... începe Rebecka.

Dar Nalle merge mai departe. Nu priveşte înapoi. Contează pe ea, că îl urmează.

Rebecka aruncă o privire spre maşină. Stă la marginea şoselei, regulamentar. Ceilalţi şoferi o pot vedea. Câteva minute poate să-l însoţească. Aleargă după el.

— Aşteaptă-mă! strigă.

Lisa opreşte în faţa clinicii veterinare. Câinii ştiu exact unde se află. Nu e un loc plăcut pentru ei. Sar cu toţii în patru labe şi se uită afară. Cască boturile larg şi gâfâie. Le atârnă limbile. Prusacul se cojeşte. Asta i se întâmplă întotdeauna când e agitat. Fulgi de piele uscată ies prin blană şi se aşază ca zăpada pe firele maronii. Toţi stau cu cozile lipite de burtă.

Lisa intră. Câinii rămân în maşină.

„Nu trebuie să venim şi noi?” întreabă din priviri. „Ne scuteşti de injecţii, consultaţii, mirosuri terifiante şi umilitoarele guleraşe albe de plastic?”

Anette, medicul veterinar, e pregătită. Lisa achită. Anette va face totul singură. În clinică nu sunt decât ele. Nimeni altcineva din rândul personalului. Nimeni în sala de aşteptare. Lisa e mişcată de atâta solicitudine.

Un singur lucru întreabă Anette:

— Vrei să-i iei cu tine?

Lisa scutură din cap. Gândurile ei n-au ajuns atât de departe. N-au îndrăznit să se apropie decât de acest moment. Şi acum e aici. Or să se transforme în gunoi. Lisa alungă gândul acesta. Că e atât de nedemn. Că le datorează mult mai mult.

— Cum să facem? întreabă Lisa. Să-i aduc pe rând?

Anette o priveşte.

— Cred că ar fi un chin pentru tine. Îi aducem pe toţi înăuntru şi le dăm întâi un calmant.

Lisa iese cu paşi împleticiţi.

— Staţi, îi avertizează, când deschide uşa portbagajului.

Îi ia de lese. Nu vrea să-i scape vreunul.

Când trec pe la recepţie, câinii stau grămadă în jurul picioarelor ei. Trec apoi prin sala de aşteptare, pe lângă birou şi sala de tratament.

Anette deschide uşa sălii de operaţie.

Gâfâie. Ghearele ţăcăne şi zgârie agitate pe linoleum. Lesele se încurcă. Lisa încearcă să le descurce şi se îndreaptă în acelaşi timp spre încăperea aceea în care trebuie să ajungă.

Şi au ajuns. În încăperea aceasta oribilă, cu linoleumul ei roşu oribil şi pereţii acoperiţi cu carton bituminat. Lisa se loveşte cu coapsa de masa neagră de operaţie. Toate ghearele care au zgâriat linoleumul au lăsat urme adânci, în care a pătruns mizeria şi care nu mai pot fi curăţate. Parcă ar fi o cărare roşu-închis, care duce de la uşă în jurul mesei. Pe un dulap e lipit un afiş oribil, o fetiţă pe o câmpie înflorită. În braţe ţine un căţeluş cu urechi moi. Pe cadranul ceasului de perete, de la 10 pana la 2, e scris: „Acum e timpul.”

Uşa se închide silenţios în urma Anettei.

Lisa desface lesele.

— Începem cu Bruno, spune ea. E aşa de căpos, o să se întindă ultimul. Doar îl ştii şi tu.

Anette dă din cap. Lisa mângâie urechile şi pieptul lui Bruno, în timp ce Anette îi face câinelui o injecţie calmantă.

— Tu eşti băiatul meu cuminte, nu-i aşa? întreabă Lisa.

Bruno se uită la ea. O priveşte în ochi, lucru neobişnuit pentru un câine. Dar îşi întoarce iute privirea. Bruno e un câine care preţuieşte bunele maniere. Şefei haitei nu i te uiţi în ochi, orice-ar fi.

— Un domn atât de răbdător, spune Anette. Şi îl mângâie în treacăt, după ce a terminat.

Nu peste mult timp, Lisa se aşează. Pe jos, sub fereastră. La spate arde caloriferul electric. Kotz-Morris, Karelin şi

Majken stau întinşi în jurul ei, pe jumătate adormiţi. Pe un picior e capul lui Majken, pe celălalt, capul lui Kotz-Morris. Anette îi împinge pe Bruno şi Karelin mai aproape de Lisa, să-i poată ajunge cu mâna pe toţi.

Nu există cuvinte. Doar o durere teribilă în gât. Trupurile calde sub mâinile ei.

„Cum v-aţi îndurat voi să mă iubiţi”, gândeşte Lisa.

Pe ea, care e sufleteşte atât de neîndemânatică. Însă iubirea câinilor nu e complicată. Alergi prin pădure. Eşti vesel. Cauţi căldura celorlalţi. Nu-ţi faci griji. Îţi merge bine.

Aparatul de ras bâzâie în mâna Anettei. În picioarele din faţă le înfige ace de seringă. Merge repede. Mult prea repede. Anette e deja pregătită. N-a mai rămas decât un ultim lucru de făcut. Care sunt gândurile de rămas bun? Durerea din gât devine insuportabilă. Totul doare. Lisa tremură, parc-ar avea febră.

— Le injectez acum, spune Anette.

Şi le injectează otrava.

O jumătate de minut durează. Rămân întinşi. La fel ca înainte. Cu capetele pe genunchii ei. Spatele lui Bruno, lipit de fundul ei. Limba lui Majken atârnă altfel decât atunci când doarme.

Lisa vrea să se ridice. Dar nu poate.

Plânsul aşteaptă sub pielea feţei. Faţa încearcă să-l înăbuşe. Parcă s-ar juca de-a trasul frânghiei. Muşchii se împotrivesc. Vor să împingă gura şi sprâncenele înapoi, în poziţia lor normală, însă lacrimile izbucnesc. În final se surpă totul într-o grimasă grotescă şi în hohote de plâns. Lacrimile curg. De ce doare atât de cumplit? Lacrimile au stat ascunse în spatele ochilor şi acum parcă a ridicat cineva un capac de pe o oală. Se revarsă fierbinţi pe obraji. Pe Kotz-Morris.

Un vaiet jalnic se desprinde din gâtlejul ei. Sună îngrozitor. Ascultă şi ea pentru câteva clipe urletele acestei bătrâni ofilite. Se lasă pe vine. Îi îmbrăţişează. Mişcările ei sunt bruşte şi convulsive. Se târăşte printre ei, îşi împinge

braţele sub trupurile lor fără vlagă. Le mângâie pleoapele, boturile, urechile, burţile. Îşi lipeşte faţa de capetele lor.

Plânsul e ca o vijelie. Îi trage şi smuceşte corpul. Lisa îşi trage nasul şi încearcă să înghită. Dar îi vine greu, aşa cum stă, în patru labe, cu faţa în jos. Totul îi curge în cele din urmă din gură. Se şterge cu mâna.

Deodată aude un glas. O altă Lisa, care priveşte acest spectacol. Care întreabă: „Ce fel de om eşti tu? La Mimmi nu te gândeşti deloc?”

Şi atunci, plânsul încetează. În clipa în care se gândea că nu va mai înceta niciodată.

E straniu. Toată vara a avut o listă lungă de lucruri pe care a trebuit să le rezolve. Le-a luat la rând, unul după altul. Plânsul nu era pe lista asta. S-a trecut singur acolo. Ea nu l-a vrut. S-a temut de el. S-a temut că se va îneca în el.

Şi acum a venit. Întâi a fost neplăcut, un chin şi un întuneric insuportabile. Dar pe urmă. Pe urmă a devenit un refugiu. Un spaţiu în care s-a putut odihni. Un spaţiu de aşteptare înaintea următorului lucru de pe lista ei. De aceea, o parte din ea a vrut să zăbovească în plâns. Să mai amâne celălalt lucru, acel lucru inevitabil. Şi acum, plânsul o părăseşte. Îi spune: „S-a rezolvat.” Şi încetează.

Lisa se ridică. Lângă ea e o chiuvetă, se prinde de marginea ei şi se ridică. Anette nu mai e în încăpere.

Are ochii umflaţi. Parc-ar fi nişte mingi de tenis. Îşi apasă pe pleoape vârfurile degetelor reci ca gheaţa. Deschide robinetul şi îşi stropeşte faţa cu apă. În dozatorul de lângă chiuvetă e hârtie groasă, de şters pe mâini. Se şterge pe faţă şi îşi curăţă nasul, evită să se privească în oglindă. Hârtia îi zgârie nasul.

Se uită la câini. Plânsul a epuizat-o într-atâta, încât nu mai resimte totul la fel de intens ca înainte. Durerea cumplită nu mai e decât o amintire. Se lasă pe vine şi îi mângâie pe toţi încă o dată, de data aceasta mai detaşată.

Apoi iese. Anette e în birou, în faţa computerului. Lisa îngaimă un „Pe curând”.

Iese afară, în soarele înţepător şi chinuitor al lunii septembrie. Umbrele au contururi clare. Lumina e orbitoare, noroc cu cei câţiva nori care o mai atenuează. Lisa se aşază în maşină şi coboară parasolarul. Porneşte motorul şi traversează localitatea, apoi intră pe şoseaua care duce spre Norvegia.

Tot drumul nu se gândeşte la nimic. Şoseaua şerpuieşte. Imaginile se schimbă. Cerul e de un albastru furios. Zdrenţele albe de nori se risipesc gonind peste coamele dealurilor. Prăpăstii aspre, tăioase. Lacul Torneträsk se întinde lung, ca o piatră albastră strălucitoare, ţesută în fire aurii.

Când trece de Katterjåkk, apare. Un camion. Lisa nu reduce viteza. Îşi desface centura de siguranţă.

Rebecka Martinsson coborî în urma lui Nalle în pivniţă. O scară de piatră vopsită verde ducea sub casă. Nalle deschise o uşă. În spatele ei era o încăpere care servea drept cămară, atelier şi debara. Plină de tot felul de lucruri. Umedă. Zugrăveala albă avea ici-colo puncte negre. Pe alocuri se cojea. Pe rafturi erau borcane de gem, cutii cu cuie, şuruburi şi tot soiul de dispozitive de prindere, erau cutii cu vopsea, cutii cu lac şi pensule întărite, găleţi, ampermetre, cabluri. În spaţiile goale de pe pereţi erau atârnate tot felul de unelte.

Nalle şopti „st!”. Îşi lipise degetul arătător de buze. O luă pe Rebecka de mână şi o conduse spre un scaun. Rebecka se aşeză. El îngenunche pe jos şi bătu cu unghia în pardoseală.

Rebecka şedea nemişcată şi aştepta. Nalle scoase din buzunarul de la pieptul gecii un pachet aproape gol de biscuiţi. Foşni hârtia, scoase un biscuit şi îl rupse în bucăţi.

În clipa aceea se ivi un şoricel. Se apropie de Nalle sărind în zigzag, se opri la genunchiul său şi se ridică pe picioarele din spate. Era gri-maroniu, nu mai mare de patru, cinci centimetri. Nalle îi întinse o bucată de biscuit. Şoricelul dădu s-o apuce, însă Nalle nu-i dădu drumul şi atunci şoricelul rămase locului şi o ronţăi din mâna lui. Nu se auzeau decât ronţăielile lui.

Nalle se răsuci spre Rebecka.

— Şoarece, spuse el. Mic.

Rebecka crezu că glasul lui puternic îl va pune pe şoricel pe fugă, dar acesta continua să ronţăie impasibil. Rebecka dădu din cap spre Nalle şi surâse larg. Era o privelişte atât de neobişnuită. Uriaşul Nalle şi minusculul şoricel. Tare ar fi vrut să ştie cum reuşise Nalle. Cum făcuse ca şoarecelui să nu-i fie teamă? Să fi avut el atâta răbdare să aştepte nemişcat aici în pivniţă? Poate.

„Eşti un băiat deosebit”, gândi ea.

Nalle întinse degetul arătător şi încercă să mângâie şoricelul pe spate, însă teama învinse în clipa aceea foamea. Şoarecele o zbughi din loc şi dispăru în spatele unei pungi cu gunoi sprijinite de perete.

Rebecka îl urmări cu privirea.

Acum trebuia să plece. Nu putea să-şi lase maşina atâta vreme pe şosea.

Nalle vorbi.

Rebecka îşi întoarse privirea spre el.

— Şoarece, spuse el. Mic.

Pe Rebecka o copleşi deodată tristeţea. Stătea într-o pivniţă îmbâcsită, în compania unui băiat înapoiat. Şi mai mult decât de acest băiat nu se apropiase de nimeni, de o veşnicie.

„De ce nu pot?”, se întrebă. „De ce nu pot iubi oamenii? Nu pot avea încredere în ei.” Dar în acest băiat putea avea încredere. Nalle nu ştia să se prefacă.

— Deci pe curând, Nalle, spuse ea.

— Pe curând, răspunse el fără nicio urmă de tristeţe în glas.

Rebecka urcă treptele de piatră verde. Nu auzi maşina care oprise afară. Nu auzi paşii care urcară treptele. În clipa în care deschise uşa spre hol, se deschise cu o smucitură şi uşa casei. Făptura masivă a lui Lars-Gunnar umplea cadrul uşii. Ca o stâncă îi bloca Rebeckăi calea. Ceva în interiorul ei se contractă. Îl privi în ochi. El se uita la ea.

— Ce dracu', atâta îi spuse Rebeckăi.

La ora nouă şi jumătate dimineaţa s-a găsit la locul crimei un glonţ. A fost dezgropat din pământ, la malul lacului. Calibrul 30-06.

La zece şi un sfert, poliţia a comparat registrul de evidenţă a armelor cu tabelele de evidenţă a autoturismelor. S-a întocmit o listă a persoanelor care posedă un autoturism cu motor diesel şi o armă cu glonţ.

Anna-Maria Mella se lăsă pe spate în scaunul de birou. Era o adevărată splendoare. Putea să-i lase speteaza atât de mult în spate, încât să stea întinsă aproape ca în pat. Ca la dentist, doar fără dentist.

Lista cuprindea 473 de persoane. Aruncă o privire peste ea.

Şi rămase cu privirea agăţată de un nume cunoscut. Lars-Gunnar Vinsa.

Avea un Mercedes diesel. Anna-Maria verifică în registrul de evidenţă a armelor. Lars-Gunnar Vinsa avea trei arme înregistrate. Două cu glonţ, una cu alice. Una din cele două cu glonţ era o Tikka. Calibrul 30-06.

Ei bine, nu puteau să-i cheme pe toţi posesorii unor arme cu acest calibru la o probă de tragere. N-ar fi rău să vorbească întâi cu el. Era un fost coleg, nu era un lucru tocmai plăcut.

Se uită la ceas. Zece şi jumătate. După prânz ar putea să dea o fugă cu Sven-Erik.

Lars-Gunnar Vinsa se uită la Rebecka Martinsson. La jumătatea drumului spre oraş şi-a dat seama că îşi uitase portofelul acasă şi s-a întors.

Ce dracu' de conspiraţie mai e şi asta? I-a spus lui Mimmi că se duce în oraş. Ea s-o fi sunat pe avocată? Nu prea-i vine să creadă. Dar aşa o fi fost. Şi a şi venit la el, să-şi vâre nasul unde nu-i fierbe oala.

Telefonul mobil din mâna femeii sună. Ea nu reacţionează. El se uită fix la telefon. Stau amândoi neclintiţi. Telefonul sună şi nu se mai opreşte.

Rebeckăi îi trece prin cap că ar trebui să răspundă. Precis e Maria Taube. Dar nu poate. Şi pentru că ea nu răspunde, ceva se iveşte limpede în privirea lui. Şi atunci ea ştie. Şi el ştie că ea ştie.

Amorţeala se risipeşte. Telefonul cade pe jos. El i-a tras una peste mână de a căzut? Ori l-a scăpat ea din mână?

Îi stă în cale. Nu poate ieşi. O spaimă nebună o cuprinde.

Se răsuceşte şi aleargă în sus, pe scara care duce la etaj. E o scară îngustă şi abruptă. Tapetul e murdar de vreme. Are un model cu flori. Lacul de pe trepte e ca o sticlă groasă. Urcă iute în patru labe. Să nu care cumva să alunece!

Îl aude pe Lars-Gunnar. Paşii lui grei în urma ei.

S-ar putea foarte bine să cadă într-o capcană. Unde să se ducă?

În faţa ei e uşa toaletei. Se năpusteşte înăuntru.

Cumva reuşeşte să tragă uşa după ea şi să răsucească încuietoarea.

Clanţa e apăsată din afară.

În toaletă e un geam, însă în Rebecka nu mai e nimic care ar putea-o determina să încerce să scape. Nimic, în afară de spaimă. Nu mai poate sta în picioare. Se prăbuşeşte pe capacul veceului. Şi începe să tremure. Corpul ei se contractă. Coatele se împing în burtă. Mâinile sunt în faţa ochilor şi tremură în asemenea hal, încât se loveşte cu ele peste gură, nas, bărbie. Degetele s-au chircit ca nişte gheare.

Bubuituri înfundate, tropăituri în faţa uşii. Rebecka îşi strânge pleoapele. Pe obraji îi curg lacrimi. Vrea să-şi astupe urechile, însă mâinile nu vor s-o asculte, tremură şi nu le poate opri.

„Mamă”, plânge Rebecka, când se deschide uşa cu o izbitură. O loveşte peste genunchi. Doare. Cineva o prinde de geacă şi o trage în sus. Ea refuză să deschidă ochii.

O trage de guler. Ea se vaită.

— Mamă, mamă!

El se aude scâncind. *Äiti, äiti*! Au trecut mai bine de şaizeci de ani de când tatăl lui o arunca pe mama cât colo în bucătărie, ca pe o mănuşă. Pe Lars-Gunnar şi pe fraţii lui, mama i-a încuiat în cameră. El e cel mai mare dintre fraţi. Surorile stau mute şi palide pe canapea. El şi fratele mai mic lovesc cu pumnii în uşă. O aud pe mama plângând şi implorând. Lucruri cad pe jos. Cheia e la tata. Curând le va veni şi băieţilor rândul, iar fetele vor trebui să asiste. Atunci mama va fi cea încuiată în cameră. Cureaua îi va croi. Dintr-un motiv oarecare. Nu mai ştie care. Au fost atâtea.

O loveşte cu capul de chiuvetă. Ea amuţeşte. Şi în capul lui amuţesc plânsetele de copil şi acele *älä lyö*! *älä lyö*! ale mamei. Ea cade.

Când o întoarce pe spate, îl priveşte cu ochi mari şi muţi. De pe frunte îi curge sânge. Ca la renul pe care l-a călcat în drum spre Gällivare. L-a privit la fel, cu ochii mari. Şi tremura la fel.

O prinde de picioare. O târăşte până în capul scării.

Nalle stă pe scară. O zăreşte pe Rebecka.

— Ce? strigă.

Un strigăt îngrijorat. Ca un animal mare şi speriat.

— Ce?

— Nici-o grijă, Nalle, strigă Lars-Gunnar. Ieşi afară!

Însă Nalle s-a speriat. Nu-l ascultă. Urcă câţiva paşi.

Se uită la Rebecka, care zace întinsă pe jos. Strigă iarăşi:

— Ce?

— N-auzi? urlă Lars-Gunnar. Ieşi afară!

Dă drumul picioarelor Rebeckăi şi îl ameninţă cu palma pe băiat. În cele din urmă coboară în fugă treptele şi îl alungă afară în curte. Încuie uşa.

Nalle stă afară. Îl aude strigând. „Ce? Ce?” Cu un glas înspăimântat şi derutat. Parcă îl şi vede, cum tropăie neajutorat de pe un picior pe altul.

O furie cumplită îl apucă împotriva femeii ăsteia din casa lui. Ea e de vină pentru tot. Trebuia să-i lase-n pace.

Din trei salturi a ajuns sus. E ca Mildred Nilsson. Şi ea ar fi trebuit să-i lase-n pace. Pe el, pe Nalle, tot satul ăsta.

Lars-Gunnar e afară, întinde rufele la uscat în curte. E sfârşitul lunii mai. Încă n-au apărut frunzele, însă din răzoare s-au ivit deja vârfuri verzi. E o zi cu soare şi vânt. La toamnă, Nalle va împlini treisprezece ani. Eva e moartă de şase ani.

Nalle ţopăie prin curte. Întotdeauna îşi găseşte ceva de făcut. Dar niciodată nu eşti singur. Asta-i lipseşte lui Lars-Gunnar. Să mai aibă uneori şi linişte.

Vântul trage şi smuceşte rufele. Curând, cearşafurile şi chiloţii vor flutura ca un şir de steaguri între mestecenii din curte.

În spatele lui Lars-Gunnar stă noul pastor, Mildred Nilsson. Ce-i mai merge gura. Ca o moară stricată. Lars-Gunnar ezită o clipă, înainte de a pune mâna pe chiloţii găuriţi pe ici pe colo. Nu mai sunt nici albi. Dar măcar sunt spălaţi.

Dar apoi îşi spune: „De ce dracu'? De ce să-mi fie ruşine de ea?”

Ea vrea să-l confirme pe băiat.

— Auzi, îi spune el. Au mai fost pe la noi d-ăştia cu aleluia şi acum vreo doi ani, şi au vrut să se roage pentru vindecarea lui. Şi le-am spus pe-aci ţi-e drumul! Nu le prea am eu cu biserica.

— Eu n-aş face asta niciodată, spune ea apăsat. Adică mă voi ruga şi eu pentru el, dar promit s-o fac foarte încet şi numai în cămăruţa mea. Dar nu mi-aş dori niciodată să fie altfel. Ai fost binecuvântat cu un băiat minunat. Mai bun de-atâta nu putea fi.

Rebecka îşi apropie genunchii de piept. Întinde picioarele. Le strânge. Le întinde. Se căzneşte să se întoarcă în toaletă. Nu se poate ridica. Se târăşte într-un colţ, cât de departe poate. El urcă acum iarăşi.

„Pe Mildred n-o costa nimic să spună că Nalle e o binecuvântare”, gândeşte Lars-Gunnar. Pentru că nu ea trebuia să aibă grijă de el, zi de zi. Şi nu ei i s-a distrus căsnicia din cauza copilului născut. Ea nu-şi făcea nicio grijă în legătură cu viitorul. Cum se va descurca Nalle. În legătură cu pubertatea şi sexualitatea lui. Pe când el stă cu cearşaful năclăit în mână şi se întreabă ce naiba să facă. Doar Nalle n-o să-şi găsească o femeie. Şi îl trec tot felul de spaime ciudate, că instinctul l-ar putea împinge pe băiat la tot felul de isprăvi.

Iar după vizita lui Mildred au venit şi cucoanele din sat la el. „Las-o să-ţi confirme băiatul”, îi spuneau. Şi s-au oferit să organizeze ele totul. Spuneau că pentru Nalle va fi ceva haios, iar dacă nu se va simţi în largul lui, nicio problemă, puteau oricând întrerupe. Până şi verişoara lui, Lisa, a venit să-l bâzâie la cap. I-a spus că-i va cumpăra ea un costum, să nu se ducă într-un pardesiu prea strâmt.

Chestie care l-a înfuriat pe Lars-Gunnar. Şi atunci i-a spus că aici nu e vorba de costum ori de cadou.

— Nu e vorba de bani! a urlat el. Doar am plătit întotdeauna pentru tot ce i-a trebuit. Dacă aş fi vrut să fac

economie, l-aş fi dus demult la cămin. Din partea mea, n-are decât să-l confirme.

Şi i-a cumpărat un costum şi un ceas. Două obiecte care n-aveau să-i folosească lui Nalle niciodată la nimic – un costum şi un ceas. Dar Lars-Gunnar n-a comentat. Să nu spună nimeni despre el că e zgârcit.

Şi apoi s-a schimbat ceva. Prietenia dintre Mildred şi Nalle i-a răpit lui Lars-Gunnar ceva. Lumea uita preţul pe care-l plătea el. Nu că ar fi avut el o părere exagerat de bună despre sine. Dar n-avusese o viaţă uşoară. Un tată violent. Trădarea Evei. Povara răspunderii pe care o purta singur pentru un copil retardat. Ar fi putut să ia alte decizii. Decizii mai uşoare. Dar el învăţase o meserie şi se întorsese în locul lui natal. Ajunsese cineva.

Eva l-a aruncat într-un hău, atunci când a plecat. Stătea acasă cu Nalle şi avea sentimentul că e un om cu care nimeni nu vrea să aibă de-a face. Simţea ruşinea de a fi de prisos.

Şi cu toate acestea a îngrijit-o pe Eva cât a fost pe patul de moarte. L-a ţinut pe băiat acasă. S-a ocupat singur de el. Dacă se lua după vorbele lui Mildred Nilsson, atunci avusese un noroc nemaipomenit să se aleagă cu un băiat atât de minunat. „Sigur," i-a spus Lars-Gunnar uneia dintre cucoane, „dar e şi o răspundere apăsătoare. Multă nelinişte." Răspunsul ei a fost: părinţii îşi fac întotdeauna griji pentru copiii lor. Iar el nu se va despărţi niciodată de Nalle, spre deosebire de atâţia alţii, ai căror copii cresc şi pleacă de acasă. Baliverne. Din partea unor oameni care pur şi simplu n-aveau habar în ce situaţie se afla el. Dar a tăcut. Cum să înţeleagă ceilalţi?

Cu Eva s-a întâmplat la fel. De când apăruse Mildred, când se pomenea numele Evei, lumea spunea „Sărmana!". Despre ea! Uneori îi venea să întrebe ce voiau să spună cu asta. Erau oare de părere că era atât de greu s-o scoţi la capăt cu el, încât Eva a preferat să-şi părăsească propriul copil?

Avea impresia că-l vorbeau pe la spate.

Deja de atunci a regretat că-şi dăduse acordul să-l confirme pe băiat. Dar pe urmă a fost prea târziu. Nu putea să-i interzică lui Nalle să meargă cu Mildred la biserică, pentru că atunci ar fi lăsat impresia că nu vrea să-i lase copilului său această bucurie. Doar Nalle mergea cu plăcere la biserică. Pentru că era prea prost să înţeleagă adevăratele intenţii ale lui Mildred.

Prin urmare, Lars-Gunnar nu s-a mai amestecat. Nalle avea o viaţă independentă de el. Dar cine-i spăla hainele, cine purta răspunderea pentru el, cine îşi făcea griji pentru el?

Şi Mildred Nilsson asta! Acum, Lars-Gunnar bănuieşte că ea l-a vizat dintotdeauna pe el. Şi că Nalle nu a fost decât un mijloc de a-şi atinge scopul.

Mildred s-a mutat în casa parohială şi şi-a organizat banda ei mafiotă de femei. A avut grijă ca ele să se simtă importante. Iar ele s-au lăsat conduse ca un cârd de gâşte.

Bineînţeles că Mildred a avut de la bun început ceva împotriva lui. L-a invidiat. Doar avea poziţia lui în sat. Era în conducerea echipei de vânători. Lucrase mai demult în poliţie. Şi era atent la nevoile altora. Propriile lui nevoi s-au aflat întotdeauna pe locul doi. Şi astfel şi-a câştigat respectul şi o anumită autoritate. Iar ea n-a putut suporta acest lucru. A vrut să-i ia totul.

S-a ajuns la un adevărat război între ei doi. De care doar el şi ea ştiau. Ea încerca să-l discrediteze. El se apăra după putinţă. Dar lui Lars-Gunnar nu-i stătea în fire genul acesta de joacă.

Femeia s-a târât înapoi în toaletă. S-a chircit pe jos, între veceu şi chiuvetă, şi îşi acoperă faţa cu braţele, parcă ar vrea să se ferească de lovituri. El o prinde de picioare şi o trage după el pe scări în jos. Capul ei se loveşte de fiecare treaptă. Bum, bum, bum. Şi de afară se aud strigătele lui

Nalle: „Ce? Ce?” Îi vine greu să le ignore. Treaba asta trebuie să se încheie. Trebuie să se încheie odată.

Se gândeşte la călătoria în Mallorca. Tot o idee de-a lui Mildred. S-a trezit să trimită grupul de tineri enoriaşi în străinătate. Şi voia să meargă şi Nalle. Lars-Gunnar a refuzat. Însă Mildred a spus că biserica va trimite doar pentru Nalle personal suplimentar. Pe cheltuiala comunităţii. „Şi gândeşte-te”, i-a spus ea, „cât te costă în mod normal un copil la vârsta asta. Schiuri pentru slalom, călătorii, jocuri pentru computer, haine de firmă...” Lars-Gunnar a priceput. „Nu e vorba de bani”, a spus. Dar a priceput că exact la asta se va gândi tot satul. Că el vrea să-l priveze pe băiat de bucuria acestei călătorii. Că Nalle trebuie să renunţe la tot. Că el, acum când Nalle avea ocazia să mai facă şi altceva... Prin urmare, a trebuit să se dea bătut. Nu i-a mai rămas altceva de făcut decât să pună mâna pe portofel. Şi toată lumea i-o ridica în slăvi pe Mildred pentru că se ocupa de Nalle. Norocul lui Nalle că venise Mildred la ei în sat.

Or, el ştia că Mildred nu voia decât să-l distrugă pe el, pe Lars-Gunnar. Când i se spărgeau geamurile, ori când a încercat cretinul de Magnus Lindmark să-i dea foc la şopron, ea nu s-a dus la poliţie. Şi aşa a dat apă la moară bârfitorilor. Exact ce-şi propusese să facă. Poliţiştii nu pot să facă nimic. Când ai nevoie de ei, stau cu mâinile în sân. Toată vorbăria asta îl viza pe Lars-Gunnar. El era făcut de râs.

Şi pe urmă a luat în vizor locul lui în echipa vânătorilor.

Pe hârtie, terenul o fi aparţinând bisericii, însă pădurea e a lui. El o cunoaşte. E drept, arenda a fost întotdeauna modestă. Dar de fapt, dacă e să judecăm just, bani ar trebui să primească vânătorii, pentru că omoară elanii. Elanii fac atâta pagubă în pădure.

Toamna, vânătoarea de elani. Întreaga planificare, împreună cu băieţii. Ultima consfătuire, dimineaţa în zori.

Soarele nu a răsărit încă. Câinii sunt cuprinşi de febra vânătorii şi trag de lese. Adulmecă în direcţia întunericului cenuşiu al pădurii. Acolo undeva e prada. În timpul zilei, vânătoarea. Aer de toamnă şi în depărtare, lătratul câinilor. Sentimentul de solidaritate, când ataci prada. Munca grea din abator, când tai în bucăţi vânatul. Seara, la foc de tabără, poveştile despre vânătoare.

Mildred i-a trimis o scrisoare. N-a îndrăznit să-i spună verde-n faţă. I-a scris că ştie că Torbjörn a fost condamnat pentru braconaj. Şi că, în pofida acestui fapt, nu i-au retras permisul de armă. Că Lars-Gunnar a aranjat totul. Că lui şi lui Torbjörn nu trebuie să li se mai permită să vâneze pe teritoriul bisericii. „Nu e numai deplasat, ci de-a dreptul revoltător, dacă ne gândim la lupoaica pe care biserica are de gând să o protejeze”, i-a scris Mildred.

Lars-Gunnar simte cum i se strânge pieptul, când se gândeşte la asta. A vrut să-l izoleze, asta e. A vrut să facă din el un ratat. Ca Malte Alajärvi. Fără slujbă, fără vânătoare.

El a stat de vorbă cu Torbjörn Ylitalo. „Ce dracu' să facem?” a întrebat Torbjörn. „Ar trebui să-mi pară bine, dacă pot să-mi păstrez măcar postul.” Lars-Gunnar a avut sentimentul că se scufundă într-o mlaştină. Parcă se şi vedea peste câţiva ani. Cum stă acasă cu Nalle şi îmbătrâneşte. Cum stau ca doi nătărăi în faţa televizorului şi se uită la bingo.

Nu era drept! Şi treaba asta cu permisul de armă! Doar trecuseră douăzeci de ani! Nu era decât un pretext să-i facă lui rău.

„De ce?” l-a întrebat pe Torbjörn. „Ce vrea de la mine?” Şi Torbjörn a ridicat din umeri.

Pe urmă a trecut o săptămână, timp în care el nu a vorbit cu nimeni. Ca o mostră a vieţii care-l aştepta. Seara bea. Ca să poată adormi.

În seara dinaintea solstiţiului de vară şedea în bucătărie şi petrecea. Deşi „a petrece” nu e tocmai cuvântul potrivit.

Era captiv în bucătărie, singur cu gândurile lui. Se gândea la ale lui, vorbea singur şi bea de unul singur. În cele din urmă s-a întins pe sofa şi a încercat să adoarmă. În pieptul lui se zbătea ceva. Ceva ce nu mai simţise de când fusese copil.

Apoi s-a urcat în maşină şi a încercat să se adune. Îşi aminteşte că, ieşind din curte, era cât pe-aci să intre cu maşina în şanţul de la marginea şoselei. Şi atunci a apărut Nalle, alergând în chiloţi. Lars-Gunnar crezuse că doarme de mult. Nalle striga şi făcea cu mâna. Lars-Gunnar s-a văzut nevoit să oprească. „Poţi să vii," i-a spus lui Nalle. „Dar trebuie să te îmbraci întâi." „Nu, nu", spunea băiatul, şi la început nu voia să dea drumul portierei. „Nu, nu, nu plec. Acum du-te şi îmbracă-te."

În mintea lui parcă se înceţoşa totul, când încerca să-şi amintească ce a urmat. A vrut să stea de vorbă cu ea. Să-l asculte odată, la naiba. Nalle a adormit în scaun.

Îşi aminteşte cum a lovit. Cum şi-a spus: „De ajuns. E de ajuns".

Dar ea nu voia să tacă. Oricât ar fi lovit-o. Horcăia şi se văita. I-a dat jos pantofii şi ciorapii. I-a îndesat ciorapii în gât.

Când a dus-o în biserică, spumega încă de furie. A spânzurat-o cu lanţul de orgă. Când stătea acolo sus, pe balcon, i-a trecut prin minte că nici nu-i pasă dacă vine careva, dacă l-a văzut careva.

Atunci a apărut Nalle. Se trezise şi acum intra cu paşi mari în biserică. S-a oprit jos, pe culoar, şi se uita în sus, cu ochi mari, la Lars-Gunnar şi la Mildred. N-a spus nimic.

Lars-Gunnar a avut senzaţia că se trezeşte brusc dintr-o beţie. S-a înfuriat pe băiat. Şi brusc l-a cuprins o spaimă teribilă. Îşi aminteşte cum l-a apucat de mână şi l-a tras după el până la maşină. Au plecat. Tăceau. Nalle nu spunea nimic.

În fiecare zi de-atunci înainte, Lars-Gunnar a aşteptat să vină după el. Dar n-a venit nimeni. Adică au venit, desigur,

şi l-au întrebat dacă văzuse ceva. Sau dacă ştia ceva. Aceleaşi întrebări pe care le puneau tuturor.

El se gândea că purtase mănuşile de lucru. Le găsise în portbagaj. De fapt, nici nu stătuse să se gândească prea mult. La amprente şi treburi de genul ăsta. Fusese un gest automat. Când iei în mână o unealtă, de pildă o rangă, îţi pui întâi mănuşile. Noroc. Noroc chior.

Şi apoi totul a revenit la normal. Nalle părea să fi uitat. Se purta ca întotdeauna. Şi Lars-Gunnar a redevenit cel dintotdeauna. Noaptea dormea bine.

Am fost rănit de moarte, îşi spune acum, când o are pe femeia asta la picioare. Ca un animal rănit, care intră într-o scorbură şi nu mai are mult de aşteptat până-l va găsi vânătorul.

Când l-a sunat Stefan Wikström, şi-a dat seama după tonul lui că ştia. Simplul fapt că-l suna pe Lars-Gunnar. De ce-l suna? Se vedeau la vânătoare şi atâta tot, ce treabă avea el cu popa? Şi acum îl suna. Să-i spună că protopopul a început să dea semne de îndoială în privinţa viitorului echipei vânătorilor. S-ar putea ca Bertil Stensson să propună consiliului parohial rezilierea contractului de arendă. Şi Stefan Wikström vorbea despre vânătoarea de elani într-un fel... de parcă ar fi avut el ceva de spus pe tema asta.

Şi când l-a sunat Stefan, ceaţa din mintea lui Lars-Gunnar s-a risipit. Şi-a reamintit cum aşteptase la debarcader să vină Mildred. Cu pulsul bubuindu-i în urechi. Cum îşi îndreptase privirea spre casa parohială. Şi acolo, la etaj, cineva stătea la geam. Abia când l-a sunat Stefan Wikström şi-a amintit.

„Ce voia de la mine?”, se întreabă acum. „Voia să mă domine. Exact ca Mildred.”

Lars-Gunnar şi Stefan Wikström sunt în maşină, în drum spre lac. Lars-Gunnar i-a spus lui Stefan Wikström că vrea să pregătească barca pentru iarnă, s-o scoată la mal şi să lege vâslele cu un lanţ.

Stefan Wikström se plânge ca un copil de Bertil Stensson. Lars-Gunnar nu ascultă decât cu jumătate de ureche. E vorba de arendă şi de faptul că Bertil nu apreciază munca lui Stefan ca pastor. Şi apoi, Lars-Gunnar e nevoit să asculte insuportabila lui trăncăneală copilărească despre vânătoare. De parcă Stefan ar fi priceput ceva. Băieţelul căruia protopopul i-a dăruit un loc în echipa vânătorilor.

Pe Lars-Gunnar însă îl derutează în acelaşi timp toată vorbăria asta. Unde vrea pastorul de fapt să ajungă? Stefan i-l ţine sub nas pe protopop, aşa cum îţi ţine un copilaş sub nas zgârietura de pe braţ. Suflă, să nu mai doară.

Lars-Gunnar n-are de gând să facă jocul acestui vierme de mătase. E dispus să plătească pentru faptele lui. Dar nu faţă de Stefan Wikström. Nici în ruptul capului.

Stefan Wikström se uită drept înainte, spre porţiunea de drum luminată de faruri. Nu se simte prea bine în maşină. De aceea trebuie să se uite înainte.

Încetul cu încetul îl cuprinde frica. O simte cum i se unduieşte în stomac ca un vierme.

Vorbesc despre vrute şi nevrute. Nu şi despre Mildred. Dar îi simte prezenţa. Ar putea la fel de bine să şadă pe bancheta din spate.

Se gândeşte la noaptea dinaintea solstiţiului de vară. Când a stat la geamul dormitorului. Şi a văzut pe cineva lângă barca lui Mildred. Persoana respectivă a făcut câţiva paşi. A dispărut în spatele unei căsuţe de lemn de lângă muzeul etnografic. Atât a văzut. Dar ulterior s-a gândit desigur de multe ori. Că a fost Lars-Gunnar. Că ţinea ceva în mână.

Nici măcar acum nu consideră că a procedat greşit că nu a spus nimic poliţiei. Doar Lars-Gunnar şi el se numără printre cei aleşi, sunt membri ai echipei vânătorilor. Şi el este, pe undeva, părintele spiritual al lui Lars-Gunnar. Lars-Gunnar face parte din turma lui. Un pastor se ghidează după alte legi decât un cetăţean obişnuit. Ca pastor nu poate să-l arate cu degetul pe Lars-Gunnar. Ca pastor trebuie să fie pregătit pentru momentul în care Lars-Gunnar va fi dispus să vorbească. O altă povară care i-a fost aşezată pe umeri. Şi o poartă. Lasă totul în mâinile Domnului. Se roagă: „Facă-se voia Ta”. Şi adaugă: „Nu am sentimentul că jugul Tău e bun şi sarcina Ta uşoară”.

Au ajuns la lac şi coboară din maşină. El trebuie să ducă lanţul. Lars-Gunnar îl roagă s-o ia înainte.

Merge pe drumeag. Luna îi luminează.

Mildred îl urmează. O simte. A ajuns la malul lacului. Dă drumul lanţului. O priveşte. Mildred se caţără în urechea lui. „Fugi”, îi spune de acolo. „Fugi!” Dar el nu poate fugi. Stă şi aşteaptă. Aude paşii lui Lars-Gunnar. În lumina lunii, făptura lui începe să se contureze. Şi da, într-adevăr, are arma la el.

Lars-Gunnar se uită în jos, la Rebecka Martinsson. De când a tras-o după el pe scară în jos, nu mai tremură. Dar e conştientă. Nu-l scapă din priviri.

Rebecka Martinsson se uită în sus, la bărbatul acesta. O imagine pe care a mai văzut-o. Bărbatul ca o eclipsă de soare. Chipul lui ascuns în umbră. Lumina soarelui prin geamul din bucătărie. Ca un nimb îi înconjoară capul. E pastorul Thomas Söderberg. Spune: „Te-am iubit ca pe propria mea fiică". Nu mai e mult şi ea o să-i spargă capul.

Când bărbatul se apleacă deasupra ei, îl prinde. Ba nu, că îl prinde e prea mult spus, degetul arătător şi cel mijlociu de la mâna ei dreaptă se strecoară pe sub marginea de la gât a puloverului său. Greutatea mâinii e suficientă pentru a-l trage mai aproape.

— Cum poţi să trăieşti cu asta?

El se eliberează de degetele ei.

„Cu ce să trăiesc?" se întreabă. „Stefan Wikström? S-a simţit profund îndurerat atunci în Paksuniemi, când a împuşcat o femelă de elan. Au trecut mai bine de douăzeci de ani de atunci. În clipa în care s-a prăbuşit la pământ, au ieşit doi pui din pădure. Şi au dispărut iarăşi. S-a gândit multă vreme la greşeala lui. Întâi femela. Şi apoi, că nu a reacţionat rapid şi nu i-a împuşcat şi puii. Au sfârşit probabil în chinuri."

Acum deschide trapa din podeaua bucătăriei. O prinde pe femeie şi o târăşte spre deschizătura care dă în beci.

Mâna lui Nalle bate în geam. Privirea lui nedumerită, între muşcatele din plastic.

Femeia se trezeşte acum la viaţă. Când vede trapa, încearcă să scape din strânsoare. Întinde mâna după piciorul mesei. Masa se răstoarnă.

— Dă drumul, spune el şi îi trage mâna.

Femeia îl zgârie pe faţă. Se răsuceşte şi se zvârcoleşte. O luptă mută, crispată.

O ridică deasupra trapei. Picioarele ei atârnă în aer. Nu scoate niciun sunet. Ţipătul e doar în privire. Nu! Nu!

O aruncă în beci ca pe un sac cu gunoi. Femeia cade pe spate. Bufnituri şi vacarm, apoi tăcere. Trânteşte trapa la loc. Prinde cu ambele mâini bufetul care stă lipit de perete şi îl trage deasupra trapei. E greu ca naiba, dar el e destul de puternic.

Rebecka deschide ochii. Abia după un timp pricepe că şi-a pierdut cunoştinţa. Dar numai pentru câteva secunde. Îl aude pe Lars-Gunnar trăgând ceva greu deasupra trapei.

Are ochii larg deschişi, dar nu vede nimic. O beznă de nepătruns. De sus se aud paşi şi târşâieli. În genunchi. Braţul drept atârnă fără vlagă. Cu un gest instinctiv, îşi prinde umărul cu mâna stângă şi şi-l pune la loc. Pocneşte. Durerea o străfulgeră din umăr în braţ şi spre spate.

Totul doare. Numai faţa nu doare. Acolo nu simte nimic. Încearcă să o pipăie cu degetele. Parcă ar fi anesteziată. Şi ceva s-a desprins acolo şi atârnă umed. Să fie buza? Când înghite, simte gustul sângelui.

În patru labe. Sub palme, pământ bătătorit. Umezeala pătrunde prin blugi. Miroase a excremente de şobolan.

Dacă moare aici, or s-o mănânce şobolanii.

Se târăşte în patru labe. Cu mâna bâjbâie după scară. Peste tot, pânze cleioase de păianjen, care i se lipesc de mână. Într-un colţ foşneşte ceva. Găseşte scara.

Îngenunchează şi se prinde cu mâinile de o treaptă. Ca un câine în două labe. Ascultă. Şi aşteaptă.

Lars-Gunnar a tras bufetul la loc. Îşi şterge fruntea cu dosul palmei.

Ce-urile lui Nalle au încetat. Lars-Gunnar se uită pe fereastră. Nalle umblă în curte în cerc. Lars-Gunnar îi cunoaşte obiceiul. Când e speriat sau trist, umblă în cerc. După o jumătate de oră se calmează. În tot timpul ăsta nu mai aude nimic. Când l-a văzut prima oară, Lars-Gunnar s-a simţit atât de frustrat şi neputincios, încât a sfârşit prin a-l lovi. Lovitura asta îl doare încă şi astăzi. Îşi aminteşte că şi-a privit mâna care l-a lovit pe băiat şi s-a gândit la tatăl lui. Iar starea lui Nalle nu s-a îmbunătăţit după lovitură. Dimpotrivă, s-a înrăutăţit. Acum ştie că trebuie să aibă răbdare. Şi timp.

Numai de-ar avea timp!

Iese în curte. Încearcă, deşi ştie că e în zadar.

— Nalle!

Dar Nalle nu aude nimic. Merge în continuu în cerc.

De o mie de ori şi-a imaginat acest moment. Însă în mintea lui, Nalle dormea liniştit. S-a încheiat o zi frumoasă, pe care au petrecut-o împreună. Au fost poate în pădure. Ori cu snowmobilul pe râu. Lars-Gunnar a şezut o vreme pe marginea patului lui Nalle. Nalle a adormit, iar el...

Ce se întâmplă aici e prea mult. Mai cumplit nici că putea fi. Îşi trece o mână peste obraz. Parcă ar fi lacrimi.

Şi o vede pe Mildred în faţa lui. De atunci, totul a condus la acest moment. Acum pricepe. Prima lovitură. A fost atât de furios pe ea. Dar după aceea. După aceea s-ar putea spune că şi-a sfărâmat cu fiecare nouă lovitură propria viaţă. Şi şi-a spânzurat-o, s-o vadă toată lumea.

La maşină. Acolo e puşca lui cu ţeavă scurtă. E încărcată. Toată vara a fost încărcată. Armează.

— Nalle, spune răguşit.

Vrea să-şi ia rămas-bun. Îşi doreşte atât de mult acest lucru.

— Nalle, îi spune băiatului său voinic.

Acum. Cât mai poate ţine arma. Nu poate sta să-i aştepte. Şi nu-i poate lăsa să i-l ia pe Nalle.

Ridică arma la umăr. Ocheşte. Trage. Primul glonţ în spate. Nalle cade pe burtă. Al doilea glonţ în cap.

Apoi intră în casă.

Cel mai bine ar fi să deschidă trapa şi s-o împuşte. Ce e ea? Nimic.

Dar nu se mai îndură să tragă bufetul de acolo.

Se prăbuşeşte pe sofa.

Apoi se scoală. Deschide ceasul de perete şi opreşte cu mâna pendula.

Se aşază iarăşi pe sofa.

Ţeava în gură. A fost un chin, de când se ştie. Va fi o uşurare. Se va termina odată.

De jos, din beznă, Rebecka aude focurile de armă. Vin de afară. Două. Apoi se trânteşte uşa casei. Aude paşi în bucătărie. Şi un ultim foc.

Ceva vechi se retrezeşte în ea. Ceva de demult.

Se caţără pe scară, să scape. Se loveşte cu capul de trapă. Cât pe-aci să cadă iarăşi, dar se prinde în ultimul moment.

Trapa nu poate fi urnită. Loveşte cu pumnii în ea. Îşi zdreleşte încheieturile degetelor. Îşi rupe unghiile.

La ora trei şi jumătate după-amiaza, Anna-Maria Mella intră cu maşina în curtea lui Lars-Gunnar Vinsa. Sven-Erik şade alături. Au tăcut tot drumul până la Poikkijärvi. E neplăcut să vii să-i spui unui fost coleg că trebuie să-i confişti şi să-i verifici arma.

Anna-Maria conduce, ca de obicei, cam repede şi e cât pe-aci să calce corpul care zace întins pe pietriş.

Lui Sven-Erik îi scapă o înjurătură. Anna-Maria loveşte pedala de frână. Coboară. Sven-Erik a îngenuncheat lângă corp şi îi pipăie gâtul. Un roi de muşte negre se ridică de pe ceafa însângerată. La întrebarea mută a Anna-Mariei, Sven-Erik clatină din cap.

— E băiatul lui Lars-Gunnar, spune el.

Anna-Maria îşi îndreaptă privirea spre casă. N-are arma la ea. La naiba.

— Să nu facem o prostie, fir-ar a dracului de treabă, spune Sven-Erik. Treci în maşină şi să chemăm întăriri.

Durează o veşnicie până vin colegii, e impresia Anna-Mariei.

— Treisprezece minute, spune Sven-Erik, care se uită mereu la ceas.

Atunci sosesc Fred Olsson şi Tommy Rantakyrö într-o maşină de serviciu civilă. Împreună cu alţi patru colegi în veste antiglonţ şi salopete negre.

Tommy Rantakyrö şi Fred Olsson parchează sus, pe deal, şi se apropie alergând aplecaţi de curtea lui Lars-Gunnar. Sven-Erik s-a postat în spatele maşinii Anna-Mariei.

A doua maşină intră în curte. Colegii se postează în spatele ei.

Sven-Erik Stålnacke primeşte o portavoce.

— Hei, strigă el. Lars-Gunnar. Dacă eşti în casă, ieşi, te rog afară, să stăm de vorbă!

Niciun răspuns.

Anna-Maria răspunde privirii lui Sven-Erik şi scutură din cap. Nu au de ce să mai aştepte.

Cei patru colegi în veste antiglonţ intră în casă. Doi pe uşă, unul în spatele celuilalt. Doi se caţără înăuntru printr-o fereastră din spate.

Totul e cufundat în întuneric, doar prin geamul spart vine o lumină slabă. Ceilalţi aşteaptă. Un minut. Două.

Unul dintre ei apare în cadrul uşii şi le face un semn. Niciun pericol.

Cadavrul lui Lars-Gunnar zace pe jos, în faţa sofalei. Peretele din spatele acesteia e stropit cu sângele lui.

Sven-Erik şi Tommy Rantakyrö împing bufetul care acoperă trapa din mijlocul bucătăriei.

— E cineva acolo jos, exclamă Tommy Rantakyrö.

— Haide sus, spune şi întinde o mână prin trapă.

Dar oricine ar fi acolo jos, nu urcă. Tommy coboară în cele din urmă. Ceilalţi îl aud.

— Rahat! Stai liniştită. Te poţi ridica în picioare?

Tommy se iveşte în deschizătură. Se mişcă lent. Ceilalţi o ajută. O prind de subsuori. Ea se vaită încet.

O fracţiune de secundă şi Anna-Maria o recunoaşte pe Rebecka Martinsson.

Jumătate din faţa Rebeckăi e învineţită şi tumefiată. Pe frunte are o rană mare, iar buza superioară atârnă de un petic de piele. „Ca o pizza cu de toate”, avea să spună Tommy Rantakyrö mult mai târziu.

Anna-Maria avea să-şi amintească în primul rând dinţii Rebeckăi. Erau încleştaţi. De parcă i s-ar fi blocat maxilarul.

— Rebecka, spune Anna-Maria. Ce...

Dar Rebecka face un semn cu braţul să o lase în pace. Anna-Maria o vede aruncând o privire cu coada ochiului spre cadavrul din bucătărie, înainte de a porni apoi cu picioare ţepene în direcţia uşii.

Afară, cerul a devenit cenuşiu. Norii atârnă jos, sumbri şi plini de ploaie.

În curte stă Fred Olsson.

Nu scoate niciun cuvânt când o zăreşte pe Rebecka. Însă buzele lui mimează cuvintele nerostite, iar ochii se cască larg.

Anna-Maria se uită la Rebecka Martinsson. Aceasta stă ca împietrită în faţa cadavrului lui Nalle. Ceva în privirea ei le interzice celorlalţi să o atingă. E în lumea ei.

— Unde naiba e salvarea aia? întreabă Anna-Maria.

— E pe drum, răspunde cineva.

Anna-Maria îşi înalţă privirea spre cer. Se porneşte ploaia. Trebuie să acopere trupul băiatului. Cu o prelată sau ceva de genul acesta.

Rebecka se dă un pas înapoi. Îşi flutură mâna în faţa ochilor, parc-ar vrea să alunge ceva.

Apoi se clinteşte din loc. Întâi porneşte cu paşi nesiguri spre casă. Apoi se răsuceşte clătinându-se şi o ia în cealaltă direcţie, spre râu. Parcă ar merge cu ochii legaţi, nu pare să ştie nici unde se află, nici încotro se îndreaptă.

Acum plouă cu ropote. Anna-Maria simte cum o izbeşte un val de aer rece, de toamnă. Răcoarea se revarsă peste curte. Laolaltă cu ploaia deasă şi rece. Mii de ace de gheaţă. Anna-Maria îşi trage fermoarul jachetei albastre. Trebuie să facă imediat rost de o prelată pentru cadavru.

— Ai grijă la ea, îi strigă lui Tommy Rantakyrö şi arată spre Rebecka Martinsson, care se îndepărtează cu paşi împleticiţi. Să nu ajungă la armele din casă. Şi nici la ale voastre. Şi n-o lăsa să coboare la râu.

Rebecka Martinsson traversează curtea. Pe pietriş zace un băiat mare mort, mort, mort. Adineauri era în pivniţă, cu un biscuit în mână şi hrănea un şoricel.

Bate vântul. Îi bubuie în urechi.

Cerul se umple de zgârieturi, de sfâşieturi adânci, care se umplu la rândul lor cu cerneală neagră. Plouă? A început să plouă? Îşi ridică întrebătoare mâinile spre cer, să vadă dacă se udă. Mânecile îi alunecă în jos, îi dezvelesc încheieturile subţiri, mâinile sunt ca nişte mesteceni goi. Eşarfa îi cade în iarbă.

Tommy Rantakyrö o prinde din urmă pe Rebecka Martinsson.

— Ascultă, spune el. Nu la râu. Imediat vine salvarea şi...

Ea nu-l bagă în seamă. Se împleticeşte mai departe, spre râu. Pentru Tommy, situaţia devine neplăcută. Femeia e neplăcută. Ochi larg căscaţi pe o faţă goală. Nu vrea să rămână singur cu ea.

— Îmi pare rău, spune el şi o apucă de braţ. Nu pot... n-ai voie să te duci acolo.

Pământul plesneşte ca un fruct putred. Cineva o apucă de braţ. E pastorul Vesa Larsson. Nu mai are chip. Un cap maro de câine stă acum pe umerii lui. Ochii negri de câine o privesc acuzator. A avut copii. Şi câini, care nu pot plânge.

— Ce vrei de la mine? strigă ea.

Uite-l şi pe pastorul Thomas Söderberg. Scoate sugari morţi din fântână. Se apleacă şi îi ridică pe toţi, pe rând. Îi ţine cu capul în jos, de gleznă, ori de călcâi. Sunt goi şi albi. Pielea lor e îmbibată de apă. Îi aruncă pe un morman. Care creşte şi iar creşte la picioarele lui.

Când se întoarce, Rebecka stă faţă în faţă cu mama ei. E atât de curată, atât de fină.

— Să nu cumva să mă atingi, îi spune Rebeckăi. Ai auzit? Tu ştii de fapt ce-ai făcut?

Anna-Maria Mella a găsit o rogojină. Vrea să-l acopere cu ea pe băiatul lui Lars-Gunnar. Nu e uşor de ghicit ce ar prefera tehnicienii. În afară de asta, trebuie să închidă zona, înainte de a da buluc tot satul. Şi apoi presa. De ce naiba trebuie să mai şi plouă acum! Şi, ca un făcut, în timp ce strigă să aducă banda să închidă zona şi traversează în fugă curtea cu rogojina în braţe, i se face dor de Robert. De orele serii când va putea plânge în braţele lui. Pentru că totul e atât de groaznic şi lipsit de sens.

Tommy Rantakyrö strigă, Anna-Maria se întoarce.

— Nu pot s-o ţin, strigă el.

Se luptă cu Rebecka Martinsson pe pajişte. Rebecka dă din mâini şi loveşte ca o nebună în jur. Se smulge şi aleargă spre râu.

Sven-Erik Stålnacke şi Fred Olsson se năpustesc după ea. Anna-Maria reacţionează abia când Sven-Erik aproape a ajuns-o pe Rebecka din urmă. Fred Olsson e cu un pas în urma lui. O prind pe Rebecka. Se zvârcoleşte în braţele lui Sven-Erik ca un şarpe.

— Gata, gata, spune Sven-Erik tare. Gata, gata.

Tommy Rantakyrö îşi ţine o mână sub nas. Un firicel de sânge i se prelinge printre degete. Anna-Maria are întotdeauna batiste de hârtie în buzunar. Pe Gustav trebuie să-l cureţi mereu de ceva. Îngheţată, banană, muci. Îi întinde lui Tommy o batistă.

— Întinde-o pe jos, strigă Fred Olsson. Trebuie să-i punem cătuşe.

— Nimeni nu pune aici cătuşe, ripostează Sven-Erik furios. Nu mai vine odată salvarea aia?

Întrebarea îi este adresată Anna-Mariei. Anna-Maria face un semn din cap că nu ştie. Sven-Erik şi Fred o ţin acum amândoi pe Rebecka. E în genunchi, între ei, şi se smuceşte dintr-o parte într-alta.

În clipa aceasta soseşte în sfârşit salvarea. Urmată de o altă maşină de poliţie. Girofar şi sirene în ploaia gri şi aspră. Un vacarm asurzitor.

Şi peste toate aceste zgomote, Anna-Maria o aude pe Rebecka Martinsson ţipând.

Rebecka Martinsson ţipă. Ţipă ca o nebună. Nu se mai poate opri.

Picioare galbene

E negru ca Satana. Vine dintr-o mare de maci cu petalele ofilite. Staminele albe, ca nişte fire de lână, se ridică în aer ca zăpada răscolită. Apoi se opreşte. La o sută de metri de ea.

Pieptul lui e lat. Capul, la fel. La gât are fire negre, lungi şi aspre. Frumos nu e. Însă e mare. Ca ea.

Rămâne nemişcat, în vreme ce ea se apropie. De ieri l-a auzit. L-a ademenit şi l-a strigat. I-a cântat. I-a povestit în întuneric cât de singură e. Iar el a venit. În sfârşit a venit.

Fericirea îi pune labele pe foc. Aleargă spre el. Îl curtează fără rezerve. Cu urechile plecate, se încovoaie. Spatele ei lung e ca un S unduios. Coada lui se leagănă dintr-o parte într-alta.

Bot în bot. Botul la organele genitale. Botul la coadă. Şi iarăşi, bot în bot. Pieptul scos, gâtul întins. Totul e insuportabil de ceremonios. Lupoaica îi aşază la picioare tot ce are. Dacă mă vrei, ia-mă, îi spune limpede.

Şi atunci el îi dă semnalul. Îi aşază o labă pe umăr. Apoi face un salt jucăuş înainte.

Iar ea nu se mai poate abţine. Plăcerea uitată de a se juca revine cu toată forţa. Se îndepărtează de el cu o săritură. O ia la goană, de ridică praful în urmă. Accelerează, se întoarce, se repede înapoi şi zboară cu un salt peste el. Se răsuceşte. Îşi pleacă botul şi îşi dezveleşte colţii. Şi iarăşi o ia la goană.

El se avântă după ea şi, în momentul când o ajunge din urmă, se dau amândoi peste cap.

Nu mai pot de fericire. S-au prins într-o joacă dezlănţuită. Apoi zac gâfâind unul peste altul.

Ea îşi întinde leneşă gâtul şi îi linge maxilarul.

Soarele apune printre brazi. Picioarele lor sunt obosite şi mulţumite.

Totul e în clipa aceasta.

Mulţumiri

Rebecka Martinsson îşi va reveni; am încredere în fetiţa cu cizme roşii de cauciuc. Şi nu uitaţi un lucru: în povestea mea, eu sunt Dumnezeu. Chiar dacă personajele fac caz din când în când de liberul lor arbitru, eu le-am inventat. Şi majoritatea locurilor descrise în carte sunt inventate. Există şi în realitate un Poikkijärvi la râul Torne, dar asemănările se opresc aici, nu există niciun drum pietruit, niciun local, nicio casă parohială.

Multe persoane m-au ajutat şi unora dintre ele doresc să le mulţumesc. Juristei Karina Lundström, care a descoperit personaje interesante în poliţie. Medicului-şef Jan Lindberg, care m-a ajutat cu cadavrele. Doctorandei Catharina Durling şi asesoarei Viktoria Edelman, care caută în codurile juridice de fiecare dată când eu nu mai am energie sau nu pricep ceva. Dresorului Peter Holmström, care mi-a povestit despre isprăvile câinelui său, Clinton.

Greşelile din carte îmi aparţin. Uit să întreb, înţeleg greşit şi iau anumite decizii, deşi ştiu că nu e bine.

Îi mulţumesc şi editorului Gunnar Nirstedt pentru observaţiile lui inteligente. Lisei Berg şi lui Hans-Olov Öberg, care au citit cartea şi şi-au dat cu părerea. Mamei şi Evei Jensen, care apasă mereu butonul *repeat* şi îmi spun: „Bravo, zău!” Tatei, care se ocupă de hărţi, care poate răspunde la tot soiul de întrebări şi care la şaptesprezece ani, în timp ce pescuia la copcă, a văzut lupi.

Şi apoi lui Per, pentru absolut tot.

ÅSA LARSSON

Respiră aerul rece al Kirunei, din îndepărtatele ținuturi nordice. Acolo unde lumina și întunericul sunt mai neiertătoare decât oriunde. În inima iernii, timp de o lună, soarele nu răsare deloc. În scurta vară polară, nopțile sunt albe și luminoase.

*

Rebecka Martinsson, avocată din Stockholm, se întoarce în Kiruna copilăriei sale în încercarea de a-și regăsi liniștea sufletească, dar se trezește implicată fără voie în ancheta unei crime atroce. La începutul verii, Mildred Nilsson, femeia-pastor din satul Jukkasjärvi, a fost găsită moartă în biserică. Poliția nu deține încă niciun fel de indiciu. Rebecka ia legătura cu Anna-Maria Mella, o polițistă cu minte pătrunzătoare, și intră în contact cu o mulțime de localnici din acest colț îndepărtat al Laponiei: fiecare dintre ei ar fi putut avea cel puțin un motiv s-o ucidă pe Mildred. Întoarcerea în orașul natal înseamnă pentru Rebecka rememorarea unor amintiri, care o motivează pe măsură ce pătrunde tot mai adânc în acest caz.

Asa Larsson, care s-a născut și a crescut în Kiruna, dozează extrem de bine suspansul, însă adevăratul ei talent este acela că intră în mintea personajelor, analizând motivele faptelor bune sau rele ale acestora.

O descriere plastică a miezului de vară în Suedia rurală, unde lumina nesfârșită a zilei nu împiedică faptele întunecate să aibă loc.

ISBN 978-973-707-473-7

www.edituratrei.ro